

Tôi cũng rất nhớ anh ấy

Contents

Tôi cũng rất nhớ anh ấy	1
1. Chương 01 (phần 1)	2
2. Chương 01 (phần 2)	5
3. Chương 02	9
4. Chương 03 (phần 1)	15
5. Chương 03 (phần 2)	18
6. Chương 04	22
7. Chương 05	27
8. Chương 06 (phần 1)	33
9. Chương 06 (phần 2)	36
10. Chương 07	39
11. Chương 08	45
12. Chương 09	51
13. Chương 10	57
14. Chương 11	63
15. Chương 12	68
16. Chương 13	74
17. Chương 14	79
18. Chương 15	85
19. Chương 16	91
20. Chương 17	96
21. Chương 18	101
22. Chương 19 (phần 1)	106
23. Chương 19 (phần 2)	110
24. Chương 20	114
25. Chương 21	120
26. Chương 22 (phần 1)	126
27. Chương 22 (phần 2)	130
28. Chương 23 (phần 1)	133
29. Chương 23 (phần 2)	136
30. Chương 24 (phần 1)	140
31. Chương 24 (phần 2)	143
32. Chương 25: Bí Mật Không Thể Nói (hết)	146

Tôi cũng rất nhớ anh ấy

Giới thiệu

Chuyển ngữ: HoneyClover Nguồn: honeyclover2010. wordpress Giới thiệu: Tạ Đắc yêu Tân Ý Điền,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-cung-rat-nho-anh-ay>

1. Chương 01 (phần 1)

Chương 01: Không hẹn mà gặp

Tân Ý Điền từ Bắc Kinh về Thượng Lâm là do yêu cầu mãnh liệt của Hà Chân.

“Thật không dễ dàng gì mà đạt được một tay cầm bằng tốt nghiệp một tay cầm giấy kết hôn, thế mà có ai chứng kiến được thời khắc lịch sử trọng đại đầy ý nghĩa đó của cuộc đời tớ không? Hơn nữa cậu lại không có ở Pháp!” Hà Chân nói như thế, điều khiến cô mờ mịt mở mắt nhất không phải đạt được học vị nữ tiến sĩ, mà cuối cùng đã vứt bỏ cái danh hiệu “Diệt Tuyệt Sư Thái”, sắp trở thành bà vợ theo pháp luật với đàn em nhỏ hơn cô một khóa Lục Thiếu Phong, người quần lầy cô không tha, cuối cùng mừng mừng vui vui kết thành lương duyên. Ngoài động tác nhanh mạnh, còn rất nhiều tình huống sấm vang chớp giật.

Nhận được mấy kích thích này, Tân Ý Điền quyết định đem người nhà cùng theo luôn. Kết quả là Ngụy Tiên sáng mới đến, chiều lại phải đi. Hà Chân và Lục Thiếu Phong cực lực giữ lại, “Ở đây một đêm, ngày mai hẳn đi, không thì uống phí tiền vé máy bay lắm”

Ngụy Tiên cười nói tối nay còn có công việc.

Hà Chân nhỏ giọng oán trách Tân Ý Điền, “Bạn như vậy, cậu còn đem chồng tương lai đến làm quái gì? Một chuyến tay không.”

“Thì đem anh ấy đến để cả nhà xem thử đó.”

“Thấy rồi, không tệ, là cổ phiếu tiềm năng. Quen nhau lúc du học sao?”

Tân Ý Điền gật đầu. Cô lại hỏi: “Người Bắc Kinh? Vậy chắc là có nhà có xe rồi? Làm nghề gì?” Tân Ý Điền cười mắng cô bà tám quá, “Cậu phải làm bà mai, đáng tiếc là quá trễ.”

“Wow!” Hà Chân bày tỏ thêm muốn, “Tụi mình còn chưa biết cái hình dáng căn nhà nó ở chỗ nào nè.”

“Không phải cậu có nhà tập thể miễn phí có thể ở sao, ở Bắc Kinh tớ còn phải tự mình bỏ tiền ra thuê nhà nè.”

Hai người đứng ở quảng trường trước thư viện nói chuyện, xung quanh người đến người đi, trong gió mang theo mùi hoa cỏ. Thời tiết buổi chiều trời trong nắng ấm, đám mây trắng trên đỉnh đầu trong bầu trời xanh nhạt chậm rãi bay qua.

Ngụy Tiên đi tới cắt ngang hai cô, áy náy mà nói: “Anh phải đi rồi.”

Tân Ý Điền vội vàng cười nói: “Được, em tiễn anh ra cổng trường bắt xe. Các cậu ở đây đợi tớ?” Cô ngoảnh đầu hỏi Hà Chân và Lục Thiếu Phong.

“Ký túc xá đi. Tôi phải về lấy giấy chứng nhận đăng ký kết hôn.” Hà Chân đáp lại.

Tân Ý Điền một mạch kéo cánh tay Ngụy Tiên một cách thân mật, lưu luyến nhìn anh lên xe taxi, cho đến khi xe chạy xa mới xoay người.

“Hi!” Một thanh niên cao lớn đi tới phía cô, không hề nghi ngờ là đang chào hỏi với cô.

Cô hơi bất ngờ, thấy cậu ấy có cảm giác quen quen, trong một lúc nghĩ không ra là ai. Để che dấu ngại ngùng cô vội vàng nở một nụ cười sáng lạn đáp lại cậu, gắng sức vẫy tay mấy cái.

Cậu đứng trước mặt cô, thâm trầm mà nhìn cô, ánh mắt như đèn xe trong đêm tối từ xa chạy đến gần, ước chừng qua hơn nửa phút sau mới mở miệng –“Chị, về nước rồi à?”

Tân Ý Điền vẫn cứ nghĩ mãi không ra cậu là ai, đành phải gật đầu qua loa, tùy tiện nói mấy câu lấy lệ “Ừ ừ ừ”.

Thấy người trước mặt mờ mịt mà lại cười tủm tỉm lễ phép, cậu không thể không nhắc nhở cô, “Tôi là Tạ Đắc.”

Ký ức nhất thời như núi lửa phun trào dâng lên.

“À! Là cậu, em trai của Tạ Hậu!” Tân Ý Điền vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, quan sát cậu từ trên xuống dưới, nhìn không được mà cảm thán: “Wow, cậu lớn thế này rồi à, thay đổi nhiều quá, xem chút nữa không nhận ra.”

Tạ Đắc khựng lại một chút, nhìn thẳng vào đôi mắt cô nói từng chữ từng câu: “Chị cũng thay đổi rất nhiều.”

Hai người một trước một sau đi về phía ký túc xá nữ sinh. Nhiều năm không gặp, đột nhiên gặp nhau, tình trạng của cả hai đều không hiểu rõ, cảm giác giống như là cuộc gặp gỡ lần đầu tiên của hai người xa lạ. Sau một khoảng trầm mặc ngẩn ngui, Tân Ý Điền lựa đề tài để nói, hỏi cậu với giọng điệu thật thoải mái: “Cậu là sinh viên Thượng Đại? Năm mấy?”

“Năm tư.” Giọng nói của Tạ Đắc trầm thấp từ tốn, trả lời câu hỏi ngắn gọn rõ ràng.

“Sắp tốt nghiệp rồi nhỉ, đã tìm được công việc chưa?” Tân Ý Điền không đợi cậu trả lời lại nói tiếp: “Ài chà, tôi thiếu chút nữa quên mất, cậu đâu cần phải vì chuyện công việc mà lo lắng nhỉ?” Nói xong mỉm cười, trên gương mặt hiện lên đôi lúm đồng tiền xinh đẹp.

Về mặt cậu nghiêm túc mà nói: “Hoàn toàn ngược lại.” Ngữ khí khá dứt khoát.

Tân Ý Điền không thể không nghiêng mặt nhìn cậu, nhất thời không biết nên nói như thế nào. May mà dọc đường đi luôn có người chào hỏi cậu. Cuộc tán gẫu của hai người lúc ngắt lúc tiếp tục, bầu không khí không đến nỗi gượng gạo lắm.

“Tôi đến rồi.” Tân Ý Điền từ xa xa nhìn ngang nhìn dọc kiểm bóng dáng Hà Chân, dừng bước chân, nhoen miệng cười như áy náy với cậu.

Đổi phương không có dấu hiệu gì, qua một lúc lâu hỏi lại: “Chị có danh thiếp chứ?”

Cô vội vàng lấy tấm danh thiếp trong túi đưa cho cậu. Cậu nhận lấy rồi xem rất chăm chú, sau đó hỏi: “Chị làm việc ở Bắc Kinh?”

“Đúng vậy.”

“Chừng nào quay về đó?”

“Chuyến bay trưa ngày mai.”

“Đến lúc đó tôi gọi điện cho chị.” Cậu nói một cách thần tốc, cất tấm danh thiếp, ngẩng đầu nhìn Tân Ý Điền, lại nhìn Hà Chân đang đi tới phía cô, lúc này mới rời đi.

Hà Chân chỉ tay vào hướng Tạ Đắc rời đi tò mò hỏi: “Cậu ta quen cậu à?”

“Tại sao hỏi ‘cậu ta quen cậu’? Nói thế giống như đó là vinh hạnh của tôi vậy.” Tân Ý Điền bất mãn hừ một tiếng.

Hà Chân cười nói: “Cậu ta vừa có tiền lại có tiếng, ở Thượng Lâm có lẽ không có ai là không biết cậu ta, cậu biết cậu ta tất nhiên chẳng có gì lạ mà.”

Đợi sau khi Tân Ý Điền biết rõ cậu đã là người đứng đầu tập đoàn Tạ thị, nhún vai nói: “Vấn đề là khi cậu ta còn chưa có tiền chưa có tiếng, tớ đã biết cậu ta rồi.”

Hà Chân lập tức hưng phấn hẳn lên, hai con mắt mở to vẻ mặt chờ mong hỏi tiếp: “Cho nên, cậu rất quen thuộc cậu ta?”

Tân Ý Điền nhìn cô nhướn mày nói: “Năm tháng như nước, nửa đời không quen, chỉ là em trai của một người bạn học mà thôi, cậu sẽ không có việc gì cầu cạnh cậu ta chứ?”

Trong lòng Hà Chân tràn ngập tinh thần buồn đờ ỉa bị một gậy của cô đánh tan hết, tởm nạt mà nói: “Thôi được rồi, chỉ ít trước mắt vẫn chưa có. Hai giờ rồi, Cục dân chính làm việc rồi, đi mau đi mau, làm chính sự quan trọng hơn.”

Một đám người xuống lầu bắt xe tiến về phía trước, đi thẳng đến mục tiêu. Tân Ý Điền ngồi chờ trong đại sảnh của Cục dân chính, Hà Chân và Lục Thiếu Phong xếp hàng tiến hành thủ tục đăng ký kết hôn, nửa giờ sau thuận lợi cầm được tờ giấy màu đỏ thẫm, ở giữa giấy chứng nhận kết hôn in hình quốc huy mạ vàng. Hai người đứng giữa đại sảnh, giơ cao giấy kết hôn bắt chước theo đôi tình nhân trong phim Hàn lấy tay đặt trên đỉnh đầu tạo hình trái tim để Tân Ý Điền chụp hình làm kỷ niệm.

Tân Ý Điền chụp vài tấm liên tiếp, ra hiệu cho họ đổi vài tư thế tạo dáng.

Lúc này cánh cửa kiếng trong đại sảnh bị người ta đẩy vào, một cô nàng xuân sắc ăn mặc hợp mốt tiến vào trong, mang theo một làn gió mát. Cô nàng có mái tóc dài đen bóng như gấm thẳng mượt xoa đến thắt lưng, đeo một cặp kính mát bản to, hơn một nửa khuôn mặt bị che khuất. Sau khi vào trong thì đứng ở cửa không động đậy, hai tay khoanh ngực, một vẻ mặt không kiên nhẫn. Tiếp theo là một người đàn ông trung niên thở hồng hộc theo sát tiến vào trong, dáng vẻ tiêu biểu của một thương nhân thành công: phát tướng, đầu hói, bụng bia, một cặp mắt nhỏ tùy nơi tùy lúc mà lập lòe tia sáng mưu tính khôn khéo. Ông ta đen sì mặt, kéo cửa đóng cái rầm rồ to, hoàn toàn không chú ý đến đây là nơi công cộng, hướng đi của hai người là văn phòng “Nơi khai tên ly hôn”.

Cô nàng xuân sắc đó vừa đi vừa thô bạo gỡ cặp kính mát xuống, một khuôn mặt thanh tú trắng như trứng gà bóc không hề che đậy tức khắc lộ rõ trước mắt mọi người. Người người trong đại sảnh đều bị thu hút một cách mãnh liệt, tất cả không kìm chế được nhìn theo hướng cô nàng. Cô dường như không để ý, mắt nhìn thẳng bước nhanh về phía trước. Hà Chân thấy cô ta, kinh ngạc thốt ra: “Vương Nghi Thất!” Sợ cô ta nghe được, vội vàng cúi đầu che miệng lại.

“Ai?” Đối mặt với nhân vật kiêu diễm như thế, Tân Ý Điền cũng không khỏi nổi lên sự tò mò.

Hà Chân hạ giọng nói: “Sinh viên Thượng Đại, nhưng mà thôi học rồi, nghe nói câu được ‘một con rùa vàng’, thế nào cũng là nhân vật làm mưa làm gió. Cô ta tới đây làm gì? Ly hôn?” Nói xong lại ngheh cái cổ ngóng theo.

Lát sau, từ trong cánh cửa khép hờ của phòng làm thủ tục ly hôn truyền đến tiếng thét chói tai đầy cảm phần của Vương Nghi Thất, đồng thời kèm theo âm thanh đồ vật đập bể rơi xuống đất, ngay sau đó là tiếng trách móc tức giận của người đàn ông cùng với tiếng khuyên can của nhân viên công tác. Đột nhiên một âm thanh bạt tai lạnh lạnh vang lên, “Bốp” một tiếng, giống như tiếng sấm sét – không biết là ai đánh ai.

Một nam nhân viên công tác ở bên ngoài nghe tiếng ngay tức khắc đẩy cửa xông vào bên trong, quát một tiếng, “Ở đây đánh người, còn coi pháp luật ra gì không?” Lập tức cửa phòng bị đóng lại, không nghe được tình hình bên trong nữa.

Hà Chân thấy thế lắc đầu liên miên, thở dài nói: “Haiz, cho nên mới nói nam nữ trong thiên hạ, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân.” Lục Thiếu Phong cười trách: “Miệng quạ đen! Nay ngày đại hỷ, nói xằng nói bậy gì thế.”

Tân Ý Điền thấy cô len lén phía sau lưng anh chòng mồi nhậm chúc làm mặt xấu, nhướn miệng cười, tình nghịch mà nói: “Tôi trước tiên ở đây chúc hai vị đầu bạc răng long, sớm sinh quý tử. Kết hôn cũng kết rồi, giấy cũng lãnh rồi, người chứng hôn tôi đây cũng phải nên uống rượu mừng rồi chứ?”

Dọc đường Hà Chân vẫn còn bàn luận về Vương Nghi Thất, “Khà khà khà, cái đứa con gái này thật không đơn giản, xinh đẹp như hoa, bụng dạ nham hiểm, không biết có bao nhiêu đàn ông quỳ gối dưới làn váy thạch lựu[1] của cô ả, bị cô nàng đùa giỡn xoay vòng vòng. Đúng rồi, trước đây cô ta còn là bạn gái Tạ Đắc đó.”

[1] Quỳ gối dưới làn váy thạch lựu: bắt nguồn từ tích của Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi.

“Ồ? Thật không?” Tân Ý Điền lập tức ngoảnh đầu nhìn cô, “Vậy tại sao lại chia tay hả?” Cô nghĩ đến Tạ Đắc mới thấy khi nãy, dáng vẻ đẹp đẽ, mặt mũi tuấn tú, bất kể là vẻ ngoài hay tuổi tác mà nói, hai người đúng là một đôi đẹp mắt.

“Cô ta đến hiệp hội bảo vệ phụ nữ và trẻ em tố cáo Tạ Đắc, nói cậu ta đánh cô ta. Việc này náo loạn Thượng Đại không ai là không biết, không ai không hiểu, nguyên nhân là do thân phận hiển hách của Tạ Đắc, thậm chí còn lên báo chí.”

Tân Ý Điền giật mình không ít, “Không phải chứ?”

Hà Chân với bộ mặt không đồng ý, “Haiz, kể có tiền cũng không phải tốt lành gì, Tạ Đắc càng không phải dân lương thiện gì đó! Hai người phát sinh tranh chấp, lại thêm uống rượu say, chuyện đánh nhau như vậy cũng không phải không có khả năng. Người ta ngay cả bản báo cáo thương tích cũng có, chuyện này còn có thể giả sao?”

Tân Ý Điền trầm ngâm, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó cái gì?”

“Thì chuyện đánh người xử lý thế nào?”

“Còn có thể xử lý thế nào. Nhà họ Tạ có tiền có thế, tất nhiên là chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không chứ sao, cuối cùng cũng không phải đánh gãy răng chảy máu, tự chuốc xui xẻo.” Nói đến chuyện này, Hà Chân vẫn còn bất bình giùm Vương Nghi Thất, “Bất kể ra sao, đàn ông đánh phụ nữ, quả thực quá không phẩm chất rồi. Sử dụng quyền lực, lại càng khiến người khác coi thường!”

Tân Ý Điền không ngờ sau khi trưởng thành tính cách Tạ Đắc vậy mà tồi tệ như thế, nhưng mà hôm nay nói chuyện với cậu ta, không giống như người cố tình làm bậy, từ cách nói ngắn gọn rõ ràng của cậu ta có thể thấy được tính tình chín chắn chừng chạc, kín đáo mà không để lộ. Tuy rằng cậu ta lúc còn nhỏ thích đùa dai, nhưng đa số không ảnh hưởng đến ai, chỉ có một lần....

Tân Ý Điền cố gắng lắc đầu xua đuổi những hình ảnh hiện lên trong tâm trí. Tuy lần đó chịu ảnh hưởng xấu, nhưng cũng không có tạo thành tổn thương đáng kể, sự việc trôi qua nhiều năm, cô đã loại bỏ từ lâu.

Dương Quý Phi rất thích cây lựu, cho nên Đường Minh Hoàng cho trồng rất nhiều cây lựu. Sau khi Dương Quý Phi uống rượu say, hai má ửng đỏ, Đường Minh Hoàng rất thích dáng vẻ say rượu quyến rũ của Quý Phi. Nhân việc Đường Minh Hoàng quá sủng ái Dương quý Phi, không để ý tới triều chính, các đại thần không dám chỉ trích hoàng thượng, lại giận chó đánh mèo với Dương Quý Phi, không hành lễ với nàng.

2. Chương 01 (phần 2)

Dương Quý Phi đành chịu, vẫn thích ngắm hoa lựu, ăn trái lựu, đặc biệt thích mặc váy thêu màu lựu. Một hôm, Đường Minh Hoàng mời quần thần đến dự yến hội, thỉnh Dương Quý Phi hiến vũ giúp vui. Dương Quý Phi bưng một chén rượu đến bên môi Minh Hoàng, nói nhỏ bên tai: “Phần lớn những thần tử này lờm nguýt nô tì, không giữ lễ, không cung kính, thiếp không muốn hiến vũ cho bọn họ.” Đường Minh Hoàng nghe thế, thấy ái phi chịu uất ức, lập tức hạ lệnh: Yêu cầu tất cả quan văn võ tướng, phạm gặp quý phi đều phải hành lễ, nếu như không quỳ, phạm vào tội khi quân. Chúng thần bắt đầu sợ hãi, nhìn thấy váy thạch

lựu của quý phi đi tới, đều dồn dập quỳ xuống hành lễ. Do đó, điển cố “quỳ gối dưới làn váy thạch lựu” lưu truyền đến bây giờ, trở thành tục ngữ tôn thờ phụ nữ.

Buổi tối, vợ chồng Hà Chân đãi cơm ở Phù Dung Các, xem như là tiệc cưới, những người tới đều là bạn bè tri kỷ. Cha mẹ hai bên không có mặt, thầy hướng dẫn của Hà Chân ngồi ghế chủ tọa, bị hai người họ kính rượu. Mặc dù hôn lễ không có long trọng lãng mạn, nhưng khung cảnh cũng ấm áp cảm động lòng người.

Ăn xong xuôi, vì ngày mai không ít người còn phải lên lớp nên kế hoạch đi bar, KTV bị hủy bỏ, mọi người náo loạn một trận rồi tản hết ra. Một mình cô tha hồ thả bộ trên đường. Đứng trước tử kính tiệm chuyên doanh trang phục nữ, cô nhớ lại trước đây vùng này toàn là những ngôi nhà mái bằng cũ nát, cửa tiệm sát đường bày bán nào là bún gạo, món chiên, món nướng, bây giờ đều đã đổi thành tòa nhà cao tầng lấp lờ ánh đèn xanh đỏ.

Thượng Lâm thay đổi khiến cô sắp không nhận ra được nữa, cô nhìn bóng dáng vừa quen thuộc vừa xa lạ phía trong cửa sổ sát đất: là chính cô sao? lại thành ra bộ dáng gì rồi?

Đang ngây ngẩn, một cô nhân viên bán hàng trẻ trung lại gần hỏi cô có cần giúp gì không, trên mặt mang theo một nụ cười chuyên nghiệp. Cô lắc lắc đầu, bước nhanh đi khỏi.

Mới vừa về khách sạn, điện thoại của Ngụy Tiên gọi tới, nói ngày mai anh phải đi công tác nơi khác, không thể đến sân bay đón cô. Cô đem chuyện đăng ký kết hôn của Hà Chân và Lục Thiếu Phong, rồi mời khách dự tiệc kể cho anh nghe, giọng nói khó tránh khỏi cảm giác lấy làm tiếc giùm Hà Chân, dù sao cũng là chuyện đại sự cả đời, có phần đơn giản quá. Một người con gái cả đời chỉ có một lần như vậy, cho dù khoe khoang trắng trợn ra sao cũng đâu quá đáng.

“Một người mới tốt nghiệp, một người còn đang học, chỉ có thể hoãn hôn[2]. Cứ từ từ, sau này sẽ tốt dần thôi.” Ngụy Tiên khuyên giải cô, biết rằng tình cảm thâm thiết của cô với Hà Chân nên mới như thế.

[2] Khỏa hôn: nghĩa là không mua nhà, không mua xe, không tổ chức hôn lễ, không mua nhẫn cưới, trực tiếp đăng ký kết hôn, đây là hình thức kết hôn tiết kiệm. Lâu nay, kết hôn vẫn được mọi người xem như là đại sự hàng đầu của cuộc đời, mà hôn lễ càng long trọng thì càng thể hiện địa vị gia tộc. Nhưng mà, những năm gần đây phong trào “khỏa hôn” dần dần thịnh hành, trở thành trào lưu kết hôn mới nhất sau những năm 80.

“Cũng chính là nói, điều quan trọng nhất là hai người tâm đầu ý hợp, không phải cứ là kim cương to thì có thể bảo đảm không ly hôn.”

Hai người trò chuyện nửa ngày mới cúp máy. Cô cầm quần áo muốn tắm rửa, điện thoại lại vang lên, màn hình hiển thị một số điện thoại lạ. Cô luôn nhận được các cuộc điện thoại quấy rối, chần chừ không biết nên bắt máy hay không, mãi đến khi tiếng chuông vang lên mười lần đối phương vẫn chưa có ý muốn cúp máy, cô mới ấn phím nghe xanh lục.

“Chuyến bay ngày mai của chị mấy giờ?” Đối phương hỏi mở đầu.

“Mười hai giờ năm mươi.” Cô theo bản năng trả lời, “A-,thật ngại quá, ai vậy?”

Qua một lúc lâu trong ống nghe mới truyền đến một âm thanh trầm thấp –“Tạ Đắc.”

“Xin lỗi.” Cô vội vàng nói xin lỗi, “Tôi không có số điện thoại của cậu. Số này là của cậu hả? Lát nữa tôi lưu lại.”

Tạ Đắc trên thương trường do quyết đoán tàn nhẫn mà nổi danh, nhưng chẳng hề am hiểu những cuộc nói chuyện cá nhân, thà rằng im lặng là vàng, cũng tuyệt đối không nói lời vô ích dài dòng lê thê. Sự im lặng giữa hai người khiến cả hai cảm thấy không thoải mái, Tân Ý Điền đành hắng cổ họng, “Cậu có việc gì sao? Nếu không tôi cúp máy.” Cô nhớ đến vụ Hà Chân nói cậu ta đánh người, mặc kệ là thật hay giả, chỉ nói đến tính cách lạnh lẽo như vậy, thật sự khiến người ta có chút ăn không tiêu. Cô thích người có tính cách ôn hòa, thân thiết cởi mở làm bạn bè, dễ dàng chung sống với nhau hơn, đối với thể xác và tinh thần của mình cũng khỏe khoắn hơn.

“Sân bay rất xa, có cần tôi đón chị đi không?” Cậu giống như nói câu đó từ trong kẽ răng.

Mất công mà nói như vậy, lúc nghe chỉ là lời nói khách sáo, cô vội nói không cần, “Xe taxi rất tiện lợi mà, tôi cũng không có hành lý gì.” Cậu nghĩ một lúc, dùng giọng điệu ra lệnh mà nói: “Thế thì được rồi, tôi gọi tài xế đến đón chị. Sáng mai có một hợp đồng phải ký, tôi không chắc sẽ đến kịp.”

Loại thái độ này của cậu làm Tân Ý Điền không thể lại từ chối, cảm thấy mặc dù quái dị cũng chỉ có thể đồng ý. “Được, vậy ngày mai liên lạc sau.” Đang muốn cúp máy, đột nhiên đối phương khẽ nói một câu: “Hôm nay gặp được chị, tôi rất bất ngờ.”

“Tôi cũng thế.”

“Không hẹn mà gặp!” Cậu nghiêm túc nói với cô.

Tân Ý Điền bật cười, đây cũng là một loại duyên phận nha. Nghĩ vậy, khoảng cách của cô đối với cậu cảm giác kéo gần lại không ít, trêu đùa nói: “Đúng lúc thế này, trước đó không có chuẩn bị, nguyên hình cả hai bị lộ hết ra, tôi không làm cậu thất vọng chứ?”

Câu trả lời của Tạ Đắc là tiếng tút tút dồn dập từ trong điện thoại truyền đến.

Đây là không lịch sự nha. Nói còn chưa dứt lời đã bị người ta dập máy làm Tân Ý Điền hơi mất hứng, cô quyết định vẫn là nên duy trì một khoảng cách khá tốt với thằng nhóc có tiền này.

Ngày sau có một tài xế tên Đồng Toàn đến đón cô, khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi hiền lành thật thà, nói tiếng phổ thông theo giọng Tứ Xuyên, chạy tới chạy lui thay Tân Ý Điền xách hành lý. Tân Ý Điền cố tình trêu chọc anh: “Mần răng rứa?” Anh cười khà khà, vẻ mặt chất phác. Tân Ý Điền ngồi ghế phụ trò chuyện sinh hoạt hàng ngày với anh, hỏi gia đình anh có bao nhiêu người, sống ở đâu, sao lại đến Thượng Lâm làm việc.

Anh nói nhà anh nghèo, từ nhỏ đã theo người ta làm công, vào Nam ra Bắc, nghề đơn giản nào cũng đã làm qua. “Lần đó vào những ngày cuối năm, ông chủ thầu không phát tiền lương. Ba năm liền tôi chưa về nhà, mắt thấy cuối năm ngày càng gần, trong lòng thật rất sốt ruột, liền to gan đến nhà người ta uy hiếp, kết quả bị người ta đánh một trận đuổi đi, qua đường xem chút nữa bị xe đụng. Người đụng tôi chính là cậu Tạ. Cậu Tạ đưa tôi đi bệnh viện, còn cho tôi tiền vé xe để về nhà đón năm mới, thật là người tốt mà! Qua tết xong trở lại, tôi mang một ít đặc sản miền quê biếu cậu Tạ. Cậu Tạ muốn tôi ở lại bên cậu làm lái xe cho cậu, chân chạy việc gì gì đó.”

Nghe những lời anh kể, Tân Ý Điền nhớ đến cuộc sống ở nước ngoài của cô. Bị người ta khinh thường như thế, bài xích thậm chí sỉ nhục, tất nhiên trong nước không có nghĩa là không có mấy thứ này. “Tôi cứ mãi nghĩ rằng, nếu sau này tôi thất nghiệp, kiếm không được việc làm, thì sẽ lái taxi. Nhưng mà kỹ thuật lái xe của tôi không bằng anh, còn phải luyện tập nhiều hơn nữa.” Cô cười nói.

“Ôi mạ ơi, cô Tần, cô là trí thức từ nước ngoài về đây, nếu cô mà không kiếm được việc, vậy những kẻ như tui tui chỉ có thể ăn không khí mà sống quá!” Đồng Toàn nói với giọng điệu đặc trưng.

Hai người tán gẫu suốt dọc đường, điện thoại của Đồng Toàn vang lên. Anh liếc nhìn, do dự một hồi mới bắt máy. Tân Ý Điền nghe được một giọng rất không khách khí của phụ nữ: “Tạ Đắc đâu? Anh ta có phải cố ý không nhận điện thoại của tôi hay không?” Đồng Toàn trả lời rất khéo léo đầy kinh nghiệm: “Cô Vương, cậu Tạ dạo này rất bận.”

“Đồng Toàn, ngay cả anh cũng muốn lừa gạt tôi?”

“Cô Vương, cô hiểu lầm rồi, sáng nay cậu Tạ có một hợp đồng rất quan trọng phải ký, vì việc này mà trong công ty từ trên xuống dưới bận gần cả tháng nay rồi.”

Cô ta hình như tin tưởng đôi chút, đột nhiên hỏi: “Anh đang ở đâu?”

Đồng Toàn nhìn thoáng qua Tân Ý Điền, “Tôi đưa bạn của cậu Tạ đến sân bay.”

“Thần thánh phương nào, phải làm phiền anh đưa, tôi mới không tin.”

Đồng Toàn vô cùng bất đắc dĩ, “Cô Vương, tôi thật là đang trên đường đi sân bay.”

Đối phương “Cốp” một tiếng ngắt điện thoại.

Tân Ý Điền nghĩ thầm đây có lẽ là nợ phong lưu của Tạ Đắc. Quả là người không phong lưu uống phí tuổi trẻ mà.

Đến sân bay, Đồng Toàn giúp cô đổi thẻ lên máy bay, sau khi làm hết xong mọi thủ tục mới rời khỏi. Trong lúc cô chuẩn bị lên máy bay, thì nhận được điện thoại của Tạ Đắc, bảo cô khoan hãy vào, nói cô ra ngoài ngay.

“Cậu có việc bận của cậu, không cần vội vội vàng vàng chạy đến đây đâu, mọi việc anh Đồng đều giúp tôi chuẩn bị xong hết rồi.” Tân Ý Điền rất không quen với việc niềm nở sốt sắng bất ngờ như vậy, vội vàng từ chối.

Nhưng mà cậu chỉ nói một câu: “Đây là việc nên làm.”

Tân Ý Điền đành phải bảo cậu lái xe từ từ, chú ý an toàn.

Phòng phát thanh đại sảnh sân bay đang thúc giục hành khách đăng ký lên máy bay. Tân Ý Điền đứng dậy, vẻ mặt nôn nóng nhìn phía cửa, không biết cậu có đến kịp không. Cuối cùng thời gian đăng ký chỉ còn mười phút, Tạ Đắc toàn thân tây trang xuất hiện ở đại sảnh sân bay. Cậu mặc một bộ âu phục tối màu, thắt cà vạt hoa văn sọc xéo đỏ đen, tay cầm chìa khóa và điện thoại chạy nhanh đến cô. Đôi giày nện trên nền đất lát đá hoa vang lên tiếng “thùng thùng thùng –”, tiết tấu mạnh mẽ như tiếng tim đập.

Trong lòng Tân Ý Điền nhin không được huyết sáo một tiếng. Cậu ta thể mà có thể đem bộ âu phục cứng ngắc quy tắc như thể mặc thành tuần tú mê người như vậy, phong độ phi phàm. Cậu là thanh niên như thế đấy.

Cậu dừng trước mặt cô, hai người chỉ cách nhau một bước chân. Cậu thở hổn hển, nhếch khóe miệng, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, “Cuối cùng cũng đến kịp.”

Cậu như thế mà cười, Tân Ý Điền ngây người một hồi, ngẩng đầu nhìn chằm chằm cậu. Trong đôi đồng tử của cậu phản chiếu hình bóng của cô thật rõ ràng, cô giống như bị mê hoặc không tự chủ được cũng cười theo.

“Tôi đã căn dặn trước rồi, lát nữa chị cứ theo đường dành cho khách quý mà vào, chúng ta có thể trò chuyện nhiều hơn một chút.” Cậu chỉ hướng phía bên phải và nói. “Đi theo tôi.” Tuy nhiên có người gọi họ.

“Tạ Đắc!” Vương Nghi Thất xách theo một túi du lịch, ngơ ngẩn đứng ở đó nhìn hai người họ.

Tạ Đắc tỏ ra rất bất ngờ, “Sao cô lại ở đây?”

“Hôm nay em về Bắc Kinh. Vẫn muốn nói với anh vài câu, vừa mới đến công ty anh.” Giọng cô trách móc, cặp mắt nhìn trừng trừng vào Tạ Đắc.

Tân Ý Điền liếc mắt vào thẻ lên máy bay trong tay cô, hai người vậy mà lại cùng chung máy bay!

Hình như Tạ Đắc không hài lòng lắm khi thấy cô, thái độ lạnh nhạt, chỉ “Ừ” một tiếng, không nói nữa, hoàn toàn mặc kệ cô có xấu hổ hay không.

Vương Nghi Thất thấy hướng đi của họ không đúng, hỏi: “Hai người không phải từ đây lên máy bay?” Cô liếc nhìn bên cạnh Tân Ý Điền, giọng nói thật lạnh lẽo mà lướt qua.

Tân Ý Điền không hề muốn dính dáng gì đến Tạ Đắc liền đi vào lối khách quý, vội vàng lắc đầu nói: “Không có, tôi phải lên máy bay rồi.” Cô vẫy vẫy tay với Tạ Đắc, “Tôi đi đây, cảm ơn cậu đến tiễn tôi. Hoan nghênh cậu lần sau đến Bắc Kinh, tôi nhất định sẽ tiếp đãi cậu thật tốt.” Xoay người để lại một bóng lưng thật tự nhiên.

Tạ Đắc không có biểu hiện nào nhìn theo người đi xa, xoay người cũng muốn đi.

Vương Nghi Thất kéo cậu lại, cậu nhú mày tỏ vẻ không hài lòng. Cô giậm giậm chân, giọng cảm hận nói: “Sao anh một chút lương tâm cũng không có? Không có việc gì em lại khua chiêng gõ trống khắp nơi kiếm anh?” Cô nhìn đồng hồ đeo tay, kêu ối trời ơi, “Không kịp rồi, em phải lên máy bay rồi, lát nữa gọi điện cho anh sau. Lần này thật sự có việc phải cần anh giúp đỡ.”

Tạ Đắc nói lỏng cà vạt một cách thô lỗ, vào siêu thị mua một gói thuốc lá. Chưa hút xong một điếu, thư ký đã gọi điện thoại tới tìm anh. “Tạ Tổng, Đại hội tuyên dương lúc một rưỡi chiều nay có cần tổ chức không?”

“Cần.” Cậu xoắn đầu lọc thuốc trong tay, đi về phía bãi đậu xe.

3. Chương 02

Chương 02: Gần như vậy, xa đến thế

Lên máy bay, Tân Ý Điền dò số ghế ngồi. Ngồi bên cạnh cô là một ông trung niên béo phì, giống như quái vật to lớn chần hết chỗ ngồi, khiến cô chỉ có thể không ngừng lách qua lù vào trong. Tân Ý Điền hỏi ông ta có thể dịch chân qua một chút xíu không, ông ta đảo con mắt thờ ơ hờ hững. Vương Nghi Thất thốt tha yếu điệu đi tới, nở một nụ cười ngọt ngào với ông ta, hỏi ông có thể đổi chỗ ngồi với cô hay không. Mắt ông ta sáng lên, lập tức trả lời không thành vấn đề, hay tay chống tay ghế, động tác khó khăn mà đứng dậy, đi xa rồi mà còn không quên ngoáy đầu lại nhìn Vương Nghi Thất.

Tân Ý Điền thấy vậy muốn cười, vẫn là nhịn xuống. Vương Nghi Thất chào hỏi cô, ngồi xuống cạnh cô. Hai người bắt đầu tán gẫu, phần lớn thời gian là Vương Nghi Thất hỏi Tân Ý Điền đáp.

“Cô công tác ở Pháp hai năm rồi tại sao còn muốn về nước thế? Người Pháp không phải là nửa năm làm việc nửa năm nghỉ ngơi sao, không việc gì thì đi mấy nước Châu u khác du lịch, giải khuây, những ngày thoải mái thanh thần biết bao.”

“Công việc ở Pháp thấy cũng không tốt lắm, so với lương bổng công nhân viên cũng không cao, có nghề nghiệp mà không có tương lai. Về nước thì cơ hội nhiều hơn chút, chí ít không có phân biệt đối xử, còn có triển vọng lên lương thăng chức nữa.”

“Cô có thể kiếm một anh chàng Pháp đẹp mã, toàn bộ vấn đề đều sẽ giải quyết hết.” Vương Nghi Thất dùng giọng điệu chế giễu mà nói.

Tân Ý Điền bật cười, “Tôi vẫn thích người Trung Quốc hơn.” Đàn ông Pháp nếu nói cho dễ nghe thì gọi là lãng mạn đa tình, nói khó nghe thì là tay chơi, không chịu trách nhiệm, đương nhiên là có người này người khác không ai giống ai.

Vương Nghi Thất hỏi cô nhiều tuổi, “Tôi không biết nên xưng hô với cô là chị hay là em nữa.”

Những lời cô ta nói Tân Ý Điền nghe vô cùng ‘thoải mái’ quá đi, được biết cô với Tạ Đắc bằng tuổi nhau, che miệng cười cười, “Chị lớn hơn các em đúng năm tuổi đấy, bạn nhỏ à.”

Cô ta nghe vậy cười nhạt, “Em không làm bạn nhỏ đã nhiều năm rồi.”

Hai người nói nói, máy bay đến nơi rất nhanh. Vương Nghi Thất được biết cô không có ai đến đón, cực lực mời cô ngồi chung xe của bạn mình. Tân Ý Điền thấy người đợi xe taxi xếp hàng vòng trong vòng ngoài kéo dài tới ra ngoài đường, còn không biết phải đợi đến khi nào, đành phải nhận ý tốt của đối phương, nhờ họ thả cô xuống trạm xe điện ngầm trong nội thành là được.

“Chẳng sao đâu, vòng vèo có bao nhiêu con đường đâu. Chị ở đâu?” Vương Nghi Thất hỏi cô.

“Khu nhà cán bộ hưu trí gần Hải Điện Vạn Liễu, em biết không?”

“Biết chứ!” Vương Nghi Thất vỗ tay một cái, cười nói: “Nơi ở của người nhà thuộc Tổng bộ cảnh sát vũ trang, đúng không? Trước đây em ở đối diện chỗ đó.”

“Hoa viên Tùng Lộ?” khu phố xa hoa của khu vực Vạn Liễu nhờ “Hoa viên Tùng Lộ” mà nổi tiếng nhất, công trình kiến trúc theo phong cách Châu u, kết hợp với cửa sổ sắt đất cỡ lớn, an ninh chặt chẽ.

“Đúng. Nhưng mà hiện giờ em ở Tam Nguyên Kiều, sau này nói không chừng còn phải chuyển sang nơi khác ở.”

Hai người trao đổi số điện thoại. Tân Ý Điền bảo xe đến cổng khu phố dừng lại, cảm ơn lần nữa rồi cô xuống xe, chiếc xe lao đi như tên bắn, lúc này cô mới để ý biển số xe là biển số quân đội đầu V.

Cuối tuần Tạ Đắc đến Bắc Kinh họp hành, xe chạy ngang qua khu Thương Mại Quốc Gia thì kẹt đường. Một loạt tòa nhà cao chọc trời đứng sừng sững phía ngoài cửa sổ xe, những bức tường bằng thủy tinh cực lớn dưới ánh nắng phản xạ ánh sáng rực rỡ chói mắt. Tầm đá hình vuông phía trước quảng trường khắc hàng chữ lớn “Kiến Ngoại SOHO”[3]. Nghĩ tới Tân Ý Điền đang ở trong một văn phòng nào đó làm việc, cậu lưỡng lự giây lát, cuối cùng vẫn gọi điện cho cô.

[3] SOHO: Small Office Home Office, có nghĩa là làm việc tại nhà, hiện nay nhiều văn phòng công ty đều được gọi là SOHO, SOHO là cách gọi khác đối với người có nghề nghiệp tự do, đồng thời cũng biểu thị một loại hình làm việc kiểu mới có thể linh hoạt thời gian.

Tiếng chuông vang hồi lâu mà không ai bắt máy. Bên ngoài xe xếp thành hàng rồng rắn dài vô hạn không có tí tí dấu vết di chuyển. Cậu đẩy cửa xe, trợ lý và vệ sĩ trên chiếc xe phía sau thấy cậu bước xuống, vội vàng chui ra. Cậu duỗi ngón trở giữa không trung lắc lắc, ra hiệu bọn họ không cần đi theo.

Giữa hai tòa cao ốc giống nhau như đúc có một vòng xoay ngựa gỗ, dưới sự mài mòn theo mưa gió làm àu sắc của nó không còn tươi đẹp nữa, thế mà không hề gây trở ngại tới sự khoái chí vui vẻ của bọn nhỏ đang cười lên chúng. Bài hát thiếu nhi sôi nổi dập dềnh bay theo gió, “Xin mời đem bài ca của tớ về nhà cậu, và hãy đem nụ cười của cậu lưu giữ lại...”

Cậu dừng bước chân, đóng tai lắng nghe, nét mặt có vẻ suy tư. Điện thoại trong túi áo chợt rung lên. Cậu nhanh chóng lấy ra, nhìn cũng không nhìn liền ấn phím nghe.

“Tối nay có rảnh không, nếu không thì cùng ăn bữa cơm?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói của Vương Nghi Thất.

Cậu cau mày, không trả lời.

Vương Nghi Thất tưởng tượng ra vẻ mặt lúc này của cậu: đôi môi mím chặt, đôi mắt lạnh đậm, mặt lạnh như tiền nhìn một điểm nào đó phía trước – là bộ dáng cô đã quá quen thuộc. Cô thở dài, dịu dàng nói: “Anh em đã từng quen biết nhau, chút giao tình này chung quy có còn không?”

Nói đến như thế này, Tạ Đắc rất khó trả lời. “Ăn cơm thì không thể. Tối nay bảy giờ mười lăm, khách sạn Châu Tế trên đường Kim Dung.” Nói xong mới phát hiện không ổn, sợ cô tự ý lên lầu tìm cậu, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Đại sảnh.”

Vương Nghi Thất cười khẩy một tiếng, đối với việc anh ta đề phòng mình như vậy cần phải châm chọc vài câu, nghĩ tới việc cầu cạnh anh ta, đành phải cố nén xuống, ầm ừ mà nói: “Biết rồi!”

Cô đứng bảy giờ thì đến, gọi một cốc kem chậm rãi mà ăn. Bảy giờ mười lăm phút, Tạ Đắc đứng giờ xuất hiện trước mặt cô, kéo ghế đối diện cô ngồi xuống. Cậu mặc một chiếc áo T-shirt đơn giản sọc trắng đen, khoác ngoài là áo len màu xám hổ cổ chữ V, chiếc quần âu xanh thẫm được cắt may hoàn hảo, vừa vặn rũ xuống mũi giày, toàn thân trang phục đơn giản ưu nhã tản mát ra phong thái của một công tử quý phái.

Vương Nghi Thất cầm thực đơn trên bàn đưa cho cậu, hỏi cậu muốn uống gì. Cậu không tiếp lấy mà nhìn chằm chằm vào cô, nhìn thẳng áp sát vào sâu trong mắt cô, vẻ mặt bình tĩnh mà hỏi: “Cô muốn gì?” Tay Vương Nghi Thất đang vươn ra nhất thời khựng giữa không trung, giống như bị điện giật chậm chạp rút về, nhướn miệng cười tự giễu, “Em đáng sợ đến thế sao?”

Tạ Đắc không ừ hử gì cả.

Cô đành phải gián lược bớt trình tự ân cần chào hỏi, trực tiếp vào nội dung chính. Cô và người chồng trước Lý Thận Minh đã thảo luận rõ ràng điều kiện ly hôn, lúc làm thủ tục ly hôn mới phát hiện trên tờ đơn thỏa thuận ly hôn tiền chu cấp ông ta phải đưa cho cô thiếu một con số không. Lý Thận Minh then quá hóa giận, dứt khoát trở mặt, hiện rõ bộ dạng cầm thú vốn có, không chỉ nói một đàng làm một nẻo, mà còn vung tay đánh cô, diện mạo khó ưa, lời nói và hành động vô sỉ, làm cô không muốn có bất cứ thứ gì liên quan đến

ông ta nữa. Lý Thận Minh bày tỏ thái độ hung hăng cần quấy, ly hôn thì có thể, nhưng mà cô đừng nghĩ đến chuyện lấy được một cắt nào từ ông ta.

“Thế việc này có liên quan gì đến tôi?” Tạ Đắc đối với chuyện của cô, không có tí hứng thú nào, cũng không có ý muốn giương cao chính nghĩa.

“Em biết rất rõ, chỉ có anh mới có thể giúp em giành lại những gì em xứng đáng.” Giọng nói của cô lúng túng bi thương hơn nhiều khi đối diện với người yêu cũ. Lúc nói ra vẫn không nhìn cậu, mà là nhìn chậu cây xanh phía bên tay trái cậu.

Rõ ràng là chuyện chẳng liên quan gì đến mình mà lại bị cô ta lôi vào, còn là chuyện của của hai vợ chồng cô, việc này khiến Tạ Đắc rất bức bối.

Cô nghiêng đầu nhìn thẳng cậu, biểu hiện của cậu có vẻ như không quan tâm, trong lòng chán nản, khế nói: “Anh đương nhiên có thể, chỉ có điều anh không muốn mà thôi.”

Đối mặt với lời chỉ trích gay gắt trắng trợn như thế, Tạ Đắc cũng không phủ nhận. Cậu nghĩ một lúc, tựa như không hiểu mà nói: “Lúc đầu cô hao tổn tâm sức lấy ông ta, bây giờ lại cố sống cố chết đòi ly hôn...”

Vương Nghi Thất nhảy dựng lên, như không thể chịu đựng nổi đề cao giọng nói: “Này còn không phải do anh!” Cái dáng vẻ của cô xem giống như là đã bị sỉ nhục cực độ, mặt cũng đỏ hết cả lên, nhưng mà nhanh chóng tỉnh táo lại, lập tức chậm rãi ngồi xuống.

Tạ Đắc không có phản ứng nào hết, trước mặt cô giơ cổ tay trái xem đồng hồ, ý tứ rất rõ ràng.

“Em biết anh khó xử.” Cô nói một cái êm ái, “Nhưng không cần anh ra mặt. Thứ người cần bà như Lý Thận Minh, nói chuyện thật tình, giảng đạo lý với ông ta chẳng có ý nghĩa gì cả, người đặc biệt tất nhiên phải dùng thủ đoạn đặc biệt. Đừng thấy ở ngoài ông ta xưng vương xưng bá, tự cao tự đại, thực chất bên trong sợ phiền phức nhất, miệng hùm gan sứa, ngay cả cọp giấy cũng không bằng. Anh chỉ cần cho em mượn vài người, hù ông ta một tiếng, hiển nhiên ông ta sẽ ngoan ngoãn phục tùng.”

Tạ Đắc nghe thế thì cau chặt mày, “Mượn vài người? Cô coi tôi là bọn xã hội đen hay sao? Làm chuyện tầm phào, vớ va vớ vẩn! Mời cô tìm người cao siêu khác đi!”

Vương Nghi Thất thấy cậu kiên quyết không chịu, nhất thời nóng nảy, “Em bị buộc không còn cách nào khác mà, nếu không cũng chẳng ra hạ sách này. Đồ khốn nạn Lý Thiệu Minh, chính là nên đánh. Hai người phía sau ấy, anh cho em mượn một lát, em cam đoan sẽ không gây phiền phức nào đến anh.” Cô chỉ chỉ về sĩ đi theo Tạ Đắc đứng cách đó không xa.

Tạ Đắc càng nghe thì sắc mặt càng kém, lạnh giọng quát: “Cô là loại đàn bà lưu manh sao? Hở ra là đánh người!”

Sắc mặt Vương Nghi Thất từ trắng biến thành đỏ, lại từ đỏ chuyển sang xanh, trầm giọng nói: “Vậy ông ta đánh tôi thì sao? Cái đạo lý này phải đòi lại làm sao? Sở dĩ anh nói như vậy, chẳng qua là vì anh cho tới bây giờ chưa từng yêu tôi!”

Tạ Đắc đứng lên, từ trên à lạnh lùng nhìn xuống cô, ngoảnh đầu đi khỏi.

Cậu chưa đi được mấy bước, điện thoại lại rung lên, hai chữ “Tân Ý” nhấp nháy trên màn hình. Còn chưa kịp hít một hơi thật sâu, cậu đã ấn phím nghe đặt ngay bên tai.

“Lúc tôi đi làm để rơi điện thoại trên sofa trong phòng khách, về nhà mới thấy cuộc gọi của cậu.” Tân Ý Điền giải thích. Cô vừa nói vừa vào phòng ngủ, lần mò bật công tắc đèn trên tường, đột nhiên một tia sáng chói mắt xẹt qua, zzz một tiếng, phụt tắt hết đèn.

“Á?”

Tạ Đắc nghe thấy tiếng kêu khác thường của cô, hỏi làm sao vậy.

“Nổ bóng đèn rồi, trong nhà không có đồ dự phòng, tôi phải xuống lầu đi mua, lát nữa gọi lại cho cậu.” Cô vội vã nói xong liền ngắt điện thoại. Đến khi cô đi ra mới phát hiện toàn bộ căn nhà một mảng tối đen như

mực, ánh đèn từ tầng lầu đối diện xuyên qua cửa sổ phòng bếp chiếu vào, cho thấy chẳng phải là bất ngờ cúp điện.

Cô bạn Tiểu Quách cùng thuê nhà từ trong phòng mình nhảy ra, gào oa oa: “Sao lại không có điện? Sao lại không có điện? Anime của em đang coi gần hết rồi, laptop đột nhiên tối đen!”

Cô lần lượt bật công tắc đèn từng phòng, y như cũ không thấy một tí ánh sáng, Tiểu Quách đi theo phía sau cô hỏi: “Hay là chưa đóng tiền điện?”

”Không thể nào? Lần trước chị đóng luôn một lần hơn 600 tiền điện.”

“Có lẽ lần này chúng ta xài quá nhiều. Bên ngoài khu phố có máy ATM của ngân hàng Công Thương, có thể nộp tiền điện, em đi nộp. Tối nay nhất định phải đem bộ anime này coi cho bằng hết, thà bị treo mỗ, hơn là đi chết.”

Chưa đến mười phút, Tiểu Quách thở hồng hộc chạy về nhà, người chưa tới cửa đã nghe thấy tiếng: “Có điện chưa, có điện chưa?” Câu trả lời nhận được là một căn phòng tối tăm.

“Chị Tân, em qua nhà bạn em ở một đêm.” Cô mang theo laptop chạy đi mất. Tân Ý Điền đi vài bước, không đụng phải cái này thì cũng chạm phải cái kia, đành phải nhàm chán ngồi ngơ ngẩn trong phòng tối như bưng. Điện thoại nhắc nhở có tin nhắn mới, mở ra xem, lại là Tạ Đắc, hỏi cô đèn đóm xong hết chưa. Cô đáp chưa, lập tức cậu gọi điện thoại tới – “Sao thế?”

“Không biết nữa, tất cả đèn đóm trong nhà không sáng. Công ty quản lý nhà cũng tan sở rồi, chỉ đành đợi sáng mai mới giải quyết thôi.”

“Có thể do cường độ dòng điện quá lớn, cầu chì tự động ngắt. Chị lật công tắc xuống.”

“Cầu chì là cái gì? Công tắc ở đâu?” Cô nghe mà không hiểu ra sao.

Tạ Đắc bảo cô mở đồng hồ điện ra. Cô mò mẫm đến chỗ lên cầu thang, trên nắp đồng hồ điện treo một ổ khóa, mà chủ cho thuê nhà không có đưa chìa khóa cho cô. Tạ Đắc hỏi cô có mấy loại dụng cụ như kềm nhỏ đinh hay không, bẻ khóa ra. Cô lắc đầu, “Không có. Nhưng tôi có thể hỏi mượn hàng xóm.” Ngụ đối diện cô là gia đình ba người địa phương, trong nhà ắt hẳn có mấy thứ dụng cụ này. Gõ cửa không thấy ai đáp, có lẽ họ dắt con đi chơi cuối tuần rồi.

Cô đành chịu mà quay về gọi điện cho Tạ Đắc. “Xem ra hết cách rồi. Bỏ đi, tắm rửa ngủ sớm một chút là được thôi.” Nghĩ đến chuyện tắm tấp, lúc này cô mới nghĩ đến máy nước nóng cũng cần điện mà. Ngồi trong bóng tối, cô mới sâu sắc lĩnh hội được nhà bác học vĩ đại Edison.

“Thật ra vẫn còn cách.” Tạ Đắc dừng một chút nói, “Đem cái nắp bên ngoài tháo xuống là được.” Lúc nhỏ cậu không biết làm hỏng không ít thiết bị điện trong nhà.

“Tôi không biết làm sao mà tháo xuống.” Tân Ý Điền nhìn đồng hồ điện trên tường mà nhức đầu, khung bằng kim loại trên bề mặt lan ra ánh sáng yếu ớt lạnh lẽo.

“Chị ở đâu?” Tạ Đắc vốn dĩ đã trở về phòng, lúc này cầm chìa khóa xe ra cửa.

“Cậu đến Bắc Kinh sao?” Tân Ý Điền ngạc nhiên mà hỏi, liền nói tiếp: “Không gì đâu, một đêm không có điện mà thôi, ngày mai bên quản lý nhà sẽ đến. Đêm rồi, cậu không cần đến đâu.”

“Không phiền đâu, đến nhanh thôi. Chị đi mua đèn cây trước đi, dù sao tháo đồng hồ điện tôi cũng thành thạo.”

Tân Ý Điền bỗng nhiên bật cười, nhớ đến một việc lúc trẻ. Khi đó cậu ta vẫn là một cậu bé, miễn cưỡng có thể gọi là thiếu niên, giống như những cậu bé khác, mê mẩn với các loại thiết bị máy móc.

Cô thấp đèn cây vừa mua, thu dọn qua loa phòng khách một chút, Tạ Đắc liền đến. Sau khi lên lầu cậu không vào nhà, xem trước đồng hồ điện một tí, nói cô cần phải tháo đinh ốc trên bốn góc nắp hộp xuống, Tân Ý Điền giơ đèn cây kê sát cậu để thấy rõ hơn, nhón mũi chân giữa mặt hỏi: “Tìm thấy cầu chì chưa?” Cô ngửi được trên người cậu tỏa mát ra một mùi hương ngòn ngọt nhẹ nhàng, lúc ẩn lúc hiện, lúc có lúc không. Trong đầu vẫn lơ mơ đang nghĩ là thứ gì, mùi dầu gội đầu, sữa tắm cũng không có mùi hương dễ chịu như vậy, dầu thơm lại càng không nhẹ nhàng thoang thoảng như vậy.

Tạ Đắc tháo công tắc xuống, đèn trong nhà vẫn không có phản ứng. Cậu trầm ngâm một hồi, động tác thuần thục mà gỡ một chiếc đĩa mỏng manh, đó là cái ống dài khoảng hai ba xen-ti-mét, đón lấy ánh sáng để nhìn, nói: “ống cầu chì nổ rồi.”

“Vậy phải làm sao?” Tân Ý Điền vẻ mặt thất vọng nhìn cậu.

“Đổi cái khác.” Bị cô dùng ánh mắt tín nhiệm như vậy nhờ cậy, cậu cảm thấy mình biến thành một người hùng.

“Siêu thị ở ngoài có bán không?”

Cậu không biết rõ, vì vậy không lên tiếng.

Tân Ý Điền nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu không chúng ta cùng đi? Tôi không biết phải mua loại nào nữa.” Anh mắt nhìn cậu tràn ngập mong mỏi và kỳ vọng.

Hai người xuống lầu, sánh vai đi đến một siêu thị lớn gần khu phố. Ngửi được mùi bánh mì bay ra từ quầy phía trong, lúc này Tân Ý Điền mới phát hiện mình đói bụng: “Tôi còn chưa ăn cơm nữa, cậu ăn chưa?”

Buổi tối cậu hầu như chưa ăn, vừa nãy lại bận liên tục, bây giờ cũng hơi đói bụng. Tân Ý Điền thấy cậu không nói lời nào, tự mình quyết định cầm hai khúc bánh ngọt, đi ra tính tiền, lấy một túi nhựa trong đó đưa cho cậu, “Ăn dần bụng trước đi. Lát nữa có điện rồi tôi nấu cơm cho cậu, trên đường đi làm về sẵn dịp mua thức ăn rồi.” Nói xong áy náy cười với cậu.

Hai người vừa đi dọc đường vừa ăn. Tân Ý Điền hỏi cậu đến Bắc Kinh làm gì. Cậu theo sự thật mà nói, nói muốn mở một tòa nhà thương mại ở Bắc Kinh, trước mắt còn đang trong giai đoạn đàm phán, thủ tục phức tạp, phải cân đối các mặt có liên quan với nhau, sau đó cậu e rằng phải đến Bắc Kinh công tác thường xuyên.

Tân Ý Điền nghe cậu nói những việc này bình thường tự nhiên giống như đang bàn luận về thời tiết ăn uống, không khoe khoang cũng không oán giận, buộc phải dừng chân quan sát cậu tỉ mỉ, trong lòng khá nhiều xúc động, cười nói: “Ồ là la -, người giàu có nha! Ngay cả nhà tôi còn chưa mua nổi nè.” Người trước mắt này, tuổi còn trẻ, đã phú lại quý, không còn là cậu thiếu niên hay nổi nóng mà cô quen thuộc nữa. Nghĩ đến mới nãy cậu vậy mà hạ mình vì cô tháo đồng hồ điện, trong một lúc không khỏi hoảng hốt, sợ hãi dâng lên lại có chút đắc ý. Nói cho cùng không phải ai cũng có vinh hạnh thế này, dù rằng sự việc đột nhiên xảy ra.

“Mua được rồi thì làm sao? Nhà cửa và hạnh phúc lại không phải từ đồng nghĩa.” Cậu không cho là đúng.

“Nhưng cũng không phải từ trái nghĩa mà!” Tân Ý Điền nói thầm, chính cậu có rất nhiều nhà cửa, đương nhiên không cách nào lĩnh hội được sự thê lương của bộ tộc vô gia cư ăn nhờ ở đậu chúng tôi đâu. Do đó thay đổi đề tài khác, “Ngày đó xuống máy bay, là Vương Nghi Thất đưa tôi về đó, tôi còn chưa cảm ơn em ấy tử tế.”

“Hai người làm sao mà biết nhau?”

“Trò chuyện tán gẫu liền quen thôi, lúc về Bắc Kinh chúng tôi ngồi cùng nhau đó.”

Cậu “Ồ” một tiếng, không hề nói thêm. Bóng đêm bao phủ khiến Tân Ý Điền không thấy rõ biểu hiện trên mặt cậu, âm thầm tự kiểm điểm có phải đã giẫm lên mìn nổ hay không, vạch áo cho người xem lưng. Cô tranh thủ cứu mình, chỉ vào quầy bán quà vặt phía trước nói: “Tôi muốn ăn kem.” Đi vào mua một hộp vùi đầu ăn, cái này dù sao sẽ không nói bậy nữa.

Tạ Đắc đem ống cầu chì mới mua thay vào, đèn điện sáng một chút lại tắt. Cậu thở dài, “Hết cách rồi, nổ đồng hồ điện rồi, chỉ có thể đổi đồng hồ điện.”

Lăn qua lăn lại đến bây giờ, Tân Ý Điền ngược lại không gấp gáp như lúc trước, không có điện thì không có điện, ngày mai bàn tiếp. Cô đứng ở nơi ánh đèn cây yếu ớt cào ăn tiếp hộp kem mới nãy chưa ăn xong.

Không có việc gì làm, Tạ Đắc nhàm chán ngồi ghé sofa nhìn cô ăn kem. Bóng đêm từ bốn phương tám hướng vây quanh cậu, ngọn lửa trên đèn cây lập lòe nhảy múa trước mắt cậu, giống như một cái miệng đang nhúc nhích lại giống như một trái tim đang đập.

Tân Ý Điền cào khoảng hai ba miếng thì ăn hết kem, kiểm ly giấy rót nước đưa cho cậu, “Nước lạnh, không có nước nóng.” Cô làm ra một vẻ mặt xấu hổ, xoa xoa hai tay nói: “Tối nay thực sự làm phiền cậu rồi.”

Cậu chậm rãi đứng lên, “Cái gì cũng giúp không xong.”

“Nếu thế, là tôi vô dụng, trước đây những việc như điện nước đều là Ngụy Tiên làm hết. Làm hại cậu bữa cơm cũng không ăn được, bạn cả tối mang bụng trống rỗng về nhà, thực sự là ngại quá.”

Cô nói khách khí như vậy, khoảng cách hai người chợt đẩy xa hơn. Bốn phía vắng vẻ không tiếng động, cái bóng cô dưới sự chiếu rọi của ánh đèn cây biến thành một người cao to, từ mặt đất kéo thẳng lên đến trần nhà. Tạ Đắc nhìn cô trầm mặc không nói, cuối cùng thấp giọng nói: “Tôi đi đây”. Tân Ý Điền muốn đưa cậu xuống lầu, cậu nói một câu dứt khoát “Không cần”, đóng cửa rời khỏi.

Nghe tiếng bước chân cậu xuống lầu càng lúc càng xa, Tân Ý Điền ngồi vùi vào chỗ mà lúc này cậu ngồi. Đèn cây sắp tàn, tia sáng như hạt đậu, cảnh này khiến cô đối với Tạ Đắc lúc này phải chăng trở nên mê hoặc, mà cuộc gọi của Ngụy Tiên khiến cô một lần nữa trở lại hiện thực.

Ngày hôm sau nhân viên công tác Cục điện tín đến đổi đồng hồ điện mới, kiểm tra đường dây phát hiện đèn treo trong phòng cô bị chập mạch.

Ngụy Tiên đi công tác trở về, bảo Tân Ý Điền đến nhà anh ăn cơm. Tân Ý Điền chôn trong chăn không chịu dậy, làm nũng nói: “Em không đi.”

“Ngoan, ăn một bữa rồi về.”

“Không cần, mẹ anh không thích em.”

“Nói bậy! Lúc nào mẹ cũng hỏi anh sao em không đến nhà ăn cơm.”

“Mất thấy con trai một tay nuôi lớn sắp bị người khác cướp đi, trong lòng người phụ nữ nào sẽ sung sướng chứ? Em mới không cần tự đưa mình đến nhà làm bê mặt.”

Ngụy Tiên cười trách mắng cô, “Nói bậy nói bạ, em nhiều chuyện quá! Rành rành là mình lười biếng không muốn dậy.”

Nói là nói như thế, Tân Ý Điền vẫn ngoan ngoãn đến nhà họ Ngụy ăn trưa. Cô tay chân lanh lẹ giúp mẹ chồng tương lai nhặt rau, rửa rau, lột tỏi, bưng thức ăn, tranh thủ để lại ấn tượng tốt cho hai người lớn nhà họ Ngụy về một đứa con hiền dâu thảo. Trên bàn cơm, mẹ Phạm Hiểu Vân của Ngụy Tiên hỏi họ dự định kết hôn lúc nào.

Tân Ý Điền cầm đầu cầm cổ ăn. Ngụy Tiên nói còn sớm, không vội.

“Sớm cái gì nữa, con cũng gần ba mươi rồi.” Phạm Hiểu Vân giáo huấn con trai, lại quay đầu cười với Tân Ý Điền: “Theo thống kê khoa học này, độ tuổi sinh sản thuận lợi nhất là từ 24 đến 30 tuổi, một khi qua độ tuổi này, chính là những sản phụ lớn tuổi, rất nguy hiểm đó.”

Thà mặc kệ cái thống kê khoa học này có chính xác hay không, Tân Ý Điền chỉ có gật đầu “Ừ Ừ À” cho là có.

Đứng đầu cả nhà Ngụy Chí Thanh khụ một tiếng, nói: “Tuổi tác các con không nhỏ nữa, cũng nên cân nhắc việc kết hôn đi. Căn hộ ở Thước Dực Cư cho các con làm phòng tân hôn, trang trí tự mình trang trí. Hai ông bà già này mua cho tụi con dụng cụ gia đình, thế nào?”

Tân Ý Điền tự nhiên không dám đưa ra ý kiến phản đối. Ngụy Tiên suy nghĩ một chút nói: “Việc này còn phải hỏi qua mẹ của Điền Điền.” Dừng một chút lại nói giỡn: “Người ta nói không chừng chưa muốn đem con gái yêu gả cho con đâu.” Anh có khuôn mặt điển hình của người phương Bắc, mặt chữ điền, lông mày rậm, tầm vóc cao to cường tráng, khiến người ta tràn ngập cảm giác an toàn.

Phạm Hiểu Vân vỗ tay con trai với phong thái bảo vệ: “Không sợ, con trai mẹ cũng không kém! Đúng chứ?”

Tân Ý Điền nhú mày với Ngụy Tiên, pha trò cười.

4. Chương 03 (phần 1)

Chương 03: Thất Thương Quyền

[4] Thất thương quyền là môn quyền pháp trấn sơn của phái Không Động, nổi tiếng cùng với nhân vật Tạ Tốn trong Ý Thiên Đồ Long Ký. Môn quyền phổ này đòi hỏi người khi bắt đầu luyện đã phải đạt một trình độ nội công rất cao có thể dẫn khí đến mọi huyết đạo, thu phát tùy tâm tùy ý. Nếu nội công chưa đủ khi luyện sẽ hại đến chính bản thân người luyện: Ngũ hành trong cơ thể con người, tâm thuộc hỏa, phế thuộc kim, thận thuộc thủy, tì thuộc thổ, can thuộc mộc, lại thêm âm dương nhị khí, một khi luyện Thất Thương Quyền thì bảy cơ quan đó đều bị thương tổn. Công phu luyện Thất Thương Quyền cao hơn một mức, chính cơ thể nội tạng mình lại bị tổn hại thêm một mức.

Đạo này Tân Ý Điền khá là phiền muộn.

Dựa theo thông lệ phổ biến, hai người kết hôn, bên nhà trai cho nhà cửa, của hồi môn bên nhà gái ít nhất cũng phải là chiếc xe hơi có giá trị tầm tầm. Ba cô qua đời lúc cô còn học cấp hai, còn mẹ chỉ là một giáo viên tiểu học, tiền lương hai mươi năm qua có tăng cũng không vượt quá hai ngàn đồng, chẳng lẽ kêu cô hỏi cha đẻ Thảm Gia Sơn? Tiền du học năm thứ nhất là do Thảm Gia Sơn chi ra, khi đó mặt tiền bạc cô không có độc lập, đến giờ vẫn còn canh cánh trong lòng. Do đó, cho dù Thảm Gia Sơn có đem chiếc Rolls-Royce đưa trước mặt cô, cô tuyệt đối sẽ không nhận.

Nhưng mà cô không thể để ột nhà già trẻ Ngụy gia coi thường cô. Lần trước Ngụy Tiên nói cô có chi tiền sửa sang, bởi vậy trên tờ chứng nhận bất động sản có thêm tên cô, kết quả gặp phải phản đối của những người có liên quan trong nhà. May là cô tính tình rộng rãi, nói đùa: “Có thêm tên hay không với việc đầu bạc rằng long không có tí quan hệ nào, cũng không ảnh hưởng chúng ta đăng ký kết hôn. Cho nên giấy bất động sản này, cứ như ban đầu là hay nhất, giảm bớt phiền phức.” Trái lại Ngụy Tiên rất kiên trì, nói chờ đến khi họ kết hôn xong, nhất định phải thêm tên của cô vào.

Hai người quyết định về Tân gia một chuyến, chính xác mà nói, là Thảm gia. Vương Nghi Thất được biết họ phải đi Thượng Lâm, “Thật tốt quá! Em cũng có việc phải đi, nhưng mà tự mình lái xe, đang muốn kiếm bạn đồng hành, nếu không một người mà lái xe suốt bảy tám tiếng đồng hồ thật sự chịu không thấu. Chờ nào thì anh chị đi? Em có thể chiêu theo thời gian của hai người.”

Tân Ý Điền đối với đề nghị của cô vẫn do dự. Bất luận là đặc điểm, tính cách hay là những sự gặp gỡ, việc đã trải qua, hai người không phải cùng một loại người. Ngay từ đầu cô đã “Thế làm phiền em quá” để mượn cớ từ chối. Nhưng mà Vương Nghi Thất gọi điện thoại tới, thái độ thành khẩn mà nói: “Không phải anh chị làm phiền em, mà là em cần sự giúp đỡ của anh chị. Bạn trai chị biết lái xe chứ? Một mình em lái không nổi một đoạn đường xa như thế đâu.”

Tân Ý Điền hỏi ý kiến của Ngụy Tiên, anh nói có thể giảm bớt tiền vé máy bay, có sao mà không làm. Cô đành phải đồng ý thôi. Một buổi sáng thứ Sáu, ba người từ Bắc Kinh xuất phát.

Chiếc xe một mạch tiến về phía Nam, nhìn phong cảnh dọc đường nhàm chán mà lại tương tự nhau làm Tân Ý Điền mệt mỏi muốn ngủ. Lúc đầu là Vương Nghi Thất lái, lái rồi lái cho đến khi mí mắt nặng xuống, Ngụy Tiên lại không ngừng nói chuyện với cô để tránh làm cô buồn ngủ. Được nửa đường sau khi ăn uống nghỉ ngơi xong xuôi, đổi thành Ngụy Tiên lái. Còn hơn để Vương Nghi Thất lái lạng qua lạng lại, Ngụy Tiên lái xe thận trọng như tính tình của anh, bởi vậy đến tận trời tối đen cả nhóm mới đến Thượng Lâm.

Sau khi đưa họ đến nơi cần đến, một mình Vương Nghi Thất lái xe đi.

Đứng trước cửa sắt nhà họ Thảm, Tân Ý Điền tần ngần không bấm chuông. Mẹ Tân biết họ muốn tới, từ sáng sớm đã bắt đầu trông, rất chú ý nghe động tĩnh bên ngoài. Nghe được tiếng xe, bà vội vàng chạy ra, mở cửa nhìn, vui vẻ nở nụ cười, trách mắng: “Đứng ngây ra ở bên ngoài làm gì? Mau vào, mau vào.” Nói xong tay bà xách hành lý trong tay Ngụy Tiên, hỏi anh: “Đi đường mệt không?”

“Bác à, để con cầm, để con cầm.” Ngụy Tiên vội đoạt hành lý, chuyển sự chú ý của bà, “Không mệt, chỉ là hơi đói bụng.”

Mẹ Tân nở nụ cười, “Cơm sắp xong rồi. Sáng sớm mẹ cố ý đến chợ cá phía nam mua một con ba ba thật lớn, chưng cách thủy đó.” Quay đầu nhìn kỹ khuôn mặt của con gái đang đứng ngay cái đèn trên hành lang, yêu thương mà nói: “Con sao lại gầy như này? Ở bên ngoài không có ăn no hay sao?”

Tân Ý Điền có chút đỏ khốc đỏ cười, “Đương nhiên ăn no mà.”

“Khí sắc cũng không tốt. Thân thể là năng lực cách mạng. . .”

Tân Ý Điền nhanh chóng cắt ngang bà, “Đó là do ngồi xe mệt thôi.”

Thẩm Gia Sơn nghe được tiếng động đi ra. Ông khoảng sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, vóc người gầy guộc, ánh mắt vẫn sắc bén như xưa, tư duy vẫn minh mẫn, mặc dù cơ thể có chút đau nhức vật vãnh, nhưng không có bệnh gì to tát. Tân Ý Điền nhìn thấy ông, khách sáo gọi một tiếng “Bác Thẩm”. Ông nhiệt tình bắt chuyện hai người: “Ngồi xuống rồi nói, ngồi xuống rồi nói.”

Tân Ý Điền giúp mẹ bưng thức ăn lên bàn. Một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi mặc áo sơ mi gầy đầy hột màu xanh ngọc, người sức nứt mùi nước hoa từ trên đầu đi xuống, mái tóc bóng lưỡng ẩm ướt chải hất phía sau. Cô chăm chú nhìn kỹ, mới nhận ra cậu thanh niên ăn mặc hoa hòe hoa sói này là Thẩm Quân Hòa.

Thẩm Gia Sơn thấy thằng con thay giày, sắc mặt không vui mà nói: “Ăn xong đã, mày lại muốn đi đâu nữa?”

Thẩm Quân Hòa tăng tốc động tác, cầm chìa khóa xe, đầu cũng không quay lại chạy thẳng ra ngoài, tiếng nói từ ngoài cửa vọng vào, “Đi ra ngoài một chút.”

Qua một lát, một người mặc đồ ngủ, cô gái sắc mặt tái nhợt như u hồn lướt vào phòng khách, tiến đến Thẩm Gia Sơn đang xem tin tức: “Ba có thể chỉnh nhỏ âm thanh một chút không? Con đau đầu, ồn muốn chết.” Thẩm Gia Sơn thở dài, tắt TV, ngồi vào bàn ăn.

Mẹ Tân cẩn thận dè dặt nói: “Quân An, người con hôm nay có khỏe hơn chút nào chưa?”

“Không có.” Mặt cô cứng nhắc không chút thay đổi mà nói.

“Còn Kỳ Kỳ? Đang ngủ sao?” Mẹ Tân thấy cô không trả lời, nhanh chóng múc một bát canh ba ba để trước mặt cô. Ngửi thấy mùi cá, cô nhú nhú mày, chụp cái bát đổ vào thùng rác bên chân, “Con không ăn cái này.” Cô ăn vài đĩa rau xanh, một hột cơm cũng không đụng liền đi.

Mẹ Tân ở phía sau gọi một tiếng “Quân An”, Thẩm Gia Sơn không nhin được nói: “Mặc kệ nó, chúng ta ăn.” Ông vô cùng thất vọng đối với đứa con gái này. Nhưng mà con gái không ra gì này, cuối cùng cũng là máu mủ mình sinh ra.

Cuộc trò chuyện bên bàn cơm đơn giản chỉ là một ít chuyện lật vạt liên quan đến công việc và sinh hoạt. Cả nhà dường như không có hứng nói chuyện, vội vã ăn xong kết thúc bữa cơm.

Từ khi bắt đầu cấp hai Tân Ý Điền học nội trú trong trường, Thẩm gia cũng không có phòng riêng cho cô, do đó cùng với Ngụy Tiên ở phòng dành cho khách. Đứa bé phòng kế bên khóc âm ỉ vẫn chưa dừng lại, làm cho cô không cách nào ngủ được. Mẹ Tân gõ cửa đi vào, ngồi đầu giường cô, nói nhỏ: “Quân An cũng đáng thương lắm, đứa bé sinh ra chưa được nửa năm thì ly hôn. Mọi người nên thông cảm cho nó một chút.”

“Con cái cũng có rồi, sao phải ly hôn?”

“Trước đây chúng nó kết hôn mẹ và lão Thẩm không tán thành. Thằng đó không phải người tốt, lừa gạt Quân An có thai đứa bé, cái này không kết hôn cũng phải kết hôn thôi. Bà bạc đem cả cửa hồi môn của Quân An thua sạch, trở mặt muốn ly hôn nó. Quân An chết sống không chịu. Lão Thẩm tức giận giậm chân, hận chính mình già cả mắt mờ, đem con gái gả cho thằng súc sinh như thế, bắt Quân An phải ly hôn. Quân an đứa trẻ này, tốt xấu chẳng phân biệt được, trái lại đi hận lão Thẩm.”

Tân Ý Điền nghe chuyện Thẩm gia cảm thấy như xem phim nhiều tập chiếu trên tivi, đối với việc này không có phát biểu ý kiến. Đứa bé phòng bên yên lặng được một lúc, lại khóc ré lên. Cô day day chân mày, hỏi: “Sao mà khóc dữ dội như vậy, một mình em ấy chăm sao?”

Mạ Tân gật đầu: “Nó đối với đứa bé bảo bối này rất bướng, không dễ dàng chịu cho người khác ôm. Mẹ không dám nhúng tay. Không biết đứa bé này xảy ra chuyện gì, cứ đến tối lại khóc.”

“Thế còn Thẩm Quân Hòa?”

“Quân Hòa? Quân Hòa dù sao suốt ngày không có ở nhà.”

“Họ không làm khó dễ mẹ chứ?”

“Này, mẹ đến đây nhiều năm như vậy rồi, có cái gì làm khó mẹ chứ.” Mẹ Tân cười cười với cô. Tân Ý Điền cảm thấy nụ cười của mẹ mình có chút miễn cưỡng.

“Lão Thẩm không tệ đâu.” Cuối cùng mẹ Tân nói một câu.

Tân Ý Điền tựa đầu giường nhìn nếp nhăn trên mặt mẹ mình, trong lòng thầm nghĩ: như vậy không hẳn là không tốt. Cô kéo chăn nằm xuống, nhẹ giọng nói: “Mẹ đi ngủ sớm một chút đi, đừng làm mình mệt. Con cũng muốn ngủ.”

Chiều ngày hôm sau Ngụy Tiên trở về Bắc Kinh. Tân Ý Điền vốn định phụ mẹ thêm một ít, do đó xin nghỉ thêm một ngày, nhưng mà bầu không khí áp lực trong Thẩm gia cùng với tiếng khóc thâu đêm của đứa bé, làm cô thà rằng cùng Hà Chân chen chúc trong ký túc xá, cũng không muốn quay lại Thẩm gia.

Hà Chân ở lại giảng dạy, ở trong ký túc xá giáo viên. Có học sinh trong lúc lên lớp ngang nhiên nghi ngờ cô “Có soạn giáo án không vậy”, làm cô tức giận đến mặt cũng tái xanh. Tân Ý Điền vỗ vai cô nói: “Cậu vẫn là còn trẻ chưa có kinh nghiệm mà, lần sao mà có đứa nào bất kính với cậu, cậu phải uy hiếp nó muốn đánh rớt nó.” Hà Chân chủ yếu phụ trách phần học thí nghiệm, thời khóa biểu thứ Hai sắp xếp đầy nhất, có ba lớp học phải làm thí nghiệm, cơm trưa toàn ăn tại văn phòng, do đó sẽ không đến bữa ăn sáng rồi Tân Ý Điền này.

Tân Ý Điền nhàn rỗi nhàn chán đành phải một mình đi loay hoay trong Thượng Đại. Cô đứng trước bảng thông báo quản lý học viện đọc chuyện to việc nhỏ, trên một tờ thông báo đơn điệu vô vị, lịch học các lớp, phiếu điểm vậy mà cũng cảm thấy thú vị dạt dào. Góc trái bên dưới có một tờ thông báo khẩn cấp màu vàng, bị tờ thông báo văn phòng khoa che khuất hơn phân nửa, mặt trên viết chính là: những sinh viên sau đây có học phần môn tự chọn chưa hoàn thành, để không ảnh hưởng đến việc tốt nghiệp, xin mời mau chóng liên hệ với giáo viên đứng lớp thi lại. Phía dưới là danh sách các tên, cuối cùng bắt ngờ lại là tên Tạ Đắc.

Cô không cho rằng Tổng tài của tập đoàn Tạ thị lại có thời gian chú ý tới cái tờ thông báo không bắt mắt này. Suy nghĩ một lát, tiện đường đến văn phòng khoa hỏi Tạ Đắc còn thiếu bao nhiêu tín chỉ. Sinh viên vừa học vừa làm ở văn phòng khoa nói cho cô, môn học tự chọn có bốn loại: văn sử, tự nhiên, khoa học xã hội, nghệ thuật. Không cần phải học hết các học phần theo quy định mới được, mà là mỗi một loại đều phải đạt được một tín chỉ nhất định mới có thể tốt nghiệp. Tổng tín chỉ của Tạ Đắc đủ rồi, nhưng phần lớn là của tự nhiên, khoa học xã hội, nghệ thuật loại còn thiếu 1.5 tín chỉ.

Cô quyết định đùa Tạ Đắc một tí. Cô chạy đến trạm điện thoại công cộng gọi cho cậu, cố ý hạ giọng nói: “Sinh viên Tạ Đắc phải không? Đây là văn phòng khoa.”

Tạ Đắc rất bất ngờ vì điện thoại trường học thế mà gọi đến số di động cá nhân của cậu. Không kịp nghi ngờ, cậu khách sáo nói: “Là tôi. Xin hỏi có chuyện gì?”

“Môn tự chọn của cậu chưa đủ tín chỉ, sợ rằng phải kéo dài thời hạn tốt nghiệp.”

“Tôi đã tính qua số tín chỉ của môn tự chọn, dù thế nào cũng đủ rồi mà.”

“Môn nghệ thuật cậu còn thiếu 1.5 tín chỉ.”

Cậu trầm ngâm một hồi lại hỏi: “Thưa cô, như vậy xin hỏi có thể thi lại không?”

Tân Ý Điền thầm khen cậu phản ứng nhanh, vội vã nói: “Không thể.”

Cậu bắt đầu cảm thấy không bình thường. Bài chuyên ngành bị nợ còn có thể thi lại, huống chi đây là môn tự chọn chẳng quan trọng gì. Số điện thoại cậu lưu ở trường là số đối ngoại, tuyệt đối không thể gọi được số cá nhân của cậu, càng huống chi trường học sẽ không dùng hình thức gọi điện thoại thông báo cho sinh viên chưa đủ tín chỉ. Thấy được chính mình bị đùa giỡn, mặt cậu biến sắc, lạnh giọng hỏi: “Cô là ai?”

Trong điện thoại truyền đến tiếng cười khúc khích của đối phương, “Hey, tiểu Tạ Đắc, đừng nghiêm túc như thế mà. Cậu gọi tôi một tiếng cô giáo, cũng không sai đâu. Trước đây tôi từng dạy thêm cậu mà, cậu không có quên chứ?”

Bị cô trêu chọc như vậy, Tạ Đắc đỏ khốc đỏ cười, hừ nói: “Aiz, không nên nói giỡn thế này.”

“Được rồi được rồi, nếu như cậu tức giận, tôi có thể xin lỗi. Nhưng mà phần học tự chọn môn nghệ thuật của cậu còn thiếu 1.5 tín chỉ, việc này là thật đó, có dán tờ thông báo đấy, nhớ phải tìm giảng viên thi lại nha.” Nói xong cô định ngắt điện thoại, Tạ Đắc vội nói chờ một chút, “Sao chị biết tôi không đủ tín chỉ? Chị ở Thượng Đại?”

“Đúng vậy, tôi về thăm mẹ tôi, tiện thể đến thăm Hà Chân.”

Cậu lập tức nói: “Buổi tối tôi về trường học, chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm, thế nào?”

Tân Ý Điền lắc đầu, “Không được rồi, tối nay tôi phải bay về Bắc Kinh, ngày mai phải đi làm.”

“Chờng nào?”

“Sáu rưỡi. Trước khi đến sân bay tôi phải về Thảm gia một chuyến, sợ rằng ăn không kịp, lần sau đi.”

Tạ Đắc yên lặng ngắt điện thoại, ngoảnh đầu nhìn ngoài cửa sổ. Bên ngoài trời quang không mây, tươi sáng xinh đẹp, tràn ngập sinh khí. Nghĩ đến cả ngày bản thân bị nhốt trong phòng làm việc, vĩnh viễn hợp mãi không xong, ký mãi không hết, sự kích động muốn chạy trốn lại nảy sinh trong lòng cậu, càng lúc càng nhanh, nhanh đến nỗi cậu muốn bắt chấp tất cả để xuất hiện trước mặt cô .

5. Chương 03 (phần 2)

Thư ký gõ cửa phòng tiến vào thông báo cậu có cuộc họp, làm cho sự kích động này đang sinh sôi bị bẻ gãy giữa chừng. Cậu bảo thư ký pha cho cậu một tách trà, đây là cậu họp hành quanh năm thành thói quen.

Buổi tối theo thường lệ là giao thiệp, xã giao. Uống đến say khướt mới về, quần áo cậu cũng không cởi, ngã vào giường ngủ luôn. Cậu nằm mơ một giấc mơ rất dài. Lúc đầu cậu chỉ có năm tuổi, cười trên cổ anh trai đi hái trộm nho trong vườn người khác, hái trộm xong ôm trong áo chạy về nhà, hai người không thèm tắm, sóng đôi ngồi dưới tán cây ăn nho. Thấy ăn sắp hết, mắt cậu đảo tới đảo lui, nói với anh trai là mẹ mới gọi anh đấy, đợi ông anh quay lại, trên mặt đất chỉ còn lại một đồng vỏ nho.

Hình ảnh đột nhiên biến chuyển, cậu trở thành một cậu thiếu niên nghịch ngợm. Một cô gái cột tóc đuôi ngựa, lưng đeo cặp sách đến dạy cậu học thêm. Trên tay cậu quần một con rắn xanh xuất hiện trước mặt cô, muốn làm cô sợ chạy đi; thừa dịp cô trong toilet, đổ nước cà chua lên ghế cô, đợi cô ngồi xuống mới dùng vẽ mặt vô tội mà nhắc nhở cô; ra oai như đem kẹo cao su vừa nhai xong dính vào tóc cô, giọng điệu coi thường mà đuổi cô đi. Ngày tiếp theo cô đem cái đầu được cắt ngắn, mặc áo gió đi đến, với tư thế chiến thần Athena ghênh đón sự khiêu chiến của cậu.

Điền từ thơ cổ bao giờ cậu cũng quên. Cô dạy cậu cách thuộc lòng: “Đài áo lỏng cài không hỏi hận, tương tư héo úa cả thân gầy”[5] giải nghĩa là giảm béo, trước mắt nàng ta đang làm chuyện này; “Thăm thăm đường tu muôn dặm, ta sẽ kiếm tìm trên dưới đó đây”[6] ý nói là đi thang máy không biết dừng lại ở tầng nào; “Bờ tây mưa đỏ, bờ đông nắng, rằng bảo vô tình lại hữu tình.”[7] là đài khí tượng đang thông báo thời tiết.

[5] Hai câu cuối trong bài “Điệp luyến hoa” của thi nhân đời Bắc Tống

[6] Trích “Ly tao” của Khuất Nguyên, bản dịch của Nhượng Tống

[7] Trích “Trúc chi từ” của Lưu Vũ Tích Thời kỳ trưởng thành buồn khổ, không ổn định với những trò đùa vô nghĩa khô khan dần xa dần. Mùa hè năm đó vừa oi vừa nóng, ve trên cây âm ỉ khiến con người tâm phiền ý loạn. Cô úp mặt vào sách Anh văn của cậu ngủ thiếp đi, không biết mơ thấy gì, vẻ mặt cười thật ngọt ngào. Cậu sờ ngực mình nơi trái tim bỗng nhiên đập nhanh hơn, mặt trời chói chang nhô lên trên đỉnh đầu. Thời tiết tháng Sáu giống như tâm tình của cậu, thay đổi thất thường, trong tiếng sấm vang chớp giật bất thành hình, mưa rền gió dữ, cậu dầm mưa đến toàn thân ướt đẫm, đành phải chạy về nhà.

Cậu lại bắt đầu tìm trò đùa cợt cô. Cô thường tức giận đến mặt đỏ tai hồng, uy hiếp cậu sẽ báo lại cho ba mẹ cậu biết, nhưng một lần cũng không có hành động. Cậu tưởng rằng họ có thể mãi mãi dừng lại ở mùa hè đó.

Hình ảnh bắt đầu trở nên mất trật tự, vỡ vụn. Vô số người hiện ra trước mặt cậu, vây cậu quanh chính giữa, chỉ chỉ trỏ trỏ cậu, nước miếng tung bay không biết nói những gì. Mà cô, mặc chiếc váy dài đến bàn chân, quay lưng về phía cậu mà đi tới trước, càng đi càng xa, bất kể cậu có gào thét thế nào thì cô vẫn không hề quay đầu lại, giống như một tia sáng thoát cái biển mất.

Cả người Tạ Đắc khó chịu mà tỉnh lại, trong cổ họng như chứa lửa, đau đầu, tuyệt vọng. Màn đêm vô tận, gian phòng trống trải, chỉ có một mình cậu. Ngửi được mùi rượu trên cơ thể mình, cậu chồm dậy tắm rửa. Đứng trong phòng tắm giữa hơi nước mù mịt, nhìn chính mình mờ nhạt trong tấm gương, những người đó những việc đó trong giấc mơ lại hiện lên trong đầu cậu, rõ ràng như thật.

Cậu đột nhiên nghĩ không có cách nào chịu được. Muốn thì phải đi tranh thủ, cho dù cô từ đầu đến cuối cũng không có để ý tới cậu. Vì sao nhất định phải để ý những thứ này?

Cô đã trở về, một lần nữa xuất hiện ở trước mặt cậu, chủ động gọi điện thoại cho cậu, vậy cũng đủ rồi.

Trước khi hết giờ làm Tân Ý Điền nhận được điện thoại của Tạ Đắc, nói phải mời bù cho cô bữa cơm chưa kịp đãi hôm qua.

“A -, rất xin lỗi, tôi có hẹn với người khác rồi.” Cô thấy được Tạ Đắc không hài lòng, vội trấn an cậu: “Ngày mai có được không? Tôi mời.”

“Ngày mai tôi phải về Thượng Lâm.” Cậu nói từng câu từng chữ, “Không thể đổi hẹn sao?”

Tân Ý Điền rất bối rối, cuối cùng vẫn là nói không được. Cô đã hẹn với Ngụy Tiên ăn món Thái. Họ mặc dù đang ở cùng thành phố, nhưng mà hẹn hò lại không nhiều. Vậy mà Ngụy Tiên gọi điện nói công ty có việc gấp, bữa tiệc tối không thể làm gì hơn phải hủy bỏ. Cô rầu rĩ không vui mà tan sở, ban đầu dự định chạy về nhà trang điểm tỉ mỉ một phen rồi mới đến nơi hẹn, thế này chỉ có thể cùng đồng nghiệp dạo phố ăn quán ven đường.

Hết giờ làm mọi người cùng nhau xuống lầu, dọc đường cười cười nói nói. Tâm tình cô thật tệ, cúi đầu một mình đi sau cùng. Kèn xe hơi đột nhiên vang lên, làm cô hết hồn nhanh chóng tránh sang bên lề đường. Một chiếc Mercedes đen chậm chậm lướt tới, dừng lại cách cô khoảng một mét. Kính xe hạ xuống, Tạ Đắc với cặp kính mát quay đầu lại phía cô. Cô rất bất ngờ, “A, sao cậu lại tới đây?”

Cậu đẩy cửa xe bước xuống, tháo kính mát đi tới trước mặt cô, đứng trước rất nhiều đồng nghiệp của cô mà hỏi cô: “Bây giờ có thể đổi hẹn được rồi sao?” Ngực khí nhô nhô lễ độ, động tác vô cùng lịch sự.

Các đồng nghiệp nữ khi thấy cậu thì toàn bộ dùng khẩu hình không lên tiếng mà “Wow”, hướng cô nháy mắt ra hiệu nói nhỏ: “Đây chính là bạn trai cô sao? Hèn chi giấu kỹ không chịu mang theo. Hoàn toàn bị shock rồi nha.” Mọi người trêu đùa cô xong, nháy mắt đi trước.

“Tại sao mỗi lần cậu đều xuất hiện như thế này. . . khéo thật?” Tân Ý Điền nhìn cậu cười, trong mắt tràn ngập thần phục và ngạc nhiên.

Cậu mỉm cười, “Có thể là vì tôi tha thiết chân thành muốn mời chị ăn cơm. Nhưng mà không biết có làm chị cảm động hay không.”

Cô lấy tay chống cằm làm dáng ngẫm nghĩ, “Ừm, việc này à. . .”

Cậu kiên nhẫn đợi cô ra quyết định.

“Nếu như cậu đồng ý mời tôi ăn Haagen-Dazs.” Cô trêu cậu xong, không nhin được mà vỗ tay bật cười, dáng vẻ thật ngây thơ hồn nhiên.

Cậu cũng cười theo, làm động tác mời, thay cô mở cửa xe.

“Ăn ở đâu?” Tân Ý Điền nhìn những tòa cao ốc lướt qua hai bên đường mà hỏi.

Tạ Đắc ngoảnh đầu nhìn cô, nhướn mày nói: “Ăn tối xong sẽ mời chị ăn Haagen-Dazs.”

Hai người đến Tứ Hợp Viện gần bờ biển. Tân Ý Điền thò đầu vào cửa hé mở một nửa nhìn bên trong, trang trí, bày biện phía trong hoàn toàn không giống một nhà hàng, hoài nghi hỏi: “Chúng ta không tới nhầm chỗ chứ?”

“Cảnh vật ở đây khá yên tĩnh.”

Cả khuôn viên chỉ có mỗi hai người họ. Quần áo và đồ dùng hàng ngày trên giá phơi nắng và bàn cờ tướng chưa kịp thu dọn trên bàn trà phía hành lang, chứng minh nơi này có người cư ngụ. Đồ trang trí trong khuôn viên, bất luận là bức tranh treo tường, chuông gió dưới mái hiên hay là nét điêu khắc trên cửa sổ, đều rất tinh tế đặc biệt, chứng tỏ thú thưởng thức của chủ nhân rất cao nhã riêng biệt. Một dãy đèn lồng đỏ treo dọc đường đi, đá cuội rải thành đường mòn hai bên chậu hoa cảnh đủ kiểu dáng. Ngay chỗ rẽ có một cái cổng hình vòm được phủ bằng mảng xanh của cây cối bất thành linh hiện lên trước mắt cô, trên khung nở đầy hoa tươi hồng hồng trắng trắng. Ngẩng lên nhìn xung quanh, ngôi sao trên đỉnh đầu như mưa, xa xa ngọn đèn dầu leo lét, toàn bộ cảnh tượng như mộng như ảo. Có lẽ đây chính là chốn thế ngoại đào viên.

Cô kim lòng không dẫu dừng bước chân, ngoảnh đầu lại nhìn Tạ Đắc, xác nhận bản thân không phải đang mơ mộng hão huyền.

Đi vào trong phòng, bên trong thấp xấp xỉ gần một trăm ngọn nến, được đỡ bằng những đế nến kim loại với kiểu dáng cổ xưa. Ánh nến mờ ảo khiến tất cả trở nên không chân thực, tựa như “Hoa chẳng là hoa, sương chẳng phải sương” không xác định được. Thức ăn đã được bày biện trên bàn, là phong cách Châu u, trên một cái bàn gỗ dài khác được xếp một hàng rượu Tây.

Tân Ý Điền không biết hình dung sự chấn động của mình như thế nào. Mọi thứ trước mắt mình tựa như một giấc mơ, lại như là một bài thơ. Từ trước đến giờ cô chưa hề được người khác dụng tâm đối đãi xa xỉ như vậy. Cô vừa kinh ngạc, lại vừa thấp thỏm. Vì không muốn bản thân vừa dung tục vừa tầm thường phá hoại bầu không khí, Cô dứt khoát không nói gì hết, không làm gì hết. Tạ Đắc động dao cô liền ăn, nâng ly cô liền uống.

Cô không có nghiên cứu về mỹ thực, chỉ biết là món Pháp chính tông, nhưng mà nói về rượu nho, có thể thạo hơn chút. Pháp sản xuất nhiều rượu nho, cô cũng từng có cơ duyên thử qua một số rượu quý hiếm, nhưng tất cả đều không sánh bằng chai rượu tối nay.

Tạ Đắc thấy cô này giờ không nói gì, cẩn thận dè dặt hỏi: “Thức ăn không hợp khẩu vị sao?”

Cô vội vàng lắc đầu, làm một biểu hiện tình nghịch, “Khi ăn không bàn luận, khi ngủ không nói chuyện nha.” Trên thực tế tìm cô như con nai nháy múa, không biết vì nguyên do gì mà vô cùng hồi hộp. Thường ngày cô luôn luôn giữ bình tĩnh thông dong, tối nay lại mất trình độ lớn vậy, không phải làm rượu vang trên khăn trải bàn thì cũng là bị đập đầu gối vào bàn. Mãi đến khi cái dạ dày rỗng tuếch được thức ăn ngon nhét vào, cái loại tâm tình bất an của cô mới dần chậm lại.

Cơm nước xong, hai người tản bộ trong khuôn viên, tiếng công trùng tiếng ếch kêu cứ vang bên tai. Góc tường có một chiếc xích đu bằng mây tre xin xắn, giống vỏ trứng, phía trên được lót một lớp vải nhung ngay chỗ tựa lưng và đệm ngồi. Cô cởi giày leo lên trên, cả người bị lún vào bên trong xem chút nữa trời không ra nổi, cảm thán không ngớt: “Wow, thật là thoải mái!”

Tạ Đắc đỡ tay vịn đứng bên cạnh cô, cúi đầu nhìn cô, thấp giọng nói: “Chuyện môn học tự chọn. Vẫn chưa cảm ơn chị.”

Cô làm động tác tay “OK”, “Việc nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến.”

“Nếu như chị cho rằng không thể tốt nghiệp cũng là việc nhỏ.”

Rõ ràng là một cuộc nói chuyện rất bình thường, thế nhưng tim Tân Ý Điền bỗng dưng đập nhanh hơn. Để giảm bớt cái loại cảm giác áp bức bất ngờ xảy ra, cô làm bộ nói chuyện thoải mái: “Không phải mới vừa nãy cậu đã mời tôi ăn cơm sao?”

Cậu nhìn vào mắt cô thật sâu, trong mắt dường như có thiên ngôn vạn ngữ. Bị ánh mắt cậu nhìn chằm chằm thế này, Tân Ý Điền không cách nào chịu nổi, cúi đầu trốn tránh. Hai người lâm vào trầm mặc, không ai nói chuyện, mãi đến khi tiếng gõ cửa cắt đứt những suy nghĩ khác nhau của họ.

Tạ Đắc nhanh chóng đi mở cửa, dùng khay bưng hai ly Haagen-Dazs mang tới.

Cô thở phào nhẹ nhõm, ngạc nhiên tạm thời thay thế sự xấu hổ, “Haagen-Dazs cũng có thể mua bên ngoài?”

“Có thể chứ.” Cậu điềm nhiên như không mà nói.

Tân Ý Điền nhanh chóng mang giày vào, chạy đến bàn đá dưới giàn tử đằng ngồi xuống, sung sướng ăn kem được mang đến. “Trên thế giới có hai loại món ngon có thể khiến người ta vui vẻ, cậu biết là cái gì không?” Cô không đợi Tạ Đắc trả lời, tự mình nói tiếp: “Một loại là chocolate, một loại khác chính là kem. Chỉ cần một ngày có sự tồn tại của những thứ ấy, cuộc sống có gay go tới đâu cũng sẽ không tuyệt vọng.”

“Cho nên lúc nào chị cũng vui vẻ như thế?”

“Ừ, nói thế nào nhỉ, cậu phải tin tưởng bản thân là loại vui vẻ đó, cứ chậm rãi, mới có thể thực sự vui vẻ.” Cậu làm cho người khác có cảm giác rất trầm mặc u sầu, Tân Ý Điền lấy thân phận là người lớn tuổi định khuyên bảo cậu.

“Tự mình thôi miên?” Cậu không thể gật bừa.

“Cái này cũng không có gì là không tốt đâu, cho dù cả đời một người không phải tự mình thôi miên thì cũng là bị người khác thôi miên, quan trọng là phải làm cho chính mình vui vẻ.”

“Hiện giờ cô chính là đang thôi miên tôi.” Cậu nói xong câu đó, nhân lúc không đề phòng hôn cô. Cậu vươn đầu lưỡi liếm vệt kem dính trên khóe môi cô, sau đó duỗi tay đỡ lấy thắt lưng cô, điều chỉnh tư thế cô để cô phối hợp với mình tốt hơn. Cậu có âm mưu đã lâu, bởi vậy quen tay làm nhanh, cơ bản không dễ dàng cho cô phản kháng.

Tân Ý Điền bỗng chốc mông lung. Cô lại ngửi được mùi vị thần bí trên người cậu, lần này càng rõ ràng hơn, chứng minh loại mùi lần trước cô ngửi được không như cô phán đoán. Rốt cuộc là mùi gì? hoa oải hương? hoa hương thảo? cam phát thủ? Không không? Mấy loại này mùi nồng lắm.

Cho đến khi cô không thể thở được, cô mới giật mình tỉnh lại, bắt đầu giãy dụa, ý bảo cậu buông cô ra.

Tạ Đắc rời khỏi môi cô, động tác dịu dàng vén tóc che khuất mặt cô ra sau vai, nhìn vào ánh mắt cô như là nước gợn dập dờn dưới ánh trăng, vạn loại tình cảm dịu dàng.

Tân Ý Điền cúi đầu nhìn dưới chân, ngoài dự đoán của cậu, không nói được một lời, không có chỉ trích cũng không có khiếp sợ. Ước chừng một phút đồng hồ trôi qua, cảm giác như dài nửa thế kỷ, cô đứng lên đi ra phía bên ngoài, từng bước từng bước đi rất chậm. Tạ Đắc yên lặng đi theo phía sau cô. Cô ngang qua xe cậu vẫn không dừng lại. Tạ Đắc vội chạy lên trước, duỗi tay kéo cô. Cô liêu mạng lui phía sau, cậu đành phải thôi đi.

Cô mở miệng, giọng nói rất nhẹ, “Tôi phải kết hôn rồi, hôn lễ định ngày mười tám tháng Mười Hai, đến lúc đó hoan nghênh cậu tới dự.” Nói xong cô chặn một chiếc taxi đi khỏi.

Không biết vì sao, cô cảm thấy như bị người khác đánh một đấm đến hoa mắt, đứng không vững mà ngồi không xong.

Cô đánh ra Thất Thương quyền đáng nhớ này, trước tiên làm bị thương mình, sau đó làm bị thương người.

6. Chương 04

Chương 04: Cuối cùng vẫn thấy lòng này bắn khoăn

Vương Nghi Thất gọi điện cho Tạ Đắc, vẫn không nổi máy được. Ban đầu tưởng rằng cậu đang họp, đến tối mà điện thoại vẫn trong tình trạng tắt máy, cô đành gọi vào máy di động của Đồng Toàn. Đồng Toàn không biết có nên báo cô biết hành tung của Tạ Đắc hay không, do dự mà không nói lời nào.

“Tôi có việc tìm anh ấy.” Cô nói có vẻ rất mất hứng.

Đồng Toàn thở dài một hơi, “Cô Vương à, cô tới đây khuyên nhủ cậu Tạ đi, hai ngày nay cậu ấy uống rất nhiều rượu, không tốt cho sức khỏe.”

Khi Vương Nghi Thất chạy tới quán bar, bên trong vắng vẻ, một người cũng không có. Ánh sáng lờ mờ, một dàn nhạc diễn tấu một loại nhạc nhẹ nhàng, ca sĩ chính đang hát một bài hát tiếng Anh, giọng hát mềm mại trầm ấm.

Cô hỏi Đồng Toàn đang canh trước cửa, “Anh ấy đâu?” Đồng Toàn chỉ cô phương hướng. Tạ Đắc đưa lưng về phía cô ngồi trong góc nơi ngọn đèn chiếu không tới, bóng lưng cô đơn.

“Ảnh làm sao vậy? Việc làm ăn chưa thành hay là bệnh tình ba ảnh lại chuyển xấu nữa?” Cô nhỏ giọng hỏi Đồng Toàn.

“Không có, gần đây không xảy ra chuyện gì hết.” Cho nên anh lại càng lo lắng. “Từ lúc từ Bắc Kinh về đây người có chút không bình thường. Hai ngày trước tăng ca liên tục, chưa đến hai ba giờ sáng thì không về nhà; hai ngày này buổi tối đều đi uống rượu. Cậu nói với ca sĩ người ta, anh ta hát một bài, cậu liền uống một ly rượu. Tôi đếm rồi, cũng đã hát hơn ba mươi bài rồi. Tôi thấy người ta cũng không muốn hát nữa, cổ họng cũng khàn rồi. Cô Vương, nếu cô đã đến đây, vậy khuyên cậu ấy đi.”

Vương Nghi Thất biết rất rõ lúc này cậu là một thùng thuốc nổ, châm vào thì sẽ phát nổ, cũng chỉ đành kiên trì đến cùng.

Tạ Đắc nhìn thấy cô, chào hỏi cũng không chào, một bài hát vừa lúc được hát xong, cậu bưng ly rượu giữa cổ uống cạn. Vương Nghi Thất dời ghế đối diện cậu ngồi xuống, nhẹ giọng nói: “Hôm nay em ly hôn rồi, Lý Thận Minh ông ta chấp nhận cho em căn hộ ở Tùng Lộ Hoa Viên.”

“Chúc mừng cô toại nguyện như mong muốn.” Miệng cậu tuy nói lời chúc mừng, nhưng trên mặt không có một biểu cảm nào.

“Toàn bộ phải cảm ơn anh.” Tạ Đắc không ượng vệ sĩ như cô mong muốn, mà là bảo cô ngồi xuống bình tĩnh hòa nhã với Lý Thận Minh, chân thành nói chuyện đàng hoàng, một đêm phu thê trăm ngày ân nghĩa, mọi người hợp rồi tan, cố chỉ làm cho cá chết lưới rách, trở mặt thành thù.

“Không cần.”

Vương Nghi Thất thấy sắc mặt cậu phờ phạc, mắt thâm quầng, trong ánh mắt đầy tơ máu, giữa người ngồi một chỗ, giống như đứa trẻ ngang ngược cô độc, tim cảm thấy như bị người khác bóp lại, hơi đau. “Sao anh lại làm mình bê bết thế này, tại vì sao chứ?” Cô thấy cậu mắt điếc tai ngơ, thăm dò hỏi một câu: “Tình cảm bị đã kích sao?”

Tạ Đắc ngẩng đầu liếc mắt trừng cô, ánh mắt hung tợn.

Thì ra là thế! Cô cười lạnh, cũng không sợ làm tức giận cậu – “Cô ta không yêu anh, anh có nhớ cô ấy thế nào thì cũng vô dụng.”

“Cút!” Tạ Đắc bị cô đâm trúng nỗi đau, bất thành linh cẩu tiết, nét mặt trở nên vô cùng đáng sợ.

“Anh tỉnh lại đi!”

“Cô biết quái gì? Tự lo bản thân mình cho tốt đi!” Cậu đứng lên, động tác thô lỗ đẩy cô ra ngoài.

“Anh cho tôi là con cóc sao? Từ lần đầu tiên thấy hai người ở đây, tôi đã biết cô ta là ai.” Vương Nghi Thất gạt phắt tay cậu, nhìn cậu nói với giọng điệu bình tĩnh.

Tạ Đắc bị loại bình tĩnh này của cô làm cho kinh hoàng, đầu tiên là cơ thể cứng đờ, ngậy người hồi lâu, nặng nề ngồi xuống. Dần nhạc thấy họ đang cãi vã, ngừng diễn tấu. Cậu nổi nóng: “Sao lại không hát?” Rõ ràng là giận cá chém thớt. Thành viên ban nhạc tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục diễn tấu.

Vương Nghi Thất đột nhiên phát cáu, “Hát gì mà hát? Không nghe thấy cổ họng người ta đã khàn rồi sao? Đi xuống, đi xuống, đi xuống hết.” Người trong dàn nhạc đợi một hồi không thấy cậu phản đối, vội vàng không kịp thu dọn đồ đạc xuống sân khấu.

“Anh không về nhà, còn ở đây làm gì?”

“Về nhà cũng ngủ không được.” Cậu nói giọng lạnh như băng.

“Ngủ không được thì chạy hai vòng?”

“Đồng Toàn!” Đột nhiên cậu quát lớn. Đồng Toàn lên tiếng chạy vào. Cậu vẻ mặt nghiêm túc nhìn Đồng Toàn, nói cũng như nói với người còn lại: “Anh biết mình sai chỗ nào rồi chứ?” Đồng Toàn chột dạ nhìn thoáng qua Vương Nghi Thất, gạt đầu.

“Trừ một tháng tiền lương. Có ý kiến gì không?”

Đồng Toàn bày tỏ không ý kiến, cam nguyện bị phạt.

Vương Nghi Thất mắt lạnh nhìn, biết cậu đang giết gà dọa khỉ, căm hận đi khỏi.

Đạo này Tân Ý Điền bận việc trang hoàng nhà cửa. Đầu tiên muốn tìm một công ty lắp đặt đáng tin cậy, tiếp theo vật liệu lắp đặt phải đích thân kiểm định, còn có nhà cửa phải trang trí theo phong cách gì, kiểu Trung Quốc, kiểu Châu u, cổ điển hay là hiện đại, việc này khiến cô bận đến sứt đầu mẻ trán, bởi vậy không có thời gian đi nhớ đêm đó rốt cuộc xảy ra cái gì. Có lẽ cơ bản cô cũng không muốn nhớ lại.

Cô gần một tháng chưa gặp Tạ Đắc. Bất kể là cô hiểu sai ý, hay là cậu giống như cô suy nghĩ, cục diện trước mắt như này đều là lựa chọn sáng suốt nhất. Cậu trẻ tuổi có triển vọng, mà cô sắp kết hôn, đáng lẽ nên tránh nghi ngờ. Nhưng mà tình cảm cô khó tránh khỏi phiền muộn. Giờ phút này, Tạ Đắc thành ra dạng gì? Hao tổn tâm tư như thế lấy lòng cô. Mặc dù là hay nói giỡn, cũng làm cô được thương yêu mà lo sợ, nhớ mãi không quên.

Cô cùng Ngụy Tiên đang trong căn hộ phát sinh bất đồng về phong cách trang trí. Ngụy Tiên muốn phong cách u, cô muốn phong cách Trung Quốc, hai người ai cũng thuyết phục đối phương không được, nói đùa phải chơi đoán số quyết định thắng thua. Cuối tuần hai người lại cùng lắp đặt thiết bị trong nhà, cô nhận được điện thoại của Vương Nghi Thất, nói hôm nay cô ta phải dời đến làm “hàng xóm láng giềng” với cô.

Tân Ý Điền tất nhiên tỏ ý hoan nghênh, biết được cô đang dọn nhà, khách khí hỏi: “Có muốn anh chị giúp không?”

“Được nha! Đang lo lắng đây, đồ đạc nhiều lắm, một mình em xách không hết. Nếu anh chị chịu giúp em, vậy thật sự cảm ơn lắm lắm, không thua gì đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi á.” Đối phương một chút cũng không khách khí với cô.

Hai người xuống lầu, ra khu phố, băng qua đường, chính là cổng lớn của khu căn hộ “Tùng Lộ Hoa Viên”. Vương Nghi Thất trông coi một đồng hồ đặc trưng đứng trước cổng, thấy bọn họ tới, từ xa đã kích động mà bắt đầu vẫy tay. “Công ty chuyển nhà đã tới một chuyến, còn lại một ít linh tinh lặt vặt, em không gọi bạn đến. Đầu biết trước đây xảy ra một số chuyện, bây giờ khu phố không cho xe taxi vào.”

Ngụy Tiên phụ trách túi lớn, hai vị nữ sĩ xách theo linh kính bao bọc và túi giấy trên đường đi đi ngừng ngừng. Thật vất vả vào được thang máy, ba người cũng thở phào nhẹ nhõm. Vương Nghi Thất móc chìa khóa mở cửa, ý bảo họ đem đồ đạc ném xuống đất là được. Căn hộ là mới trang trí, vật dụng trong nhà, đồ điện đều là mới tinh, chum đèn trên trần nhà trong phòng khách thì có hơn mười kiểu dáng.

“Em trang trí căn hộ này tốn hết bao nhiêu? Kiểm công ty trang trí nội thất nào vậy?” Tân Ý Điền muốn hỏi cô kinh nghiệm.

Vương Nghi Thất nhún vai lắc đầu, “Không biết, chồng trước của em bỏ tiền ra.” Cô muốn mời Tân Ý Điền và Ngụy Tiên ăn cơm, cảm ơn sự hỗ trợ của họ.

Tân Ý Điền vội nói: “Không cần đâu, một chút chuyện nhỏ mà thôi.”

Cô cười nói: “Ồ quê tui em có tập quán, người mới dọn đến phải có chút biểu hiện với hàng xóm, sau này có việc gì cũng giúp đỡ lẫn nhau, gọi là ‘Bà con xa không bằng láng giềng gần’ đấy. Hai người không ăn cơm của em chính là không chịu làm hàng xóm với em.”

Ngụy Tiên bật cười, “Nếu đây là tập quán của bọn em, vậy anh chị chỉ đành cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Ba người đến một quán cơm của người Hồ Nam gần khu phố. Vương Nghi Thất nói chuyện rất nhiệt tình, lại đi rất nhiều nơi, bàn về các phong tục hiếm lạ cổ quái ở nhiều vùng, còn có những chuyện kỳ thú xảy ra đối với mình, pha trò làm người ta thoải mái vui vẻ, thậm chí khiến những người bàn bên cạnh cũng chú ý nghe, kìm lòng không đậu hỏi xen vào: “Sau đó thì sao?”

Không những xinh đẹp, quan trọng hơn là sức hấp dẫn đầy nữ tính. Tân Ý Điền âm thầm đánh giá cô. Cô tựa như một khối nam châm, bất kì người nào trong từ trường đều không thoát khỏi sức thu hút của cô ta. Nhìn một người còn trẻ mà kinh nghiệm phong phú từng trải như cô, Tân Ý Điền đột nhiên hoài nghi cuộc sống của bản thân có quá đơn điệu nhàm chán hay không? Cô từ nhỏ đến lớn, trước đến giờ đều là theo khuôn phép cũ, chưa từng vượt rào qua một bước.

Nhưng mà còn hơn cuộc sống của một số người pháp phùng lên xuống, cô muốn bình thường giống như hiện tại, bình lặng, sinh hoạt có quy luật. Người bình thường làm việc bình thường

Từ đó về sau, hai người qua lại với nhau nhiều hơn. Vương Nghi Thất đối với cô rất nhiệt tình, Tân Ý Điền cũng không lạnh nhạt lắm, cuối tuần ba người thường ra ngoài ăn chung với nhau.

Mùa xuân trôi qua rất nhanh, hoa hải đường dưới lầu lấp lánh như ráng chiều, trong chớp mắt kết đầy quả tươi xanh. Thời tiết nóng lên, trên đường đầy những chiếc áo may ô, váy ngắn. Mọi người đều đang bận rộn giảm béo, làm trắng, nói chuyện yêu đương. Vào một ngày tháng Sáu, Tân Ý Điền nhận được điện thoại của Hà Chân, nói cô ấy đã mang thai.

“Wow! Hai người hoạt động cấp tốc quá đi!” Tân Ý Điền cảm thán, đến khi nhận ra được thái độ của Hà Chân bất thường, vội hỏi: “Sao thế? Cậu không thích trẻ con ư?”

“Không phải vấn đề có thích hay không, mà là vấn đề có muốn hay không.”

“Đừng suy nghĩ nặng nề như thế chứ. Nghèo thì nuôi theo kiểu nghèo, giàu thì nuôi theo kiểu giàu, con cái đều giống nhau khỏe mạnh lớn lên thôi, hai mươi năm sau sẽ là nhân tài rường cột mà.” Tân Ý Điền dỗ dành cô.

“Nuôi thế nào đây? Tiền lương một tháng của tớ mới có ba ngàn đồng, mỗi tháng còn phải gửi về quê tám trăm. Việc làm của anh ấy còn chưa biết ở đâu, bảo tớ đem đứa bé mới sinh ra ăn không khí sao?”

“Đừng như vậy. Nghe mẹ tớ nói, lúc tớ sinh ra, trong nhà nghèo rớt mòng tơi, đến cả sữa bột cũng mua không nổi, tớ cũng lớn lên như thường đấy thôi, cũng đâu thua kém người khác đâu.”

“Lúc tớ nhỏ đừng nói sữa bột, có bát cháo ăn là tốt rồi. Nhưng mà trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ. Trước đây tất cả mọi người không có tiền, nhiều lắm là khác biệt giữa húp cháo và ăn cơm; thế nhưng hiện nay, chỉ có con cậu là con nhà nghèo, chênh lệch là ở chỗ đó -, cái loại cảm giác này tớ chịu đủ rồi!” Tâm trạng Hà Chân rất kích động, chứng quá khích phát tiết xong hết, bật khóc nức nở trong điện thoại.

Tân Ý Điền không còn gì để nói. “Vậy cậu muốn như thế nào, bỏ đứa bé sao?”

“Tớ cũng không biết.” Cô khóc nói.

“Nếu không, cuối tuần này tớ đi thăm cậu, mọi người cùng nghĩ cách giải quyết.”

Quyết định bất ngờ, không có đặt trước vé máy bay, cô đành phải ngồi xe lửa một đêm quay về Thượng Lâm. Hà Chân đến ga xe lửa đón cô, làm cô sợ mà nhìn chăm chăm vào bụng Hà Chân: “Không gì chứ? Ở đây nhiều người như vậy, ngộ nhờ xảy ra va chạm thì làm sao.”

“Làm ơn đi, chỉ mới một tháng mà thôi, tớ còn chưa nuông chiều như thế.”

Tân Ý Điền biết được cô chen chúc trong xe buýt đến, trong lòng cảm thấy có lỗi. “Bây giờ không phải có mình cậu, mọi việc vẫn cần chú ý hơn một chút.” Cô cầm túi đưa cho Hà Chân, “Đây là một ít thuốc bổ, tốt cho phụ nữ có thai, cậu nhớ phải uống đó.”

“Mẹ anh biết tớ có thai rồi, chưa từng đem đồ đưa cho tớ.”

“Đừng lo, Lục Thiếu Phong tìm được việc làm, hai người sẽ không vất vả như vậy nữa đâu.”

Ký túc xá nơi Hà Chân ở tình trạng rất đơn sơ, một cái bàn, vừa làm bàn học vừa làm bàn ăn. Sách cũng không có chỗ để, đành phải chất đống trên mặt đất. Phòng vệ sinh nhỏ đến nỗi không xoay người được, chỗ được duy nhất chính là phòng bếp nhỏ. Cô rất ít khi ra ngoài ăn, thường làm một bát mì qua loa cho xong chuyện.

“Một mình thì không cảm thấy gì hết, có thêm đứa con thì sẽ cảm thấy vô cùng thê thảm.” Cô nhìn cái căn nhà vỏ ốc này, thở dài nói.

“Còn Lục Thiếu Phong?”

“Đi tìm việc làm rồi.”

Chắc hẳn cậu ta cũng chịu áp lực rất lớn, Tân Ý Điền nghĩ thầm. Một đêm trên xe lửa không ngủ được, nằm trên giường Hà Chân thiếp đi rất nhanh. Lúc tỉnh lại thì đã nhá nhem tối. Cơm nước xong hai người tản bộ trong Thượng Đại. Nhìn nắng chiều đỏ rực phía tây, xa xa rừng cây rậm rạp cùng với hoa sen đầy ắp trong hồ, Tân Ý Điền không khỏi cảm khái: “Thượng Đại vẫn xinh đẹp như thế.” Năm qua năm lại hoa vẫn thế, năm đến năm đi người đổi thay. [8]

[8] trích Vịnh ông đầu bạc - Lưu Hy Di.

Cô chú ý tới mấy cái đầu chen chúc phía ngoài hội trường, hỏi có hoạt động gì thế.

“Buổi tiệc tốt nghiệp sinh viên đấy. Đi, chúng ta cũng đi vô giúp vui.”

Hà Chân dựa vào thân phận giảng viên của mình, dắt theo cô một mạch thông suốt đến hậu trường. Ở đây, cô trông thấy Tạ Đắc. Hai người lại một lần nữa không hẹn mà gặp.

Cậu cùng với một cô gái đáng vẻ vui tươi đang nói chuyện, một tay chống trên bàn, tay kia tùy ý đút trong túi quần. Cô rất ít khi nhìn cậu trong dáng vẻ lơ đãng thế này.

Thì ra là do mình suy nghĩ nhiều quá! Cô thầm mắng chính mình hồ đồ. Lẽ ra cô vẫn chưa biết đối mặt với cậu như thế nào, hiện tại chỉ cần giống như trước đây thì được rồi.

Tạ Đắc phát hiện ra cô.

Cô nhoẽn miệng cười với cậu, vẫy tay chào hỏi.

Cậu dẫn cô gái kia đi tới, giới thiệu nói cô tên Đường Dịch. Tân Ý Điền đùa gọi cô “Học muội”, cười nói: “Wow, tên của em giống tên của chị, trong tên đều có chữ ”Ý” nha.”[9] Cô gái kia dường như rất kinh ngạc, quay đầu nhìn Tạ Đắc, ánh mắt có chút thâm ý, chế giễu cậu nói: “Đây có lẽ là nguyên nhân vì sao mà học trưởng ưu ái tôi, đúng chứ?”

[9] từ “Dịch” và từ “Ý” trong tiếng Trung phát âm giống nhau.

Hiếm thấy được Tạ Đắc quay đầu đi, làm bộ không nghe thấy.

Tân Ý Điền rất có hứng thú nhìn họ, nhin không được cảm thán: “Tuổi trẻ thật tốt!” Tinh thần phấn chấn mạnh mẽ của người trẻ chính là thúc giục người khác mau già nhất.

Tạ Đắc nhìn cô nhú nhú mày, cũng không có giải thích.

Hà Chân vẫy tay ra hiệu cô qua đây, nói mình giữ được hai chỗ ngồi tốt.

Cuộc gặp gỡ lần này của hai người vợ vã kết thúc.

Ngày hôm sau Hà Chân muốn đi bệnh viện khám thai, dậy thật sớm, bởi vì có Lục Thiệu Phong cùng đi, Tân Ý Điền không đi theo. Chuyện đứa bé, nên để tự mình họ quyết định. Cô rất ít khi dậy sớm như vậy, nấu một nồi cháo trắng, định ăn xong sẽ đi Thăm gia thăm mẹ một chuyến.

Nghe tiếng gõ cửa, cô đang bận bịu ở phòng bếp lên tiếng không ngừng: “Tối liên, tối liên.” Cầm thìa khuấy cháo chạy đến, vừa mở cửa vừa nói: “Sao hai người về nhanh thế. . .” Ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện đúng là Tạ Đắc. Đối với việc đến thăm bất ngờ của cậu, cô rất kinh ngạc.

“Tôi không biết hôm nay chị khi nào thì đi, cho nên, vừa sáng thì đến đây.” Cậu thấy cô quần áo chỉnh tề, chân chờ mà nói: “Hy vọng không khuấy rầy mọi người.”

“À, không có. Cậu có việc sao?” Tân Ý Điền cũng không có ý định để cậu vào, nhưng khi nghe cậu trả lời như đinh đóng cột “Có”, cô đành phải nép người, “Ồ, vậy vào trong rồi nói.”

“Chị đang nấu cơm?” Ngửi được hương vị, cậu hướng phòng bếp tò mò nhìn thoáng qua .

“Không định nấu cơm, nấu một chút cháo trắng mà thôi.” Tân Ý Điền dựa theo nguyên tắc lịch sự cơ bản, theo thường lệ hỏi một câu: “Cậu ăn chưa?”

Tạ Đắc nhìn cô không nói lời nào.

Cô bỗng chốc cảm thấy đau đầu, đành phải hỏi lại: “Có muốn cùng ăn không? Nhưng mà không có rau, chỉ có củ cải mặn, cháo chỉ là cháo trắng, cái gì cũng không có. . .”

Cậu nhanh chóng đáp lại: “Tôi không kén ăn.”

Tân Ý Điền vốn dự định một mình ngồi ăn ở bàn học, thế này đành phải lấy bàn cơm gấp phía sau cửa trái trên đất, lấy cái ghế mình ngồi đưa cho cậu, lại lấy cái ghế nhựa ở góc nhà mang đến, bộ dạng mất tự nhiên mà nói: “Chỗ ở nhỏ quá. Cậu ngồi trước đi, tôi đi múc cháo.”

Cô đến phòng bếp lục lọi, thật là ngoại trừ một túi nhỏ đựng của cải mặn, không còn thứ gì khác. Thế này sao đủ để hai người ăn? Thiệt tình, mới sáng sớm chạy tới, trước đó cũng không dặn một tiếng.

Nhìn trên bàn trơ trọi có một đĩa củ cải mặn, thật sự là mất mặt quá đi! Cô cảm thấy bất an sâu sắc, “Không biết cậu muốn đến, cho nên, không có chuẩn bị gì hết...” Với thân phận của cậu, có lẽ chưa từng có ai đối đãi qua loa thế này chẳng?

Trái lại cậu không nói gì hết, cầm lấy đôi đũa ăn cháo. Cô chưa từ bỏ ý định, lại tới chỗ hộp giấy đựng mấy thứ linh tinh của Hà Chân lục lọi tìm kiếm, bên trong có một túi trứng gà, còn có trứng vịt muối được bọc trong hộp bọc thực phẩm, nhưng chỉ còn lại quả cuối cùng. Cô cầm lấy trứng vịt muối, như lấy được của quý, chạy phòng bếp xắt làm đôi, đem một nửa đưa cho cậu, cười nói: “Này, mỗi người phân nửa.”

Tạ Đắc đột nhiên nhớ tới khi còn nhỏ, cũng là như thế này cùng anh trai chia đôi một quả trứng vịt muối. Cậu lúc nào cũng so đo xem nửa nào nhiều lòng đỏ hơn, còn có, mỗi lần đem lòng trắng vứt đi.

“Hôm qua tôi có xem buổi tiệc, rất đặc sắc. Sao cậu không lên sân khấu biểu diễn?” Tân Ý Điền muốn bầu không khí trên bàn cơm thoải mái một chút, chọn đề tài này. Về mặt của cậu quá mức nghiêm túc, khiến cô thấy áp lực bội phần.

Cậu nghĩ nghĩ rồi nói: “Ảnh hưởng không tốt.”

“Không nên như vậy mà, thỉnh thoảng cũng phải thả lỏng. Văn võ chi đạo, nhất trương nhất trị.”[10]

[10] trích trong “Lễ ký tạp ký hạ”, nguyên văn là “Trương nhi bất trị, văn võ phát năng dã; trị nhi bất trương, văn võ phát vi dã. Nhất trương nhất trị, văn võ chi đạo dã”, nói về đạo trị nước của Văn Vương và Võ Vương nhà Chu. Trong thời đại ngày nay, câu này ngoại trừ dùng để ví von sự căng chùng của cuộc sống và lao động nghỉ ngơi cần phải sắp xếp hợp lý còn ngầm chỉ ra cách làm người đối nhân xử thế thông minh sáng suốt.

Cậu ngẩng đầu nhìn cô, chăm chú hỏi: “Vậy phải thả lỏng ra sao?”

“Ừm ...thích cái gì thì làm cái đó đi!”

Cậu xùy cười nói: “Nếu như người người đều có thể làm theo ý muốn, vậy nhất định đây không phải thế giới mà tôi tồn tại.”

“Tôi biết rất khó, nhưng chưa hẳn là không thể nha, thành sự bởi nhân mà. Ví dụ lúc còn đi học, đọc tiểu thuyết trong giờ ngoại khóa là không được phép, nhưng tôi cũng đâu có ngừng lại, hơn nữa chưa từng bị giáo viên bắt được, chỉ cần chú ý cách thức và kỹ xảo là có thể thôi.” Tân Ý Điền từ tốn nói, nhắc tới độ tuổi trung học, cô không khỏi nở nụ cười, có chút tự đắc.

Bộ dạng Tạ Đắc xem ra có chút sững sốt.

“Thành sự bởi nhân.” Cậu lặp lại, “Thực sự chị nghĩ như thế sao?”

“Đúng vậy, cho nên cậu phải tham gia hoạt động tập thể nhiều hơn, cứ như vậy, cấp dưới trong công ty cậu sẽ càng thích cậu hơn, làm việc cũng sẽ có hiệu suất hơn, ha ha.”

Cậu không nói chuyện, rút phong thư từ trong túi áo đưa cho cô, cúi đầu ăn hết cháo trong chén, tự mình đến phòng bếp mức thêm một chén.

Tân Ý Điền mở ra, mới nhìn tưởng rằng thiệp kết hôn, đến khi nhìn rõ chữ trên đó, mới biết được cuối tháng này cậu muốn làm tiệc sinh nhật. “Tổ chức ở Thượng Lâm, không biết tôi có đến kịp không nữa.”

Tạ Đắc nhìn cô nói: “Bữa đó là thứ Bảy.”

“Thứ Bảy, thứ Bảy có lúc tôi cũng phải tăng ca đó, hơn nữa Bắc Kinh cách Thượng Lâm xa như vậy. . .” Cô nhận thấy rõ ràng là cậu không vui, vội đổi giọng nói: “Nếu có thời gian, tôi nhất định đến.”

Cậu rất bất mãn, dùng giọng điệu trách móc mà nói: “Chị không phải cũng đến thăm cô Hà Chân hay sao?”

Cô rất xấu hổ, đoán không được cậu sẽ so đo như thế, gượng gượng nói: “Được rồi, tôi sẽ cố.” Cô nhìn thiệp mời được thiết kế tinh xảo trong tay, nhẹ giọng hỏi: “Sắp hai mươi hai tuổi rồi sao, là người lớn rồi.”

“Nhưng mà chị vẫn luôn xem tôi là một đứa trẻ.” Cậu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn sâu vào trong đôi đồng tử của cô.

Tân Ý Điền ngoảnh mặt không có đáp lại, chỉ là đứng lên dọn dẹp chén đĩa.

“Lâu lắm rồi tôi chưa ăn qua bữa sáng tuy đơn giản mà lại ngon như này, khiến người ta tràn ngập hoài niệm.” Cậu cảm ơn cô, trước khi rời đi lại nói một câu: “Hy vọng hôm ấy chị có thể đến.” Giọng nói chân thành và chờ mong.

Chờ cậu đi rồi, Tân Ý Điền kiệt sức tựa phía sau cửa. Không phải cô hồ đồ, lại càng không phải cô suy nghĩ nhiều – cậu dùng ánh mắt cuồng nhiệt lại bi thương như vậy để nhìn cô, kêu cô đáp lời sao đây? Cậu là mâu thuẫn như vậy, quả quyết mà lại yếu đuối, lạnh lùng rồi lại cố chấp. Cô không thể cho cậu bất kỳ hy vọng nào, bằng không sự việc sẽ không còn cách vãn hồi.

Người cô không mong muốn thương tổn nhất, chính là cậu.

7. Chương 05

Chương 05: Sự mất mát được giấu kín

Tân Ý Điền làm việc tại một tổ chức tư vấn du học tại Bắc Kinh, chủ yếu phụ trách bộ phận tiếng Pháp. Công việc vất vả phức tạp, không mang tính chất kỹ thuật, lương lậu không thấp, nhưng mà cô không thích lắm. Lúc đầu về nước sợ dĩ cô ở lại Bắc Kinh, chỉ là vì Ngụy Tiên. Mặc dù cô không có nhiệt tình với công việc này, nhưng xử lý sự việc rất chuyên nghiệp. Do đó, giám đốc chi nhánh nói công ty muốn mở rộng kinh doanh, hỏi cô có muốn phụ trách công tác tuyển sinh ở nơi khác không. Cô hỏi đi chỗ nào.

“Thượng Lâm mấy năm gần đây phát triển vô cùng nhanh, rất nhiều học sinh đều muốn du học nước ngoài, cô lại là người Thượng Lâm, hẳn là có thể đảm nhiệm tốt kế hoạch tuyển sinh của công ty.”

“Vậy tôi chẳng phải thường xuyên ở Thượng Lâm?”

“Chỉ hai tháng nghỉ hè này thôi, tuyển sinh xong thì cô quay về.”

Cô vẫn còn do dự, “Để tôi suy nghĩ lại.”

Sau khi về nhà cô nhắc lại việc này với Ngụy Tiên, phản nản nói: “Việc khảo sát xuất ngoại không có phần em, còn cái việc tuyển sinh cực nhọc kiểu này thì lại đổ lên đầu em. Hơn nữa, cho dù em là người Thượng Lâm, nhưng lại không quen biết lãnh đạo trường học nào hết, một chút quan hệ cũng không có, sao mà tuyển đây?”

Ngụy Tiên nhắc nhở cô, “Hà Chân không phải giảng viên Thượng Đại sao?”

“Cậu ấy chỉ là giảng viên bình thường thì có tác dụng gì.”

“Không nên nói như thế, chỉ cần cô ấy có nguồn sinh viên là đủ rồi. Tuyển được một sinh viên thì được bao nhiêu phần trăm? 15%? Em có thể cho cô ấy 5% . Hai người đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim.[11] Chỉ cần cô ấy chịu phối hợp, công tác tuyển sinh này cũng dễ như trở bàn tay? Thượng Đại hẳn là có không ít sinh viên muốn du học nước ngoài.”

[11] kỳ lợi đoạn kim: hai người đồng lòng thì có thể đủ sức bẻ gãy sắt.

Tân Ý Điền nghĩ nghĩ, quả nhiên có lý. Cô chạy đi gọi điện thoại Hà Chân để thương lượng. Hà Chân biết được mình có hoa hồng 5%, cười mở đáp ứng, còn nói cô hầu như quen biết các đồng nghiệp ở các trường cao đẳng đại học ở Thượng Lâm.

Việc này được giải quyết như thế.

Trước khi đi Tân Ý Điền ôm cánh tay Ngụy Tiên rầu rĩ không vui mà nói: “Sau này mình lại phải mỗi người một nơi rồi.”

“Ở Bắc Kinh chúng ta cũng là mỗi người một nơi mà.” Ngụy Tiên nhìn cô cười nói.

“Không giống nhau. Ở Bắc Kinh, em muốn anh tới thăm em, bất cứ lúc nào anh cũng có thể đến, cho dù là đêm hôm khuya khoắt. Thế nhưng ở Thượng Lâm, cách xa như vậy, núi cao sông dài nha, gọi một cuộc điện thoại cũng phải chờ vài giây.”

“Vậy được, để không cho sếp chờ, mỗi ngày anh sẽ gọi điện trước mười giây.” Ngụy Tiên vừa nói vừa chào theo kiểu quân đội.

Tân Ý Điền bị anh chọc cười, căn dặn nói: “Em không ở đây, một mình anh phải ngoan ngoãn đó.”

“Được, anh sẽ đúng giờ ăn cơm, ngủ sớm dậy sớm, cam đoan không nghịch ngợm không phá phách, làm một đứa trẻ ngoan!”

Tân Ý Điền sờ sờ đầu anh tỏ ý khen ngợi, “Ừm, không tệ! Nghĩ lễ nhớ đến thăm em.”

Cô xách theo một cái vali quần áo to ở trong một khách sạn gần Thượng Đại, mở máy vi tính lên mạng, liền bắt đầu bận rộn công tác tuyển sinh.

Thời gian thấm thoát đến cuối tháng. Một ngày nọ, cô thấy thiệp mời được kẹp trong cuốn sổ tay, mới nhớ ra sinh nhật của Tạ Đắc sắp đến rồi. Lúc đầu cô không định tham dự, vả lại đang ở Bắc Kinh xa như vậy. Nhưng bây giờ cô đã đến Thượng Lâm, nếu không đi thì có phần thất lễ. Ngộ nhớ để Tạ Đắc biết được, mặt mũi nào mà nhìn đây. Nghĩ đến thái độ mơ hồ không rõ của cậu, cô lại chần chờ, âm thầm suy nghĩ có thể quà đến người không đến được không.

Nhưng mà những người cô quen biết ở đây không có ai nhận được thiệp mời của Tạ Đắc. Cô kiếm không ra người nào có khả năng thay cô gửi quà, thậm chí là Vương Nghi Thất. Vương Nghi Thất thường xuyên tới lui giữa hai thành phố Bắc Kinh và Thượng Lâm, theo như cô nói là có một số vấn đề về tài sản cần xử lý. Trước sinh nhật Tạ Đắc một ngày, Vương Nghi Thất hẹn Tân Ý Điền ra ngoài dạo phố ăn uống. Tân Ý Điền vì chọn quà tặng cho Tạ Đắc, cho dù cô có tham dự hay không, vẫn phải mua quà trước, cho nên đi luôn.

Vương Nghi Thất chọn đồ vừa nhanh vừa chuẩn. Cô đứng trong quầy chuyên doanh trang phục nữ, lướt xem một lần trước tiên, sau đó chỉ một bộ trang phục trong đó, bảo nhân viên bán hàng mang lại, đối diện với tấm gương ướm thử, cũng không thử đồ, gói lại, quẹt thẻ, rời đi. Chỉ có giày, cô mới mang vào miễn cưỡng đi hai bước, xác định không khó chịu, một hơi mua liền ba đôi, đều là giày cao gót kiểu mới nhất lưu hành năm nay.

Tân Ý Điền và cô ta rõ ràng không giống nhau. Vì lý do thoải mái, đa số giày của cô là giày đế bằng, trang phục cũng chỉ là những gam màu nhã như xanh lam, xám, đen, kiểu cách thì đơn giản, trang nhã, khiêm tốn, thuộc vài nhãn hiệu được ưa chuộng. Chưa được hai tiếng đồng hồ, Vương Nghi Thất đã thu hoạch được một đồng chiến lợi phẩm, mà cô lại hai tay trống không. Hai người ngồi trong tiệm bán đồ ngọt ăn bánh kem uống cà phê.

“Không có món nào vừa ý sao? Dạo phố mà không mua gì, đúng là chẳng có cảm giác thành tựu nào.”

“Không phải đâu. Lần này đi dạo phố làm chị cảm thấy Thượng Lâm thật sự phát triển rất nhanh, tất cả nhãn hiệu lớn của quốc tế mà được vào trong nước, ở đây đều có.”

Vương Nghi Thất gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Em còn nhớ lúc em vừa mới tới đến học Thượng Đại, cửa hàng này còn chưa có. Nhưng mà, mua sắm hàng Hong Kong vẫn rất thích thú nhất.”

“Em không phải người Thượng Lâm?” Tân Ý Điền hỏi.

“Em là người Tứ Xuyên.”

“Ồ, hèn chi, ra là người đẹp Tứ Xuyên nha!”

Cô có lẽ nghe quá nhiều lời ca ngợi, hồ hững cười, không phản ứng gì, đột nhiên nói: “Tòa nhà thương mại rộng lớn này là sản nghiệp của tập đoàn Tạ thị, chị biết không?”

Tân Ý Điền rất kinh ngạc, lần đầu tiên cô nảy sinh một nhận thức tương đối rõ ràng đối với tài sản mà Tạ Đắc sở hữu. Cậu như vậy, cô càng không thể chọc vào. Cho nên lúc Vương Nghi Thất hỏi cô có tham dự tiệc sinh nhật của Tạ Đắc không, cô lắc đầu, “Không đi, ngày mai chị còn có công tác. Chỉ là sinh nhật mà, năm nào cũng có, lần sau đi cũng như thế.”

Sau khi nghe cô nói xong, khoe miệng Vương Nghi Thất khẽ nhếch, nhoẻn một nụ cười khá tế nhị, ngụ ý trong đó làm Tân Ý Điền hơi bất an.

Vương Nghi Thất vừa lấy muỗng khuấy cà phê vừa nói: “Sinh nhật Tạ Đắc không phải năm nào cũng tổ chức, em biết anh ta nhiều năm như vậy, chỉ có năm nay mới giống trống kua chiêng tổ chức một lần. Em cứ nghĩ anh ta giống như trước đây, đều trải qua sinh nhật trong phòng làm việc. Có điều trước đây, chị cũng không ở trong nước.” Nói xong ngẩng đầu nhìn cô, tỉ mỉ quan sát biến đổi trên mặt cô.

Tân Ý Điền rũ mắt nhìn chằm chằm tách sứ trắng tinh, trầm ngâm một hồi mới hỏi: “Còn em? Có đi không?”

“Em? Em chưa từng nhận được thiệp mời, sao mà đi? Nói chung là không thể không mời mà lại đến. Anh ấy không muốn thấy em như vậy, em đương nhiên phải thức thời một chút. Làm người phải biết điều.” Cô tự giễu nói.

Tân Ý Điền có thể rõ ràng cảm nhận được cô ta đối với Tạ Đắc tình cũ chưa dứt. Song không biết vì nguyên do gì, thái độ Tạ Đắc đối với cô ta rất tệ, từ chuyện thiệp mời sinh nhật lại có thể nhìn ra manh mối. Cô nhớ đến vụ Hà Chân nói Tạ Đắc đánh cô ta, lẽ nào đúng là thật sao? Một khi sự việc âm ỉ xảy ra thì không thể vẫn hời, danh dự Tạ Đắc bị hao tổn, bởi vậy đối với cô ghi hận trong lòng?

Tân Ý Điền trở lại khách sạn, còn đang suy nghĩ cô ta và Tạ Đắc tại sao lại chia tay.

Buổi tối vẫn không ngủ được. Rõ ràng đã quyết định không đi, nhưng mà theo mỗi phút mỗi giây trôi qua, đấu tranh nội tâm càng lúc càng dữ dội. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, đi cũng không sao, không phải chỉ là tham dự party sinh nhật ư, ở nơi đông người, trước mặt đông đảo khách khứa, chẳng lẽ cậu ta làm gì được cô? Nhận thiệp mời không đi, hổng chi là đích thân người ta đưa tới, quá không nể mặt người ta rồi. Một giọng khác nhắc nhở cô, cẩn thận lúc quyết đoán thì không thể quyết đoán, không thì tự chịu rắc rối, Tạ Đắc không phải người thường, hành sự luôn luôn ngoài dự đoán mọi người, thủ đoạn của cậu ta, cơ bản cô chống đỡ không nổi.

Ngày hôm sau thức dậy, đầu cô đau không dứt, vốn định hẹn gặp vài sinh viên, Hà Chân thấy cô không khỏe, thay cô hủy hẹn. Cô ngủ một mạch đến giữa trưa mới dậy, thực ra cũng không có ngủ, bất quá nằm trên giường trần trọc, do dự.

Không thể cứ như vậy, cô quyết định xem phim rạp phân tán tư tưởng. Xem xong phim ra ngoài, đã năm giờ chiều, khí nóng trên đường chưa tan đi. Cô đứng trên phố rộn ràng nhộn nhịp, một người lại một người lướt qua cạnh cô, nhìn như gần ngay trước mắt, kì thực xa cuối chân trời. Ánh nắng mặt trời sáng ngời nóng rực của ngày hè chiếu trên đỉnh đầu, đầu tóc đen nhánh bị phơi nắng đến nóng hổi, cả người cô bị phơi nắng đến choáng đầu hoa mắt.

Cảnh tượng như quen thuộc. Năm đó, cô và cậu, cùng một chỗ, trải qua một mùa hè nóng bức, yên tĩnh. Hồi ức lũ lượt kéo về, khiến cô trở nên cảm tính, mềm mại. Nhắm mắt lại, cô dường như có thể ngửi thấy mùi hương của mùa hè năm đó, thời gian buổi chiều kéo dài, trong gió thoang thoảng mùi lá sen, hoa bồ công anh rơi lả tả trên đất. Họ trẻ trung như thế đấy.

Cô quyết định đi dự tiệc.

Cấp tốc chạy về khách sạn trang điểm, thay quần áo, kết quả là đến muộn. Cô không có thói quen đến muộn, ngược lại giận chính mình làm việc không dứt khoát. Cô giả vờ như từ trong toilet đi ra, hít sâu một hơi, phóng khoáng tự nhiên đi vào đại sảnh, vì vậy không ai chú ý tới cô. Kiểu cách bữa tiệc vượt xa tưởng tượng của cô, người người trang phục lộng lẫy, cao quý ưu nhã. Bên trong thậm chí có phóng viên, thợ chụp ảnh, loang đèn flash chớp không ngừng. Có lẽ trong đám khách khứa có không ít nhân vật nổi tiếng, dẫn dụ tin tức truyền thông đến.

Người trong đại sảnh rất nhiều, cô tạm thời không tìm được Tạ Đắc, điều này làm cô thở dài một hơi. Có thể là do tâm lý lo sợ nhất gan quấy nhiễu, làm cô cảm giác đối diện cậu trẻ một khắc cũng tốt rồi. Cô một đường vội vã, tìm một góc không ai để mắt đến ngồi xuống nghỉ ngơi. Một lát sau, âm nhạc vang lên, Tạ Đắc xuất hiện dưới ánh sáng lóng lánh của đèn thủy ngân, khoác tay cô gái tên Đường Dịch mà lần trước cô gặp, nhanh nhẹn tiến vào sàn nhảy.

Cô không cách nào hình dung được cảm nhận của mình. Cho dù là mất mát, cô cũng không có tư cách. Cô cảm thấy bản thân mình dần vật một ngày một đêm này hoàn toàn không cần thiết. Cô đã nhận định vấn đề nghiêm trọng quá rồi, điều này khiến cô thấy hơi buồn cười. Với chỉ số thông minh của Tạ Đắc trên thương trường làm gì cũng thuận lợi, cậu lẽ nào không rõ bản thân nên lo lắng những việc nào? Cậu lẽ nào nhìn không thấy những chướng ngại vật chắn ngang giữa hai người? Cậu lẽ nào lại ngốc hơn cô, không biết phải chọn lựa thế nào?

Cô nói với chính mình, mày đừng nhìn cậu ấy như đứa trẻ nữa, cậu so với bất kỳ người nào thì cũng có thủ đoạn cay độc, nếu không hôm nay cậu cũng sẽ không thành công làm cho hàng loạt nhân vật có máu mặt đến Thượng Lâm muốn đến dự sinh nhật của người thanh niên hai mươi hai tuổi.

Cô đem quà tặng mà cô đã lựa chọn rất lâu gửi cho nhân viên phục vụ, nhờ anh ta chuyển lại cho Tạ Đắc, chán nản rời khỏi. Bước chân của cô lúc này nặng nề hơn, như ngàn cân, nặng đến nỗi cô không có cách nào nhắc chân. Một chiếc taxi vừa lúc chạy đến, đứng ở cửa xe, cô chờ người khách xuống, liền chui vào, dùng hết sức lực ngã vào ghế.

Hết hơi hết sức quay về khách sạn, cô nói với chính mình, lọc những thứ này hoặc mất đi hoặc che giấu tâm tình tiêu cực không nên có, giống như máy xử lý nước tinh khiết. Tự thôi miên mình như vậy, cô dần dần thiếp đi.

Tỉnh lại thì đã gần đến buổi trưa. Cô đi chân trần nhảy xuống giường, kéo rèm cửa sổ ra. Ánh nắng đang khiêu vũ trong không trung, tươi sáng, rực rỡ, chiếu khắp mọi nơi. Rửa mặt xong xuống lầu đi ăn, trước cửa có người gọi cô, “Cô Tân!” Cô quay đầu lại, thấy Đồng Toàn từ trong xe bước xuống, tay mang theo một hộp giấy. Trên hộp giấy là một đóa hoa được kết lại bằng vải. Cô rất kinh ngạc, “Anh Đồng, sao anh ở đây?” Mắt nhìn xung quanh tìm kiếm hình bóng Tạ Đắc.

“Cậu Tạ bảo tôi đưa vật này đến cho cô, cậu nói tối qua cô đi vội vàng vàng, Đến cả bánh sinh nhật còn chưa ăn. Đây là bánh đặc biệt do thợ làm bánh ngoại quốc từ Bắc Kinh mời đến để làm.”

“Anh vì cái này mà đặc biệt đến đây? Chờ dưới này chắc lâu rồi phải không?” Cô có chút bất an.

“Dù sao hôm nay tôi cũng không có việc gì. Cậu Tạ từ sáng sớm đã đi Bắc Kinh rồi, có một hợp đồng lớn phải ký.” Cậu ấy trái lại không để ý chút nào.

“Mới sáng sớm anh đã đến rồi? Vẫn chưa ăn cơm sao? Có muốn cùng đi ăn không? Tôi biết ở gần đây có một quán mì rất ngon, cửa hiệu lâu năm, ăn ngon đến nỗi lần sau anh nhất định phải đến ăn nữa.”

Đồng Toàn cười hì hì, “Nếu ngon như thế, vậy tôi phải đi nếm thử.”

“Quán mì Trần Ký” nằm sâu trong một con hẻm nhỏ ngoắt ngoáy khuất sau khách sạn. Mặt tiền cửa hàng không thu hút, vừa vào cửa đã nghe thấy tiếng người ồn ào. Tân Ý Điền tận dụng triệt để đoạt lấy hai cái ghế ngồi xuống, cũng không xem thực đơn, thành thạo gọi hai bát mì và mấy thứ dưa cải, cười nói: “Ồ đây vừa đến thì phải gọi liền, cho nên, động tác nhất định phải nhanh.”

Đồng Toàn nhìn quanh bốn phía cười nói: “Rượu ngon sợ chi lối nhỏ.”[12]

[12] ý là món ngon dù ở nơi xa xôi hẻo lánh cũng có người tìm đến thưởng thức

Mì được đem lên, Đồng Toàn ăn một gấp, giơ ngón tay cái lên tán thưởng. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện. Tân Ý Điền hỏi: “Anh Đồng, sao anh biết tôi ở đây?” Việc cô đến Thượng Lâm công tác, cũng không có nói cho Tạ Đắc.

“Ái chà, lời này nói ra thì dài dòng lắm. Tối qua cậu Tạ cố ý để lại một phần bánh kem để tôi mang đi đưa cho cô, không có nơi cô ở, chắc hẳn quên rồi. Tôi gọi điện cho cô thì tắt máy, gấp vô cùng. Sau lại nghĩ đến cô giáo Hà Chân chắc biết, nhưng lại sợ cô ấy tra hỏi thân phận của tôi, dăm ba câu giải thích không rõ ràng lắm, chỉ giả làm phụ huynh học sinh kiếm cô giáo Tân- Tôi có nghe nói cô làm công tác tuyển sinh ở Thượng Đại. Cô giáo Hà Chân nghe tôi nói rằng tôi không gọi điện được cho cô, nên cho tôi biết điện thoại khách sạn nơi cô ở. Tôi tra số điện thoại thì biết cô ở đó. Có điều hơn nữa đêm sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của cô, sáng nay mới đến đưa.”

Tân Ý Điền nghe Đồng Toàn nói không ngừng, nói: “Anh Đồng, anh rất biết làm việc nha, có tiềm chất làm trinh thám, ha ha, cái cách giả làm phụ huynh học sinh như vậy mà cũng nghĩ ra được. Nhưng mà, Tạ Đắc đối xử với thuộc hạ có nghiêm khắc quá không? Một phần bánh kem mà thôi, đưa hay không đưa thì đâu có gì quan trọng, anh đâu cần phải gấp gáp thành như vậy chứ, mới sáng sớm đã chờ dưới lầu.”

“Cậu Tạ là sếp mà. Sếp dặn dò chuyện cần làm, cho dù nhỏ cũng thành lớn.”

“Nhưng mà đi đưa bánh kem như vậy là việc riêng mà, cậu ta làm sếp như vậy mà công tư chẳng phân biệt được?”

“Chuyện chút xíu này tính làm gì, cậu Tạ đối với chúng tôi rất tốt.” Đồng Toàn vì Tạ Đắc nói vài lời khen, “Lần trước tôi làm sai một việc, làm cho cậu Tạ rất không vui, nói phải trừ tôi một tháng tiền lương. Đến cuối tháng, tiền lương bị trừ, nhưng lại phát sinh tiền thưởng một tháng. Cậu Tạ đối với nhân viên rất rộng rãi, bản thân thì trái lại rất tiết kiệm. Một cái điện thoại xài rất nhiều năm, vài ngày trước bị rơi hư, bảo tôi cầm đi sửa mà không sửa được, lúc này mới thay một cái mới.”

“Vậy cậu ta suốt ngày hết bay đến chỗ này tới bay đến chỗ kia, kiếm nhiều tiền như vậy làm gì? Xem ra cũng chẳng có gì đặc sắc.”

“Cậu Tạ cũng là hết cách. Cha bị bệnh nặng không dậy nổi, mẹ thì tinh thần thất thường, lại không có anh chị em có thể giúp đỡ. Một công ty lớn như vậy, chung quy phải có người đảm trách.”

Tân Ý Điền ngơ ngác nhìn anh, “Ba cậu ấy bị bệnh? Chuyện khi nào?”

“Mấy năm rồi. Lúc tôi làm cho cậu Tạ, sức khỏe ông ấy đã không tốt.”

“Còn mẹ cậu ấy? Sao tinh thần lại thất thường?”

“Tôi cũng không rõ lắm. Hai năm này tình hình dường như càng ngày càng không tốt. Cậu Tạ thỉnh thoảng quay về thăm nhà, đừng nói một người như nóng như lạnh, có lúc đến cả cơm cũng không ăn một miếng, tôi phải gọi điện kêu cơm bên ngoài. Tôi luôn nghĩ, nếu cậu Tạ có anh chị em giúp cậu ấy gánh vác một phần, thì sẽ không mệt mỏi giống như bây giờ! Tôi có nghe loáng thoáng, cậu Tạ hình như có một người anh, có điều đến giờ chưa gặp qua, cũng không biết là thật hay giả.”

Tân Ý Điền nghe thế, sắc mặt trắng bệch, không có lên tiếng.

Đồng Toàn thở dài, tiếp tục nói: “May mắn là cậu Tạ giỏi giang, xử lý mọi việc lớn nhỏ trong công ty rất gọn gàng ngăn nắp. Có điều, người sau lưng cậu ấy giữ thủ đoạn, ngáng chân cũng rất nhiều, may mà đều nhịn được hết.”

Tân Ý Điền yên lặng ăn hết mì, hạ giọng hỏi: “Người giàu có sự phiền não của người giàu, người không có tiền có sự buồn rầu của người không có tiền, chỉ có điều là mức độ phiền não không giống nhau. Càng có tiền, phiền não càng không thể dùng tiền giải quyết, cho nên sự đau khổ sẽ càng kịch liệt hơn một cấp.”

Nhưng mà sự phiền não của người không có tiền không đau khổ như vậy, nhưng vô cùng thương tâm. Giống như đôi vợ chồng nghèo Hà Chân và Lục Thiếu Phong. Tân Ý Điền ăn xong thì tiễn Đồng Toàn, về khách sạn cũng không có việc gì, cuối tuần thật là buồn chán, vì vậy nghĩ đi tìm Hà Chân. Đến trước cửa ký túc xá giáo viên, vừa định gõ cửa, nghe bên trong truyền đến tiếng cãi nhau, vội rút lại.

Giọng Hà Chân nghe có vẻ rất tức giận, “Anh mua mấy thứ vô dụng này làm cái gì? Không cần tiền nữa sao?”

Lục Thiếu Phong giải thích: “Siêu thị đang giảm giá mà, anh nghĩ trong nhà không có, gấp dịp mua một cái, còn được tặng thêm nhiều thứ như vậy. . .”

“Mấy thứ nồi chén muống hộp thì có ích lợi gì? Chẳng lẽ trong nhà không có hả?”

Lục Thiếu Phong có lẽ bị cô giáo huấn trở nên nóng nảy, lớn tiếng nói: “Lò vi ba là đồ vô dụng sao? Em làm ấm lên như vậy để làm gì? Chỉ là mấy trăm đồng bạc thôi không phải sao?”

“Anh có rất nhiều tiền đúng không? Một tháng tiền lương anh bao nhiêu? Anh biết sinh một đứa tốn biết bao nhiêu tiền không? Càng không cần nói chuyện nuôi nấng nữa! Mấy trăm đồng bạc, mấy trăm đồng bạc, anh có mấy lần mấy trăm đồng bạc. . .”

Lục Thiếu Phong nóng lòng tìm việc làm, sau khi tốt nghiệp được sự tiến cử của giáo sư vào viện nghiên cứu quốc gia, chủ yếu nghiên cứu hợp chất của các vị thuốc mới. Nhưng mà lý lịch anh đơn giản, lại không có ai nâng đỡ, hiện nay chưa chuyển chính thức, vẫn lãnh tiền lương thực tập sinh.

Tân Ý Điền ban đầu muốn đi, nghe họ càng tranh cãi càng gay gắt, âm ỉ một hồi, giọng Hà Chân đều ghen ngào, vội đứng cách cánh cửa hô: “Gõ cửa cả nửa ngày, sao không có ai đáp vậy?”

Đi tới mở cửa là Lục Thiếu Phong. Hà Chân bộ mặt lạnh tanh ngồi trên giường, nhìn thấy cô sắc mặt mới tốt được một chút. Tân Ý Điền nhìn thoáng qua đầu số gây chuyện – lò vi ba bị ném xuống đất, cười nói: “Có lò vi ba à, thật tốt quá, sau này ăn lẩu không cần phải lo lắng rồi, cậu nói đúng không?” Cô quay đầu nhìn Hà Chân nháy mắt.

Hà Chân “Hừ” một tiếng, không nói gì. Cô còn nói: “Buổi tối chúng ta ăn lẩu đi, tớ đi mua thức ăn. Lục Thiếu Phong, cậu ở lại quét dọn vệ sinh, không được lười biếng.” Nói xong lôi kéo Hà Chân đi ra, khuyên cô: “Cũng đâu phải chuyện to tát gì, mắc gì giận dỗi âm lên như vậy! Cần thận động thai.”

“Thứ nên mua, thứ không nên mua anh ấy cũng mua. Có bếp gas, nồi cơm điện, cần lò vi ba làm gì? Cậu cũng biết cái ký túc xá ở đây so với miếng đậu hũ khô lớn hơn được bao nhiêu, đồ đặc mua về không có chỗ để. Tớ tức giận là anh ấy có nhà có vợ mà còn giống trước đây, tiêu tiền như nước, trong đầu không tính toán gì hết. Mất thấy đứa trẻ sắp sinh ra, đồ dùng con nít lại mắc, tớ nóng ruột lắm-”

“Nôn nóng cũng vô dụng, cũng không phải ngày một ngày hai, cứ từ từ mà tiến. Con trai mà, chẳng ai tiêu tiền như nước? Lần trước Ngụy Tiên đầu óc phát nóng, tốn hơn một ngàn mua cái tai nghe điện thoại, chưa được hai ngày thì làm hư. Lục Thiếu Phong còn có thể nghĩ mua lò vi ba để trong nhà, đã rất không tệ rồi.”

“Anh ấy có thể so với Ngụy Tiên sao? Ngụy Tiên người ta có nhà có xe có sự nghiệp.”

“Cậu lại nữa rồi! Không thể so với người khác, hợp ý với bản thân là tốt rồi. Hơn nữa, anh ấy nào có nhà có xe có sự nghiệp? Nhà là của gia đình, xe là của công ty, sự nghiệp cũng vừa mới bắt đầu.”

Hà Chân thở dài, “Haiz, tớ cũng không biết vì sao, dạo này trong lòng thường buồn bã luống cuống.”

“Là đặc trưng của hội chứng thời kì mang thai, không có gì xảy ra đâu đi một chút là hết thôi.”

Mùa hè mở máy điều hòa ăn lẩu, cộng thêm bia lạnh và vài người bạn chơi thân, có thể nói là một việc vui của đời người. Lục Thiếu Phong không ngừng gấp thịt bò và bò viên vào bát của Hà Chân, muốn cô ăn nhiều một chút, sợ cô mệt, sau khi ăn xong chủ động rửa chén. Thấy thể Tân Ý Điền không khỏi đỏ mắt, buổi tối gọi điện thoại cho Ngụy Tiên, anh lại đang tăng ca. Cô không muốn làm phiền anh, nói vài câu thì vội dập máy.

Cuộc sống có các loại hài lòng cũng như không được như ý.

8. Chương 06 (phần 1)

Chương 06: Tôi cũng rất nhớ anh ấy

Đã đến tháng Bảy, thời tiết càng nóng bức. Ngày tám tháng Bảy, Tân Ý Điền kết thúc công việc rất sớm. Chưa hết giờ làm cô đã tan sở, đến cửa hàng hoa mua một bó to hoa cát cánh, bắt xe đến nghĩa trang ở ngoại thành. Nơi đây cây tùng bách ử rữ, cỏ thơm um tùm, bởi vì cảnh vật chung quanh vô cùng trang nghiêm, yên tĩnh, lại thêm tiếng giày cao gót gõ nhịp trên nền đá lát thành một đường mòn nhỏ, một bước lại một bước, âm thanh rõ nét quanh quẩn bên tai, khiến tâm tình người không khỏi khấn trương, hoảng loạn.

Cô theo trí nhớ từng bước đi sâu vào trong nghĩa trang. Từng tấm bia đá thẳng dọc hai bên khiến tim cô đập mạnh loạn nhịp: những người này khi còn sống hình dạng ra sao? Người thân của họ có thường đến thăm họ không?

Thời gian cách trở xa xôi, cô chỉ nhớ đại khái phương hướng, đến khi cô rút cuộc tìm được phần mộ Tạ Hậu, đã có người đến sớm hơn cô một bước. Tạ Đắc nghiêng nửa người dựa vào mộ, vùi đầu trên cánh tay như là đang ngủ. Không biết cậu đến lâu chưa, trước mộ đặt một bó cúc còn có một vỏ chai rượu.

Cậu nghe được tiếng bước chân, chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt thoáng trống rỗng hư không.

Tân Ý Điền không biết làm sao. Sở dĩ cô đợi trễ thế này mới tới, là muốn tránh những người khác, để khỏi phải xấu hổ, nhưng hết lần này tới lần khác đụng phải cậu. Cô do dự một hồi, vẫn là nên đi qua, đem hoa nhẹ nhàng để trên mặt đất.

“Chị còn nhớ rõ ngày giỗ của anh tôi?” Cậu dường như tỉnh táo lại, ngồi thẳng người hỏi.

“Mấy hôm trước nghe người khác nhắc đến anh ấy, nên mới nhớ lại. Vừa lúc ở Thượng Lâm, nên đi thăm mộ một chút.” Tân Ý Điền như vậy mà qua loa giải thích việc cô đến đây.

“Tình bạn học hai người cũng có phần quá sâu nặng đi.” Giọng cậu nghe có vẻ như châm chọc.

Cô không nói gì. Nếu một người đang lúc bạn mười sáu tuổi và anh ấy cũng mười sáu tuổi không hề báo trước mà bỏ đi, bất kể đối với ai mà nói, đều là loại chấn động trong tâm linh. Cho dù loại chấn động này

theo thời gian trôi đi sẽ dần dần suy yếu, nhưng mà lần đầu tiên ý thức được sự ảnh hưởng của việc sống chết vô thường đối với bản thân lại từ đầu đến cuối xuyên suốt toàn bộ sinh mệnh của bạn.

“Thật ra không phải năm nào tôi cũng đến, có lúc bận học, xã giao, sau đó thì quên mất. Tôi còn nhớ nhiều năm trước đây, lần đầu tiên tới, cũng là một bó hoa cát cánh như thế này, lẳng lặng đặt ở một góc không ai để mắt tới. Khi đó anh ấy mới đi, còn có rất nhiều thân thích bạn bè đến viếng, hoa mọi người tặng đều là hoa cúc, cho nên vẫn nhớ rõ chuyện này. Khi đó rất muốn biết là ai mà không có kiến thức như thế—”

Khi đó cậu còn nhỏ, vẫn chưa chính thức gặp cô.

“Bây giờ câu đó rốt cuộc đã có lời giải—” Tạ Đắc ngẩng đầu, ngược hướng ánh sáng nhìn cô, hỏi: “Tại sao chị tặng cát cánh? Bởi vì anh ấy thích?”

“Chẳng vì sao, tiện tay đem thôi.” Cô không có giải thích nhiều, chỉ nói một câu. Dạo quanh một vòng, thở dài nói: “Người quản lý nghĩa trang không được nha, cậu xem, cỏ mọc đầy khe đá cũng mọc kẹ.”

Cậu ngồi xổm xuống nhỏ từng cọng cỏ dại, nhàn nhạt nói: “Mười một năm rồi, mấy đứa trẻ thế hệ sau này nhà họ Tạ thậm chí không biết từng có người như anh ấy tồn tại, nhớ lại cũng không muốn nhớ.”

Tân Ý Điền cũng ngồi xổm xuống hỗ trợ, vô cùng xúc động nói: “Mười một năm rồi sao, khi đó tôi mười sáu tuổi, học lớp 11, chỉ chớp mắt biến thành cái dạng bây giờ. Thời gian tựa như một cây đao, đao đao thúc giục người già đi.”[13]

[13] trích từ bài hát “Hí mộng” do Lâm Chí Dĩnh trình bày

“Tới bây giờ tôi vẫn chưa nghe chị nói chuyện thời học sinh giữa chị và anh ấy. Anh ấy trong mắt chị như thế nào?” Cách nói của Tạ Đắc trái ngược với sự lạnh nhạt thường thấy, xa cách, khó có được sự ôn hòa, bình tĩnh.

Tân Ý Điền cố sức lục lọi trong trí óc những ấn tượng còn sót lại: hình dáng một thiếu niên mặc đồng phục ngồi trong lớp học dần dần hiện ra trước mắt—, “Thanh tú, bình thản, ít cười. Thành tích tốt, thích vẽ tranh, thể dục hình như cũng không tệ. Có nhiều đây thôi, hết rồi.”

“Vậy ở trường học anh ấy ắt hẳn rất được hoan nghênh?”

“Hình như vậy, nhưng anh ấy dường như rất phiền não, mỗi lần nhận được quà tặng hoặc lời mời, lúc nào cũng là bộ dáng không biết nên làm gì. Bây giờ nhớ lại còn thấy mắc cười.” Tân Ý Điền chìm đắm trong hồi ức, “Tôi và anh ấy từ cấp hai trở đi bắt đầu học cùng lớp, ba năm hai người nói chuyện với nhau không quá mười câu, không nghĩ đến lên cấp ba còn chung lớp. Khi đó tôi rất hướng nội, rất mắc cỡ, một lần nữa trở thành bạn cùng lớp cũng không có chủ động nói chuyện với anh ấy một câu. Cứ như vậy khoảng nửa học kỳ. Có một lần thi cuối tháng làm bài xong, anh ấy hỏi tôi thi thế nào. Riêng lần đó tôi thi rất kém, mà anh ấy đột nhiên đến nói chuyện với tôi, tôi bị hoảng sợ, chưa nói câu nào, quay đầu chạy đi. Tôi không rõ mình lúc đó sao lại mất lịch sự như vậy, thế cho nên sau đó hai người trong nửa học kỳ sau cũng không nói câu nào.”

Tạ Đắc hỏi: “Vậy sau đó làm sao mà nói chuyện lại được?”

“Đó là vì lên lớp 11, chúng tôi ngồi cùng bàn rồi, dù sao cũng không thể lại không nói gì hết!”

“Chị biết anh ấy trong mắt tôi ra sao không?” Tạ Đắc theo sự xúc động của cô chậm rãi hé mở cánh cửa hồi ức, từng hình ảnh lúc còn bé dần hiện lên trước mắt. Cậu thì thầm: “Anh ấy đang ở trong sân vẽ tranh, còn tôi ở trong sân giết ếch, sau đó đem hai tay dính đầy máu ị trên bức tranh anh ấy vừa vẽ xong. Anh ấy muốn đánh tôi, tôi bỏ chạy, bị ngã sấp xuống, gào khóc, quấy rầy đến ba tôi. Tôi thêm mắm thêm muối mếu mị anh ấy, ba tôi tức giận vung tay đánh một trận vào mông anh ấy. Tôi áy náy, khóc xin ba đừng đánh nữa, ngược lại được một cái đùi gà làm phần thưởng. Cuối cùng anh ấy bị phạt quỳ, tôi cùng anh ấy, có điều ngồi xổm trước mặt anh ấy gặm đùi gà. Có lúc ý tốt đột phát chia cho anh ấy một nửa, nhưng đến khi hai người chia đồ ăn, tôi lại nhắc anh ấy đưa tôi nửa đùi gà của anh ấy, sau đó anh ấy đành phải đem phần của mình chia ra một nửa đưa tôi. Loại chuyện này cứ cách một thời gian lại diễn ra, chủ yếu mỗi lần đều do tôi gây sự, anh ấy xui xẻo.”

Tân Ý Điền nhận không được muốn nói “Hèn chi cậu lại thành công như vậy, thì ra từ nhỏ đã có tư chất gian thương thiên bẩm”, sợ cậu phát cáu trở mặt, đổi thành trách móc: “Tại sao lại muốn làm chuyện tàn nhẫn đi giết ếch như vậy?”

“Thì để nướng ăn! Tôi không biết trẻ con có thiên tính tàn nhẫn hay không, dù sao những thứ gọi là nhân nghĩa lễ trí tín đều là sau này mới được dạy dỗ. Khi đó chỉ cần là đồ sống, không có gì là không bị tôi ăn, đại loại như chim sẻ, ve sầu, rắn nước, cóc, chuột, châu chấu, thằn lằn vân vân, ngay cả con tê tê tôi còn ăn, mùi vị rất ngon đó.”

“Í...cậu thật đúng là cái gì cũng dám ăn” Tân Ý Điền nghe thế liên tục lắc đầu.

“Hai đứa tôi đã trải qua một lần trốn nhà. Khi đó tôi khoảng năm tuổi, anh ấy cũng rất nhỏ. Tôi làm hư chiếc tivi màu ở trong nhà mới mua – tôi đã nói qua với chị, từ nhỏ tôi rất thích chơi mấy thứ như ô tô đồ điện, nếu như không phải kế thừa công ty, tôi sẽ đi học chuyên ngành điện tử. Khi đó tivi trắng đen rất hiếm, hướng chi là tivi màu. Anh ấy cũng rất sợ, sợ ba mẹ về nhà la mắng. Không biết ai đưa ra đề nghị trốn nhà, hai đứa lưng đeo cặp sách trốn ra ngoài, lại không biết phải đi đâu. Sau đó chúng tôi bàn bạc một hồi, quyết định ngồi xe lửa đến nhà người cô ở Chiết Giang.”

“A? Hai đứa trẻ cậu thật là trốn nhà đi bụi sao?” Tân Ý Điền vô phương tưởng tượng chuyện như thế này. Từ nhỏ cô là cô bé ngoan ngoãn, ngay cả tuổi dậy thì ngỗ nghịch nhất chỉ là cả ngày một mình buồn bực không thèm nói chuyện, phớt lờ mọi người. Mẹ đã từng mắng cô là “quả hồ lô không có miệng”.[14]

[14] ý nói một người không thích nói chuyện hoặc rất ít nói.

“Còn chưa đi đến trạm xe lửa thì bị người quen biết chặn lại. Trời đã tối, ba mẹ khua chiêng gõ trống đi khắp nơi tìm chúng tôi, gấp đến độ thiếu chút nữa báo cảnh sát. Về đến nhà bởi do anh ấy làm anh trai nên bị ba tôi dạy dỗ rất thâm, chỉ là viết giấy kiểm điểm một trăm lần. Còn tôi thì không bị gì hết, mẹ tôi còn cố ý ra đầu ngõ mua mì thịt bò cho tôi ăn. Chuyện phá hư tivi màu cũng không ai nhắc đến.”

Tân Ý Điền ước ao nói: “Wow, có người anh như vậy thật tốt.”

“Sẽ không còn có ai như anh ấy thay tôi chịu đòn chịu mắng nữa, che mưa chắn gió nữa.” Cậu quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt cô, sòng to cũng không sợ hãi mà hỏi: “Chị còn yêu anh ấy sao?”

Ngay từ đầu đã trải qua rồi ren lộn xộn, Tân Ý Điền hít một hơi thật sâu để mình bình tĩnh lại, nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi mà cậu đưa ra, mỗi chữ mỗi câu trả lời rất chậm, “Nói như thế nào đây? Không thể nói là yêu, chỉ có thể xem như thăm mền thôi, bởi vì đối phương vốn không biết. Hơn nữa chưa kịp chuẩn bị tâm lý một chút nào, bất thành linh một người đã đi mất, cho nên, vẫn khó có thể quên. Chỉ là như thế này mà thôi.”

Nhưng mà tình cảm của Tạ Đắc so với cô phức tạp hơn. Cậu lẳng lặng nhìn cô, hỏi lại một câu: “Phải không?”

Cô đứng lên, cúi đầu phải sạch sẽ cỏ dại bụi đất bám trên người, khẽ nói: “Tôi phải đi rồi, còn cậu?”

“Tôi muốn ở lại một lát.”

Cô đi vài bước, ngoảnh đầu, do dự một hồi nói: “Cậu phải chú ý sức khỏe, không nên quá mệt mỏi, dù sao, sức khỏe là quan trọng nhất.”

Giống như pha quay chậm, Tạ Đắc ngồi xổm trên đất quay đầu lại, với thái độ ngưỡng mộ nhìn người con gái trước mắt, người cậu yêu mà không được. Sau lưng cô là bầu trời bao la mênh mông, cùng với gió núi hùng vĩ oai nghiêm.

Vì do ánh sáng và khoảng cách, Tân Ý Điền nhìn không được rõ biểu hiện trên mặt cậu. Nhưng không thể tả được, cô bỗng nhiên cảm thấy tim đập mạnh một trận, tựa như mưa mùa hè, không có lý do mà kéo tới, không có giải thích mà đi mất. Cô không biết nên nói câu gì, mang theo tâm tình kích động bước nhanh rời đi.

Trên đường đi, cô nhớ lại rất nhiều chuyện khi còn đi học, ban đầu vốn tưởng rằng đã quên những chuyện ấy từ lâu, thì ra vẫn ẩn giấu trong một nơi nào đó, chỉ là chưa có cơ hội nhớ lại mà thôi. Thông qua những hồi ức này, một đứa hai mươi bảy tuổi là cô một lần nữa ôn lại tâm trạng khi thăm mếu một người.

Vì sao cô thích anh ấy? Có lẽ là do một động tác vô ý nào đó của anh, hay là tư thế trầm ngâm của anh khi nhìn bên cửa sổ, cũng có thể là biểu hiện chăm chú của anh lúc vẽ tranh, hoặc là nụ cười ngại ngùng của anh dành cho cô... Cụ thể là nguyên nhân nào, Tân Ý Điền nghĩ mãi không ra. Giữa một đám nam sinh nhao nhao ồn ào, miệng lưỡi trơn tru, anh cứ yên lặng như thế, đặc biệt, không giống người khác.

Cứ mỗi lần cô đi ngang trước bàn của anh, tim đều đập nhanh hơn, chưa bao giờ dám ngẩng đầu. Có một lần cô ăn cơm xong trở lại lớp học, trong lớp vắng vẻ, một người cũng không có. Một cơn gió lùa vào, thổi những trang sách đầy trong phòng học vang lên những tiếng loạt xoạt. Tờ giấy công thức trên bàn anh giống như một chiếc lá rơi, lả lướt bay trên mặt đất. Cô ngáp ngừng, cuối cùng vẫn đi đến nhặt tờ giấy lên. Trên một đồng chữ số chỉ chút là hình cái đầu của một người được vẽ bằng mực đỏ – chủ nhiệm lớp thầy Ngô đầu to với cặp mắt long lanh đang trừng cô. Cô nóng như thiêu một hồi, lúng túng kẹp tờ giấy phía dưới hộp bút, chạy về chỗ ngồi của mình.

9. Chương 06 (phần 2)

Khi đó ba cô vì bệnh mà qua đời, mẹ cô khó nén nỗi đau thương, thường lấy nước mắt rửa mặt, cô bắt đầu trở nên trầm mặc. Tình trạng kinh tế gia đình cũng không tốt, mỗi lần trường học kêu nộp học phí, cho dù là con số nhỏ, vì lý do đó cô luôn lo lắng, không dám mở miệng hỏi mẹ nộp tiền học. Cô càng ngày càng ít nói, không có bạn bè gì mấy, thành tích nửa vời. Sau đó mẹ lấy Thẩm Gia Sơn, mặc dù trước đó có hồi ý kiến của cô, cô vẫn có cảm giác bị ruồng bỏ, chỉ trông mong mau mau lớn lên, quyết tâm muốn tự lập.

Mà anh lại trái ngược hoàn toàn, gia cảnh tốt, thành tích ưu tú, lớp dưới bao giờ cũng có người rủ anh chơi bóng. Ba năm cấp hai, họ không bao giờ xuất hiện cùng lúc. Cô chưa từng mượn anh sách và bút, quả bóng của anh chưa bao giờ rơi vào chân cô, họ rất ít chạm mặt nhau trên đường, cũng không được phân làm thí nghiệm cùng nhau. . .

Anh nói với cô, là thay mặt lớp phát bài thi. “Tân Ý Điền”, anh kêu tên cô, sau đó đi tới đặt bài thi lên bàn cô. Cô luôn luôn cúi đầu, chưa bao giờ nói qua cảm ơn. Sau khi lên cấp ba, hai người ngồi cùng bàn, không vạn bất đắc dĩ, cô cũng rất ít chủ động mở miệng.

Tâm tình của cô anh không biết, cô cũng không nghĩ đến việc phải cho anh biết.

Ngày đầu khai giảng lớp 12, biết được tin anh qua đời, cô cảm thấy như một khúc gỗ. Trong khoảng thời gian dài vẫn cho rằng chỉ cần cô quay đầu, là có thể thấy anh ngồi bên cạnh. Chỗ ngồi bên cạnh cô trống không rất lâu, vẫn không có ai dọn đến, cô rất tịch mịch. Có khi cô sẽ nằm úp trên bàn, nhìn chỗ ngồi trống không bên tay trái, một người nói với không khí, “Hi, bên đó cậu sống tốt không? Có phải mỗi ngày đều phải thi không? Mỗi ngày cậu đều ăn cái gì? Hay là cái gì cũng không ăn. . .” Nghe được tiếng xào xạc trên cây ngô đồng ngoài cửa sổ, như là câu trả lời của anh trên thiên đường, cô hài lòng, một lần nữa hỏi vặn vẹo.

Kỳ tích là cô vậy mà cũng thi vào được Thượng Đại, điều này làm ọi người mở rộng tầm mắt. Cô nghĩ sở dĩ cô may mắn như vậy là bởi vì anh trên trời có linh thiêng âm thầm giúp cô. Lên đại học, cô bắt đầu nghĩ cách phải thông qua biểu đạt ngôn ngữ mới có thể làm người khác hiểu rõ. Cô làm quen nhiều bạn, và tình bạn với Hà Chân vẫn duy trì đến bây giờ. Cô trở nên hoạt bát vui tươi, số lần nhớ đến anh càng ngày càng ít.

Mãi đến khi cô quyết định nhận lời đến nhà Tạ Đắc dạy thêm. Một loại hiếu kỳ bí ẩn khiến cô muốn biết người em trai có quan hệ huyết thống thân thiết nhất với anh có hình dáng ra sao.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy Tạ Đắc, lại phảng phất như thấy được anh. Mà năm ấy, Tạ Đắc vừa mười sáu tuổi.

Tốt nghiệp đại học, cô đi Pháp du học, đồng thời ở lại đó công tác hơn hai năm. Ở nước ngoài cô học được một việc quan trọng nhất chính là dĩ dưỡng – cuộc sống trên đũa bạn, bạn ngại gì giữ im lặng với nó.

Chính thái độ tích cực của cô hấp dẫn Ngụy Tiên, anh bắt đầu theo đuổi cô. Cô vứt bỏ mọi thứ ở Pháp, theo anh về nước. Họ chuẩn bị kết hôn.

Tân Ý Điền lần đầu nhìn lại một phần ba đời người chính mình một cách trọn vẹn như vậy. Những bước ngoặt trọng đại của đời người, như thi vào cao đẳng, như lễ tốt nghiệp đại học, hay như cầm được visa du học, cô đã nghĩ không ra tình hình cụ thể lúc đó, chỉ có một ấn tượng chung chung; nhưng mà một số chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, cô chưa từng tận lực ghi tạc trong lòng, hồi ức hiện lên rõ ràng trước mắt, mỗi một chi tiết từng lúc từng lúc rõ rệt trọn vẹn.

Cô gọi điện cho Ngụy Tiên, hỏi anh lúc học trung học có đối tượng thầm mến nào không. Ngụy Tiên ập a ập úng không chịu nói. Phàm là đàn ông thì sẽ không nói mấy loại chuyện này cho vợ chưa cưới của mình biết, thứ đó là chất xúc tác ồ ồ lẫn lẫn của hai người sau kết hôn. Tân Ý Điền nhận thấy mình làm khó, cười nói: “Anh không hỏi em có hay không?”

Ngụy Tiên biểu hiện rất rộng rãi, “Được rồi, lúc trẻ ai mà chẳng có một hai đối tượng hoang tưởng.”

Tân Ý Điền cười mắng anh vô duyên, “Xì -, cùng với đối tượng hoang tưởng của anh đi ngủ đi!”

Mẹ Tân gọi điện trách móc con gái, nói cô đang ở Thượng Lâm mà cũng không chịu đến thăm mình. Tân Ý Điền không muốn đến Thẩm gia cũng chỉ đành nói: “Được được được, cuối tuần này đi mà, cuối tuần đi mà.”

Cuối tuần trên đường đến Thẩm gia, cô mua một ít thức ăn đã nấu chín, để một mình mẹ đỡ phải nấu nướng một đồng thức ăn giữa trời nóng nực. Cô sợ nóng, vừa sáng sớm thì đã đi, Thẩm gia to như vậy mà rất yên tĩnh. Mẹ Tân ngồi dưới giàn nho trong sân lật rau họ, kế bên đặt một chiếc nôi trẻ con. Kỳ Kỳ hơn bảy tháng ngoan ngoãn ngồi trong đó, trong tay cầm một cái trống lắc, luôn đong đưa hai bên. Mẹ Tân nhắc đến cái túi trong tay con gái, nhìn thoáng qua, trách nói: “Mua mấy thức ăn nhiều như vậy làm gì? Bên ngoài vừa mắc lại không ngon.”

Tân Ý Điền dùng một câu “Con muốn ăn mà” để ngăn chặn mẹ cảm râm, ngồi dưới tàng cây giúp mẹ nhặt rau, trò chuyện việc nhà. Mẹ Tân hỏi cô nhà cửa trang trí thế nào rồi, chuẩn bị kết hôn ra sao, danh sách khách mời đã định chưa, tiệc cưới tổ chức ở đâu vân vân. Tân Ý Điền vội nói: “Mẹ, còn sớm mà, mới mấy tháng à.”

“Các con cũng nên chuẩn bị đi. Đúng rồi, Ngụy Tiên sao mà chưa đến?”

“Trong khoảng thời gian này anh ấy nhận thêm việc, rất bận rộn, mỗi ngày tăng ca, cơm cũng không kịp ăn.” Cô gọi điện cho anh, mười lần hết tám lần nói đang ở công ty. Cô rất không nỡ, nghĩ thầm đợi anh xong việc hết giai đoạn này, cô dành một ít thời gian về Bắc Kinh thăm anh.

“Thanh niên bận rộn công việc là chuyện tốt, có điều bận thì cũng phải chú ý đến sức khỏe.” Mẹ Tân rất vừa ý đứa con rể Ngụy Tiên này, căn dặn Tân Ý Điền chăm sóc anh cho tốt, lại từ trong phòng cầm một phong thư đi ra, đưa cho con gái, “Con cầm cái này đi.” Tân Ý Điền mở ra nhìn là một quyển sổ tiết kiệm, bên trong phồng chừng là tiền dành dụm cả đời của mẹ, vội trả lại ẹ cô, “Mẹ à, mẹ cũng quá xem nhẹ con gái của mẹ rồi, con không thiếu tiền.”

“Cái đứa con này, đưa con cầm thì con cứ cầm đi, hai con lại sẽ cần thêm tiền mua xe.” Mẹ Tân kiên quyết nhét sổ tiết kiệm vào tay con gái.

Tân Ý Điền ngẩng đầu nghiêm mặt nói: “Mẹ, tiền này con không thể lấy. Mẹ cũng không thể gả con gái mà thâm hụt tiền vốn mua quách chứ.” Nói xong cô cười cười, nháy mắt nói: “Hơn nữa, con gái mẹ có tiền hơn so với mẹ tưởng tượng đấy, mua một chiếc xe cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.”

Điều cô phiền não không phải là vấn đề có mua được hay không, mà là có muốn vì chiều theo sự phù phiếm của thân thích nhà họ mà tự mình bỏ tiền ra mua một chiếc xe thoạt nhìn chẳng hề thực dụng tí nào. Tình

hình giao thông ở Bắc Kinh thật tệ hại, có tiếng là khó kiếm chỗ đỗ xe, lại còn giá xăng mỗi lúc một tăng, cô cho rằng ngồi phương tiện giao thông công cộng chính là sự lựa chọn vô cùng sáng suốt, hơn nữa lại hưởng ứng lời kêu gọi của chính phủ – “ra ngoài càng ít khí cacbon, bảo vệ môi trường màu xanh” .

Mẹ Tân vẫn không tin lại nói: “Con mới đi làm mấy năm, lấy đâu ra tiền.”

Tân Ý Điền không muốn bị mẹ xem thường, làm bộ mặt giận dữ, lớn tiếng nói: “Haiz, tốt xấu gì thì con gái mẹ cũng đã ở Pháp kiếm tiền Euro! Mẹ nói mẹ có tiền lương, không chịu để con chu cấp, vậy con cũng không thể cầm vốn liếng quách của mẹ!”

“Đứa ngốc này, của hồi môn của nhà gái thứ gì cũng không có, sẽ bị nhà chồng khinh thường đó.”

“Mẹ à –” Tân Ý Điền ôm lấy cổ mẹ cô, khê khằng nói: “Mẹ nuôi con lớn đến chừng này, chính là của hồi môn tốt nhất rồi.”

Mẹ Tân thấy cô kiên trì như thế, đành phải quên đi. Tân Ý Điền nói như thế chỉ là vô tâm, nhưng có người nghe lại cho rằng cố ý. Lúc ăn cơm trưa, Thẩm Quân Hòa đối với cô vô cùng nhiệt tình, khăng khăng ngồi bên cạnh cô, chốc chốc đưa cô đồ uống, chốc chốc lại múc canh cho cô. Tân Ý Điền thấy cậu niềm nở mà hốt hoảng, lúc đầu không có phản ứng nhiều, liên tục nói cảm ơn, sau lại thấy cậu ta cơm nước xong cũng không đi, vẫn ngồi bên cạnh mình kiếm chuyện để nói, biết cậu ta có lẽ có chuyện gì cần mình giúp đỡ, nên tách khỏi mọi người đến ban công hóng gió.

Thẩm Quân Hòa quả nhiên theo đi ra, lúc đầu thay vì nói vòng vo với cậu, Tân Ý Điền trực tiếp nói: “Có việc gì cậu cứ nói thẳng.” Cậu ta trái lại không khách khí, mở miệng liền hỏi cô mượn tiền.

Tân Ý Điền ngơ ngơ, không đoán được cậu ta thế mà hỏi mình mượn tiền, bình tĩnh hỏi cậu muốn mượn bao nhiêu. Thẩm Quân Hòa lấp bắp nói: “Một trăm ngàn?” Thấy sắc mặt cô thay đổi, lập tức chữa lại: “Năm chục ngàn cũng được. Ở Pháp tiền cô kiếm được là Euro, chút tiền ấy có đáng gì đâu.”

Quả nhiên làm người không thể khoe giàu. Tân Ý Điền nắm nhăm củ khoai nóng bỏng tay, ném cũng không được, không ném cũng không được, đặt trong thế khó xử, đầu lớn như đầu. Trong lòng suy xét một hồi, cô khéo léo nói: “Tiền của tôi đều do Ngụy Tiên phụ trách quản lý, quản lý tiền bạc anh ấy khá thành thạo, cho nên tiền mặt trong tay tôi không nhiều. . .”

Không đợi cô nói xong, Thẩm Quân Hòa như không biết điều hỏi tiếp: “Thì chị nói chị có thể cho tôi mượn bao nhiêu?”

Tân Ý Điền tức giận đến thiếu chút nữa ói máu, nghĩ thầm tôi thà rằng làm từ thiện, cũng không cho đứa phá gia chi tử như cậu mượn tiền. Cô thẳng thắn nói: “Trên người tôi chỉ có năm trăm đồng tiền mặt, thể tén dụng là thẻ phụ của Ngụy Tiên, rút không tiện. Cho nên, không có cách nào cho cậu mượn.” Thật ra cô và Ngụy Tiên luôn độc lập về mặt tài chính.

Thẩm Quân Hòa hiểu được cô không chịu ượng, cái mặt trong nháy mắt dài ra, lúc vào nhà đập cánh cửa rầm rầm.

Tân Ý Điền biết mình hoàn toàn đắc tội cậu ta rồi, mặc dù cô chẳng quan tâm, thế nhưng nghĩ đến những ngày sau này của mẹ ở Thẩm gia–, hai chị em Thẩm gia không có ai đàn ông tử tế. Cô nặng nề thở dài, ở bên ngoài đợi một hồi mới đi vào.

Dưới lầu vắng vẻ, mẹ Tân chẳng biết đi đâu rồi, phòng của Thẩm Quân An truyền đến tiếng nói, lúc cao lúc thấp. Cô đi qua nghe được Thẩm Quân An đang mắng đứa em, “Mày cầm của chị biết bao nhiêu tiền đi ra ngoài chơi, mày tự mình tính đi! Không có tiền thì thành thành thật thật ở nhà gác ngõ, lờ giàu có bao ăn bao chơi cái gì, còn bao vé máy bay khứ hồi! Mày cho rằng những đứa đó là bạn mày sao? Người ta chẳng qua coi mày là đứa tiêu tiền như rác mà thôi. . .”

Thẩm Quân Hòa ăn nói khép nép thuyết phục xin xỏ đều đã làm hết, cuối cùng vẫn không thể làm cậu ta mất mặt.

“Không biết mặt mày để ở đâu, dạy mãi không được. Nếu mày không biến đi, tao nói ba biết đó!”

Thẩm Quân Hòa thấy bà chị giận dữ, đành phải bất mãn ra ngoài. Nhìn thấy Tân Ý Điền ngồi ở sofa, không che giấu chút nào, để cô thấy bản mặt mình.

Tân Ý Điền làm bộ không thấy được, gọi cậu ta đang muốn ra ngoài, “Mới này hai người ở trong đó nói chuyện, tôi loáng thoáng nghe được vài câu. Nếu như chỉ là tiền mời một bữa cơm, tôi vẫn có.” Cô sợ Thẩm Quân Hòa lại ăn to nói lớn với cô, chủ động nói: “Hai ngàn có đủ hay không?”

Đặt vào hoàn cảnh bình thường, Thẩm Quân Hòa tất nhiên sẽ không hiềm lạ gì hai ngàn đồng, nhưng mà lúc này cậu cùng đường bí lối, buổi tối sẽ mời khách, việc này gấp như lửa cháy đến nơi, không thể làm gì khác hơn là gắng gượng gạt đầu.

Tân Ý Điền bảo cậu đưa số tài khoản cho cô, nói khi về khách sạn thì sẽ chuyển cho cậu. Thái độ Thẩm Quân Hòa lập tức chuyển biến một trăm tám mươi độ, “Khi nào chị về? Tôi lái xe chở chị đi.” Cô vốn đợi đến khi mặt trời xuống núi, bên ngoài không còn nóng như thế mới đi, thấy Thẩm Quân Hòa giống như thăng hê nhảy tới nhảy lui cạnh mình, không thể làm gì khác hơn là sớm tạm biệt mẹ và Thẩm Gia Sơn.

Cô đứng tại cây ATM UnionPay ở dưới lầu khách sạn rút hai ngàn đồng tiền mặt, trước khi đưa cho Thẩm Quân Hòa nói: “Sức khỏe mẹ tôi không tốt, bị gai cột sống, còn có bệnh phong thấp, vừa đến mùa mưa thì phát tác. Bình thường cậu có thể trông nom bà ấy một chút không?”

“A, di còn có bệnh này sao? Được được được, không thành vấn đề!” Thẩm Quân Hòa xởi lởi đáp ứng.

Tân Ý Điền vốn không tin lời cậu ta nói. Miễn là cậu ta không hô to gọi nhỏ, đối xử lạnh nhạt với mẹ mình, cô liền cầu thần bái phật, cũng không trông mong cậu sẽ nhớ. Thẩm Quân Hòa là người hay quên, Tân Ý Điền không nhắc tới, cậu ta đương nhiên không nhớ nổi chuyện vay tiền.

10. Chương 07

Chương 07: Âm độ Trần Thương

[15] Âm Độ Trần Thương -một trong ba mươi sáu kế của binh pháp Tôn Tử- nghĩa là chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

Tân Ý Điền theo Hà Chân đi bệnh viện thành phố khám thai, không ngờ chạm mặt Tạ Đắc. Một mình cậu đứng ở hành lang bên ngoài đại sảnh, tay trái dứt túi quần, tay phải kẹp một điếu thuốc, nhưng không hút, để mặc nó lẳng lẳng bốc cháy. Đồng Toàn lái xe từ bãi đậu xe đến, cậu xoay người chuẩn bị xuống bậc thang, sau đó thấy được các cô.

Cậu khựng lại một chút, đi đến hướng các cô, gạt đầu với Hà Chân, ném điếu thuốc trong tay xuống đất rồi dùng chân giẫm tắt, lúc ngẩng đầu thì đôi mắt nhìn Tân Ý Điền, ánh mắt sâu sắc. Cậu muốn nói một chút gì đó, đột nhiên lại không muốn nói gì hết, thà rằng cứ im thin thít như vậy.

Thấy cậu tần ngần không nói lời nào, Tân Ý Điền cười có chút không tự nhiên, húng hắng một tiếng chào hỏi, “Hey, đã lâu không gặp.”

Tạ Đắc chỉ “Ừ” một tiếng, biểu hiện không quá nhiệt tình, thế nhưng cũng không có ý định muốn đi.

Hà Chân nhận thấy bầu không khí không được bình thường, ánh mắt hiếu kỳ dõi tới dõi lui trên cơ thể hai người.

“À, cậu đến bệnh viện là?” Dường như mỗi lần chạm mặt hàn huyên hai người nhất định đều gặp trở ngại. Thấy đối phương trầm ngâm gần mười giây vẫn chưa có ý định mở miệng, Tân Ý Điền không thể không đảm nhiệm mở lời dạo đầu.

“Đi thăm ba tôi.”

“Bác ấy vẫn khỏe chứ?”

“Ung thư gan, thời kỳ cuối.” Giọng điệu cậu trình bày sự thật một cách bình tĩnh .

Không riêng gì Tân Ý Điền trong tích tắc sợ đến không có phản ứng nào, ngay cả Hà Chân cũng nhin không được ngoảnh đầu nhìn chăm chăm cậu, hai người bạn thân nhìn thoáng qua nhau, dùng ánh mắt biểu hiện sự khinh hoàng trong lòng cùng với hỏi đối phương tiếp theo nên nói như thế nào đây. Hà Chân dụi dụi mũi, quyết định ‘tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách’, chỉ vào cửa kính đại sảnh nói: “Tôi đi vào trước, hai người trò chuyện.” Cấp tốc chạy khỏi hiện trường vừa ngọt ngào vừa gượng gạo.

Hà Chân vừa đi, hai người không cần phải khách sáo nữa, ngơ ngác nhìn đối phương, nhưng vẫn như cũ không lời nào để nói. Trầm ngâm một hồi, Tân Ý Điền thấp giọng hỏi: “Cậu có khỏe không?” Cậu chậm rãi lắc đầu, “Tôi cũng không biết.” Chỉ vài chữ ngắn ngủn từ miệng cậu nói ra, sao có cảm giác khó khăn như vậy. Cậu giống như bị chứng mất mất ngôn ngữ, cô chưa bao giờ thấy tình trạng suy nhược của cậu như vậy.

Tân Ý Điền thấy cậu uể oải, phía dưới mắt có một quầng thâm nhạt, trái tim giống như bị chim mổ vào một cách kịch liệt, vô cùng đau đớn, “Không có cách nào cũng phải lạc quan một chút, không nên dẫn vật bản thân...”

Cậu nói mà không có biểu hiện gì: “Làm sao lạc quan? Từ khi con người vừa bắt đầu sinh ra, chính là một bi kịch xảy ra.”

Cô vỗ trán, nói giống như bị đau răng: “Á. . .dù sao thì chúng ta đến thế giới này, đâu biết chừng nào sẽ trở về – nếu nghĩ như vậy, thì có phải tốt hơn không?” Nói xong thử nhìn cậu một cái.

Ngay từ đầu Tạ Đắc đã dùng bộ mặt “Không biết gì hết” nhìn cô, nhìn đến nỗi cô cho rằng mình lại nói sai cái gì rồi. Qua một lúc lâu khỏe miệng cậu hơi nhếch lên, đôi mắt híp lại, đường nét cường tráng trên mặt trở nên nhu hòa, thay đổi đề tài: “Chị theo cô giáo Hà khám thai?”

Cậu bắt đầu tán gẫu, biểu hiện này chứng tỏ tâm tình cậu chắc là có chiều hướng tốt rồi chẳng? Tân Ý Điền vội gật đầu nói: “Đúng vậy, cô ấy nôn rất dữ dội, muốn hỏi thử bác sĩ có biện pháp gì hay không.”

“Bé trai hay bé gái?”

“Không biết. Cậu thích bé nào hơn?” Cô thuận miệng hỏi.

Cậu nhìn cô một cách kỳ quái, “Cũng không phải của tôi, tôi có cái gì thích hay không thích.”

Tân Ý Điền “Ồ” một tiếng, nhất thời không biết nói gì. Cuộc nói chuyện lại một lần nữa tẻ ngắt. Cô cũng không định kiếm chuyện để nói, cứ như thế mà im lặng. Không ở trong im lặng phản kháng, thì ở trong im lặng mà biến mất.

“Vì sao chị muốn kết hôn với anh ta?” Cậu đột nhiên hỏi.

Tân Ý Điền bị cậu ném câu hỏi đó khiến chân tay luống cuống. Cô liền cảm thấy mặc kệ không kiêng kỵ gì cậu mà chọn đại đề tài để nói thực sự quyết định sai lầm. Cô lại không thể lấy câu “Tôi không muốn trả lời” để đáp lại, cười khổ một chút, thở dài: “Bởi vì tôi muốn thôi.”

“Không kết hôn không được sao?” Cậu hỏi giống như chuyện đương nhiên!

Sắc mặt cô nghiêm lại, hai mắt nhìn thẳng cậu, trả lời không chút do dự: “Đương nhiên không được!”

Mặc dù sớm biết đáp án của cô, sắc mặt Tạ Đắc vẫn không nhin được tối sầm lại. Cậu gật đầu, sát vai cô bước đi. Có lẽ đây chính là nguyên nhân tại sao cậu không quên được cô.

Tân Ý Điền không hề vì được người khác nhớ mãi không quên như vậy mà hả hê, cô chỉ cảm thấy sợ hãi.

Tạ Đắc mà cô tiếp xúc không giống như những thanh niên bình thường khác, không có sự cảm râm yêu thương của người thân, không có bạn bè vui đùa náo loạn, đơn độc lẻ loi, một hình một bóng, rất giống với thời trung học mà cô tự đóng chặt chính mình, quàng sáng vật chất lại quá chói mắt, một khi không cẩn thận rất dễ u mê không tỉnh ngộ, bản thân sẽ hồng mất. Cô hy vọng cậu có thể quen được một vài cô gái vừa trẻ trung vừa dễ thương, chẳng hạn như lần trước cô có gặp qua một cô bé đàn em có chữ “Ý” giống như tên cô, sau đó thì nhanh chóng quên cô đi.

Hà Chân thấy cô đẩy cửa đi vào, cười hỏi: “Nhanh vậy? Cậu ta đâu, đi rồi?”

Tân Ý Điền hừ một tiếng, trách móc: “Sao cậu lại có thể vứt tớ một thân một mình đối mặt với vấn đề đáng sợ như thế? Thật chẳng thú vị gì hết!”

Hà Chân một tẹo áy náy cũng không có, xua tay nói: “Tớ ứng phó cậu ta không nổi đâu, hoàn toàn theo không kịp logic mấy lời cậu ta nói. Người cũng rất thâm trầm, không có cảm giác thân thiện. Tớ thức thời chuẩn trước, chắc là trúng ý nguyện của hai người mới đúng đó, cậu còn kêu ca cái gì nữa! Haiz, ta nói – ”

Tân Ý Điền vừa nhìn vẻ mặt của cô liền biết cô muốn nói gì, dùng ánh mắt ngăn chặn cô nói tiếp. Hà Chân hoàn toàn không đếm xỉa tới sự đe dọa của cô, phát huy tinh thần buôn dưa lê không bỏ sót bất kì thứ gì, hứng thú dạt dào nói: “Ánh mắt cậu ta nhìn cậu rất không bình thường nha, y chang cái máy hút bụi như muốn hút cậu vào trong. Lần trước cậu nói các cậu biết nhau từ nhỏ, như vậy là ‘Chàng từ cười ngựa trúc qua, nghịch đùa tung quả mơ hoa quanh giường’ sao?”[16]

[16] Trích ‘Trường Can hành’ của Lý Bạch, Đào Thái Sơn dịch

“Tớ có cần phải cảm ơn sự hỏi thăm ngọt ngào như này của cậu không?” Tân Ý Điền dở khóc dở cười, “Thu hồi tinh thần ham học hỏi của cậu đi, cẩn thận coi chừng làm hư đứa nhỏ trong bụng.”

“Sở dĩ khoa học phát triển, sở dĩ văn minh tiến bộ đều là bởi vì nguyên nhân con người ham học hỏi tò mò đó thôi. Tớ nghĩ nhân vật không thể tới gần như Tạ Đắc này vậy mà để ý cậu, máu huyết trong cơ thể lập tức sôi sục hẳn lên.”

“Người cậu ta để mắt lại không phải cậu, cậu làm gì mà hưng phấn đến thế?” Tân Ý Điền tức giận nói.

Hà Chân tức thì nắm được từ mấu chốt, cười gian xảo: “Như vậy, cậu thừa nhận người cậu ta để mắt là cậu sao?”

Tân Ý Điền đành phải tránh nặng tìm nhẹ lảng sang đề tài khác, “Haiz, tớ thật không hiểu, cậu đều có chồng con rồi, sao vẫn còn thích buôn dưa lê vậy? Có hay không có đều nói lung tung một mạch.”

“Ai da, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà–” Lực chú ý của Hà Chân lập tức bị cô dời đi, vẻ mặt nhụt chí mà nói: “Cậu đừng tiến hành công kích cá nhân với tớ nữa, Lục Thiếu Phong suốt ngày trách tớ bà tám. . .”

Cùng Tạ Đắc chạm mặt thêm một lần, lại mang phiền nhiễu cho Tân Ý Điền gia tăng thêm một bậc, cảnh này khiến cô muốn mau rời khỏi Thượng Lâm.

Vào một ngày tháng Tám, cô mua vé máy bay quay về Bắc Kinh, nhưng chưa nói với Ngụy Tiên. Có đôi khi, cô nguyện ý tổn tâm tư và thời gian làm một ít chuyện có thể mang lại cho đối phương kinh ngạc.

Cô chờ dưới lầu công ty của Ngụy Tiên, thấy anh vừa gọi điện thoại vừa vội vã đi ra ngoài, xem xét thời cơ mà nhanh nhẹn nhảy tới cướp đi chiếc di động đang đặt bên tai anh, lớn tiếng nói: “Cướp đây, không được nhúc nhích!” Trông thấy Ngụy Tiên trong nháy mắt kinh ngạc, vẻ mặt lúng ta lúng túng, cô gấp lưng cười ha hả, sau đó trả di động lại cho anh.

Ngụy Tiên vội nói vài câu với điện thoại “Chút nữa tôi gọi điện lại”, sau đó tắt. Khi xoay người lại nhìn cô, vẻ mặt hết hồn vẫn chưa mất đi.

Cô hơi khó hiểu, hỏi: “Làm sao vậy, mới này làm anh sợ sao?”

Ngụy Tiên vội lắc đầu, “Không có. Sao đột nhiên em về Bắc Kinh thế, công việc ở Thượng Lâm xong rồi sao?”

“Ồ kìa, người ta nhớ anh mà, thì đi thăm anh thôi.” Tân Ý Điền kéo cánh tay anh cười hì hì nói, lập tức quay mặt sang nhìn anh, “Anh đừng nói với em là tối nay anh phải tặng ca nha.”

Anh đáp lại rất nhanh: “Hôm nay thì không cần.”

“Buổi tối chúng ta đi đâu ăn?”

“Ừm. . . em muốn đi đâu?” Ngụy Tiên nhìn ngang nhìn dọc trong tầng hầm bãi đỗ lùi xe ra ngoài, từ kính chiếu hậu hỏi cô.

“Món Thái lần trước chưa ăn được.” Tân Ý Điền còn nhớ mãi không quên.

“Được, vậy mình đi quán ‘Lá chuối’.”

Cua chiên sốt cà ri, súp Tom Yum Kung, cơm rang dưa vụn vụn, mấy món ăn ngon đặc sắc thuộc vùng nhiệt đới làm dạ dày Tân Ý Điền muốn rộng ra. Cô vừa ăn vừa nói: “Em nói với anh, lúc học đại học em với bạn có đi Tây Song Bản Nạp một lần, ở đó khắp nơi đều có món ngon, cơm rang dưa lớn như này chỉ có tám đồng, hơn nữa so với ở đây ngon hơn nhiều; nó khô hơn, có thêm thịt hoẵng nữa, ôi ôi –, sau này sẽ không ăn được món vừa khô vừa ngon như thế nữa. . .”

Ngụy Tiên không biết nói thế nào, chỉ có nghe, miệt mài giúp cô gỡ cua. Tân Ý Điền nghe được tiếng rung trong chiếc áo vét mà anh để trên ghế, nhắc nhở anh: “Điện thoại anh đang reo kìa.” Anh móc chiếc điện thoại từ trong túi ra, nhìn sơ qua, bấm từ chối, trực tiếp tắt máy.

Tân Ý Điền dùng cái muỗng múc một ít cà ri đưa vào miệng, nhướn mày hỏi: “Lỡ như công ty có việc tìm anh thì sao?”

“Mặc kệ.”

Cô thật cao hứng, bẻ một cái chân cua cho anh, “Không tệ, đáng khen thưởng. Đêm nay là của chúng ta.”

Cơm nước xong Ngụy Tiên đưa cô về. Tân Ý Điền pha trà cho anh uống, “Đây là trà mới của năm nay, của một học sinh quê Phúc Kiến biểu đó, so với mua bên ngoài ngon hơn.”

Một bình trà còn chưa uống hết, có người gõ cửa. Tân Ý Điền tưởng tiểu Quách đã trở về, mở cửa thì lại là Vương Nghi Thất. Người ta còn chưa vào cửa thì đã cười nói: “Wa, này là mùi trà Thiết Quan Âm.”

Tân Ý Điền kinh ngạc hơn nhưng cũng cười theo, “Chị mới vừa về lúc này, em thực sự là thần thông quảng đại nha!”

Ngụy Tiên thấy cô, nhưng không chào hỏi cô giống mọi khi, mà là ngồi ở sofa không nhúc nhích. Vương Nghi Thất nhìn thấy anh, lập tức ung dung thản nhiên mà nói: “Em mua vài thứ ở siêu thị dưới lầu, tình cờ thấy anh chị đi về, liền lên đây chào hỏi.”

Tân Ý Điền mời cô vào, lấy thêm một tách trà trong ngăn tủ, “Vừa lúc pha trà uống.”

Cô mỉm cười, “Đúng vậy, đến sớm cũng không bằng đến đúng lúc. Hôm nay em có lộc ăn rồi.” Cô ngồi đối diện Tân Ý Điền, cầm lấy cái tách thử một ngụm, khen: “Trà ngon!”

Tân Ý Điền tán gẫu vài câu về các loại trà với cô, nói rằng mình vẫn thích trà Phổ Nhĩ hơn, “Nhưng mà Ngụy Tiên không thích, anh ấy thích uống Thiết Quan m. Thiết Quan Thế m được xưng là người tình đại chúng, ai ai cũng thích uống.” Cô quay đầu nhìn Ngụy Tiên làm ồ trong một góc sofa, không nói cũng không nhúc nhích, cho rằng anh mệt mỏi, nói đùa: “Sao anh mất hứng rồi? Em cũng không có nói bậy gì anh đâu.”

Vương Nghi Thất liếc mắt nhìn người ngồi trong góc một cái, sau đó cười nói với Tân Ý Điền rằng bồn cầu nhà cô vẫn rỉ nước suốt, rỉ muốn ngập cái toilet luôn, công ty quản lý nhà lại hết giờ làm rồi, bởi vậy muốn phiền họ đi qua xem coi sao. “E rằng lại làm phiền Ngụy Tiên rồi. Em nghĩ anh ấy là nam, chắc là so với con gái tại mình thì rảnh mấy thứ như nước điện hơn.”

“À, thì ra là có chuyện như vậy. Tối quá rồi, quả là khá phiền phức.” Tân Ý Điền dù rằng thấy được việc cô ta đến đây rất đột ngột, nhưng mà sự việc khẩn cấp, cũng không phải không hiểu, thế là kéo Ngụy Tiên đi Tunnel Lộ Hoa Viên một chuyến. Kiểm tra một phen thì phát hiện mặt sau thùng chứa nước của bồn cầu nứt một đường nhỏ, do đó nước rỉ ra không ngừng.

“Chỉ có thể thay cái mới thôi, chúng ta cũng không có cách nào.”

“Vậy cảm ơn anh chị, ngày mai để em kêu người đến thay. Chỉ cần đêm nay không làm căn nhà ngập là được rồi, em có thể tiếp tục vô tư.”

Vương Nghi Thất tiễn họ đến tận cổng khu phố, thấy Tân Ý Điền kéo cánh tay Ngụy Tiên, cười như không cười nói: “Tình cảm anh chị thật tốt.”

Ngụy Tiên quay đầu đi như trốn tránh. Đèn đường xếp thành hàng trước mắt anh trải dài ra vô tận, phóng đại thành một dải sáng mơ hồ.

Tân Ý Điền nhận ra được người anh cứng ngắc, một bộ dạng tâm sự trùng trùng, đến khi Vương Nghi Thất đã đi xa, cô mới nghi hoặc hỏi: “Anh sao vậy? Cả ngày hôm nay cứ kỳ kỳ.”

Ngụy Tiên muốn nói lại thôi, giống như có lời gì quan trọng muốn nói. Cô từng có kinh nghiệm như vậy, do đó kiên nhẫn mà chờ, qua một hồi lâu thì nghe được anh nói: “Chúng ta kết hôn đi, càng nhanh càng tốt.” Hai tay anh cố sức ôm chặt cô, đầu vùi sâu vào hõm cổ cô.

“Á á á, đang ở trên đường mà—” Tân Ý Điền về mặt đỏ bừng nhắc nhở anh chú ý hình tượng.

Ngụy Tiên nắm tay cô đi về.

Tân Ý Điền móc chìa khóa mở cửa, thấy anh không có ý muốn vào, dùng ánh mắt hỏi anh sao vậy. Ngụy Tiên đáp ứng hỏi: “Anh có thể ở lại không?”

Cô xấu hổ nhoẽn miệng cười, chỉ chỉ phòng tiểu Quách sát bên, nhẹ nhàng lắc đầu, “Phòng cũ rồi, không có cách âm, hơn nữa ảnh hưởng cũng không tốt.”

Anh không có kiên trì, lập tức luống cuống giải thích: “Em đừng suy nghĩ nhiều, anh, anh chỉ là có chút. . .” Tân Ý Điền vỗ vỗ tay anh trấn an, “Haiz —, em biết mà. Có điều, bị người khác thấy nói cho cùng không tốt lắm, anh nói có đúng không?” Cô đi qua kiếng mũi chân khê hôn môi anh.

Ngụy Tiên muốn nụ hôn này sâu thêm, thế nhưng dưới lầu vọng đến tiếng bước chân cắt ngang họ. Tân Ý Điền để tay sau lưng kéo cửa đóng lại, “Đi thôi, em đưa anh xuống lầu.”

Ngày hôm sau Tân Ý Điền bay chuyến bay lúc tám giờ về Thượng Lâm, Ngụy Tiên dậy thật sớm tiễn cô ra sân bay sau đó thì đến công ty làm việc. Tân Ý Điền dặn dò anh nhớ đi xem căn hộ trang trí tiến hành ra sao rồi, nên thúc dục thì thúc dục một chút, tranh thủ truyền đạt mấy điểm không hài lòng, còn nói: “Chỉ còn có hai mươi ngày, em có thể quay về Bắc Kinh rồi.”

Ngụy Tiên không huyền thuyên cùng cô giống như mọi khi, chỉ nói “Được”, biểu cảm trên mặt có vẻ rất mệt mỏi, thậm chí có vài phần tiều tụy. Tân Ý Điền cho rằng anh không ngủ đủ giấc, lo lắng anh đi làm muộn, nên giục anh đi.

Lúc này ở Thượng Lâm chính là thời kỳ nóng bức nhất trong năm, cô phàn nàn với Hà Chân: “Thời tiết nóng làm tớ cũng thấp thỏm nóng nẩy, chuyện gì cũng không muốn làm.” Tay cầm chiếc quạt nan ra sức mà quạt, Hà Chân cười nhạo nói: “Là tự cậu thấp thỏm nóng nẩy, liên quan gì đến thời tiết. Đừng quạt nữa, tớ nhìn cũng nóng theo. Tâm tĩnh tự nhiên mát.”

“Người chết mới tâm tĩnh tự nhiên mát ấy. Aiz, đừng tiết kiệm điện mà, mở điều hòa đi.”

“Này, tớ là phụ nữ có thai có được hay không!” Cô trở mình tiếp tục ngủ, trên người đắp một lớp chăn mỏng.

Tân Ý Điền không muốn quấy rối phụ nữ có thai, đành phải đóng cửa ra ngoài, đứng trên hành lang ký túc xá giáo viên hóng gió. Cô lấy di động ra gọi điện cho Ngụy Tiên, bên kia truyền đến một giọng nữ ngọt ngào “Số điện thoại quý khách vừa gọi đã hết tiền. . .”

“Thế mà lại hết tiền, không phải gọi điện thoại đường dài một đêm thôi sao.” Cô thở dài, cam chịu số phận đến phòng viễn thông gần Thượng Đại đóng tiền cho anh. Nộp tiền xong cô do dự một chút, đến trước máy đóng tiền tự động, thực hiện thao tác, in ra hóa đơn cuộc gọi hai tháng gần đây của Ngụy Tiên. Cô vội xem lướt qua một lần các dãy số, xuất hiện nhiều nhất là một dãy số 139, lần nói chuyện gần đây nhất dài đến hai tiếng đồng hồ. Cô hồi hộp, trong lòng tức khắc có dự cảm không tốt.

Cô dùng điện thoại của mình thử gọi dãy số này, màn hình bất ngờ xuất hiện cái tên “Vương Nghi Thất”. Cô lập tức bấm tắt, cảm giác như có hơi lạnh từ đỉnh đầu truyền xuống sống lưng, một đường thông đến lòng bàn chân.

Cô lập tức nhớ đến biểu hiện không bình thường của Ngụy Tiên vào tối hôm đó, còn có Vương Nghi Thất, trên mặt lúc nào cũng hiện vẻ cười như có như không. Bây giờ cô đã rõ, đó là nụ cười chế nhạo mỉa mai!

Cô cuối cùng cũng biết mình trong khoảng thời gian này vì sao luôn luôn vô duyên vô cớ tâm phiền ý loạn. Thì ra trong tiềm thức cô đã sớm có dự cảm, chỉ là vẫn bị “Tự cho là đúng” áp chế xuống. Cô tưởng rằng

mình quá nhạy cảm, tưởng rằng mình suy nghĩ lung tung, thậm chí tưởng rằng chuyện phức tạp với Tạ Đắc khiến thần kinh cô trở nên như vậy, nghi thần nghi quỷ. Do đó mỗi khi suy nghĩ về vấn đề này, cô liền lập tức dừng lại.

“Không nên ngờ vực lung tung vô căn cứ, đây không phải thói quen tốt, càng không tôn trọng người ta. Cư xử với người chủ yếu cần phải tin tưởng, hướng chỉ là Ngụy Tiên.” Cô tự nói với mình như vậy.

Nhưng mà Ngụy Tiên ở sau lưng cô đã phụ lòng tin tưởng của cô đối với anh.

Cô thần thờ ra khỏi phòng viễn thông, đối mặt với dòng xe cộ như thoi đưa, trong đầu trống rỗng. Cô máy móc đi về phía trước, suy nghĩ rồi ren phức tạp quán thành một mối. “Tại sao có thể như vậy?” Cô nghĩ mà không hiểu nổi.

Vương Nghi Thất thì không cần nói đến, còn Ngụy Tiên cô rất hiểu anh ấy, họ thực sự ở sau lưng cô mà ‘ám độ Trần Thương’, có tăng tị sao? Sự cười nhạo mỉa mai của Vương Nghi Thất, chẳng hề gây cho cô thương tổn lớn nào, dù sao thì cô không có đặt nhiều cảm tình trên người cô ta; nhưng mà sự đau khổ do bị Ngụy Tiên lừa dối và phản bội chiếm toàn bộ linh hồn cô, khiến cho linh hồn cô như hút ra khỏi thân thể, phiêu diêu trên đỉnh đầu, lạnh lùng nhìn cô căm phẫn, đau đớn, bất đắc dĩ, còn có tê dại.

Loại đây dọa trong tâm tưởng này nhanh chóng hóa thành sự đau đớn trong thể xác, ngực cô đột nhiên co giật, không có cách nào đứng nổi, đành phải ngồi xổm trên mặt đất giả vờ thắt dây giày để mình không bị bất thành linh mà ngã quỵ. Hai đôi giày với màu sắc, kiểu dáng, tính chất khác nhau hiện lên trước mắt cô, khoảng nửa phút đau đớn qua đi, cô đứng lên, choáng váng mà nhập vào dòng trong dòng người khổng lồ.

Cô phát giác mình theo thói quen mà đi đến ký túc xá Hà Chân, lúc chuẩn bị gõ cửa, suy nghĩ lại buông xuống. Chuyện này có đi kể khổ với ai thì có ích gì, lại làm cho người khác lo lắng.

Cô chậm chạp về khách sạn, trên đường đi suy nghĩ cũng dần dần sáng suốt. Cô không thể một mình ở đây mà suy đoán lung tung, trước tiên phải biết rõ ràng tình hình rốt cuộc đã tệ đến chừng nào. Cô muốn nghe chính miệng Ngụy Tiên nói.

Cô gọi điện thoại cho anh, không biết mở miệng ra sao. Phản bội từ trước đến giờ khó có thể mở miệng. Ngụy Tiên không để ý cô đang trầm mặc, tự mình nói: “Anh đành định gọi điện nói em, hai ngày nữa anh phải đi Thượng Lâm công tác, ở khách sạn mà em đang ở, anh cố ý dặn trợ lý đặt đây, nhưng chỉ phòng xếp. Như vậy chúng ta có thể cùng nhau rồi.”

“À, được.” Như vậy cũng tốt, thời gian hơn hai ngày có thể giúp cô hiểu rõ ràng hơn manh mối sự việc này. Cô nhắm mắt lại nghĩ, biểu cảm trên mặt chuyển từ kinh hãi đau đớn sang âm thầm chịu đựng.

Hai ngày sau nhìn thấy Ngụy Tiên, cô tỉ mỉ quan sát anh, vẫn giống như trước đây, không có biến đổi gì lớn. Nhưng mà lòng người là thứ rối ren phức tạp nhất trên thế giới. Cô không thể quan sát, cũng không có cách nắm trong tay.

Ngụy Tiên bảo cô đổi chỗ ngồi, không nên ngồi dưới máy điều hòa, còn nói: “Em không nên ăn lạnh đâu đấy, đổi thành nước ép trái cây.” Anh vẫn tỉ mỉ, quan tâm, dịu dàng như thế, tình cảnh này, Tân Ý Điền không có cách nào ép hỏi anh, đành phải vùi đầu lẳng lặng ăn.

“Sao em không nói gì hết, có phải thấy không thoải mái?” anh rất tự nhiên vươn tay sờ sờ trán cô, xem có nóng hay không. Tân Ý Điền kinh ngạc nhìn anh.

“Làm sao thế? Nhìn anh như vậy.” anh cười.

“Không có, em ăn hơi no thôi.”

Anh vô cùng thân thiết quệt mũi cô, “Vậy mình đi thôi.”

Về khách sạn, Ngụy Tiên đi tắm, Tân Ý Điền ngẩn người đợi bên ngoài. Trong đầu vẫn đang tự hỏi việc này nên hỏi bây giờ hay là đợi anh chủ động mở miệng?

Điện thoại của anh trong quần áo rung lên. Tân Ý Điền vốn như mọi khi không chú ý, qua một hồi cô mới phục hồi tinh thần lại, chậm rãi đi qua, lấy chiếc di động từ trong túi quần anh. Màn hình điện thoại không hiển thị tên, chỉ có một dãy số, thế mà lại chói mắt, có điều— đúng là số di động của Vương Nghi Thất.

Ngụy Tiên mặc áo choàng tắm từ phòng tắm đi ra, tìm mắt kính khắp nơi. Tân Ý Điền đứng dậy cầm mắt kính trên bàn trà đưa cho anh, nhìn chăm chăm vào mặt anh nói: “Vừa có người gọi điện thoại tìm anh.”

“Ồ.” Anh không quan tâm, rút khăn giấy lau vết bẩn trên mắt kính.

“Là Vương Nghi Thất.”

Anh dừng động tác, quay đầu nhìn cô, chần chờ một hồi mới hỏi: “Cô ấy nói gì?”

Tân Ý Điền trong lòng rét run, hai tay không dần nổi cơn run rẩy, “Cô ta nói đồng hồ đeo tay của anh ở nhà cô ta, quên mang đi.”

11. Chương 08

Chương 08: Tức giận không nói nên lời

Ngụy Tiên như biết trước được sẽ có khoảnh khắc như vậy, nét mặt cũng không rối ren. Anh không nhìn người vợ chưa cưới, mà chỉ cúi đầu như đang suy nghĩ vấn đề nào đó, động tác như là cuộn phim bị dừng. Sau đó đeo mắt kính, ngồi xuống sofa đối diện cô, ánh mắt cố tình không chạm vào khuôn mặt cô, “Chắc hẳn em biết rồi.”

“Em muốn nghe anh giải thích.” Tân Ý Điền kìm nén sự tức giận mà nói.

“Sự thực như em đang nghĩ –,nhưng mà, nhưng mà...” Anh thấy vẻ mặt đau thương của đối phương, không có cách nào để nói tiếp.

“Rốt cuộc chuyện xảy ra như thế nào? Anh nói em biết đi!” Tân Ý Điền không còn kiềm chế được mình, quát lớn tiếng.

Rốt cuộc là chuyện xảy ra như thế nào? Ngụy Tiên cũng đang suy nghĩ.

Lúc đầu hai người chỉ thỉnh thoảng gọi điện cho nhau, tình cờ gặp thì cùng ăn một bữa cơm, Tân Ý Điền bình thường đều ở đây. Mặc dù anh cảm thấy cô ta đẹp mê người, nhưng chưa từng có ý nghĩ nào khác trong đầu. Cho đến một hôm nào đó tháng Bảy, cô ta gọi điện thoại cho anh, hỏi anh có thể đến sân bay đón cô một lát không, còn nói là buổi tối, không ảnh hưởng đến công việc của anh. Theo tình theo lý, anh không thể không đi đón cô.

Đến Hoa Viên Tùng Lộ, anh xách hành lý lên lầu giúp cô. Cô rót nước mời anh uống, cười nói đến không còn sức xuống lầu đi ăn, nên gọi thức ăn bên ngoài. Anh tỏ vẻ đồng ý. Cô vô cùng hào hứng, lấy một bình rượu ngũ lương, nói là quý lắm, hỏi anh có dám uống hay không. Bị cô khích như thế, anh lập tức ba hoa khoác lác, nói từ nhỏ anh qua bao nhiêu tiệc tùng, một bình sao đủ. Cô lập tức liền lấy thêm một bình rượu ra, nói đây là một cặp, cực kỳ hiếm có, chỉ cần anh có thể uống, thì cô sẽ để mặc anh lãng phí.

Hai người nâng chén có qua có lại, càng uống càng nhiều, càng uống càng mơ màng. Kế tiếp, sự việc tự nhiên mà xảy ra. Sau khi tỉnh lại anh tự trách không thôi, tự mơ tưởng cho rằng việc sai trái này có thể sửa chữa. Thế nhưng Vương Nghi Thất không cho rằng như thế, không hề kiêng dè gọi điện cho anh hẹn gặp mặt, ăn cơm, đi dạo phố, xem phim rạp, dù sao cô ta không có việc làm lại không có gia đình, thời gian nhiều để làm việc đó.

Anh từng tranh cãi kịch liệt với cô ta, hai người không thể như vậy, đây là sai trái. Cô ta dùng ánh mắt khinh thường nhìn anh, “Tôi biết trong lòng anh muốn thứ gì. Anh muốn thừa lúc cô vợ chưa cưới bảo bối kia của anh vẫn chưa biết, nhân cơ hội này vạch rõ ranh giới với tôi, làm lại một thanh niên tốt đẹp của anh, có đúng hay không? Anh chơi đùa tôi xong, liền phải bỏ đi sao? Anh cho rằng mọi việc trên thế giới này đều dễ dàng như vậy sao? Tôi dễ bị bắt nạt như vậy sao, để mặc anh vờ về nhào nặn, tùy ý chà đạp ư? Tôi gọi điện cho chị ta liền bây giờ– ”

Anh liền giăng lấy điện thoại của cô ta, rít một hơi thuốc câu kính hỏi cô rốt cuộc muốn như thế nào. Cô đột nhiên khóc lớn kêu gào, “Tim Tân Ý Điền là thịt là máu, ai ai cũng sợ va chạm đụng phải, cả đám người nâng niu chị ta che chở chị ta, không nỡ lòng tổn thương; chẳng lẽ tim tôi làm từ đá hay sao? Tùy ý các người giẫm tới đạp lui chỉ vì ghen ghét, còn muốn đá thêm một cước, tôi sẽ không biết đau sao?”

Anh nhìn cô khóc đến không thở nổi, khiến cả người anh khắp nơi đều là nước mắt nước mũi, một câu cũng nói không nên lời. Sự việc cứ như vậy cù nhứa cù nhằng.

Nghe xong lời anh kể lại, Tân Ý Điền lạnh lùng nói: “Nghe anh nói như vậy, cô ta là có ý dụ dỗ anh, mà anh, lại biết thời biết thế thuận theo?”

Ngụy Tiên không thanh minh lời nào.

“Vậy việc này, anh muốn giải quyết ra sao?” Tân Ý Điền rất muốn xông lên cho anh một bạt tay, nhưng cố nhịn xuống. Vương Nghi Thất thế mà lại có lòng ghen tỵ đố kỵ sâu như vậy với cô, điều này làm cô kinh hãi khiếp đảm, vô cùng bất an.

“Anh không biết mọi chuyện sao lại trở thành như thế này—” Ngụy Tiên khó khăn mở miệng, “Nhưng mà, bất kể như thế nào, anh sẽ để em giải quyết.”

“Giải quyết? Giải quyết thế nào?” Tân Ý Điền thấy anh còn đang do dự, tần ngần, không rõ ràng, không nhận được phần nộ trong lòng, chỉ vào mũi anh mà nói: “Sự việc đơn giản chỉ có hai lựa chọn, cô ta hoặc tôi. Anh suy nghĩ cẩn thận rồi hãy đến tìm tôi. Bây giờ —” Cô chỉ về phía cửa, đã quên đây là phòng của Ngụy Tiên, “Anh cút cho tôi!”

Ngụy Tiên bàng hoàng ngẩn ngơ, không ngờ được cách xử trí của cô lại mạnh mẽ vang dội như thế, thấy cô đang nổi nóng, không dám nhiều lời, lẳng lặng cầm áo khoác ra ngoài.

Tân Ý Điền thấy cửa phòng trước mặt chậm chạp khép lại, nghĩ đến thái độ nhập nhằng mơ hồ của Ngụy Tiên, bắt đầu lo lắng, nửa quỳ trên giường bò tới bò lui, không thể yên tĩnh mà ngồi. “Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu?” Cô thì thào tự nói, do mình hay do Ngụy Tiên, nếu không sao bị Vương Nghi Thất thừa dịp nhảy vào?

Chân trần từ trên giường nhảy xuống đất, cô đứng ở sân thượng hóng gió. Màn đêm và gió lạnh làm tâm tình cô từng chút từng chút trở nên bình tĩnh. Trong một khoảnh khắc cô có một hy vọng rất hoang đường rằng mặt trời sẽ không mọc nữa, thế giới lúc đó trầm luân, tất cả mọi thứ chẳng qua là một giấc mơ, tỉnh hay không tỉnh chẳng có gì quan trọng.

Cô muốn tắm, lúc này mới phát hiện trong phòng tắm không có vật dụng rửa mặt của cô. Đây không phải phòng cô. Cô mở cửa, Ngụy Tiên mang dép lê, thẫn thờ ngồi trước cửa. Biểu cảm trên mặt cô lạnh như băng, chẳng hề liếc anh lấy một cái, bỏ cửa ngênh ngang đi.

Tân Ý Điền muốn mau chóng về Bắc Kinh. Cô cùng công ty thương lượng, để cho họ sớm cử một người qua đây thay thế công việc của cô. Chủ nhiệm Tề, người phụ trách cô, nói: “Công ty muốn thành lập văn phòng ở Thượng Lâm, dự định do cô phụ trách. Cô thực sự quyết định về Bắc Kinh, không muốn cân nhắc kỹ càng sao? Thành tích của cô ở Thượng Lâm biểu hiện rất xuất sắc.”

“Cảm ơn chủ nhiệm coi trọng và đề bạt. Có điều, tôi vẫn muốn quay về Bắc Kinh.”

Chủ nhiệm Tề rất lấy làm tiếc, không nhận được hỏi: “Sao lại khẳng khái như thế? Ở lại Thượng Lâm đối sự mở rộng nghiệp vụ của cô ở công ty giúp ích được nhiều lắm.”

Cô thấp giọng nói: “Tôi... chồng chưa cưới của tôi ở Bắc Kinh, hai người hai nơi trong thời gian dài, không tốt.”

Chủ nhiệm Tề nghe cô nói như vậy, đành bỏ đi, nói: “Tôi sẽ xin cấp trên nhanh chóng cử người qua tiếp nhận công việc của cô ở Thượng Lâm. Cô nên sắp xếp lại mọi thứ cho tốt, chuẩn bị bàn giao.”

Tân Ý Điền bắt đầu thu dọn hành lý. Hà Chân biết được cô phải về Bắc Kinh, có chút kinh ngạc, “Sao nhanh thế? Nói đi là đi sao?” Cô nhún vai nói không còn cách nào khác, sự sắp xếp phía công ty, còn nói: “Đến lúc đó tớ sẽ giới thiệu đồng nghiệp mới đến để cậu biết, các cậu tiếp tục hợp tác. Về phần tiền hoa hồng... các cậu tự thương lượng lại nha.”

Hà Chân tỏ ý đã hiểu, “Vậy tối mai tớ mời cậu ăn ở ‘Phù Dung Các’, xem như tiễn đi.”

“Không cần đâu, lãng phí cái này làm gì! Chúng ta là quan hệ gì, còn dùng mấy hình thức xã giao này?”

“Được được, cậu cũng đừng khách khí quá. Coi như chúng tớ ké chút về vang của cậu, cải thiện ăn uống.”

Lúc ăn tại “Phù Dung Các”, Hà Chân thấy cô không có tinh thần ăn uống, bộ dạng uể oải mệt mỏi, quan tâm hỏi: “Cậu sao vậy, sao chẳng có tinh thần gì hết? Không xảy ra chuyện gì chứ?” Mấy ngày nay trong lòng Tân Ý Điền như đè một tảng đá lớn, một người có thể trao đổi cũng không có, thật là khó chịu. Cô vẫn luôn do dự, nói ra có thể sẽ dễ chịu hơn một chút không, có nhiều người cho ý kiến cũng tốt.

Lục Thiệu Phong đưa cho vợ ly sữa, nói chen vào: “Cái này không cần nói, chắc chắn là rất mệt chứ gì! Giao tiếp nè, dọn nhà nè, gửi vận chuyển nè, rất nhiều việc. Đầu giống em, suốt ngày ăn xong rồi ngủ, ỉn!”

“Em ỉn thì làm sao? Ỉn thì cũng là tự mình anh ngấm trúng đó thôi?”

Lục Thiệu Phong vội cười tí tởn nói: “Đúng đúng đúng, anh là ỉn ba, em là ỉn mẹ, sau này sinh ra một lứa ỉn con lúc nhúc.”

Tân Ý Điền nghe hai người đấu võ mồm càng đấu càng hăng hái, miễn cưỡng cười, cúi đầu làm bộ ăn uống.

Cô dẫn đồng nghiệp Tiểu Mạnh đến Thượng Đại, giới thiệu ấy giáo viên quen biết, nhờ mọi người sau này quan tâm nhiều hơn. Do đó tất cả mọi người đều biết cô phải đi, tỏ ý muốn mời cô ăn bữa cơm. Cô từ chối nói để lần sau đi, cô cũng không phải là sẽ không về Thượng Lâm, sau này còn có cơ hội.

Một hôm cô xách túi quần áo từ tiệm giặt ủi đi ra, điện thoại di động vang lên. Cô khoác quần áo lên cách tay, tay thò vào trong túi tìm di động, luống cuống tay chân một hồi lâu mới tìm được. Thấy cái tên trên màn hình, sắc mặt cô tức thì biến đổi không tốt, đặt vào tai nghe máy, trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Có muốn ra ngoài nói chuyện một chút không?” Đầu dây bên kia vang đến giọng nói Vương Nghi Thất, nghe ra giống như chẳng có chuyện gì.

Cô nghĩ ngợi, “Được! Ở đâu?”

“Tiệm bánh ngọt lần trước đi dạo phố, chị còn nhớ chứ?”

“Tôi đang ở gần đó.”

“Vậy được, tôi chờ chị.” Đối phương nói xong nhanh nhẹn tắt điện thoại.

Tân Ý Điền cũng không quay về khách sạn, mang theo túi quần áo bắt xe đi luôn. Cô đi thang máy lên tầng hai, thông qua bức tường bằng kính bên ngoài cô thấy Vương Nghi Thất thản nhiên tự đắc ngồi ở đó lật tạp chí, trên bàn là ly cà phê uống còn phân nửa. Cô đi tới, để túi quần áo sát vào chỗ dựa sofa, sau đó ngồi xuống đối diện Vương Nghi Thất.

“Uống gì?” Vương Nghi Thất vươn tay gọi nhân viên phục vụ.

Cô không xem thực đơn, ngồi thẳng người nói: “Nước trái cây, kiwi. Cảm ơn.”

Vương Nghi Thất thấy bộ dáng cô như ngênh đón kẻ địch, không nói gì thêm, ánh mắt rơi trên bộ quần áo đã giặt ủi. Trên cúc áo và sợi dây của hai cái áo trong đó cùng lộ ra kiểu chữ viết tay “b.” Cô hừ nói: “Xa xỉ mà không phô trương, quả nhiên rất giống anh ta.”

Tân Ý Điền không nghe rõ, nghi hoặc nhìn cô, vẻ mặt đề phòng hỏi: “Cô nói gì?”

So với sự khẩn trương của cô, Vương Nghi Thất có vẻ vô cùng thoải mái, “Tạ Đắc thích chị, chị biết chứ?”

Tân Ý Điền không ngờ được cô ta lại mở màn bằng chủ đề này, lạnh lùng nói: “Liên quan gì đến cô?”

Người đối diện kiềm nén cơn tức giận, cười nhạt, “Ồ, không liên quan chuyện của tôi –, vậy còn Ngụy Tiên? Dù sao vẫn liên quan đến chuyện của tôi chứ?”

Tân Ý Điền dùng ánh mắt bức người trừng cô, qua một lúc lâu nói từng câu từng chữ: “Tôi vẫn không đoán được nguyên nhân cô làm như thế rốt cuộc là gì. Nếu như cô thực sự thích Ngụy Tiên, như thế còn được một chút.”

Vương Nghi Thất dường như không nghe thấy, vẫn duy trì nụ cười tao nhã nói: “Wow, chị so với trong tưởng tượng của tôi thì thông minh hơn đấy. Nhưng giữa tôi và Ngụy Tiên, cuối cùng chuyện gì xảy ra, chỉ có tự chúng tôi biết. Cho dù là chị, cũng là người ngoài.” Giống như giữa cô và Tạ Đắc, những người khác đều là người ngoài.

Thế nào mới có thể như cô ta, một chút áy náy cũng không có? Tân Ý Điền dùng ánh mắt khó có thể tin được quan sát cô ta, “Cô luôn có thói quen như vậy sao? Cảm ơn anh ta có vợ?”

“Ngụy Tiên là đàn ông có vợ sao? Theo tôi được biết, hai người còn chưa kết hôn đó?”

Tân Ý Điền cố sức ghì xuống tức giận tuôn trào trong lòng, “Vương Nghi Thất, bất kể có nói ba hoa chích chòe đến cỡ nào, biểu hiện có tự mãn đắc ý cỡ nào, cũng không thể thay đổi sự thật mà cô đã làm sai trái như thế.”

Ánh mắt Vương Nghi Thất híp lại, dỡ bỏ sự thân thiện giả tạo trên mặt, âm thanh thâm trầm vang lên bên tai – “Chị cũng nói với Ngụy Tiên như thế sao? Sau đó buộc anh ta giải quyết dứt khoát?”

Tân Ý Điền bỗng hiểu ra vấn đề. Có lẽ do Ngụy Tiên muốn vạch rõ với cô ta, cô ta không phục, do đó tìm đến tận cửa muốn mình khó xử. Biết tổng đối thủ diễn trò phô trương thanh thế, lòng cô liền nhẹ nhõm, tựa vào sofa thong thả tự nhiên nhìn đối phương, nhưng không nói lời nào.

Loại dáng vẻ nắm chắc thắng lợi trong tầm tay của cô chọc giận Vương Nghi Thất. Cô ta nhướn mày cười nhạt nói: “Chị cho là chị thắng rồi? Còn sớm quá đó! Không tin, chúng ta chờ xem.”

Thuở bình sinh Tân Ý Điền không muốn nhất là gây thù hằn, nhất là phụ nữ. Kết quả chỉ dẫn đến hai bên cùng thiệt hại. Cô thở dài nói: “Nếu như một người phụ nữ tìm đủ mọi cách để quyến rũ một người đàn ông, huống chi người đó lại là phụ nữ đẹp, tôi không nghĩ rằng người đàn ông đó có thể chống lại sắc đẹp đó. Cho nên, tôi tin. Tôi và Ngụy Tiên có ba năm tình cảm, chúng tôi đã cùng nhau trải qua những ngày tháng gian nan, không bạn bè thân thích ở Pháp. Loại cảm giác sống nương tựa lẫn nhau, tôi nghĩ rằng cho dù cô không thể đồng cảm đi chăng nữa, nhưng chắc chắn có thể hiểu được.” Nói đến đây cô dừng lại, dùng giọng điệu chân thành mà tha thiết nói: “Tôi kết hôn với anh ấy, không phải bởi vì cô, cũng không phải bởi vì Tạ Đắc, là bởi vì tôi muốn kết hôn với anh ấy.”

Chỉ ít cho tới bây giờ, cô vẫn nghĩ như vậy, thành tâm thành ý mà nghĩ như vậy.

Vương Nghi Thất thoáng chốc bị sự thẳng thắn thành khẩn của cô áp đảo, nhưng nhanh chóng khôi phục trạng thái bình thường, hắt cằm nói: “Chị cho rằng tôi thật sự tùy tiện đến mức miễn là đàn ông thì có thể lên giường tôi?” Đàn ông đối với Vương Nghi Thất mà nói chia làm hai loại, một loại là thấy được ăn được, còn có một loại là thấy được sờ không được. Tạ Đắc đối với cô mà nói chắc chắn là loại sau. Do đó cô buộc lòng phải thay đổi mục tiêu, có đôi khi khó tránh khỏi mang theo một loại tâm lý phá hoại.

“Tôi vẫn cho rằng cô thích. . . Tạ Đắc. . . Tại sao cô lại miễn cưỡng quần lấy Ngụy Tiên không tha?” Để gạt bỏ sự cố chấp của cô ta, Tân Ý Điền thay đổi đề tài, mặc dù đề tài này khiến cô có cảm giác không được tự nhiên.

Không nghĩ đến việc này giống như ngòi nổ nhóm lên oán hận chất chứa trong lòng Vương Nghi Thất. Vương Nghi Thất dốc hết sức châm biếm cô: “Thì ra cô vì một Ngụy Tiên mà thật sự có thể vô tình như thế với Tạ Đắc! Ngay cả tôi cũng thấy đau lòng thay anh ta. Nữ thần trong lòng trước giờ chẳng thèm ngó tới anh ta, thậm chí vứt bỏ anh ta như dép rách, có thể hy sinh bất cứ lúc nào – ”

Tân Ý Điền tức giận đến nung nóng mặt, cố sức nắm chặt hai tay vào nhau, thực sự không thể nhịn được nữa, lạnh lùng quát: “Cô nói đủ chưa?”

Vương Nghi Thất dừng lại đoạn cuối câu nói, nhướn mày nhìn như có chừng có mực, nhưng câu nói kế tiếp của cô khiến Tân Ý Điền hoàn toàn không khống chế được –

“Chị có phải bị lãnh cảm hay không?” Ngón trở tay phải cô đặt bên môi, ra vẻ thờ ơ hỏi.

Tân Ý Điền giống như bị người ta tát một bạt tai đau điếng, tím mặt đứng lên. Với cô mà nói đây chắc chắn là một sự sỉ nhục cực độ. Cô quay ra cầm giận Ngụy Tiên, đàn ông khi ở trên giường thật sự cái gì cũng đều nói hết! Cô trên cao nhìn xuống Vương Nghi Thất, ráng sức tỏ ra dáng vẻ khinh thường, miệt thị,

thế nhưng cô không biết mình làm có thành công hay không. Cô ôm lấy quần áo, bỏ lại một câu: “Không còn gì để nói với cô.” Cũng không quay đầu lại mà đi. Kỳ thực càng giống như chạy trốn chết.

Từ cửa hàng đi ra dưới ánh nắng mặt trời, cảm giác bị nước bắn bắn vào người chẳng những không không tiêu tan, mà qua sự phơi nắng gay gắt, trái lại càng bốc mùi. Cảm giác thẹn quá hóa giận càng lúc càng nghiêm trọng. Cô không bắt xe, dọc theo ven đường đi nhanh về phía trước, càng đi càng nhanh, suýt chút là chạy. Dây kim loại trên túi xách đánh vào trước ngực, rất đau. Cô thở phì phò dừng lại, cúi đầu vào trong quần áo, im lặng tự hỏi mình: “Vì sao lại tức giận, phẫn nộ như vậy chứ?”

Bởi vì bị đâm trúng nỗi đau thâm kín.

Cô vẫn nghi ngờ mình là đứa lãnh cảm. Nhưng đây là chuyện riêng tư, cô chưa hề nói cho bất kỳ ai, kể cả bác sĩ. Cho nên Vương Nghi Thất không nể mặt mà bóc trần khuyết điểm cô như thế, cô đặc biệt không thể chịu được.

Phần lớn thời gian cô và Ngụy Tiên đều là 'bộc phát cảm tình, lễ nghĩa chừng mực'. Thịnh thoảng cảm xúc trào dâng, cô không có cách nào tập trung tinh thần, thay đổi cách thức giúp anh – Ngụy Tiên cũng đâu có nói gì đâu! Hơn nữa họ còn chưa kết hôn, sợ gây ra sai lầm, nên về mặt này có kiêng dè, chẳng lẽ như thế cô cũng làm sai sao?

Cô đứng giữa đường, tức giận không ngớt, chỉ hận tới đó không cho Ngụy Tiên một bạt tai. Cũng không biết anh ta nói hưu nói vượn những gì, để Vương Nghi Thất làm nhục mình như vậy.

Sự việc khác cô đều có thể đối phó như thường, cho dù là đau khổ, tuyệt vọng, sợ hãi, cảm hận, những tâm tình tiêu cực kịch liệt này, cô đều có thể nghĩ ra cách hóa giải rất tốt. Duy nhất chuyện này, cô xấu hổ đối mặt, tâm tình nhất thời tìm không được chỗ phát tiết, bởi vậy canh cánh trong lòng, càng nghĩ càng giận, càng giận càng không biết làm thế nào mới có thể khôi phục trạng thái bình thường. Cô không hy vọng vì vậy mà sinh ra bóng ma tâm lý, ở mặt này khác với người thường.

Đây là lần thứ hai có người hỏi cô “Chị có phải bị lãnh cảm hay không”.

Lần đầu tiên là khi học đại học. Trong đại học, cô bắt đầu học cách kết giao bạn bè, nhưng đa số đều là các bạn gái. Có người chú ý đến, nói giỡn với cô: “Này, Tân Ý Điền, cậu cũng nên làm quen với các bạn nam đi, đừng lúc nào cũng đi chung với mấy bạn nữ ra ra vào vào, người ta còn tưởng cậu là đồng tính luyến ái đấy.” Bị mọi người xúi giục, cô thử qua lại với một đàn anh cùng khoa.

Đàn anh đó tên là gì, hình dáng ra sao, bây giờ cô nhớ không ra nữa, chỉ nhớ rõ họ Tôn. Mỗi lần gặp cô, trong miệng đều ngậm một cây kẹo mút. Buổi tối trong rừng cây hôn cô, cô ném được trong miệng anh ta có vị ngọt đã bị lên men, lập tức đẩy anh ta ra. Có lẽ do trên mặt cô hiện vẻ chán ghét đã kích anh ta, anh hỏi không cần nghĩ ngợi: “Em có phải bị lãnh cảm hay không?”

Chuyện qua lại đó coi như bỏ mặc. Cô không cảm thấy thương tâm, ngược lại thở phào một hơi.

Nghĩ lại thấy giống như truyện cười. Nhưng mà bây giờ cô không thể trốn tránh, bắt đầu chất vấn bản thân, rốt cuộc là do vấn đề thân thể hay là vấn đề tâm lý? Nếu như có thể tìm được phương pháp giải quyết, tự nhiên sẽ tốt thôi. Cô vừa đi vừa nghĩ, đột nhiên dừng lại, đối diện với cửa kính thủy tinh dọc đường làm bộ dạng hung thần dữ dữ, có vẻ không vui nói: “Sao tôi biết được? Tổng cộng chỉ có quen mỗi Ngụy Tiên là bạn trai thôi mà!”

Cứ như thế vô tri vô giác đi về khách sạn, lúc này trời đã tối đen. Màn đêm, đèn đường, dòng xe, cửa hàng, gió đêm, trời sao, những hình ảnh này như những cảnh quay trong phim cấp tốc hiện ra trước mắt cô. Mắt thấy khách sạn trong tầm nhìn, cô bỗng nhiên mất hết khí lực, đặt mông ngồi ngấn ngơ trên thềm đá dài ven đường, không nhúc nhích. Cô có loại xúc động muốn đem quần áo trong tay ném hết vào thùng rác.

“Cứ biến thành đá như vậy cùng không tệ, so với bị tình địch làm nhục ”lãnh cảm” còn tốt chán.” Cô cam chịu mà nghĩ vậy. Cả buổi chiều, chuyện này vẫn quanh quẩn trong đầu không đi, vũng vàng chiếm giữ toàn bộ thể xác và tinh thần cô, giống như bèn rề đâm chồi.

Có cái bóng tiến gần phía cô. Cô khó khăn nhích người qua một bên nhường chỗ. Người mới đến không thức thời mà ngồi xuống phía bên trái cô. Cô cực kỳ không khách khí lườm lại, muốn kêu anh ta cách xa mình một chút. Ngáng đầu thì thấy Tạ Đắc với nụ cười yếu ớt quay mặt sang nhìn cô.

Cậu với dáng vẻ tâm trạng không tệ, mà cô lại bê bết đường này.

Cô nhìn xa xa thấy chiếc xe vô cùng bắt mắt của cậu đậu trước cửa khách sạn, có lẽ đang chờ cô. Cô không có hứng nói chuyện, cũng không hỏi cậu có chuyện gì, ngăn người nhìn thẳng vào một chỗ nào đó trong bầu trời đêm.

Tạ Đắc cũng không nói gì.

Thật kỳ lạ, trầm mặc như vậy lại không khiến người ta cảm thấy lúng túng. Cứ như thế trôi qua vài phút đồng hồ, cậu đột nhiên hỏi: “Có muốn ăn kem không?”

Tân Ý Điền nhìn theo hướng ngón tay cậu thấy một cửa hàng tiện lợi hai mươi bốn giờ, không nói gì. Cậu phúi phúi quần áo đứng lên. Đi vài bước, Tân Ý Điền gọi cậu hỏi: “Cậu có tiền lẻ chứ?”

Cậu ngậy ra một hồi, “Có mang thẻ.”

Tân Ý Điền lấy toàn bộ quần áo trong túi nhựa đang ôm trong lòng ném xuống đất, lục lọi trong bao lấy một tờ tiền đưa cho cậu, nhún vai nói: “Hết rồi, chỉ còn mười đồng lẻ. Thôi kệ, mua chai nước giùm tôi.”

Cậu nhanh chóng quay lại với một hộp kem và một chai nước suối. Tân Ý Điền nhận hộp kem, hỏi: “Sao chỉ mua có một hộp? Còn cậu, không ăn sao?”

“Không đủ tiền. Máy cà thẻ của họ lại hư.”

“À, vậy cậu uống nước đi.”

Ban đầu cậu không có dấu hiệu gì, qua một hồi nhìn chằm chằm vào hộp kem của cô, nói: “Tôi cũng muốn ăn.”

Tân Ý Điền liếc cậu một cái, không đếm xỉa đến ánh mắt tha thiết và lời nói ám chỉ của cậu, kiên quyết từ chối: “Không được.” Nói xong cô múc một muỗng kem thiệt to cho vào miệng.

“Thôi bỏ đi, tôi ăn cơm.” Giọng cậu nghe có vẻ rầu rĩ.

“Tôi cũng đói bụng. Đi, ăn cơm thôi, tôi mời khách. Cho nên –” cầm cô khẽ nâng chỉ vào quần áo trên mặt đất, con mắt xoay tròn nhìn cậu.

Tạ Đắc tần ngần một hồi, cuối cùng khom người ôm lấy quần áo. Nhưng sắc mặt cậu càng lúc càng kém, lúc đi tới xe, gần như là ném quần áo vào ghế sau như vãi rách, chỉ thiếu việc chà chà lên chúng nữa thôi.

Cô tùy tiện sai bảo cậu, thậm chí coi cậu như cu li, mà cậu, lại như được ăn mật. Cậu cảm thấy phần nộ vì bản thân mình lại tầm thường như vậy.

Cô hình như không thấy được, hỏi thẳng: “Cậu muốn ăn gì?”

Cậu không nói lời nào, chiếc xe như mũi tên rời cung phóng trên đường, sau một hồi rẽ trái ngoặt phải thì dừng lại trước một ngôi nhà có bề ngoài giống như nhà riêng. Tân Ý Điền xuống xe nhìn vào phía trong, đây là nhà hàng tư nhân nổi tiếng, nghiêng người nhìn Tạ Đắc, mở to hai mắt nói: “Đây là cậu trả thù hay là gây hấn? Hừ, tôi mời vẫn nổi đấy!” Nói xong ngẩng đầu sải bước đi vào.

Cô vừa vào liền gọi rượu. Tạ Đắc không ngăn cản. Hai người kèn cựa nhau trên bàn ăn, coi thức ăn trên bàn là quân địch, càn quét một trận.

Tân Ý Điền uống rượu không ít, không những tự mình uống, còn muốn Tạ Đắc cùng uống. Cô một tay cầm ly rượu, một tay chống cằm, làm vẻ mặt nghiêm trang nói: “Mặt mũi tôi không đủ lớn phải vậy không? Không mời được Tạ Tổng uống ly rượu này?” Lúc đầu Tạ Đắc không để ý đến cô, sau lại bị cô ép đến không còn cách, nổi nóng trừng cô nói: “Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, cũng đừng trách tôi. Đây là cô tự tìm tới.”

Cô thậm chí cùng cậu uống rượu giao bôi. Hai người tay kéo tay, mặt sát mặt, hơi thở nóng rực quện vào nhau cùng một chỗ, Tạ Đắc uống đến toàn thân đều nóng lên.

Thừa dịp lý trí còn tỉnh táo, cậu ngăn cô, thở dài nói: “Được rồi, đi thôi.” Tân Ý Điền được cậu nửa đùa nửa ôm ngồi vào xe, đầu nghẹo vào kính xe mà ngủ, lộ ra một đoạn cổ trắng như bông buri.

Tạ Đắc nhìn cô say bất tỉnh nhân sự, dễ như trở bàn tay, nội tâm kịch liệt đấu tranh tư tưởng. Một lát, cậu thở dài, quay đầu xe chạy hướng khách sạn nơi cô ở.

12. Chương 09

Chương 09: Thật là thích hợp mơ màng bấy lâu

Chiếc xe dừng lại trước cửa khách sạn, Tạ Đắc thấy ngọt ngào. “Tối rồi!” Động tác cậu thô lỗ lay lay người nào đó đang ngủ rất ngon lành trên xe. Tân Ý Điền mở mắt, đẩy cửa xe mơ mơ màng màng đi tới phía trước.

“Quần áo!” Cậu lôi túi quần áo từ ghế sau nhét vào tay cô.

“À, được.” Cô dụi mắt ôm quần áo đứng một chỗ, dáng vẻ vừa dễ thương vừa ngoan ngoãn.

“Đi!” Tạ Đắc bởi vì không cam lòng, không tình nguyện làm một kẻ ga lăng mà nổi đóa, một mình đi trước. Đi được vài bước lo lắng quay đầu lại, thấy cô cúi đầu theo sau, lại bỏ cô sau, tự mình đẩy cửa đại sảnh khách sạn đi vào. Tính tình thay đổi thất thường, tâm tư vui buồn khó dò.

Hai người đứng ở hành lang chờ thang máy.

“Tầng mấy?” Tay phải cậu ấn nút thang máy hỏi.

Tân Ý Điền lắc đầu.

“Chìa khóa?”

Cô vẫn lắc đầu, vẻ mặt buồn ngủ vùi trong đồng quần áo.

“Túi!”

Cô chìa một tay ra ngoài một cách khó khăn, bộ dạng chưa tỉnh ngủ. Bị trượt xuống vai, túi đánh rơi trên mặt đất.

Tạ Đắc thở dài nhặt lên. Tìm chìa khóa trong túi, nhìn số phòng trên thẻ, sau đó treo cái túi trên cổ tay cô. Thang máy tới, bên trong không có người. Cậu đẩy cô vào trước, tức giận nói: “Đứng được rồi, muốn ngủ về phòng mà ngủ.”

Tân Ý Điền như không nghe thấy, vẫn đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, dựa vào cánh tay cậu ngủ gật. Đinh một tiếng đến nơi, cửa thang máy chậm chạp mở. Người bên cạnh nhắm chặt mắt không hề có phản ứng. Tạ Đắc bất đắc dĩ nhìn cô, đáy mắt hiện lên tia sáng đùa cợt.

Cậu nhẹ nhàng di chuyển người, trong tình huống không đánh thức cô, để đầu cô dựa vào tường thang máy, sau đó một mình bước ra ngoài, để mặc thang máy trước mặt cậu từ từ khép lại. Người ở bên trong nhắm mắt ngheo cổ, ôm một đồng quần áo đứng một góc, ngủ mê mết hoàn toàn không biết gì cả.

Cậu đứng đó chưa đi, nhanh chóng ấn nút. Chỉ chốc lát sau, thang máy lại đến. Tân Ý Điền đứng ở cửa, buồn ngủ hết nổi, mặt giận hầm hầm trừng cậu. Cô tức điên người đi ra ngoài, tay phải không ôm quần áo xoa trán liên tục. Tạ Đắc đi theo sau cô, vẻ mặt làm bộ quan tâm hỏi: “Sao thế? Đụng đầu à?” Trong ánh mắt tràn ngập ý cười đùa giỡn đã thực hiện được.

Tân Ý Điền phớt lờ cậu, dùng cánh tay và cằm kẹp lấy quần áo, bàn tay thò vào trong túi mò chìa khóa, lục lọi hồi lâu vẫn chưa tìm ra. Sau khi xác định bên trong không có, cô đứng đó suy nghĩ rốt cuộc chìa khóa vớt đi đâu rồi.

Tạ Đắc để mặc cô lúng túng tay chân cỡ nửa ngày, đến khi cô muốn đi quây tiếp tân tìm nhân viên phục vụ mới thủng thẳng đi tới, quẹt thẻ cửa trong tay vào khóa cảm ứng. Tích một tiếng, khóa cửa tự động mở.

Cậu duỗi tay đẩy nhẹ một cái, cửa mở ra không một tiếng động. Tân Ý Điền nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn cậu, khi vào trong thì đá một nhát vào cửa phòng, quần áo và túi xách ném trên đất, giựt lại chìa khóa muốn nhốt cậu ngoài cửa.

Tạ Đắc nhanh tay lẹ mắt kịp thời dùng cánh tay chặn lại, bất mãn hừ nói: “Qua cầu rút ván!” Cậu dùng chân đóng cửa, bế ngang cô lên, bước nhanh vào phòng ngủ, quăng cô lên giường như phát tiết bất mãn.

Tân Ý Điền lúc đầu sợ đến thét chói tai, nặng nề vùi trong chăn. Sau đó cô cuộn người nằm nghiêng một bên, đưa lưng về phía cậu duy trì tư thế không nhúc nhích. Tạ Đắc đi qua, ngồi xuống cạnh cô, thấy cô không phản ứng, lật người cô qua, để cô đối diện với mình.

Ánh đèn bất ngờ chiếu đến làm Tân Ý Điền vô thức nhắm mắt lại. Cậu nhân cơ hội này cúi đầu hôn cô, vốn dĩ ôm để thăm dò tâm tình, thấy cô cũng không phản kháng, tim bắt đầu đập cực nhanh “bịch bịch bịch—”

Tay cậu ra phía sau lưng cô, vừa kéo khóa kéo váy cô vừa quan sát sắc mặt cô. Thấy cô vô cùng hiền thực, đáng vẻ không phải không bằng lòng, lúc này mới ý thức được đêm nay sẽ có ý vị gì.

Từ trên trời giáng xuống niềm vui bất ngờ khiến cậu lập tức sa vào điên cuồng.

Hơn nửa thân Tân Ý Điền bị cậu đặt trên giường, đầu vùi trong chăn khó mà thở nổi. Cô quay đầu lại, tỏ ý không thích như vậy. Tạ Đắc một tay xoay đầu cô để nghiêng một bên hôn cô, một tay đơn độc phủ trên dây áo ngực ở vai cô kéo xuống. Tân Ý Điền cảm giác cái cổ muốn gãy đến nơi, vung tay tát mặt cậu, quát lớn: “Đủ rồi!” Cô giãy dụa muốn trở mình.

Cả cơ thể Tạ Đắc như một ngọn núi đè xuống, không cho cô cự quây, lại càng không cho phép cô không cần.

Cô nhú chặt lông mày, miệng rên rỉ kêu đau. Không có cách nào ngăn cản động tác của Tạ Đắc, cô đành phải nằm sấp một chỗ, hai tay gối trán mới giảm bớt cảm giác khó chịu. Lúc cô không chịu được nữa liền ngoảnh đầu lại lườm cậu, thấy cậu lại muốn hôn cô, sợ hãi vội vàng vùi đầu vào trong cánh tay.

Tạ Đắc thấy cô như thế cười không ra tiếng. Kéo hai tay cô ra khỏi mặt, một tay nắm hai cổ tay cô, duỗi thẳng để trên đỉnh đầu. Loại tư thế này khiến cơ thể Tân Ý Điền bị kéo căng cứng. Cô cắn răng dần sự khó chịu xuống, chỉ mong cậu nhanh chóng kết thúc. Nhận thấy được ý đồ cậu, cô vội vàng quay đầu lại, lớn tiếng cảnh cáo cậu: “Đừng quây – ”

Tạ Đắc hoàn toàn mặc kệ, đầu lưỡi khẽ liếm hôn gáy cô, vỗ về cô nói: “Đừng căng thẳng – như vậy không phải rất thoải mái sao?”

Sau khi người nào đó đạt được ý xấu, Tân Ý Điền đẩy cậu ra ngồi dậy, cởi nốt tất chân còn vướng trên đầu gối, nhặt quần áo trên sàn che trước ngực đi vào phòng tắm, nhìn chòng chọc vào cậu, hung dữ nói: “Không được tới đây!”

Tạ Đắc đi qua vặn nắm cửa, thấy cô khóa từ bên trong, đành phải gõ cửa nói: “Xong chưa?”

“Tôi đang tắm!”

Qua một lúc lâu, cậu lại giục: “Lẹ lên!” Thấy người bên trong không buồn để ý đến cậu, thành thật nói: “Tôi muốn đi toilet.”

“Nhịn đi.” Tân Ý Điền lúc này vô cùng đau đầu, chẳng hề muốn ra ngoài đối mặt cậu.

Tạ Đắc bắt đầu không nhịn được đập cửa, “Em rốt cuộc muốn ở trong đó đến khi nào?”

Tân Ý Điền xác định áo choàng tắm đã được mặc kín đáo chặt chẽ không lộ ra ngoài, lúc này mới mở cửa, làm động tác khuyu gối hành lễ, tức giận nói: “Tiên sinh, mời dừng!”

Máy điều hòa trong phòng mở rất thấp, cô run cầm cập nhảy vào trong chăn.

Tạ Đắc ngay cả tắm cũng không, mà xoay người theo cô trở vào, duỗi tay kéo chăn cô ra.

“Làm gì vậy?”

“Trên giường không được, lót chăn trên sàn đi.”

“Cậu –” thật không biết cậu ta nghiện cái loại gần đỡ này từ nơi nào. Tân Ý Điền đương nhiên kiên quyết không nghe theo, “Không được! Tôi muốn đắp.”

“Vậy được –” cậu không giành chần với cô, dứt khoát rút tấm ga làm thảm trải sàn.

Tân Ý Điền ôm chần đứng góc phòng nhìn cậu bận rộn, cũng không ngăn cản, đợi cậu làm xong rồi nói: “Sẵn tiện, cậu ngủ sàn tôi ngủ giường.” Nói xong thần tốc leo lên giường.

Không đợi cô leo lên giường, Tạ Đắc nắm một chân cô kéo ra ngoài, lồi thiếu tí nữa là ngã xuống. Cậu vươn tay ra, nhân tiện kéo cô vào trong ngực.

“Cậu làm gì?” Cô hoảng hồn không kịp mắng.

Cậu không nói lời nào, đầu vùi trong hõm cổ cô nghiêng người dùng sức mút.

“Cậu là quỷ hút máu hả?” Tân Ý Điền nghiêng đầu cố đẩy cậu ra.

Cậu đặt nghiêng cô trên đất. Tân Ý Điền hết cách cự quạ, một bên đùi cô bị cánh tay cậu đè lại. Cô phản kháng không có kết quả, đành phải thỏa hiệp, nói: “Được, lần cuối cùng, làm xong đi ngủ.”

“Vậy phải xem em có phối hợp không.”

Tân Ý Điền nghe cậu nói như vậy, cho rằng chỉ cần để cậu thỏa mãn, là có thể yên yên ổn ổn mà ngủ, do đó nhẫn nại cực lực phối hợp cậu.

Tạ Đắc gào thét một cách đau khổ lại vui sướng nguyên thủy nhất, nghe giống như một loại động vật nào đó đang kêu gào.

Tân Ý Điền không còn hơi sức, ra hiệu cậu ôm mình lên giường ngủ. Tạ Đắc thấy cô vậy mà còn có thể ngủ, không cam lòng, cơ thể dần dần trượt xuống, cái đầu màu đen tối giữa hai chân cô. Tân Ý Điền bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nhấc chân cố sức đá vai cậu, cả giận nói: “Im miệng!” Cậu mất diếc tai ngơ.

Tân Ý Điền đột nhiên ngồi dậy, thở hồng hộc.

Tạ Đắc tựa vào chân giường ngẩng đầu với vẻ mặt vô tội nhìn cô, ánh mắt hiện tia nguy hiểm, tinh thần dò dào. Cô ngay tức khắc hiểu được, chỉ cần hai người tiếp tục ở cùng nhau, đêm nay cô đừng hồng hồng sống yên ổn.

Cô rút khăn giấy tùy ý sửa sang lại mình, xốc chăn lên lấy quần áo mặc vào từng cái. Tạ Đắc nghiêng người dùng vẻ mặt hứng thú thưởng thức “xuân cung đồ” sống động xinh tươi trước mắt.

Tân Ý Điền lấy ví tiền trong túi xách, muốn đi đăng ký một phòng. Ngay lúc cô đi đến cửa, Tạ Đắc như một con báo nhanh nhẹn lủi phía sau cô, thoáng cái ép cô sau cánh cửa. Cậu không hề cho cô phản kháng, quần áo cô bị cởi từng cái từng cái, động tác thông thả ung dung, động tác dễ tiện lại hạ lưu.

Tân Ý Điền xấu hổ, toàn thân đều đỏ, hoài nghi cậu cuồng ngược đãi. Cô úp sát vào cửa, bị cậu trở người qua, đau đớn chảy nước mắt. Cô vươn tay cho cậu một cái tát, tát rất mạnh. Thế nhưng cậu không để ý, đau đớn sẽ chỉ làm cậu càng thêm nổi thú tính. Cô buộc phải cầu xin: “Nhẹ một chút... Tôi là người, không giống như cậu, không phải động vật...” Qua một lúc lâu vừa khóc vừa mắng: “Rốt cuộc cậu xong chưa?”

Cậu cuối cùng cũng ôm cô đến giường, nhưng không cho cô rời cậu. Nửa thân dưới hai người dính sát vào nhau. Tân Ý Điền khó chịu muốn chết, ngo ngoáy muốn dậy. Hai tay cậu đặt trên lưng cô, giọng khàn khàn dọa dẫm: “Nếu em không ngủ, trời sắp sáng rồi. Hay là em muốn thêm lần nữa?”

Tân Ý Điền mắng thầm trong lòng: “Xem như cậu lợi hại.” Cuối cùng vẫn là vừa bực bội vừa chìm vào giấc ngủ.

Cô bị ánh mặt trời chói chang buổi sớm đánh thức. Vô thức lấy tay che mắt, mới phát hiện cả người mình từ trên xuống dưới không có một mảnh vải nào. Không có quần áo, không có chăn mền, trần như nhộng, cơ thể cong thành hình chữ ” ” nằm nghiêng bên phải, một tay khoát trên lưng, tay kia tùy tiện đặt trên sườn mặt, mái tóc thì trải ra hình rẽ quạt – rõ ràng có người nhân lúc cô ngủ bày ra cái tư thế kiểu này.

Thế này thật là quái đản quá đi! Cô hoảng sợ trở mình ngồi dậy. Phát hiện Tạ Đắc ngồi trên chiếc ghế đối diện nhìn cô, không nói tiếng nào, trên người mặc áo choàng tắm, tóc vẫn còn ẩm ướt, chắc là mới tắm tấp xong đây. Về mặt thì mờ mờ, ánh mắt mơ màng như đang nhớ lại chuyện nào đấy.

Cô nhảy xuống giường nhặt cái chăn che trước ngực, về mặt cảnh giác hỏi: “Cậu muốn làm gì đây?” Cô xoa xoa cánh tay đang nổi hết da gà, không nhìn được mắt cậu: “Mở điều hòa thấp như thế, không biết tôi sẽ bị lạnh hả?” Không nghĩ tới chỉ với mấy cử động đơn giản thế này lại làm cô đau nhức hít sâu một hơi khí lạnh, cô không muốn nhìn trên người mình một vết bầm do hôn để lại, vội chạy trốn ngã nhào nằm trên giường, cả người cùng cái đầu chui hết vào trong chăn.

Cảm giác chỗ bên cạnh có người nằm xuống, cô cứ đưa lưng về phía cậu nhắm mắt lại. Đối phương kéo chăn cô, bị cô đè lại, “Đóng rèm cửa sổ lại.” Nói xong ngáp một cái. Cô mệt giống như cả đêm không ngủ, không có một chút sức lực nào. Mũi bị nghẹt, có xu hướng cảm lạnh rồi.

Rèm cửa sổ được kéo lại, ánh sáng trong phòng trong phút chốc tối đi. Cô ló đầu ra, đổi một tư thế thoải mái, ổ chăn ấm áp lại khiến cô mơ mơ màng màng buồn ngủ.

Tạ Đắc ôm chặt cô từ phía sau, một lần lại một lần gọi tên cô, “Tân Ý, Tân Ý – ”

“Ừm?” Cô mơ mơ màng màng đáp lại một câu.

“Tôi chưa bao giờ hạnh phúc như thế này, cảm giác như đang nằm mơ. . .” Cậu là đang vui sướng như vậy, vui sướng làm cậu cảm thấy sợ hãi, lo lắng một khi mở mắt ra nó sẽ không còn.

“Ồ.” Cô vô phương ngăn cậu thì thầm lải nhải bên tai mình, đành phải thuận miệng đáp cho có lệ. Cô lại ngửi được mùi hương đó trên người cậu, mùi hương nồng nàn mà rõ rệt quan quẩn chóp mũi cô, khiến tim cô đập mạnh và loạn nhịp. Mùi hạnh nhân! Trong đầu chợt lóe tia sáng, cô bỗng nhiên nghĩ đến. Đúng vậy, chính là mùi hạnh nhân! Vấn đề khó khăn quá rồi cô suốt mấy tháng được giải quyết dễ dàng, cô có cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Thấy cô đang ngây người, hoàn toàn không chú ý đến lời cậu nói, Tạ Đắc giận dữ, “Rốt cuộc em có hiểu không vậy?” Cậu vừa nói vừa ra sức lắc lư người cô.

Tân Ý Điền bị cậu lắc đến toàn thân sắp muốn rã ra, nhất thời phát hỏa, quát vào mặt cậu: “Cậu vui sướng chưa đủ hay sao? Tôi sắp chết rồi nè! Nếu cậu không để yên cho tôi ngủ, tôi chết liền cho cậu xem!”

“Xin lỗi.” Cậu nhận lỗi chẳng hề có thành ý, vùi đầu vào hõm cổ cô rì rầm: “Không phải tôi cố ý. . .” Cậu dường như rất thích động tác này, liếm mút một đường từ bên gáy đi xuống.

Tân Ý Điền nhận ra được động tác nguy hiểm này, trở tay ngăn miệng cậu, dòi sự chú ý của cậu, hỏi: “Mấy giờ rồi?”

Cậu với tay lấy đồng hồ đeo tay ở tủ đầu giường, “Chín giờ năm mươi lăm.”

Cô quay đầu nhìn cậu, “Cậu không cần đi làm sao?”

Cậu không lên tiếng, về mặt chần chờ.

Tân Ý Điền khẽ thở dài, mặc cậu một mình ngồi đó rồi rầm đầu tranh, mình lại tận dụng triệt để thời gian ngủ bù. Tiếng chuông điện thoại đáng ghét vang lên đánh thức cô lần nữa. Tạ Đắc thấy cô hai mắt nhắm nghiền, không hề cử động, hỏi: “Không trả lời hả?” Tân Ý Điền ý bảo cậu đem qua, nhìn thoáng qua, dây số xa lạ, nghĩ nghĩ rồi ần phím nghe.

“Cô Tân, thật xin lỗi, làm phiền cô rồi. Xin hỏi cô có gặp cậu Tạ không?” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh lo lắng của Đồng Toàn.

Tân Ý Điền nhìn thoáng qua người nào đó bất động như núi, khịt mũi hỏi: “Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Chúng tôi không liên lạc được với cậu ấy. Bắt đầu từ chiều hôm qua là không có tin tức gì của cậu ấy, cho tới bây giờ, không về nhà cũng không đến công ty. Trước giờ cậu Tạ chưa từng như vậy! Chúng tôi lo lắng cậu ấy xảy ra chuyện bất trắc.”

Tân Ý Điền không muốn để người khác biết họ ở cùng nhau, bởi vậy nói: “Đừng lo lắng, sẽ không có gì đâu. Cậu ta lớn như vậy, cũng đâu phải là trẻ con, sao đi lạc được.”

Đồng Toàn có lẽ đang rất sốt ruột, đến cả đầu dây bên đây Tân Ý Điền cũng có thể cảm giác được sự lo lắng của anh, “Cậu Tạ thì đương nhiên chúng tôi không lo lắng, chỉ sợ có người đối với cậu ấy bất lợi.”

Tân Ý Điền chột dạ không ngớt, trấn an anh vài câu qua loa, vội vã ngắt điện thoại. Cô quay đầu nói với người nào đó: “Nghe chưa? Nếu cậu không lộ diện, trời cũng phải sập xuống!”

Tạ Đắc đành phải rời bỏ chiếc giường nhuyễn ngọc ôn hương, vừa mặc quần áo vừa hỏi: “Em chừng nào thì đi?” Thấy cô mặc kệ mình, tăng âm thanh hỏi: “Ngày nào em về Bắc Kinh?” Hôm qua cậu sở dĩ buông tất cả tìm cô, là vì biết cô phải đi, quay về bên cạnh Ngụy Tiên.

“Hai ngày nữa.” Trong chăn vọng ra tiếng cầu nhàu ồm ồm.

“Vậy được –” Cậu lấy di động từ trong túi áo ra, khởi động máy, gọi điện cho Đồng Toàn, bảo anh đến khách sạn Kính Tâm đón cậu.

Tân Ý Điền rên rỉ vô lực trong lòng, công sức giấu giếm mới nãy của cô đi tong hết rồi.

Tân Ý Điền về Bắc Kinh sớm một ngày, bởi vậy khi Tạ Đắc đến khách sạn kiếm cô lần nữa, tất nhiên không gặp được. Cậu rất mất hứng, gọi điện cho cô. Cô chỉ nói một câu “Mệt mỏi” đáp lễ cậu, không có bất kỳ giải thích nào liền ngắt máy. Cậu dần xuống sự khó chịu, thông cảm cô chạy đi chạy lại hai nơi, mong muốn cô nghỉ ngơi, hồi phục thể xác và tinh thần cho tốt, phần chần trở lại.

Cậu đi Hong Kong công tác một chuyến, lúc gọi điện lại cho cô là đã hai ngày sau. Nhưng di động của cô vẫn không có ai nghe máy. Cậu nhớ đến lần trước cô nói cô để quên điện thoại ở nhà, hơn nữa, cậu không kiên nhẫn đợi cô tan sở, lấy tấm danh thiếp mà cô đưa cho cậu từ trong ví tiền ra, quay số điện thoại công ty cô.

Tân Ý Điền đang cùng một học sinh du học Pháp huấn luyện phỏng vấn một đối một để xin thị thực. Cô tiếp tân chạy lại gọi cô, “Cô Tân, điện thoại.” Cô vội vàng nói “Xin lỗi” với học sinh, chạy đến chỗ mình cầm điện thoại, “Alo, xin chào, tôi là Tân Ý Điền.” Đối phương trong nhất thời im lặng, cô cầm ống nghe nhìn một cái, tưởng tín hiệu không tốt, tăng âm lượng: “Alo? Nghe được không?”

“Là tôi.” Tạ Đắc từ tốn nói.

Tân Ý Điền nghe ra được giọng cậu, nhú mày nói: “Tôi đang làm việc.”

Cậu không nói lời nào.

“Không có việc gì tôi dập máy. Học sinh còn ở bên ngoài chờ tôi.”

Rành rành muốn tỏ nỗi lòng thương nhớ cô, chẳng hiểu vì sao vừa nghe được giọng nói của cô, cổ họng dường như bị thứ nào đó chặn lại, một câu cũng nói không nên lời. Cậu đành phải “ờ” một tiếng, trước lúc ngắt điện thoại mới nhớ ra mà nói: “Ngày mai phải họp ban giám đốc, ngày mốt tôi đi Bắc Kinh.”

Tân Ý Điền im lặng một hồi, nói: “Tôi phải làm việc.”

“Vậy được, tôi đón em tan sở.”

“Không cần!” Cô từ chối vừa nhanh vừa dứt khoát, lập tức thay đổi giọng điệu cầu khẩn: “Đừng đến đón tôi. Giờ trong lòng tôi rất rối. Cậu để tôi từ từ suy nghĩ.”

Thì ra không phải chỉ có mình đơn phương lo âu, cô cũng vì cậu mà đầu tranh, rối rắm. Tạ Đắc bỗng thấy nhẹ lòng hơn, nhẹ nhàng nói: “Được, nhưng em đừng để tôi đợi lâu.”

Tân Ý Điền mặc dù lòng dạ rối bời, nhưng mà đối với chuyện xảy ra đêm đó, cô chỉ coi điều ấy như việc ngoài ý muốn. Cô đã về Bắc Kinh, mà Ngụy Tiên vẫn chưa tìm cô, cũng không hề gọi một cuộc điện thoại cho cô, điều này làm cô nổi cáu vô cùng. Càng bức bối hơn, buổi tối tan tầm lúc cô đi siêu thị mua sắm thì đụng phải Vương Nghi Thất. Gần khu phố chỉ có mỗi cái siêu thị lớn này, Vương Nghi Thất đẩy xe đi tới trước mặt, hai người như gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm, cô quyết định làm như không thấy, thế mà cũng không tránh khỏi chuyện ‘bị tai tịm chuông’, lừa mình dối người!

Cô nhủ lòng “Địch bất động, ta bất động”, thấy Vương Nghi Thất đối với cô nhú mày như không có gì, cô vội gạt đầu, xem như chào hỏi, hai bên đẩy xe qua sát người nhau. Vốn dĩ tâm trạng cô không tốt lắm giờ hoàn toàn tụt xuống mức thấp nhất, sợ lại đụng phải Vương Nghi Thất, đồ đạc cũng không mua, lập tức tính tiền đi về.

Về nhà, cuối cùng Ngụy Tiên cũng gọi điện. Anh nói anh đã giải thích rõ ràng với Vương Nghi Thất, cũng cam đoan sau này sẽ không làm chuyện có lỗi với cô nữa.

Tân Ý Điền hừ nói: “Việc anh cam đoan đặt ở đây trước đi, đợi đến sau này kiểm chứng lại có đáng giá hay không. Có điều, anh đã giải thích rõ ràng với cô ta thật rồi chứ? Cô ta sẽ không bám lấy anh không tha, tiếp đó quang say quây tôi?”

Ngụy Tiên trầm mặc không nói.

Cô không nhịn được hỏi: “Rốt cuộc anh nói với cô ta như thế nào?” Cô thấy anh không nói lời nào, đổi cách hỏi khác: “Vậy anh nói tôi biết, cô ta nói thế nào.” Cô đối với vấn đề này theo sát không buông, ngữ khí có vẻ hơi hùng hổ hăm dọa.

“Là anh nói chuyện với cô ta qua điện thoại. Cô ta không nói gì cả, chỉ “Ồ” một tiếng, cúp luôn.”

“Vậy được, việc này dừng ở đây. Nhưng anh đừng cho rằng tôi đã bỏ qua như này đâu—” nghĩ đến Vương Nghi Thất làm nhục cô vụ lãnh cảm, lửa khắp người cô lại muốn bùng lên. Ngay sau đó trong đầu hiện lên hình ảnh Tạ Đắc vui đùa trong hõm gáy cô mát mát, tự nhiên cảm thấy áy náy với Ngụy Tiên.

“Xin lỗi.” Cô lẩm bẩm xin lỗi trong điện thoại, ý tứ trong lời nói chỉ có bản thân cô hiểu. “Em cũng không muốn tỏ ra quá khích như thế này, không hợp tình người, em chỉ là, em chỉ là thấy khó chịu quá thôi.”

“Người xin lỗi phải là anh.” Giọng Ngụy Tiên nghe có vẻ vừa tự trách vừa ử rử, “Anh không nên làm em thất vọng.”

Tân Ý Điền cúp điện thoại, một giọt nước mắt lặng lẽ từ trên mặt rơi xuống. Cô không biết mình sao đột nhiên đau lòng thế này. Lúc biết Ngụy Tiên phản bội cô, cô không hề rơi lệ!

Trong tiềm thức có một âm thanh lên án cô: đã làm thương tổn một cách tàn nhẫn sự si mê của người khác.

Cuối cùng cô vẫn là làm tổn thương cậu.

Qua lời nói của Vương Nghi Thất, Tạ Đắc rốt cuộc hiểu được nguyên nhân vì sao tối hôm đó Tân Ý Điền lại bất thường. Cậu tự bằng lòng mà cho rằng quan hệ giữa cô và Ngụy Tiên Đã tan vỡ, cố ý dành ra một buổi tối, mang theo thoải mái và mong đợi vượt vạm vỡ xa xăm đến gặp cô.

Tân Ý Điền tan tằm thấy cậu đang chờ dưới lầu, sau kinh ngạc, lại là vẻ mặt hồ hững. Cậu đi tới hỏi cô sao thế, “Nhìn thấy tôi mất hứng sao?”

“Tôi không thể cùng cậu ra ngoài ăn cơm được.” Tân Ý Điền không nhìn cậu, ngoảnh đầu từ tốn nói: “Ngày mai là cuối tuần, tôi phải đến Ngụy gia ăn cơm, đã hẹn trước rồi.”

Sắc mặt Tạ Đắc hơi chuyển sang tái nhợt, hiểu được quyết định của cô, dùng ngôn ngữ sắc bén như lưỡi dao không một chút lưu tình chất vấn cô: “Anh ta với Vương Nghi Thất ăn chơi trác táng cùng nhau, em còn muốn kết hôn với anh ta? Em điên rồi sao?”

Tân Ý Điền tức giận nhìn cậu trừng trừng, hừ lạnh lùng một tiếng, nói với vẻ mặt khinh thường: “Cậu tưởng cậu tốt lắm sao? Trước đây cậu cũng rạp khuôn ăn chơi trác táng với cô ta đấy!”

Tạ Đắc tức giận đến gân xanh gân đỏ trên trán nổi hết lên, mạch máu trên người dường như sẽ nổ tung một cách đáng sợ bất cứ lúc nào, mỗi chữ mỗi câu rít qua kẽ răng, “Đúng, tôi là thằng khốn nạn nhất, cứ thích em!”

Cậu cực lực khống chế sự xúc động sắp bùng nổ, dùng hết toàn bộ sức lực làm ra vẻ mặt không quan trọng, hời hợt nói: “Bất quá thế cũng không sao. Em thích kết hôn với ai thì cứ kết hôn, tôi không xen vào! Tạ Đắc tôi đường hoàng một người, dựa vào cái gì phải bị coi thường?”

Mặc dù cậu nói ngạo mạn như thế, nhưng tận đáy lòng không phục, không cam chịu, căm giận, bất luận cậu có gắng sức như thế nào cũng không thể dằn xuống. Vốn dĩ cậu muốn đi, thực sự tức giận vô cùng, lại xoay người lớn tiếng nói: “Em cho rằng em yêu Ngụy Tiên lắm sao? Cả việc anh ta ngoại tình em cũng chẳng quan tâm! Em chẳng qua muốn kết hôn mà thôi! Em còn gạt tôi là thăm mền, đến cả nằm mơ em cũng lầm bầm tên anh ấy! Đến tận bây giờ, người trong lòng em yêu, chỉ có anh ấy mà thôi!”

Tạ Đắc đi, mang theo oán hận, phần nộ còn có cả nỗi tuyệt vọng vô cùng.

Tân Ý Điền ngẩn ngơ đứng đó. Thật vậy chẳng? Cô thực sự nằm mơ gọi cái tên đó sao? Một cảm giác choáng váng say sẩm mạnh mẽ kéo đến, cô lại nhớ đến câu nói kia –

Tình cờ ta gặp được nàng,

Thật là thích hợp mơ màng bấy lâu. [17]

[17] trích Dã hữu man thảo- Kinh thi- bản dịch của Tạ Quang Phát

tiếng Hán Việt: Giải cầu tương ngộ, Thích ngã nguyện hề

‘giải cầu’ có nghĩa là tình cờ gặp gỡ, trùng âm với ‘Tạ Hậu’

13. Chương 10

Chương 10: Đau nửa đầu và tình đầu

Toàn bộ trợ lý và vệ sĩ đi theo Tạ Đắc đến Bắc Kinh được nghỉ xả hơi một buổi tối. Mọi người biết tin được nghỉ, vui vẻ dư hơi sôi nổi bàn luận sau lưng sếp chắc là hẹn hò với ai đó, hành trình bí mật như thế, bởi vì chuyện như thế này vô cùng hiếm thấy.

Đồng Toàn không quen thuộc Bắc Kinh, cũng không muốn cùng mọi người ra ngoài uống rượu, không chỗ nào đi, đành phải ngồi rảnh rang ở đại sảnh khách sạn cho hết thời gian. Anh lại nhớ đến cậu sếp trẻ tuổi mấy ngày nay hề có thời gian là cao hứng bừng bừng đi học mấy trò ảo thuật với người trợ lý bên cạnh, lại kêu anh đi cửa hàng ảo thuật mua mấy thứ đạo cụ nhỏ nhỏ về, như là bài tú lơ khơ, dây ruy băng, tiền xu, bó hoa các loại, mặc dù không nói rõ nguyên nhân, nhưng anh cũng đoán ra được là cậu muốn lấy lòng cô Tân.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn rực rỡ giữa đại sảnh giống như cơn mưa thủy ngân tầm tã trút xuống. Xuyên qua bức tường bằng kính, anh thấy chiếc xe của Tạ Đắc lao nhanh tới trước, kết một tiếng dừng trước cửa. Anh đoán chắc là Tân Ý Điền cũng ở trong xe. Đã trải qua chuyện “khách sạn Kính Tâm” lần trước, sợ cô đi vào thấy anh lại ngượng ngập, lập tức đứng dậy đổi chỗ ngồi, ngồi ở sofa trong góc khuất đưa lưng về phía cửa.

Xe đậu chỗ đó hồi lâu không thấy động tĩnh. Nhân viên khách sạn thấy tình huống không bình thường bèn tiến tới gõ cửa xe. Tạ Đắc một mình bước xuống, bước chân hơi chênh vênh, khi bước lên bậc thềm thì lão đảo một chút, suýt chút ngã nhào. Cậu đẩy cửa ra loạng chạt loạng choạng đi vào, Đồng Toàn phát hiện cậu không bình thường, mặt trắng như tờ giấy, lớp mồ hôi rịn trên vầng trán, trên khuôn mặt là vẻ đau đớn cố nén đến mức quen thuộc. Anh vội chạy đến, lo lắng hỏi: “Cậu Tạ, cậu làm sao vậy? Đau nửa đầu lại tái phát sao?”

Tạ Đắc xua xua tay, hơi thở mong manh nói: “Không sao, ngủ một giấc thì khỏe thôi. Anh đỡ tôi với.” Đồng Toàn khấn trương đỡ về phòng, thấy cậu cắn chặt răng đến mức hai bên thái dương đều nổi hết lên, đường gân xanh trên đó thấy một cách rõ ràng, vội hỏi: “Có cần đi bệnh viện khám không?”

“Bác sĩ cũng không có cách nào, không chích thuốc giảm đau thì cũng là uống thuốc thôi. Đau một hồi thì đỡ thôi, đùa sao cũng quen rồi.” Tạ Đắc nói xong, cũng không chống chọi nổi, bịch một tiếng ngã trên giường.

Đồng Toàn biết lúc này cậu sợ ánh sáng, sợ lạnh, sợ ồn, chỉ mở ngọn đèn tường ở hành lang, và nhẹ nhàng khe khẽ kéo rèm cửa sổ lại, “Cậu Tạ, có muốn uống chút trà nóng không?”

“Không muốn gì hết, tôi chỉ muốn yên lặng ngủ một giấc.” Tạ Đắc thể xác và tinh thần đã bị thương nghiêm trọng, lại chịu đựng cơn đau đầu đầu gối vò mình, cả người như hấp hối. Mặt cậu vùi trong gối đầu, hai tay áp chặt vào hai bên gối đầu, nhờ đó để giảm bớt đau đầu, nhưng mà không hiệu quả.

Đồng Toàn cũng hết cách, đành phải khép cửa ra ngoài.

Chứng đau nửa đầu của Tạ Đắc tồn tại đã lâu, trước khi phát tác không hề dự báo trước. Có đôi khi đang họp được kha khá, một trận đau đầu kéo tới, chỉ sau vài phút lại đỡ; có đôi khi là trời mưa dầm, bên đầu đầu như muốn nổ tung, kéo dài liên tiếp mấy tiếng đồng hồ; có đôi khi là trước giờ đàm phán nửa tiếng, đến phiên cậu vào cuộc, đột nhiên lại không đau nữa. . .

Cậu cũng đi khám bác sĩ, bị kiểm tra xét nghiệm đủ loại, kết quả nhận được là do nhân tố tâm lý và tinh thần chiếm chủ đạo, nhưng tìm không ra phương án giải quyết triệt để tận gốc chứng đau nửa đầu, chỉ khư khư cậu phải giảm bớt lượng công việc, duy trì tâm trạng lạc quan, cậu tức giận sa sầm mặt bỏ đi.

Tạ Đắc đau nửa đầu lần này không chỉ phát tác kịch liệt, hơn nữa thời gian tiếp diễn vô cùng dài.

Đồng Toàn đợi bên ngoài đã hai tiếng đồng hồ, thấy cậu chưa có dấu hiệu chuyển biến tốt, liền bưng nước nóng và khăn mặt, vắt khô khăn mặt nóng đắp lên trán cậu. Cứ như thế liên tục thay khăn, hai tay anh bị nước nóng làm phồng vừa đỏ vừa sưng. Anh đỡ Tạ Đắc đi toilet ra, phát hiện ánh mắt cậu trống rỗng không có gì, đồng tử màu đen không có tiêu cự, tay chân lạnh lẽo, nhưng ra giường phía dưới bị mồ hôi thấm ướt hết. Anh liền hoảng sợ, nói khẽ bên tai Tạ Đắc: “Cậu Tạ, chúng ta nên đi bệnh viện thôi!”

Tạ Đắc xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía anh cuộn tròn, khẽ lắc đầu, khăn mặt trên trán rơi trên giường. Đồng Toàn nhặt khăn mặt lên ném vào chậu nước, gấp đến độ không biết làm thế nào mới được. Anh không quen cuộc sống ở Bắc Kinh, sợ Tạ Đắc trách tội lại không dám huy động nhân lực, người quen biết duy nhất chỉ có Tân Ý Điền. Nhưng bây giờ thể thế này, anh không dám tùy tiện quấy rầy cô. Nếu cậu Tạ và cô tối nay tiến triển thuận lợi, cũng sẽ không dẫn đến đau nửa đầu.

Anh bưng chậu rửa mặt đi đổ nước, chỉ nghe trên đất phịch một tiếng. Tạ Đắc cảm thấy dường như có người cầm cái đục đục vào đầu cậu, từng chút lại từng chút, giống như muốn khoét óc cậu ra, chưa bao giờ đau một cách đáng sợ thế này. Cậu thực sự chống đỡ không được, từ trên giường ngã xuống, lăn vài vòng trên sàn mới dừng lại. Cậu ngã thế này làm Đồng Toàn sợ hãi, cảm thấy xảy ra chuyện lớn. Diu cậu lên giường nằm xong xuôi, lập tức ra ngoài cửa gọi điện cho Tân Ý Điền.

Tháo chuông phải đợi người buộc chuông.

Sau khi chấm dứt quan hệ với Tạ Đắc, Tân Ý Điền rầu rĩ không vui trở lại nơi ở, lòng cô như có gánh nặng ngàn cân đè ép căn bản làm cô không thở nổi. Cô không thiết ăn uống, cái gì cũng chưa ăn, nằm xuống liền ngủ, cơ thể rõ ràng rất uể oải, hết lần này tới lần khác thể nào cũng ngủ không được. Trong đầu chứa nhiều tâm tư ừn ừn kéo đến, quấy nhiễu khiến cô không yên lòng. Nằm trần trọc trên giường suốt hai tiếng đồng hồ, cô dứt khoát đem laptop lên giường mở phim nhiều tập ra xem.

Khi nhận được điện thoại Đồng Toàn, bởi vì cô nhìn chòng chọc cái laptop đến nỗi buồn nôn mắc ói, thân thể không tốt, tâm tình sa sút. Đồng Toàn nói vài ba câu về tình hình của Tạ Đắc với cô. Cô đầu tiên là trầm mặc, sau thở dài hỏi: “Anh Đồng, anh muốn tôi làm sao?”

“Tình hình cậu Tạ rất buồn, nhất là lúc sinh bệnh, tôi cần cô đến khách sạn một chuyến khuyên cậu ấy đi bệnh viện. Sáng mai cậu ấy có cuộc họp rất quan trọng, không thể vắng mặt.” Tình hình Tạ Đắc càng ngày càng không tốt, Đồng Toàn thứ nhất lo lắng, thứ hai cũng sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì bản thân không gánh nổi trách nhiệm này.

“Loại bệnh đau nửa đầu này, không phải đã nói đi bệnh viện cũng vô dụng sao?”

Đồng Toàn nhất thời bị cô hỏi đến nghẹn lời. Tân Ý Điền ở đầu dãy bên kia suy nghĩ, nói: “Như vậy đi, tôi đi qua đó rồi nói sau, dù sao cũng không xa.” Cô ở trong lòng cười khổ một chút, trong lòng Tạ Đắc lúc này muốn giết cô cũng có, sao còn nghe lời cô.

Cô mang đồ đạc ra cửa. Đầu tiên là đi đến tiệm làm đẹp không được bắt mắt cho lắm ở gần khu phố, từ cửa sổ nhìn bên trong thấy đèn còn sáng, nhưng đã kéo rèm cửa, tất nhiên tiệm đã đóng cửa. Cô đứng ở ngoài gõ gõ cửa, nhẹ giọng gọi: “Tiểu Diêu, chị đã ngủ chưa?”

Một người phụ nữ ước chừng khoảng ba mươi tuổi đi ra mở cửa, mái tóc dài bù xù, mang dép lê, trên người đã thay áo ngủ, thấy cô, hơi giật mình, “Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?”

“À, là như vậy, một người. . . thân thích, vừa gọi điện thoại cho em, đau nửa đầu phát tác, đau dữ dội lắm. Trình mát xa của chị không phải tốt sao? Có thể đi với em một chuyến không?”

Tiểu Diêu do dự, “Bây giờ hả?”

Cô lập tức nói: “Em gửi chị gấp đôi tiền, đi về bắt xe.”

Tiểu Diêu làm một vẻ mặt bất đắc dĩ, “Không phải vấn đề tiền bạc. . . Được rồi, coi như nể mặt em.” Chị đổi quần áo nhanh chóng, vừa cột tóc vừa tìm áo xé ra chỗ.

“Dùng dùng xoa bóp, em mang tinh dầu rồi. Đi thôi.”

Hai người bắt xe đến khách sạn Tế Châu nơi Tạ Đắc ở. Đồng Toàn xuống đón các cô. Tiểu Diêu theo anh đi vào phòng, vô cùng sốc, bám vào Tân Ý Điền nói khe bên tai: “Phòng Tổng thống! Người thân thích này của em làm gì thế? Không phải xã hội đen chứ?” Tân Ý Điền ngón trở tay phải đặt trên môi, nhẹ nhàng “Xuyết” một tiếng. Tiểu Diêu tỏ ý mình rất hồi hộp, nhỏ giọng nói thầm, “Ngộ nhỡ xoa bóp không tốt, hay là có chỗ không hợp ý cậu ta, sẽ không bị đánh chứ? Đêm hôm khuya khoắt, cảm giác nơm nớp lo sợ.”

“Không đâu, chị yên tâm đi.” Tân Ý Điền xoa dịu chị, lập tức lại nói giỡn: “Nếu chị bị đánh, em là người đầu tiên lao ra giúp chị đánh lại.” Tiểu Diêu cười cười với chị, tâm trạng căng thẳng thả lỏng đôi chút.

Tân Ý Điền không vào phòng ngủ, mà đợi ở ngoài phòng khách. Cô lấy trong túi ra cái tráp gỗ dài khoảng bốn mươi centimet, rộng chừng ba mươi centimet, khi mở ra bên trong là từng lọ tinh dầu được sắp xếp ngăn nắp.

“Wow, nhiều thế!” Tiểu Diêu giương mắt nhìn, “Tinh dầu mát xa hiệu quả cực tốt, mắc lắm đó.” chị ghé sát vào nhìn, “Có thể dùng trực tiếp sao?”

Tân Ý Điền nhỏ giọng nói cho chị cách dùng, “Mấy thứ tinh dầu theo bài thuốc dân gian này đều có nồng độ cao, trực tiếp dùng sẽ tổn thương da. Chị trước tiên thử trộn tinh dầu bạc hà, hoa mộc lê, huân y thảo mỗi thứ một giọt trộn chung với dầu nóng, coi có hiệu quả hay không.” Cô lấy trong tráp gỗ lấy mấy lọ tinh dầu đã nói, căn dặn: “Loại tinh dầu này nồng lắm, nếu mát xa thân thể, dùng tí xíu là đủ rồi.”

Đồng Toàn dẫn Tiểu Diêu vào phòng ngủ. Chị thấy Tạ Đắc nằm trên giường, đau đến nổi ngũ quan chum lại, vội vã hòa tinh dầu ngồi xuống cuối giường, mát xa đầu cho cậu trước. Tinh dầu thực vật thiên nhiên tinh khiết tỏa ra mùi hương dễ chịu xoa dịu nỗi đau đớn trong lòng, tâm trạng tuyệt vọng của Tạ Đắc, dưới lực xoa bóp vừa phải của Tiểu Diêu, cơn đau nửa đầu tuy rằng không biến mất, nhưng cũng không làm người ta khó chịu nữa.

Sau khi cả đầu đều hoàn toàn thấm tinh dầu, triệu chứng đau đầu của Tạ Đắc đỡ hơn chút, tỏ ý muốn xoa bóp lưng. Tiểu Diêu không dám có ý kiến khác, ra ngoài trao đổi với Tân Ý Điền về đối cách phối hợp tinh dầu. Tân Ý Điền lộ vẻ khó xử, xòe hai tay nói: “Em cũng đâu phải thầy xoa bóp tinh dầu chuyên nghiệp. . . tự chị quyết định được rồi. . .”

Tiểu Diêu đỡ khóc đỡ cười, “Haiz, chị còn tưởng em hiểu biết lắm, mới nãy xem chút bị em hù rồi! Được, đưa tráp cho chị, tự chị suy nghĩ cách làm.” Chị mang tráp gỗ đựng tinh dầu vào trong, xoa bóp hết lưng đổi thành gáy, hết gáy lại đến đầu, cho đến lúc hai tay xoa bóp đến đau nhức, mở miệng tỏ ý mình mệt rồi, Tạ Đắc mới buông tha chị.

Tân Ý Điền ngồi trên sofa ở phòng khách đợi đến khi ngủ luôn. Bị tiếng bước chân giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra thấy Tạ Đắc mặc áo ngủ tự mình tiến Tiểu Diêu ra ngoài tỏ ý cảm kích, ngẩn ngơ một hồi, cúi đầu tránh né ánh mắt cậu, lẳng lặng ngồi thẳng người. Tạ Đắc vẫn cho rằng tiểu Diêu là do Đồng Toàn mời tới, đột nhiên nhìn thấy cô thì sắc mặt thay đổi, lạnh lùng quát: “Cô ở đây làm gì?” Lập tức phản ứng, nghiêng rằng nói: “Tôi sống hay chết, liên quan gì đến cô?”

“Không liên quan tôi, cho nên tôi đi.” Cô tức giận nói. Không phân biệt tốt xấu, không biết lòng người tốt. Hiện giờ cậu có sức mắng người rồi, xem ra đau nửa đầu đỡ rồi.

Cô cầm túi xách định muốn đi ngang qua cậu, Tạ Đắc đột nhiên vươn tay chặn cô. Cậu nổi giận nhìn chòng chọc cô, không nói một lời, ánh mắt âm u như lưỡi dao lăm trề thần kinh yếu đuối của cô. Trong khoảng không tràn ngập không khí căng thẳng chạm vào là nổ ngay.

Đồng Toàn vẫn canh giữ bên ngoài phòng khách thấy thế nhanh chóng kéo Tiểu Diêu đi ra trước.

Tân Ý Điền chịu thua trận trong ánh mắt khiển trách lặng lẽ của cậu, run rẩy quay đầu đi, nhẹ giọng nói: “Cậu lại sao thế?”

“Cô lợi dụng tôi xong, mặc xong quần áo liền trở mặt không biết người, còn dám hỏi tôi vì sao?” Tạ Đắc càng nghĩ càng thấy mình nản lòng. Cậu đâu có làm gì sai, tối đó rõ ràng là cô tự nguyện!

Tân Ý Điền vội vàng chặn cậu, “Oái, dừng lại—, không cần nói khó nghe như vậy —” Mắt cô nhìn hướng cửa, vô lực vỗ vỗ trán, cắn môi nói: “Cậu nghỉ ngơi cho khỏe đi. Tôi đi đây.” Cô thừa dịp cậu không chú ý, cấp tốc vọt qua người cậu.

Tạ Đắc thấy bộ dáng này của cô, lo sợ cậu như nước lũ và thú dữ, trong phút chốc sẽ bắt đầu tấn công cô, không có ngăn cản, nặng nề vùi mặt vào sofa nơi cô ngủ lúc này.

Đồng Toàn muốn đưa các cô về. Tân Ý Điền từ chối khéo, “Không cần đâu, ở đây rất dễ bắt xe. Anh cũng đi tới đi lui hơn nửa đêm rồi, mau về ngủ đi, ngày mai còn phải lái xe đó.”

Trên đường Tiểu Diêu hiếu kỳ hỏi cô: “Cái cậu Tạ kia là thân thích gì với em?”

Tân Ý Điền nói đại một câu, “À. . . dù sao cũng không phải là họ hàng thân thiết gì lắm. . . tính tình cậu ta không tốt lắm, chị đừng để trong lòng.”

“Người bệnh mà, nên thông cảm. Có điều kẻ có tiền đều thật kỳ quái, có phải đều dùng sức khỏe kiếm tiền không thể? Cậu ta tuổi còn trẻ, xem ra khoảng hơn hai mươi tuổi, sao lại đau nửa đầu? Đây là loại bệnh kinh niên, đau muốn lấy mạng người ta, rất khó chữa hết.”

“Áp lực lớn đây. Một cái quyết sách đụng đến hơn nghìn vạn, quan hệ đến lợi ích sống chết bao nhiêu người.”

“Chính là thế, tiền của người giàu có cũng không dễ kiếm được thế đâu! Được rồi, tinh dầu kia của em thật tốt, lúc ra về có rửa tay rồi, lâu như vậy vẫn còn ngửi được.”

“Tinh dầu này quả thật không tệ, có thể dùng để chế tạo nước hoa cao cấp. Em cũng dùng nó làm sản phẩm dưỡng da, tự mình phối hợp, trực tiếp thoa lên mặt. Kể chuyện cười này với chị, em dùng tinh dầu hoa hồng thoa lưng, ngày hôm liền có kinh nguyệt, thực sự là quá kinh khủng.”

“Hoa hồng thông kinh mà, có điều hữu hiệu như thế, lần đầu tiên chị gặp nha.” Tiểu Diêu vẻ mặt ước ao nói. Lúc Tân Ý Điền lấy ba trăm đồng đưa chị, chị kiên quyết không nhận, áp ứng nói: “Tinh dầu này em mua ở đâu thế? Có thể mang cho chị vài lọ không?”

Tân Ý Điền nở nụ cười, làm một động tác “OK”, “Em có người quen ở Pháp, đợi cô ấy về nước em sẽ nói cô ấy mang cho chị, nhưng hơi mắc đó. Vì mua những tinh dầu này, em phải nhịn ăn nhịn uống suốt một năm trời!” Nói đến đây, cô thò tay vỗ vỗ bao, phát hiện bên trong rỗng tuếch, lúc này mới nhớ đến hộp tinh dầu để ở khách sạn quên mang về.

Tiểu Diêu liên tục xin lỗi, “Xin lỗi, chị đi vào để trên bàn trong phòng ngủ quên đem ra.”

“Đừng lo, cũng không phải quên ở chỗ người khác, không mất đâu. Ngày mai em đến lấy.” Lời tuy như vậy, nhưng mà Tân Ý Điền không muốn tiếp xúc nhiều với Tạ Đắc, bởi vậy vừa đến nhà liền gọi điện cho Đồng Toàn. Đồng Toàn nói cô là cậu Tạ đã ngủ rồi, ngày mai anh sẽ mang hộp tinh dầu trả cô.

Sáng sớm, Tạ Đắc tỉnh dậy. Lúc Đồng Toàn đem tài liệu hội nghị đưa cậu xem qua, thấy cậu ngồi ở sofa loay hoay với mở tinh dầu trong nắp gỗ, trước tiên là mở ra từng lọ, ngửi mùi hương trong đó, sau đó lần lượt sắp lại, làm không biết mệt. Có bình phun tinh dầu, cậu cầm lấy hương vào không trung xịt hai lần, trong phúc chốc cả phòng tràn ngập hương hoa hồng, kéo dài không tiêu tan.

Đồng Toàn hít sâu một hơi, cười nói: “Mùi này thật dễ chịu. Tối qua cô Tân quên mang đi, gấp vô cùng, nói là mỗi ngày cô đều phải dùng.”

Tạ Đắc quay đầu nhìn anh, hỏi: “Không phải của thầy xoa bóp sao?”

“Hình như là của cô Tân, thầy xoa bóp đó là bạn của cô ấy.”

Tạ Đắc gạt đầu, đóng nắp nắp gỗ, đứng dậy lấy vali trong tủ áo, bỏ nắp gỗ vào đó, sau đó để vali trở lại.

Đồng Toàn ở bên cạnh nhìn, không dám lên tiếng. Anh nghĩ thầm, cô Tân chắc nóng lắm đây.

Khi Tân Ý Điền biết tinh dầu của mình bị Tạ Đắc “biến thủ”, có loại cảm giác bị sét đánh trong lòng. Cô năn nỉ Đồng Toàn: “Anh Đồng, anh thừa lúc cậu ta không ở đó, lấy nó ra từ va li của cậu ta là được rồi, nó vốn dĩ là đồ của tôi mà.”

Đồng Toàn thấy khó xử, “Đó là đồ vật riêng tư của cậu Tạ, chúng tôi đừng nói là mở, ngay cả chạm còn không dám. Cô Tân, tôi thực sự không có cách nào. Nếu không, tự cô gọi điện nói với cậu Tạ đi.”

Ngắt điện thoại, Tân Ý Điền tức muốn điên. Cô biết Tạ Đắc là cố ý, nói không chừng lại là trò đùa quái đản của cậu ta. Cô muốn đem tinh dầu về, nhưng không muốn tiếp xúc với cậu, không biết làm sao đành phải mắng người nào đó cho hả giận: “Nào có người như vậy? Lấy oán trả ơn, thực sự không biết xấu hổ!”

Ngụy Tiên đảm nhiệm chức vụ tổng giám đốc tiêu thụ khu vực Hoa Bắc của một công ty liên doanh nổi tiếng, vì vậy phải luôn tăng ca và đi công tác. Buổi tối anh lại ở công ty họp, bất ngờ nhận được điện thoại của Vương Nghi Thất. Từ sau khi hai người ngã bài với nhau, anh và cô không còn liên lạc qua lại. Anh nhìn màn hình điện thoại trong tay liên tục nhấp nháy, nội tâm đấu tranh cần phải nghe điện hay không. Đột nhiên, điện thoại ngừng, anh thở phào nhẹ nhõm. Chẳng được bao lâu, điện thoại di động lại rung động nữa, lần này vang rất lâu. Anh ra khỏi phòng họp, đứng ở hành lang vắng vẻ không người ấn phím nhận cuộc gọi.

“Alo?” Đầu điện thoại bên kia vọng đến âm thanh ầm ĩ, hỗn loạn, khiến anh hoàn toàn nghe không rõ đối phương nói gì. Anh cau mày hỏi: “Cô ở đâu?”

“Quán bar!” Vương Nghi Thất mơ hồ không rõ nói hai chữ, hiển nhiên say rượu không nhẹ. “Em gấp phiên phức rồi, anh tới nhanh đi!” Cô mới vừa nói xong địa chỉ, ngay sau đó trong điện thoại truyền đến một tiếng thét chói tay kinh hoàng, tiếp theo sau bị ngắt đứt. Ngụy Tiên quay về phòng họp nói với mọi người anh có việc phải đi trước, cầm lấy chìa khóa xe và áo vét chạy như bay ra ngoài.

Khi anh chạy đến, thấy hai người đàn ông có ý xấu vây quanh Vương Nghi Thất đang say đến choáng váng mơ hồ, thỉnh thoảng động tay động chân, vừa sờ mó lại vừa bầu vẹo. Vương Nghi Thất không có sức chống lại, hai tay khuỵu loạn xạ, trong miệng quát lung tung đủ thứ từ “Tránh ra, không được, cút...”, nhưng chẳng có lực uy hiếp.

Anh xông vào đẩy hai kẻ kia ra, nâng Vương Nghi Thất dậy. Vương Nghi Thất nhìn thấy anh, hai tay ôm chặt cổ anh khóc lên, nghẹn ngào nói: “Ngụy Tiên, em khó chịu...” tóc cô tán loạn, ánh mắt mờ mịt không tiêu cự, sắc mặt ửng hồng như máu, rõ ràng chẳng qua là nguyên nhân do uống rượu.

Ngụy Tiên trừng mắt hướng hai kẻ không biết sống chết bên cạnh, sắc mặt cực kỳ xấu xí, gầm lên: “Tụi mày còn chưa cút, hay muốn ăn đấm?” Nói xong vén tay áo chuẩn bị tiến lên. Hai người đó nhìn qua, thấy anh cao to mạnh mẽ, bộ dạng khó bắt nạt, thừa lúc lộn xộn chuẩn mất.

Vương Nghi Thất mặc bộ váy ngắn màu lam cổ chữ V khoét sâu, lộ ra một vùng lớn da thịt trắng như tuyết, thậm chí có thể thấy được hình dạng đẹp đẽ. Ngụy Tiên cởi áo vét khoác trên vai cô, nửa dìu nửa ôm cô

với ý thức càng ngày càng rời rạc kéo ra khỏi bar. Vừa lên xe, Vương Nghi Thất ghé đầu vào lưng ghế ngủ từ lúc nào.

Ngụy Tiên thay cô gài dây an toàn, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của cô trong lúc ngủ mơ thật điềm tĩnh, càng hiện vẻ xinh đẹp. Hình dáng lúc cô ngủ là bình thản thế đấy, đáng yêu, hoàn toàn không giống cái kiểu nói toạc móng heo, ngang ngược kiêu ngạo thường ngày, làm cho người ta thương yêu như thế, không nhịn được thở dài một hơi. Rất nhiều người cùng tuổi cô chỉ mới tốt nghiệp đại học, mà cô đã thôi học, kết hôn, ly hôn, đã trải qua cuộc sống mà một người bình thường chưa hẳn có thể trải qua nhiều sóng gió như thế.

Anh đưa cô về Tùng Lộ Hoa Viên, trông thấy tòa nhà thuộc đối diện, kiến trúc hơi cũ kỹ—nơi vợ chưa cưới của anh đang say giấc, đối với việc xảy ra đêm nay hoàn toàn không biết gì cả, nổi hổ thẹn trong lòng không tìm được lại dâng lên. Anh ổn định Vương Nghi Thất xong, cầm lấy áo vét phải đi. Vương Nghi Thất nằm trên giường mình lo lắng tỉnh lại, nắm quần anh nói: “Đừng đi, được không? Nán lại một lúc thôi, chỉ một lúc thôi. Vừa nãy, em thật sự rất sợ—”

“Cô sợ, còn đi loại nơi đó?” Ngụy Tiên nhin không được giáo huấn cô.

Vương Nghi Thất tủi thân thanh minh: “Em đi với bạn, rất nhiều người, lúc đầu mọi người đều rất được, uống rượu, tán gẫu, chơi trò chơi. . . Sau đó, sau đó em cũng không biết xảy ra chuyện gì. . .”

“Vậy hai người kia là ai?”

“Không biết.”

“Không biết?” Ngụy Tiên nâng cao âm lượng, “Không quen biết mà cô đi với người khác uống rượu?”

“Người nhiều như vậy, khoảng hai mươi người, đâu biết hết.”

“Vậy những người khác đâu? Những người bạn đó của cô tùy ý để cô bị chuốc rượu, lợi dụng cũng không lo lắng?”

Vương Nghi Thất quay đầu đi, khẽ nói: “Không biết, lúc bắt đầu phát hiện thấy không bình thường, tất cả mọi người không thấy nữa, chỉ còn lại có mình em, mới gọi điện cho anh.”

Ngụy Tiên tức giận đến không biết nói cái gì cho phải, “Bạn bè cô quen là loại bạn lêu lổng gì thế?”

Vương Nghi Thất đột nhiên ngồi dậy, hất cằm nhìn anh nói: “Ai nói tôi chỉ quen biết bạn bè lêu lổng. Bọn họ chỉ ít không giống những thanh niên tốt đẹp có triển vọng nào đó, sẽ không tránh tôi như rắn rết.”

Ngụy Tiên lặng im, trên mặt hiện vẻ thống khổ, đưa lưng về phía cô nói: “Tôi là người phải kết hôn. . .”

“Em đâu có nói không cho anh kết hôn đâu, em chỉ muốn anh nói chuyện với em thôi, ngay đêm nay, như vậy cũng không được sao?” Vương Nghi Thất dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh.

Ngụy Tiên không đành lòng, ngồi xuống cạnh giường, dịu dàng khuyên cô: “Nghi Thất, cô không nên giày vò chính mình như vậy, cô còn trẻ, đừng tự sa ngã. . .”

Vương Nghi Thất nhanh chóng ngắt lời anh, “Cũng chỉ có anh sẽ nói như vậy. Anh biết vì sao hai kẻ kia suông sã thế không? Bọn họ biết em đã ly hôn, mà phụ nữ ly hôn rất dễ bị lợi dụng nhất. Phàm là đàn ông đều nghĩ như vậy, đừng tưởng rằng em không biết. Mà anh—” cô dừng một chút, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn, “Lúc đó chẳng phải nghĩ như vậy sao?”

Ngụy Tiên tránh né ánh mắt cô, mềm nhẹ nhưng kiên định nói: “Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy.”

“Thế nhưng hành động thực tế của anh đã chứng minh anh với những kẻ đàn ông thích lợi dụng cũng không có gì không giống.” Vương Nghi Thất dùng ngữ khí bén nhọn lên án anh.

“Cô mệt rồi, tôi đi rót cho cô ly nước.” Anh đứng lên, chạy ra khỏi phòng ngủ cô.

Ngụy Tiên không rót nước sôi, mà là đưa cô một ly nước trà đậm giải rượu. Vương Nghi Thất đổi không chịu. Ngụy Tiên phải kéo cô từ trong chăn ra đút cô uống. Cô uống hết một ly trà nóng trong tay anh, cơ thể xuất mồ hôi lạnh, người cũng không khó chịu nữa, nhanh chóng thiếp đi.

14. Chương 11

Chương 11: Không thể không yêu

Lúc Vương Nghi Thất tỉnh lại, Ngụy Tiên đã đi. Trên bàn cơm bày biện bữa sáng anh đã mua, trong đĩa đựng món oliu mà cô thích ăn, trên chiếc sofa phòng khách còn lưu lại vết tích anh đã ngủ. Cô chán nản ngồi xuống ghế. Nhớ tới qua khi đang ngủ mơ mơ màng màng, anh có vào phòng một lần. Lúc đầu còn tưởng rằng thói hư tật xấu của đàn ông phát tác, cô sẵn tiện vậy, không lợi dụng thì uống công, dù sao cũng gần ngay trước mắt. Không ngờ rằng anh chỉ vào phòng tăng nhiệt độ máy điều hòa, giúp cô đắp lại cái chăn bị đạp rớt một cách kín đáo.

Cô chợt nghĩ trên thế giới này chỉ có chính mình là người cô độc chân chính, làm bạn với cô chỉ có cái bóng của mình. Cô đau thương mà sống với cái bóng của chính mình.

Tuy có bạn bè khắp thiên hạ, tri kỷ vẫn là chẳng có ai.

Cô quen biết rất nhiều đàn ông, thế nhưng không ai đối xử săn sóc dịu dàng với cô giống như Ngụy Tiên. Cô yêu Tạ Đắc, bây giờ còn luôn nhớ tới cậu, thế nhưng cậu trẻ tuổi, lạnh lùng, bận rộn, chưa bao giờ nói một câu ấm áp dịu dàng với cô. Chồng trước của cô, Lý Thận Minh chỉ sẽ hành hạ thể xác và tinh thần cô, cô bị hành hạ đến không nhận được nữa, thỏa mãn bằng vật chất cũng không cần, bằng không cô sẽ chẳng ly hôn. Mà Ngụy Tiên, cô lưu luyến cảm giác an toàn anh mang đến cho cô, mà anh, lại sắp trở thành chồng của người khác.

Vì sao người bên cạnh cô từng người lần lượt bỏ cô mà đi? Lẽ nào chỉ là bởi vì thầy tướng số từng nói qua mệnh của cô không tốt như vậy? Cô không cam lòng! Ngay cả Trần Thiệp cũng nói, vương hầu tướng tá lẽ nào sinh ra đã có sao?[18]

[18] theo sử ký Tư Mã Thiên- trần thiệp thế gia, đây là khẩu hiệu của Trần Thiệp lúc khởi nghĩa, nghĩa là dù là quan lớn quý tộc lẽ nào trời sinh ra đều cao quý hết sao?

Tân Ý Điền chẳng có việc gì làm, lên mạng lướt qua mấy trang web so sánh xem tiệm chụp áo cưới cô dâu nào đẹp hơn. Đồng nghiệp đi tới thấy trên bàn cô bày một loạt trang web áo cưới, vỗ vai cô cười trêu ghẹo nói: “Tiểu Tân nè, mọi người chờ ăn kẹo mừng của cô chờ đến cái cổ muốn mỗi nườm luôn rồi, sao mà trên bàn cô ngay cả giấy gói kẹo cũng không thấy?”

Tân Ý Điền ngại ngùng nói, “Được được được, chiều nay tôi mua kẹo biếu mọi người.” Cô mua kẹo chocolate và bánh ngọt mời mọi người uống trà chiều, lần nữa nói rõ không có ý phát bánh kẹo, chỉ vui vẻ đơn thuần mà thôi. Cô càng như vậy càng giấu đầu hở đuôi, mọi người càng đem chuyện kết hôn trêu ghẹo cô, làm cho cô dễ khóc dễ cười.

Cuối tuần cô và Ngụy Tiên đến tiệm chụp ảnh áo cưới nổi tiếng để tham khảo. Cô lật từng ảnh áo cưới khác nhau, giá cả khác nhau trong cuốn album, thấp giọng nói thầm: “Rõ ràng chính là mấy tấm ảnh này, thế mà dám chào giá thế này!” Qua một hồi lại nói: “Áo cưới giá thành cao thật sự đẹp quá đi, anh xem, xem nè, trên đó toàn là pha lê Swarovski, lại là thiết kế vai chéo em thích, lộng lẫy mà khiêm nhường.”

Ngụy Tiên tỏ ý rộng rãi tất cả tùy ý cô. Cô hăng hái bừng bừng lật một xấp lại một xấp hình áo cưới, cái này cũng thích, cái kia cũng vừa ý, mãi miết chọn lựa đề tài giống như cuộc thi.

Ngụy Tiên ngồi chờ một bên, điện thoại di động rung lên. Anh nhìn thoáng qua màn hình, sắc mặt khẽ thay đổi, lập tức ấn phím tắt máy, đi qua hỏi cô chọn được bộ nào chưa. Tân Ý Điền gấp cuốn album, cười nói với nhân viên không cần đặt trước, sau này cô quay lại. Ngụy Tiên ra sau hỏi cô sao vậy.

Cô lắc đầu, “Mắc quá à, rõ ràng là coi chúng ta là loại tiêu tiền như nước mà! Phục vụ của nhân viên cũng chỉ vì cái trước mắt, em không thích.”

“Vậy đổi tiệm khác.” Ngụy Tiên không có ý kiến, đưa cô đi ăn món Nhật.

Hai người ăn xong cơm tối trở về nơi ở Tân Ý Điền, bất thành linh nhìn thấy Vương Nghi Thất dưới lầu.

Cô ngồi ngơ ngẩn trên băng ghế gỗ ven đường, thấy họ xuống xe, bước chân kiên định hướng hai người đi tới. Chuông báo động trong lòng Tân Ý Điền reo lớn, nghi ngờ nhìn cô, lại liếc mắt sang Ngụy Tiên bên cạnh. Về mặt Ngụy Tiên rất không tự nhiên, mở miệng trước: “Cô có chuyện gì sao?”

Vương Nghi Thất nhìn anh không nói lời nào, lấy một tờ giấy trong túi xách đưa anh. Ngụy Tiên nhìn thoáng qua, là giấy kết quả xét nghiệm của bệnh viện, sau khi nhìn kỹ, sắc mặt trắng bệch hỏi: “Cô đã mang thai?”

Tân Ý Điền chỉ có một cảm giác, sét đánh ngang tai! Cô đầu tiên là ngây dại, tiếp theo đối diện với sự tình đã phát triển đến mức cô hết cách cứu vãn, hung hăng trừng Vương Nghi Thất, tiến lại Ngụy Tiên vung một cái bạt tai như trời giáng, cũng không lên lầu, xoay người bước nhanh rời khỏi hiện trường. Cô đã hết cách nán lại ở đó nữa!

Cô không đi đâu, chỉ là bước nhanh không mục đích dọc theo con đường. Xe cô từng chiếc chạy ngang qua cô, mang đến một trận lại một trận hơi nóng. Lạ lùng chính là, lần này cũng như lần trước chẳng hề khiến cô đau đớn. Thì ra phản bội cũng sẽ thành thói quen. Cô chỉ thấy bức mình, khó chịu, áp lực, muốn ngửa mặt lên trời hét to, bỏ mặc tất cả để chạy trốn, muốn thoát khỏi thế tục đã mang đến cô những phiền muộn vô cùng vô tận.

Cảm thấy bản thân cái gì cũng làm không xong, chỉ có thể chấp nhận bất bất kì kết quả nào dù là được sắp xếp ổn thỏa hay tệ hại, cô theo đường cũ quay về. Ngụy Tiên chờ ngoài cửa nhà cô, nhìn thấy cô an toàn trở về, thở dài một hơi. Anh muốn nói, Tân Ý Điền giờ tay ngắt lời anh, uể oải nói: “Trước hết anh để tôi bình tĩnh trở lại. Việc này, ngày mai hãy nói.” Cô mở cửa, cố sức để Ngụy Tiên bên ngoài cửa.

Thân thể mệt mỏi cực độ khiến cô hoàn toàn tiến vào mộng không hề có trở ngại.

Trong giấc mơ, cô biến thành một cô bé, cười trên cổ ba mình, vui sướng như con chim nhỏ. Tiếng cười thích thú xuyên qua trời mây, đến khi cô tỉnh lại vẫn còn rõ ràng trước mắt, như vang vọng bên tai.

Cô nhất thiết phải đối mặt với việc Vương Nghi Thất mang thai đứa bé của Ngụy Tiên, không còn cách nào trốn tránh, mặc dù tất cả mọi người bên cạnh mình đều biết cô và Ngụy Tiên sắp kết hôn. Sự thật cứ tàn nhẫn thế đấy.

Cô hẹn gặp Ngụy Tiên, lạnh giọng hỏi anh dự định làm như thế nào. Trong lòng cô hãy còn ôm một tia hy vọng xa vời: Vương Nghi Thất nếu chỉ là vì tiền mà kiếm chuyện với họ, sự tình còn có đường sống cứu vãn. Không có người phụ nữ nào bằng lòng việc còn chưa kết hôn đã bị chồng chưa cưới quăng đi, cô không muốn thấy ánh mắt đồng cảm của người đời, không muốn nghe những lời đồn đại vu khống sau lưng, lại càng không muốn thấy người mẹ vì cô mà buồn phiền đau khổ!

Cô thừa nhận cô lừa mình dối người, nhưng mà trên đời này có ai mà không lừa mình dối người? Tân Ý Điền lúc này giống như đi vào ngõ cụt, vào được không ra được, cách xa bản tính rộng rãi thường ngày của cô.

Chòm râu li ti trên mặt Ngụy Tiên còn chưa kịp cạo sạch sẽ, chỉ là vẫn cúi đầu không nói lời nào.

“Còn em bé? Anh tính sao?”

Anh chậm rãi nói một câu, “Anh không thể phá cái thai ấy.”

Câu nói này là đòn mạnh nhất đánh vào Tân Ý Điền, làm tan vỡ tòa thành giả xây trên bờ cát trong cô. Cô hoàn toàn thất vọng, cười tự giễu, “Tôi thật là đáng đời, lại có thể còn ôm ảo tưởng với anh! Anh đi đi, đi ngay, lập tức, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi!”

Ngụy Tiên đứng lên, lo lắng nhìn cô. Cô quá kích động thế này, anh chưa bao giờ gặp phải.

“Nếu anh đã chọn cô ta –” Tân Ý Điền tức giận đến cả người run rẩy, chỉ vào ngoài cửa nói: “Anh cút cho tôi, vĩnh viễn xa bao nhiêu, anh cút xa bấy nhiêu cho tôi!”

Ngụy Tiên muốn nói gì, cuối cùng một câu cũng không nói, đẩy cửa đi ra.

Tân Ý Điền vĩnh viễn quên không được bóng lưng kiên quyết mà đi của anh, là vô tình, ích kỷ, mặc kệ tất cả như thế! Cô sắp trên bàn khóc không ra tiếng, nước mắt theo mu bàn tay rơi xuống. Không phải vì Ngụy Tiên, mà là vì bản thân. Tình cảm ba năm của họ vậy mà lại thua một Vương Nghi Thất chỉ quen mới ba tháng, cô không hiểu đây là vì sao!

Cô vốn dĩ sống rất tốt, đột nhiên phát hiện cô căn bản không hiểu quy tắc trò chơi ở thế giới này. Nếu không cô làm gì đến mức thua thành thế này? Thất bại thảm hại! Càng đáng sợ hơn là, cô chưa bao giờ ý thức được rõ ràng như vậy, cô đã hai mươi bảy tuổi, không phải mười bảy tuổi, lẽ nào đây chính là năm tháng mang đến quà tặng cho cô? Nhưng lại chính là trừng phạt, cũng muốn để cô hiểu rõ tại vì sao!

Cô rành rành là một người hiểu rõ logic, thứ tự rõ ràng, giờ đây tất cả điều bị xáo trộn, cái gì cũng trở nên khó xác định được, thậm chí bắt đầu hoài nghi chính mình có nên tồn tại trên thế giới này hay không.

Cô muốn về nhà, cô muốn nằm trong lòng mẹ mình khóc nức nở, cô muốn thời gian mãi mãi dừng lại khi còn bé.

Cô khát vọng được an ủi, ngay tức thì lau khô nước mắt chạy hướng sân bay. Trên đường cô không quên xin công ty nghỉ phép. Chủ nhiệm Tề nhắc nhở cô một tháng chỉ có thể xin nghỉ bệnh một ngày, nếu không sẽ bị trừ tiền. “Cô khẳng định muốn nghỉ ba ngày?”

“Vâng!” Cô trả lời không chút do dự. “Nếu như ba ngày không đủ, tôi sẽ gọi điện cho chủ nhiệm xin nghỉ tiếp.” Cô nhanh chóng tắt điện thoại, mặc kệ vé máy bay không được giảm giá, mua vé chuyển bay kế tiếp về Thượng Lâm.

Xúc động qua đi, trên máy bay cô dần dần tỉnh táo lại. Hiểu rằng mình không thể cứ hồn bay phách lạc thế này mà đến Thẩm gia được, như vậy sẽ làm mẹ sợ. Cô cũng không thể đi tìm Hà Chân, cậu ấy chắc đang lên lớp giảng dạy. Cuối cùng, cô đi thăm mộ ba mình. Tiết thanh minh cô đã tới, trước mộ ông cô vui vẻ kể cho ông biết mình sắp kết hôn. Thời gian chưa được nửa năm, cô lại đến đây, nói cho ông biết cô không thể kết hôn nữa.

Thế sự thế nào lại biến hóa nhanh đến vậy? Nhanh khiến người trở tay không kịp. Cho nên, có lẽ chỉ có những người sống ở thiên đường mới có thể ôn hòa nhã nhặn tiếp nhận tất cả những những thay đổi bất ngờ tùy tiện của trần gian. Dù sao so với người đã qua đời, người còn sống gặp bất kể gian khổ nào đều trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Nghĩ thông suốt điều ấy, cô bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ. Điều cô sợ thật sự là cái gì? Không phải sự phản bội của Ngụy Tiên, cũng không phải sự đau khổ đã gây ỉnh, điều sợ hãi chẳng qua là sự chế nhạo của người đời mà thôi.

Thảo nào Nguyễn Linh Ngọc[19] từng nói, miệng lưỡi người đời đáng sợ.

[19] diễn viên điện ảnh Trung quốc thời kỳ dân quốc.

Nhưng bị người cười nhạo, thì ra làm sao? Cô chẳng phải mặc kệ người khác cứ sống sao? Cho nên, đi con đường của mình, cứ để người khác cười nhạo đi, không có gì đáng sợ cả!

Cô ở nghĩa trang cho đến khi tối trời mới đi. Trên đường gọi điện thoại ẹ, nói cô đã về Thượng Lâm, buổi tối đến Thẩm gia ăn, có thể phải ở lại một đêm.

Mẹ Tân liếc mắt nhìn thấy cô không bình thường. Cơm nước xong kéo cô qua một bên, nhẹ giọng hỏi: “Mất con sao thế? Khóc sao?” Cô lúc đầu là lắc đầu, “Không có mà.” Sau lại biết việc này lừa không được, trầm mặc một hồi, nói ẹ biết cô và Ngụy Tiên đã hủy hôn ước.

Mẹ Tân tỏ ra kinh sợ, ngây người một lát, nhưng cái gì cũng không có hỏi. Bà luống cuống nói: “Mẹ đi pha nước cho con tắm, trên đường ngồi xe chắc mệt rồi, con ngâm nước nóng tắm cho thoải mái.”

Thẩm gia chỉ có Thẩm Quân An ở nhà. Thẩm Gia Sơn đi nơi khác giải quyết công việc, Thẩm Quân Hòa lại đi du lịch nước ngoài. Tân Ý Điền hỏi cô mượn sữa rửa mặt, “Tôi quên mang, bây giờ mua cũng không kịp. Tắm rửa xong có thể còn phải mượn cô đồ dưỡng da dùng một chút.” Thẩm Quân An ngoại trừ tính tình cổ quái một chút, ngược lại không phải người nhỏ mọn. “Đều ở trong phòng tắm, cô cứ dùng đi.” Cô

ôm bé gái Kỳ Kỳ tập đi trên đất trong phòng khách, cũng không có ngẩng đầu nhìn cô, đột nhiên hỏi một câu, “Cô và Ngụy Tiên chia tay à?”

Tân Ý Điền ngạc nhiên không thôi.

Cô nhún vai nói: “Mẹ cô gọi điện cho ba tôi, tôi ở bên ngoài nghe được.”

Tân Ý Điền không khỏi không cảm thán việc tốt không ra cửa, việc xấu truyền ngàn dặm.

“Ba tôi lúc nào cũng ở trước mặt chúng tôi khen ngợi cô quá chừng, người thì xinh đẹp sách lại học hay, thể mà cũng bị đàn ông bỏ mặc, có thể thấy được câu người xưa bảo ”con gái bất tài chính là đức” vẫn còn có lý. Nhưng mà đừng lo, cái anh Ngụy Tiên tôi cũng gặp qua, trông cũng chẳng ra gì, anh ta không cần cô, cô lại kiếm một người khác thì được rồi.”

Tân Ý Điền không rõ đây là cô ta inh một cái tát hay là đang an ủi cô. Trong lòng thầm nghĩ, cô ta là đang cười trên nỗi đau của người khác nhiều hơn một chút hay là đồng bệnh tương lân nhiều hơn một chút, bởi vậy làm bộ không để ý nói: “Thật ra cũng chẳng có gì, hai người không hợp nhau, thì chia tay thôi. May mà phát hiện sớm, nếu không chẳng phải chia tay nữa, mà là ly hôn rồi.”

Không biết có phải những lời này của cô kích động thần kinh nhạy cảm của Thẩm Quân An, cô ta lộ vẻ mặt không hài lòng, ôm con gái trở về phòng. Tân Ý Điền giờ mới phát hiện, người khác hả hê thật ra cũng không khó chịu như trong tưởng tượng, lấy nó làm chuyện cười, cho dù nghe qua, thỉnh thoảng phản kích một chút, cũng rất có hứng thú.

Buổi tối trước lúc ngủ, mẹ Tân mang một cái túi đến phòng cô. Tân Ý Điền tắt tivi, hỏi: “Mẹ cầm gì thế?”

“Một ít quần áo em bé, đồ mới hết đó. Hồi lúc Kỳ Kỳ mới sinh ra, thân thích họ hàng tặng nhiều lắm, mặc đâu có hết, Quân An cũng không cần. Không phải con nói Hà Chân đang mang thai sao? Con đưa cho nó, đỡ phải mua.”

“A, được!” Cô nhận lấy cái túi để lên bàn.

Mẹ Tân thả tóc trên vai cô, thở dài bảo: “Đang tốt thế này sao lại không kết hôn nữa? Cũng không phải trò chơi con nít, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tân Ý Điền cúi đầu nhỏ giọng nói: “Mẹ à, con không có hành động theo cảm tính. Chuyện trai gái, không phải như thế. Của mình là của mình, không phải của mình, có cưỡng cầu thế nào cũng vô tác dụng.”

Mẹ Tân sống hơn nửa đời người, chuyện gì chẳng trải qua? Nghe thấy con gái nói như vậy, trong lòng ít nhiều gì cũng hiểu được một chút, xúc động nói thẳng: “Ôi, thằng nhóc Ngụy Tiên này thật sự khiến mẹ thất vọng quá!”

Tân Ý Điền vội chữa: “Mẹ à, mẹ đừng giận, mẹ đừng giận, giận không đáng đâu.”

Mẹ Tân giấu con gái gọi điện cho Ngụy Tiên, chất vấn anh chuyện gì xảy ra. Ngụy Tiên im lặng nghe bà quở trách, ngoài việc nói “Xin lỗi” hay “Tất cả là lỗi của con”, cũng không có bất kỳ ý định thanh minh nào. Mẹ Tân tức giận nói thẳng: “Nhà họ Tần chúng tôi với nhà họ Ngụy các cậu, từ nay về sau không dính dáng gì nữa!” Phẫn nộ mà ngắt điện thoại.

Mà Ngụy gia bởi vì chuyện chia tay của hai người, còn có việc Vương Nghi Thất mang thai, náo loạn thiếu điều nóc nhà cũng sắp bung. Ngụy Tiên trước giờ luôn luôn hiếu thuận chưa bao giờ phản kháng ba mẹ như vậy. Anh nhất định phải sống chung với Vương Nghi Thất, đồng thời muốn sinh đứa bé ra. Phạm Hiểu Vân đối với Tân Ý Điền tuy rằng không hài lòng lắm, chung quy có thể chấp nhận, mà đối Vương Nghi Thất, tất nhiên là kiên quyết không đồng ý, trước mặt con trai bỏ một câu tàn nhẫn, “Trừ phi mẹ chết!” Ngụy Chí Thanh tức giận đến nỗi đánh anh một gậy đuổi ra khỏi cửa, chỉ tay run lấy bấy mắng: “Thằng khốn!”

Đồ đạc Ngụy Tiên sống hai mươi chín năm trong nhà dọn sạch ra ra ngoài, ở ký túc xá nhân viên do công ty cấp. Anh từ nhỏ trong mắt người lớn là đứa trẻ ngoan, trong mắt thầy cô là học sinh tốt, sau khi lớn lên lại là cấp dưới đắc lực của sếp, là “đàn ông tốt” điển hình trong mắt phụ nữ, một đường thuận gió xuôi

dòng, mọi người tuyệt đối không ngờ tới anh gần đây lại làm ra cái việc khiến người kinh sợ thế này, quả nhiên là “Không hót thì thôi, hót một tiếng ai nấy đều kinh ngạc”.

Thế nhưng đối với Vương Nghi Thất mà nói, bởi vì đàn ông nên quan hệ giữa cô và ba mẹ căng thẳng thậm chí rạn nứt, Ngụy Tiên cũng không phải người đầu tiên. Từ nhỏ thì có nam sinh vì cô đánh nhau, gây sự, ghen tuông, nếu cô cứ nhất nhất để trong lòng, e rằng trái tim không đủ chứa hết.

Tân Ý Điền tâm tình sa sút, sáng sớm nằm lì trên giường không chịu dậy. Mẹ Tân gõ cửa hai ba lần, cô mới lờ đờ bò dậy mặc quần áo, rầu rĩ nói: “Con còn chưa tẩy da mặt mà mẹ.” Mẹ Tân vừa kéo rèm cửa sổ vừa nói: “Không phải Quân An có sao! Mẹ chưa bao giờ dùng mấy thứ này.”

“Đừng!” Tân Ý Điền một hơi cự tuyệt. Cô nghĩ đến Thẩm Quân An đêm qua “kẹp thương mang gậy” (trong lời nói ẩn ý châm chọc, mỉa mai), bộ dạng quái gở châm biếm của cô ta, chẳng muốn mượn đồ cô ta nữa.

“Vậy tự con ra ngoài mua đi.”

“Con không muốn ra ngoài.”

Mẹ Tân liếc mắt trừng cô, “Vậy khỏi xài!” Dọn dẹp phòng ốc xong ra ngoài.

Tân Ý Điền dùng nước nóng rửa mặt qua loa, bôi một chút kem trang điểm Dabao của mẹ, tóc tùy tiện cột sau đầu, xuống lầu ăn. Thời gian làm việc cô chẳng bao giờ nhàn hạ thế này, chỉ cảm thấy thời gian trở nên dài dằng dặc mà buồn chán, trong một lúc không biết nên tiêu hao như thế nào. Cô vô cùng buồn chán cầm di động, chờ một chút, ấn số điện thoại Tạ Đắc.

“Alo, tinh dầu của tôi ở chỗ cậu hả?” Cô giã lược lời hỏi han, đi thẳng vào vấn đề.

“Không phải em không cần sao?” Câu trả lời cô là một tiếng hừ lạnh của Tạ Đắc.

“Ai nói tôi không cần? Tôi, tôi chẳng qua trước đó quá bận mà thôi.”

“Nhân viên nhỏ của công ty mô giới, có thể bận lắm sao?” Cậu châm chọc. Không muốn liên lạc với cậu mới là thật! Chủ động gọi điện cho cậu thật sự khó như vậy sao?

Tân Ý Điền liền bất mãn cãi lại: “Không được kỳ thị tầng lớp lao động!” dùng một hồi lại nói thêm: “Nhân dân lao động quang vinh nhất!”

Tạ Đắc nghe vậy muốn cười. Vì sao lúc nào cũng như thế này? Bất kể có bất mãn thế nào đối với cô, cuối cùng vẫn không có cách nào giận cô. Cậu hừ một tiếng, “Vậy em nói phải làm sao?”

“Cậu bảo người đưa tinh dầu đến chỗ Hà Chân, cô ấy sẽ chuyển lại cho tôi.” Cô đã sớm nghĩ xong. Cứ như vậy, cô có thể tránh chạm mặt cậu, lại có thể lấy lại tinh dầu một cách thuận lợi, nhất cử lưỡng tiện, vẹn toàn đôi bên!

Sắc mặt cậu khê biến, quăng một câu: “Tự em tới lấy!” chuẩn bị dập điện thoại.

“Alo alo alo –” Tân Ý Điền vội gọi cậu, mặt không đỏ, thở không gấp mà nói: “Haiz, tôi đây đang ở Bắc Kinh, cậu bảo tôi sao lấy đây?”

“Em ở Bắc Kinh?” cậu hỏi một cách thích thú sâu xa, “Vậy di động của tôi làm sao lại báo rằng em đang ở Thượng Lâm? Chẳng lẽ là mạng di động Trung Quốc nói dối?”

Lời nói dối bị vạch trần ngay trước mặt, Tân Ý Điền thiếu chút nữa bị sắc nước miếng. Cô để di động ra xa, đợi tâm tình khôi phục bình thường, đặt trở lại bên tai, nhỏ giọng nói: “VẬY. . . chừng nào cậu rảnh? Ừm. . . ngày mai?”

“Ngày mai tôi phải đi Mỹ.”

Tân Ý Điền trong lòng ai thán một tiếng, còn đang đấu tranh, “Hôm nay thì sao? Hôm nay tôi không khỏe lắm. . .”

“Chiều nay năm giờ, tôi sẽ ở công ty, tùy em muốn tới hay không.” Cậu rất dứt khoát cắt đứt cuộc gọi.

Tân Ý Điền vô cùng không tình nguyện. Rối tung rồi bù, cô đang trong tình trạng chán nản nên một chút tâm trạng ra ngoài cũng không có. Nghĩ lại một hồi, lấy lại tinh dầu thì đỡ phải tốn tiền mua sản phẩm

dường da, đây là một khoản thu nhập không nhỏ. Cô không thể đi hỏi mượn đồ trang điểm của Thẩm Quan An xài được, bắt xe đến tòa nhà của tập đoàn Tạ Thị ở trung tâm thành phố.

Trên đường hơi kẹt xe, lại thêm việc kiểm tra và vặn hỏi tầng tầng lớp lớp của quầy lễ tân và bảo an, khi cô đứng trước cửa văn phòng cậu thì đã năm giờ mười phút. Thư ký của cậu ấy náy xin lỗi: “Xin lỗi, Tổng giám đốc Tạ đang họp.”

“Nhưng mà, là cậu ấy gọi tôi đến đây.” Tân Ý Điền nhún vai nói.

Thư ký lộ ra vẻ mặt hết cách, “Tổng giám đốc Tạ vừa mới vào họp.”

Tân Ý Điền không ngờ thời gian cậu sắp xếp lại chật kín như thế, không muốn để mình một chuyến tay không, hỏi: “Khi nào cậu ấy họp xong? Tôi có thể ngồi chờ không?”

“Đương nhiên có thể.” Thư ký bưng tới một ly trà đưa cô, rồi vội đi.

Tân Ý Điền xem lướt qua báo và tạp chí trong phòng tiếp khách để giết thời gian. Rất nhiều người bắt đầu dọn dẹp đồ đạc tan sở. Cô chạy đến chỗ thư ký hỏi: “Tạ Đắc cậu ấy. . . Tổng giám đốc Tạ còn chưa họp xong sao?”

Bí thư nhìn đồng hồ, “Tổng giám đốc Tạ mà họp thì phải mấy tiếng đồng hồ, tôi cũng không biết khi nào thì họp xong. Tôi phải tan sở rồi. Nếu không, ngày mai cô quay lại đi.”

Vậy thời gian cô chờ hôm nay chẳng phải là công toi sao! Cô cầu xin nói: “Cô có thể vào trong nói Tổng giám đốc Tạ một tiếng không? Tôi lấy xong đồ thì đi, không lỡ mất bao nhiêu thời gian đâu.”

Vẻ mặt thư ký ngượng ngịu, “Bên trong họp đều là cấp cao của công ty, không có chuyện quan trọng, không thể tùy tiện cắt ngang.” Hiển nhiên trong mắt cô thư ký, chuyện Tân Ý Điền cần bản là không quan trọng gì.

Cô thở dài, “Vậy tôi đợi thêm lát nữa.”

Màn đêm buông xuống, đèn ngoài cửa sổ từng cái từng cái sáng lên, toàn bộ thành phố trong phút chốc trở nên đèn đuốc sáng trưng. Cô không ngừng đổi tư thế ngồi trên sofa, càng không kiên nhẫn càng không thể đi. Vì trước đó đã đợi lâu như thế rồi, nên cô phải tiếp tục chờ thêm.

Trong tình yêu, chờ đợi cũng là như thế này.

15. Chương 12

Chương 12: Say sưa đêm trung thu

Tạ Đắc ngồi ngay ngắn tại bàn chủ tọa trong cuộc họp, thấy mọi người bên dưới hiện vẻ mặt uể oải, ngắt lời trình bày của giám đốc bộ phận tài vụ, “Ăn cơm trước, nửa tiếng sau tiếp tục.” Các vị trưởng phòng và giám đốc đều nhao nhao chạy ra ngoài hít thở không khí trong lành. Trên hành lang bên ngoài có người ở phát cơm hộp. Tạ Đắc đi qua lấy một phần, trên đường về phòng làm việc thấy phòng tiếp khách có đèn, tiện tay gõ gõ cửa, nhẹ nhàng đẩy ra.

Tân Ý Điền buồn chán đứng chỗ cửa sổ ngắm cảnh đêm, nghe được tiếng gõ cửa thì quay đầu lại. Tạ Đắc thấy cô, rất bất ngờ, “Đến đây lúc nào?”

“Năm giờ mười phút.” Cô trả lời với vẻ mặt không biểu cảm.

Tạ Đắc gơ cổ tay nhìn đồng hồ, gần chín giờ rồi. “Đã ăn chưa?” Cậu hỏi. Thấy cô sa sầm mặt không nói lời nào, liền đem hộp cơm trong tay đưa cô, tự mình ra ngoài lấy thêm một hộp, sau đó ngồi ở sofa nhai thức ăn đầy miệng. Tân Ý Điền cũng đói bụng, yên lặng ngồi xuống đối diện cậu. Mở ra thấy thức ăn nhanh, lại là món thịt xào trứng cô không thích, nhất thời mất hứng ăn uống.

“Sao lại không ăn?”

“Bình thường cậu hay ăn thứ này? Mua bên ngoài?” Cô cầm đôi dưa, lựa trứng gà trong đó để ăn.

“Về mặt ăn uống tôi không xoi mói, có cái gì ăn cái đó.” Cậu ăn rất nhanh, một hộp cơm to nhanh chóng thấy đáy.

Tân Ý Điền ngoại trừ vị mặn thì không ăn ra vị nào nữa. Cô đứng dậy rót nước, cũng rót cho cậu một ly, trong lòng rất nhiều cảm xúc, sắc mặt tự nhiên mà trở nên dịu dàng trở lại, “Cậu ăn chậm một chút, phần của tôi cho cậu.” Cô đẩy hộp cơm hầu như không đụng đến đưa trước mặt cậu.

Tạ Đắc ngẩng đầu nhìn cô một cái, không nói gì, ăn hết phần cơm còn thừa lại của cô. Cậu uống nước xong, rút tờ khăn giấy lau miệng nói: “Tôi còn phải họp, không thể đưa em về. Tôi gọi Đồng Toàn đưa em- ”

“Không cần!” Cô từ chối nhanh chóng, “Tôi tự mình về, không cần người đưa. Tinh dầu đâu?”

Tạ Đắc nhìn cô một cái thật sâu, thấy sắc mặt cô không tốt, thái độ kiên quyết, không có gò ép, ném khăn giấy vào thùng rác, chậm như rùa mà bảo: “Ở nhà.”

“Vậy cậu bắt tôi đến công ty cậu!” Cô lớn tiếng trách mắng, trừng cậu thờ phì phì.

Tạ Đắc không phản ứng, cầm lấy túi xách của cô ở trên sofa đưa cô. Hai người đứng rất gần, dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ hơi thở của nhau. Cậu từ trên nhìn xuống cô khẽ nói: “Tôi tưởng em sẽ không đến.”

Tân Ý Điền tức giận không thể kìm nổi, giậm chân quát: “Tôi đợi lâu như vậy!”

“Được rồi, được rồi –” Tạ Đắc liên tục dỗ cô, đẩy lưng cô ra ngoài phòng tiếp khách, “Lát nữa tôi bảo người đến trả em. Em ở đâu? Thăm gia? Vẫn địa chỉ trước đây, chưa có dọn nhà chứ? Tôi đưa em xuống, tự em bắt xe, năm phút nữa tôi còn phải lên họp.”

Cô tức giận lắm bầm: “Cậu cả ngày rớt cuộc đang bận cái gì? Ăn cũng không có thời gian để ăn cho tử tế!”

Cô không bắt xe đi ngay, mà là đi cửa hàng mua kem dưỡng da dùng tạm. Đi ra thấy ven đường thấy có bảng hiệu “Bánh bao canh Tô Ký”, bỗng nhớ những ngày đại học cùng bạn bè đến “Tô Ký” chén một bữa ngon, hoài niệm dâng trong lòng.

Cửa hiệu “Tô Ký” từ chật chội đơn sơ đã trở thành sạch sẽ rộng rãi, nhưng mùi vị ngon tuyệt hoàn toàn giống như trước đây. Cô cực vui ăn ngẫu nhiên hưởng thụ mỹ thực, ăn xong còn mua thêm một phần. Theo đường cũ quay về đi đến phía dưới tòa nhà Tạ thị, gọi điện thoại giao bánh bao canh gạch cua cho Đồng Toàn. Nhìn vẻ mặt tỏ vẻ hiểu rõ và vui mừng của Đồng Toàn, cô vô cùng ngại ngùng, liền giải thích thừa thãi “Tạ Đắc nhờ tôi mua, anh đưa cậu ta làm bữa khuya.”

Ngày hôm sau cô đem quần áo sơ sinh đưa Hà Chân, hai người ngồi trong phòng ăn cho giáo viên Thượng Đại ăn bữa trưa. Hà Chân nói với vẻ không thể tin nổi: “Ngụy Tiên thật sự ở chung với Vương Nghi Thất à? Cậu thế này không phải dẫn sói vào nhà sao?” Cô thở dài, tự giễu: “Gì mà dẫn sói vào nhà, là giang sơn đổi chủ rồi!” Hà Chân phát biểu xong cảm khái một hồi, vỗ tay cô nói: “Không ngờ Ngụy Tiên là người như vậy, chúng ta không cần anh ta! Đàn ông như quần áo, cũ không đi, mới sẽ không đến.”

Tân Ý Điền hai tay khoanh ngực hỏi cô: “Cậu nói tớ có điểm nào kém Vương Nghi Thất? Không đẹp bằng cô ta?” Cô thật sự hoài nghi rằng Vương Nghi Thất về mặt tình dục có phải khiến cho Ngụy Tiên ngạc nhiên mừng rỡ hay không, đương nhiên chuyện riêng tư thế này cô không cách nào đem ra thảo luận trước mặt Hà Chân.

Hà Chân cố sức ho một tiếng, vỗ ngực bảo: “Cậu đừng có rối rắm nữa, mau chóng quên bém chuyện này đi. Chúng ta kiếm một người tốt hơn Ngụy Tiên, cho tức chết bọn họ! Đúng rồi, Tạ Đắc không phải vừa trẻ, lại có tiền, trông lại đẹp trai sao, cậu ta dường như rất thích cậu, cậu dứt khoát cùng chung với cậu ta là được rồi!”

“Đừng có mà nghĩ bậy bạ –” Tân Ý Điền không hài lòng cắt ngang cô.

“Tạ Đắc có chỗ nào không được? Làm sao cậu lại bài xích cậu ta! Bây giờ tình chị em rất thịnh hành đó.”

Tân Ý Điền trừng mắt liếc cô, buồn bực nói: “Căn bản là cậu không biết cậu ta. Tớ vẫn thích sống với người có tính cách kiên toàn hơn.”

Hà Chân nhất thời ngây người, hồi sau mới hỏi: “Lẽ nào tính cách cậu ta có khiếm khuyết? Có điều cậu ta xem ra quả thực rất không thích nói chuyện, làm người ta có cảm giác phiền muộn. Tớ cứ tưởng kẻ có tiền đều như vậy, rất dễ phòng người khác, không dễ dàng thân cận.” Dừng một lúc cô lại nói: “Kỳ thực, nếu phân tích tỉ mỉ, mỗi người ít nhiều đều có một tí vấn đề không thể này thì thể khác. Có khi về mặt tính cách, có khi về mặt tâm lý, vàng không phải vàng mười, thì con người cũng không hoàn mỹ thôi. Nhân cách Ngụy Tiên dù sao cũng kiên toàn đấy, cũng đâu phải rập khuôn quy củ!”

Tân Ý Điền bắt đầu nhìn cô, “Được rồi, được rồi, ý tốt của cậu tớ xin nhận, mình đổi chủ đề khác đi. Đạo này cậu sao rồi? Có chuyện gì vui không?”

Hà Chân nghĩ nghĩ, vỗ tay nói: “A, đúng rồi! Tôn Quý Thanh cậu còn nhớ chứ? Lần trước anh ta gọi điện cho tớ, hỏi tớ mượn phòng học. Cuối tuần này bọn họ muốn họp lớp. Mọi người biết tớ làm giảng viên Thượng Đại, hỏi tớ mượn địa điểm tổ chức họp lớp.”

“Ai?” Tân Ý Điền nhất thời không phản ứng kịp.

“Học trưởng Tôn đó, trước đây không phải cậu có qua lại với anh ta một thời gian sao?”

“Á, cái người rất thích ăn kẹo!” Tân Ý Điền đã nhớ ra, liền bụm miệng cười, “Bây giờ anh ta thế nào? Kết hôn chưa? Làm ở đâu?”

“Anh ta tốt nghiệp nghiên cứu sinh rồi vào Trung Thạch Hóa (Tổng công ty Dầu khí và Hóa chất Trung Quốc). Wow, bây giờ ghê giàu lắm, có nhà có xe, phúc lợi này nọ phải gọi là quá được đi, là kim quy tế (chàng rể giàu có) đó! Không ít đàn bà con gái thanh niên thêm thường anh ta.”

“Anh ta còn chưa kết hôn? Tuổi tác cũng không nhỏ đâu?”

“Aiz, người ta mới ba mươi, thanh niên nổi tiếng lại anh tuấn, nhất là ở cái nơi dầu chảy phì nhiêu như Trung Thạch Hóa—”

“Tớ cảm thấy hứng thú hơn chính là —” Tân Ý Điền nhin không được bật cười, “Bây giờ anh ta ra đường có phải trong túi còn chứa một bó lớn kẹo que hay không, ha ha ha —”

Vậy mà nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Tôn Quý Thanh gọi điện thoại tới hỏi Hà Chân có ở trường học không, anh ta tiện đường ghé qua lấy chìa khóa phòng học. Hà Chân bảo anh ta chờ cô ở dưới lầu thí nghiệm. Hai người vội vã ăn xong, tính tiền rời khỏi.

Tôn Quý Thanh không cao không thấp, dáng người gầy mà không yếu, bỏ được vẻ ngây ngô non nớt thời sinh viên, mỗi động tác gờ tay nhắc chân trở nên thành thực mà vững vàng. Anh liếc sơ thì đã nhận ra Tân Ý Điền, cười nói: “Thật trùng hợp, em cũng ở đây! Lần trước nghe người ta nói em đã về nước, sắp kết hôn rồi.”

Hà Chân lo lắng nhìn Tân Ý Điền một cái. Người kia điềm nhiên như không mà nói: “Đâu có, em vẫn độc thân. Anh nghe ai nói thế? Lại nhầm lẫn gì rồi?”

“Phải không?” về mặt Tôn Quý Thanh xấu hổ, sờ sờ mũi nói: “Vậy có thể anh nghe nhầm rồi.”

Hà Chân dẫn anh ta xem phòng học. “Đủ lớn không? Đây là phòng học lớn nhất của khoa tụi em, mở hội khiêu vũ cũng đủ đó.” Anh gật đầu, “Không sai, không sai, phía trước xếp bàn thành chữ L, áp dụng hình thức tiệc đứng; phía sau để trống, dựng một sân khấu, ca hát nhảy múa đều được. Chủ đề được gọi là ‘Tái hiện hôm qua’!”

“Good idea !” Tân Ý Điền vỗ tay tán thưởng, “Chủ ý không tệ!”

Anh cực lực mời, “Tối ngày một mấy em cũng đến đây đi! Thứ Sáu, chắc là không có việc. Đến đây đi, đến đây đi, nhiều người vui hơn!”

Tân Ý Điền cười chối từ, “Buổi họp lớp của các anh, vợ vẫn như tụi em đến xem náo nhiệt gì.”

“Đâu phải chỉ mỗi lớp anh, chỉ cần là Thượng Đại, mặc kệ là đàn anh, đàn chị, hay là mấy em lớp dưới, đều có thể đến, dẫn theo người nhà cũng được luôn.”

Hà Chân nói: “VẬY chẳng phải có rất nhiều người đến?”

“Đúng vậy, nếu không anh hỏi em mượn phòng học lớn vậy để làm gì? Đêm say sưa giữa mùa thu đấy!”

Hà Chân nghe thế liền hưng phấn, chọc cánh tay Tân Ý Điền hỏi: “Cậu đi không? Đến lúc đó có thể gặp lại rất nhiều bạn cũ đó.”

Tân Ý Điền có chút động tâm, do dự nói: “Tối thứ Sáu ư – ”

Hà Chân xúc giục bảo: “Cậu lại chẳng có việc, một mình buồn bực ở nhà làm gì, đối diện với cái tivi và bắp rang ngây ra? Coi như ra ngoài giải sầu cũng tốt mà! Tổ rất chờ mong, đã lâu không náo nhiệt như vậy!”

Tân Ý Điền xoay người lại, đối diện Tôn Quý Thanh cười nói: “Vậy làm phiền anh rồi.”

Tôn Quý Thanh thấy cô nở nụ cười long lanh trong tích tắc, giật mình một lúc nói: “Bảy tám năm rồi, thật sự em một chút cũng không thay đổi.”

Tân Ý Điền trêu đùa: “Học trưởng anh thay đổi nha –” cô chỉ chỉ vào đôi mắt của đối phương, “Không còn đeo mắt kính nữa, rất cool!”

Đối phương cười rộ lên, “He he, thay đổi ẩn hình.”

Ngày họp lớp, quả nhiên vô cùng náo nhiệt. Phòng học được bố trí thành sân khiêu vũ, mọi người có thể mời bạn nhảy tùy ý, mặc kệ có quen hay không. Hơn nữa cung cấp rượu nước không hạn chế, quả thực chính là một buổi party chè chén say sưa. Tân Ý Điền nhìn trên đất đầy chai rượu cảm thán: “Qua, cứ tiếp tục uống thế này, mọi người không muốn say cũng không được!”

“Say rồi, thì nằm tại chỗ luôn, dù sao trời cũng không lạnh, căn phòng cũng đủ lớn mà.” Tôn Quý Thanh nói đùa, vươn tay làm động tác mời, “Có muốn khiêu vũ không?”

“Được!” Tân Ý Điền cùng anh ta xen lẫn trong đám người chật chội, theo lời ca mạnh mẽ nhịp điệu nóng cháy mà vui vẻ đong đưa thân người. Cô chỉ tay vào phía bên trái nói: “Anh xem –, người kia mới nãy suýt nữa thì té, ha ha!” Âm thanh thật âm ỉ, Tôn Quý Thanh không nghe rõ, dừng lại hỏi cô nói cái gì.

Tân Ý Điền hai tay tạo thành hình cái loa, ghé vào lỗ tai anh lớn tiếng lặp lại một lần. Tôn Quý Thanh gật đầu cười, làm một động tác “OK”. Hai người nhìn nhau, vỗ tay rồi lại cười lên. Tân Ý Điền nhảy đến cả người đổ mồ hôi, chỉ chỉ về phía bà bầu Hà Chân đang ngồi nghỉ ngơi kiêm trong coi đồ đạc, nói muốn đi kiếm cô. Tôn Quý Thanh che cô từ trong đám người bên đây đi qua bên kia.

“Nhảy xong rồi à? Nhanh thế?” Hà Chân đưa cho cô một ly nước ngọt.

Cô chùi chùi mồ hôi trên mặt, cười nói với Tôn Quý Thanh: “Anh chơi tiếp đi, không cần theo tụi em, em nghỉ một lát.” Tôn Quý Thanh lấy một cái ghế đưa cô, “Có việc thì gọi anh.”

“Thật đã quá!” Tân Ý Điền ngửa đầu một hơi uống hết nước ngọt.

Hà Chân cười nói: “Bảo cậu ra ngoài chơi là đúng chứ? Cuộc đời tốt đẹp thế này, hà tất vì một thằng đàn ông xấu xa làm đau đầu một óc! À phải, mới nãy điện thoại cậu reo lâu lắm đấy.” Nói xong liền đưa túi cho cô.

Tân Ý Điền lấy điện thoại ra xem, hai cuộc gọi nhờ đều là của Tạ Đắc. Cô tỏ ý với Hà Chân ra ngoài một chút, đến hành lang phía ngoài. Tính gọi điện lại, Tạ Đắc liền gọi tới.

“Chuyện gì? Sao gấp thế?” Cô hỏi.

“Em ở đâu?” Tạ Đắc đi Mỹ khảo sát trở về, vừa xuống máy bay liền biết được chuyện Vương Nghi Thất có con với Ngụy Tiên, lập tức gọi điện thoại cho cô. Loại chuyện này trước giờ luôn luôn truyền đi rất nhanh.

“A, đang –” cô nghe trong phòng học vọng ra tiếng nhạc, “Đang họp lớp.”

“Họp lớp? Ở đâu?”

Cô thè lưỡi, “Thượng Đại, của người ta, tôi đến góp vui.”

Cậu lập tức nói: “Tôi đến tìm em.”

“Aiz –” Tân Ý Điền gọi cậu lại, “Cậu kiếm tôi có việc gì không?”

“Có!” Tạ Đắc cúp điện thoại, quay đầu xe chạy hướng Thượng Đại.

Tân Ý Điền cầm túi xách, bảo với Hà Chân: “Tớ phải đi, còn cậu, có đi không?”

“Tớ ở lại trường, về nhà cũng không có việc gì, Lục Thiếu Phong đang tặng ca. Tiệc tùng xong tớ còn phải giúp kiểm kê lại đồ đạc nữa. Cậu về thế nào? Tôn Quý Thanh có xe, tớ kêu anh ta đưa cậu về.” Không đợi Tân Ý Điền ngăn cản, cô ngoắc tay gọi Tôn Quý Thanh.

Tôn Quý Thanh nghe Hà Chân nói rõ nguyên nhân vội vàng cầm áo khoác, động tác nhanh chóng đi ra phòng học chuẩn bị lấy xe. Tân Ý Điền không thể làm gì khác hơn là cùng ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: “Học trưởng, anh không cần đưa em về, bạn em sẽ đến đón.”

Tôn Quý Thanh dừng một lúc, lập tức nói: “Vậy anh đưa em đến cổng trường.”

Hai người còn chưa đến cổng, xe Tạ Đắc đã đến gần. Cậu ấn một hồi còi, xe chậm rãi tấp vào lề đường. Tân Ý Điền dừng lại tỏ ý cảm kích Tôn Quý Thanh, “Học trưởng, cảm ơn anh, tối nay rất vui vẻ.” Tôn Quý Thanh nhìn cô, lại nhìn chiếc Bentley đen đậu bên đường, bởi vì cửa sổ xe che lại người phía trong, thấy không rõ lắm. Anh lấy điện thoại di động ra hỏi số điện thoại Tân Ý Điền, sau khi xác định không sai số, vẫy tay tạm biệt cô.

Tân Ý Điền mở cửa xe ghé phụ ngồi vào. Tạ Đắc âm u nhìn chằm chằm vào bóng người càng đi càng xa trong kính chiếu hậu, lạnh giọng nói: “Tôn Quý Thanh!” Cô ngoảnh đầu nhìn cậu, hỏi: “Cậu quen anh ta?”

Tạ Đắc dùng một loại ánh mắt vui buồn khó dò nhìn cô. Tân Ý Điền bị cậu nhìn đến cả người không được tự nhiên, chìa tay hươ qua hươ lại trước mặt cậu, hỏi: “Cậu làm sao vậy? Không có bị thứ gì quái đản ám vào người chứ?”

“Đi!” Tạ Đắc tức giận gạt phăng tay cô, cổ sức đập chân ga.

Cô réo lên: “Này, hơn nửa đêm rồi, cậu muốn đưa tôi đi đâu? Còn tinh dầu của tôi? Không phải cậu nói cho người đem đến sao. . .”

Tạ Đắc không đếm xỉa cô, chiếc xe thẳng tiến vào một khu phố gần Thượng Đại, dừng lại ở tầng dưới của một tòa nhà. Tân Ý Điền không theo cậu xuống xe, mà là cảnh giác nhìn cậu, hỏi: “Đây là nơi nào?”

Cửa xe cạnh cô bị mở ra. Tạ Đắc đứng đó nhìn cô, tay cầm chiếc chìa khóa xe tung lên tung xuống trong không trung, thản nhiên nói: “Không phải em muốn lấy tinh dầu sao? Xuống xe hay không tùy em.”

Tân Ý Điền không thể nào tin được liếc xéo cậu, “Cậu không gạt tôi chứ?”

Cậu lôi thùng xe phía sau một cái vali rất lớn, không nói hai lời xoay người đi. Tân Ý Điền tiến thoái lưỡng nan, cô dù sao vẫn không thể ngồi trong xe cả đêm? đành phải bám theo cậu lên lầu. Khi vào cửa, cô có cảm giác tự chui đầu vào lưới.

Căn hộ gồm hai phòng ngủ một phòng khách này là “tẩm thất” của Tạ Đắc khi còn đang học đại học, trang trí rất nhảm chán quy tắc, toàn bộ đồ điện trong nhà đều còn mới. Tân Ý Điền đánh giá bày biện trong nhà, sờ sờ bàn ăn, một lớp bụi dính trên ngón tay, lắc đầu hỏi: “Căn nhà xoàng xĩnh của cậu? Đã bao lâu rồi không dọn dẹp?”

Ngọn tóc cô vô ý lướt qua mặt Tạ Đắc, vừa tê vừa ngứa, kích thích cơn bực phát của cậu. Cậu ấn cô vào tường dùng sức hôn cô, như con dã thú hung mãnh.

Tân Ý Điền giãy dụa quay đầu đi. Đầu lưỡi cậu lướt qua mặt cô, mềm mại trơn trượt ẩm ướt làm cô nhớ đến cún con liếm chân cô. Tạ Đắc đem hai tay cô bắt chéo sau lưng, một tay giữ cô, tay còn lại cởi nút áo trước ngực cô. Về mặt sức lực Tân Ý Điền hoàn toàn không phải đối thủ của cậu, cau mày khấn cầu: “Cậu đừng thô lỗ như thế, tôi sẽ đau –, tôi thấy không khỏe, tôi không muốn!”

Tạ Đắc ngoảnh mặt làm ngơ, động tác thành thạo đẩy cô ngã trên thảm. Cô đột nhiên mất trọng lượng, có điểm choáng đầu hoa mắt, tức giận ngồi dậy, “Trên đất bẩn –, còn nữa, tôi nói rồi tôi không muốn–” Tạ Đắc căn bản không thèm để ý, mãi đến khi phát hiện cô không có dấu hiệu xúc động, lúc này mới ngẩng đầu đang chôn trước ngực cô. Về mặt cậu hơi hoang mang, từ trên người cô lồm cồm bò dậy, đến góc nhà đem vali đặt ngang, mở khóa kéo, trong đồng quần áo lấy ra một trap gối.

“A, tinh dầu của tôi–” Tân Ý Điền la lên, nhặt quần áo trên đất luống cuống tay chân mặc vào.

Cô thấy Tạ Đắc lấy một lọ tinh dầu trong hộp, mở cái nắp hương cô đi đến, thế mới biết cậu không có ý định dừng lại. Đến khi hiểu được cậu muốn làm gì, sắc mặt lập tức biến đổi, nhào đến giật tinh dầu lại, “Đừng, tinh dầu này rất mắc – ”

Về mặt Tạ Đắc phì cười nhìn cô, hồi lâu mới nói: “Vây được, đổi tinh dầu khác.”

Tân Ý Điền liều mạng lắc đầu, sắc mặt nhợt nhạt nói: “Tôi không cần – ”

Tạ Đắc cố sức trừng cô, hít mạnh lớn tiếng: “Em nhân đạo một chút được không?”

Hai người giằng co mất mấy phút. Tạ Đắc quyết định thuận theo dự vọng chính mình. Cậu trở ngược hộp gối, toàn bộ tinh dầu bên trong lăn hết ra ngoài, lượn vòng trên mặt đất. Cậu cầm một lọ trong số đó, nhìn thoáng qua, hỏi: “Hoa lài, được không?”

Tân Ý Điền lã chã sắp khóc nhìn cậu.

Cậu không bị ảnh hưởng, cúi đầu nặn tinh dầu ra lòng bàn tay. Động tác cậu kiên quyết như thế, khiến Tân Ý Điền hiểu rõ đêm nay không có khả năng chạy thoát, thở dài cam chịu, lấy khối tinh dầu trong tay cậu. Cô nửa quỳ giữa hai chân cậu, ngẩng đầu nhìn cậu một cái. Tạ Đắc lộ vẻ vui mừng quá đỗi, một chút ý định ngăn cản cũng không có. Ngón tay cô nhẹ tháo nút quần, chậm rãi kéo khóa xuống.

Tạ Đắc phát ra tiếng thở dốc kích động.

Tân Ý Điền bò dậy, qua loa nhặt áo cậu mặc vào, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt. Tạ Đắc trần nửa người trên theo sau cô, đưa cô bàn chải đánh răng khần mặt. Cậu nghiêng người tựa cửa, nhìn cô từ trong gương, giờ ngón tay cái lên ngoắc ngoắc, không tiếng động tỏ ý khen ngợi! Tân Ý Điền thấy trong gương, cúi đầu không có phản ứng, cấp tốc lau mặt, đẩy kẻ chặn đường là cậu ra ngoài.

Tạ Đắc thấy cô bình tĩnh như vậy, nhất thời hiểu rõ mình không phải là người đầu tiên cảm phục “tài nghệ cao siêu” của cô. Nghĩ tới đây, lòng cậu có phần mất hứng, rầu rĩ không vui mà nói: “Em còn về Bắc Kinh sao?”

Tân Ý Điền khom người nhặt từng cái quần áo trên đất, hỏi lại: “Vì sao không về? Tôi còn phải làm việc.” Tạ Đắc tiến lên ôm cô, ngăn cản cô mặc quần áo, thì thào nói nhỏ: “Ồ lại, đừng đi.”

Cả người Tân Ý Điền bị cậu mạnh mẽ ôm trong lồng ngực, thử vùng vằng không được, bèn buông xuôi, tức giận thuyêt: “Thoải mái xong, cậu còn muốn như thế nào nữa?”

Cậu hà hơi bên tai cô, trêu chọc: “Giúp tôi một lần nữa.”

“Cậu –, lòng tham không đáy!” Tân Ý Điền tức giận mắng to. Cô khó lay chuyển Tạ Đắc đang tinh lực tràn đầy, bị ép làm thêm một lần. Cô làm đi làm lại đến tay môi đều mỗi nhử, chưa kịp phục hồi sức lực, nhanh chóng vọt đi tắm rửa lên giường làm một giấc. Tạ Đắc nằm cạnh bên cô, ngắm nghía mái tóc cô: “Lần trước cũng rất tốt, lần này vì sao không được?” Tân Ý Điền xụ mặt không để ý tới cậu.

Cậu đột nhiên bò dậy, hai tròng mắt sáng long lanh nhìn cô nói: “Nếu không, chúng ta thử lại lần nữa?”

Tân Ý Điền che đầu đau khổ rên rỉ, “Cậu tha tôi đi!”

“Tuy rằng rất kích thích, thế nhưng tôi không muốn mỗi lần đều như vậy.” Tạ Đắc quay người cô lại, thử mở nút áo ngủ của cô. Cô mặc áo sơ mi của cậu muốn ngủ, điều này làm cho cậu càng thêm rục rịch.

Tân Ý Điền gạt tay cậu ra, buồn bực nói: “Dù sao cũng có lúc được, có lúc không được, tôi cũng không biết vì sao.”

Cậu ngẫm nghĩ rồi nói: “Muốn đi khám bác sĩ không?” Tay cậu trượt vào trong áo cô, một đường đi xuống.

“Biển –” Tân Ý Điền hung hăng trừng cậu, “Tôi nói rồi tôi không muốn! Cậu có thể kiềm chế một chút hay không? Nếu cậu không dừng tay –, ra sofa bên ngoài mà ngủ.”

“Được rồi.” Tạ Đắc thấy cô nổi giận, cho dù chưa có đủ, cũng chỉ có thể thôi bỏ đi. Tân Ý Điền trong lòng cậu mơ mơ màng màng ngủ. Cậu bỗng nói bên tai cô: “Tôi ghét cái tên họ Tôn kia.”

Hoàn toàn là một đứa trẻ tùy hứng.

16. Chương 13

Chương 13: Sự ham muốn độc chiếm đáng sợ

Tạ Đắc đối với chuyện Tân Ý Điền và Tôn Quý Thanh qua lại với nhau đến bây giờ còn canh cánh trong lòng. Cậu khi ấy thuộc loại tuổi trẻ ngang ngược khó thuần, là động vật hoang dã hung mãnh, trong thiên tính ngây thơ, sự tàn nhẫn vẫn chưa hoàn toàn rút khỏi. Cậu của bây giờ dường như coi trọng văn minh, hiểu lễ phép, làm việc đều bày mưu lập kế, suy nghĩ tường tận, kỳ thực chẳng qua chỉ thay đổi cách thức chinh phục thế giới một cách hữu hiệu hơn, nhưng sự ham muốn chiếm giữ thực chất bên trong đều không thay đổi một chút nào.

Cậu còn nhớ rõ năm đó cậu đối với Tôn Quý Thanh không chỉ có chán ghét, thậm chí còn ôm ấp một loại ghen ghét mạnh mẽ, hơn nữa còn muốn cả gan hành động loại bỏ.

Tân Ý Điền bắt đầu dạy kèm Tạ Đắc vào mùa thu, đến mùa xuân năm sau, quan hệ hai người đã thân thiết. Năm ấy Tạ Đắc mười sáu tuổi, đang học lớp 11, ba thì quanh năm suốt tháng bận rộn không thấy bóng người, còn mẹ quanh năm suốt tháng dưỡng bệnh nơi khác. Cậu - một con người cô độc, nhạy cảm có ý niệm độc chiếm sự thân mật này càng ngày càng mãnh liệt, thế nhưng luôn không như mong muốn. Tân Ý Điền có bạn bè bao quanh cô, cuộc sống đại học bận rộn mà phong phú, ngoại trừ mỗi cuối tuần đến Tạ gia dạy cậu hai tiết, cô chưa bao giờ chủ động liên lạc cậu.

Mỗi lần đều là Tạ Đắc gọi điện thoại đến phòng ký túc của cô, phần lớn thời gian sẽ lấy lý do “Đề bài không biết làm” mượn cớ, cứ thế quẩn lầy cô nói tiếp. Cô tính tình rất tốt, luôn luôn kiên nhẫn nghe, ngữ khí dịu dàng không tưởng tượng nổi. Một ngày thứ Sáu, cô đến dạy cậu học. Cậu liếc mắt liền phát hiện trên cổ cô có dấu hôn màu đỏ tía, làm bộ lơ đãng hỏi là cái gì. Cô nghĩ rằng cậu không hiểu, gạt cậu nói là bị côn trùng cắn, cúi đầu dựng thẳng cổ áo khoác lên.

Qua sự tiết lộ của bạn cùng phòng cô trong điện thoại, cậu biết cô quen bạn trai. Đối phương là học trưởng của cô, tên là Tôn Quý Thanh. Kỳ thực cậu chẳng để ý đến việc cô quen bạn trai, chỉ cần anh ta không ảnh hưởng đến việc cậu và Tân Ý tiếp tục thân mật là được.

Vào một buổi sáng, cậu gọi điện thoại cho Tân Ý Điền, bảo muốn đi Thượng Đại kiểm cô. Tân Ý Điền đang tính đi phòng thí nghiệm, hỏi cậu đang ở đâu. Cậu nói ở trạm điện thoại công cộng bên ngoài.

“Cậu lại trốn học? Trường học cũng mặc kệ?” Tân Ý Điền đối với chế độ quản lý mười chín trường trung học của thành phố Thượng Lâm hoàn toàn không có gì để nói. Sợ một mình cậu ở bên ngoài gây chuyện sinh sự, không thể làm gì khác hơn là nói: “Vậy cậu đến đây đi. Có điều phải nói trước, tôi phải làm đề cương luận văn, không có thời gian chơi với cậu.”

Cô dẫn cậu đến phòng thí nghiệm. Bạn học cùng cô dùng chung phòng thí nghiệm chưa đến, bởi vậy chỉ có cô cùng cậu hai người. Cậu tò mò hý hoáy thuốc và dụng cụ trên bàn thí nghiệm, cậu vận dụng kiến thức hóa học đã được học bỏ các loại dung môi đầy màu sắc vào ống nghiệm, chơi vô cùng hăng say.

Tân Ý Điền bận rộn ước lượng, đun nóng, chưng cất, khuấy trộn, sau khi được sản phẩm còn phải lọc, sấy khô, cân nặng, thường xuyên không nhớ rõ trình tự kế tiếp, gấp đến độ luống cuống tay chân. Cho nên sau này cô đi Pháp không có tiếp tục học hóa học, mà chuyển ngành học khoa thương mại.

Tân Ý Điền ngửi trong không khí có mùi trứng thối lan tỏa, nhanh chóng mở máy thông gió, cốc mạnh một cái trên đầu cậu, trách mắng: “Cậu làm cái quái gì vậy? Chết lưu huỳnh có độc biết không hả? Tôi sắp chết ngạt rồi!” Cô đuổi cậu khỏi phòng thí nghiệm, “Thật phiền phức. Còn không mau về học đi!”

Cậu năn nỉ: “Ăn xong cơm trưa rồi đi, được không?”

Cô thở dài, trừng cậu một cái.

Bữa trưa ăn tại căn tin. Tạ Đắc nhìn nhìn số người cùng nhau ăn uống trong căn tin đại học cảm thấy rất hứng thú mới mẻ, mà sự xuất hiện bất thành hình của Tôn Quý Thanh lại làm hỏng tâm tình vốn rất tốt của cậu. Tân Ý Điền giới thiệu cậu là học sinh dạy kèm. Tôn Quý Thanh lấy một cây kẹo que từ trong túi quần, trêu đùa: “Bạn nhỏ này, mời cậu ăn kẹo.” Tạ Đắc cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng, buồn bực không lên tiếng nhìn chằm chằm anh.

Tân Ý Điền vì không muốn Tôn Quý Thanh khó xử, cầm lấy kẹo que, điều đình: “Cậu ấy không thích ăn kẹo, cho em đi. Anh ăn gì? Cùng đi?” Cô bỏ Tạ Đắc một bên, đứng dậy cùng Tôn Quý Thanh đi đến trước ô xếp hàng mua cơm và thức ăn, hai người bưng khay cơm trở về, trong miệng cô ngậm kẹo que mà vừa nãy anh cho. Chẳng biết Tôn Quý Thanh nói gì đó, cô cười đến suýt nữa làm cơm canh trong khay sóng ra ngoài.

Bởi vì đang trong giai đoạn thâm nhập tìm hiểu với Tôn Quý Thanh, cho nên lúc ăn, cô không quan tâm đến Tạ Đắc ra sao, mà là không ngừng nói chuyện với người kế bên. Trong căn tin rất ồn ào, mỗi lần cô nói phải để sát vào Tôn Quý Thanh. Lọt vào trong mắt Tạ Đắc ngồi đối diện, chỉ cảm thấy thái độ hai người cực kỳ thân mật. Cậu gia thế ưu việt, thông minh, người trông cũng được, ba mẹ lại cưng chiều, trước mặt người khác chưa bao giờ chịu lạnh nhạt như thế này. Trong khoảnh khắc đó, cậu đã hiểu rõ đạo lý một núi không được có hai hổ.

Cơm nước xong, Tôn Quý Thanh nói anh buổi chiều không có tiết học, “Phía sau dãy lầu thứ hai có một vườn hoa mới xây, có bàn ghế có thể đọc sách làm việc, em đi không?” Tân Ý Điền ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Đúng lúc em phải viết báo cáo thí nghiệm.” Tôn Quý Thanh về phòng ký túc lấy cặp sách, để cô đến đó trước đợi anh.

Tân Ý Điền lưng đeo cặp sách đến dãy phòng học thứ hai, đuổi Tạ Đắc đang theo bên cạnh, “Cậu còn chưa quay về trường học?”

“Tôi vướng víu hai người hẹn hò, đúng không?” Cậu nhìn cô, cười như không cười mà nói.

Cô có chút thẹn quá hóa giận, “Nhảm nhí! Cậu suốt ngày trốn học, không sợ thầy cô phạt cậu sao?”

“Chuyện này không cần chị lo.”

Vườn hoa còn chưa xây xong hẳn, cây cối và hoa cảnh đã sắp đặt, chỉ thiếu hòn non bộ và đèn đường chưa lắp đặt xong. Tân Ý Điền chọn cái bàn dài bên đường ngồi xuống, bày sách vở viết lên, bảo Tạ Đắc trong chừng đồ đạc, chạy dãy phòng số hai phía trước đi toilet.

Hai bên đường là một hàng sồi xanh mới trồng, sợi dây điện bắt đèn đường lộ ra phía ngoài bày trên mặt cỏ, bên cạnh cắm một biển gỗ “Nguy hiểm có điện”. Tạ Đắc thấy thế, nghĩ ngợi một hồi, lấy hai nhánh cây khô lới hai sợi dây điện đỏ xanh ra, luồn phía dưới cây sồi, rồi quấn chân cái ghế, sau đó đem đổ chai nước suối lên ghế.

Chờ Tân Ý Điền trở về, cậu nói với cô rằng cậu phải về trường học, thật ra trốn sau hòn non bộ cách đó không xa chờ xem kịch hay. Qua một lúc, Tôn Quý Thanh chạy đến, ném cặp sách qua một bên ghế, đặt mông ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô.

Chỉ thấy cả người anh từ chỗ ngồi giật bắn lên, “bịch” một tiếng ngã nặng nề trên đất. Tân Ý Điền thậm chí không hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Cô vội chạy đến dìu anh. Thấy trán anh chảy máu, sợ hét lên một tiếng.

“Cẩn thận, có điện!” Tôn Quý Thanh quay đầu nhìn chỗ ngồi nói.

Cô ngồi xổm xuống xem xét tỉ mỉ, phát hiện chân ghế có dây điện, tức giận nói thẳng: “Ai thiếu đạo đức thế này? Không biết sẽ xảy ra tai nạn chết người sao?” Tôn Quý Thanh ôm trán đứng dậy, nhìn cái ghế utor sùng nói: “Gỗ là vật cách điện, đừng lo. Không biết ai không cẩn thận đổ nước lên trên, làm cho cả cái ghế đều dẫn điện. Đừng lấy tay sờ – ”

Tân Ý Điền nghe anh nói thế, lập tức rút cái tay đang chìa tới. Cô lấy bút chì dùng để vẽ tranh bẻ gãy làm hai đoạn, dè dặt gạt dây điện ra, nhìn trán anh nói: “Anh không sao chứ? Vừa may chỉ chảy máu thôi, điện đều được dẫn xuống đất, bằng không hậu quả khó tưởng tượng nổi.”

Tôn Quý Thanh phờ phạc mặt, vuốt vuốt ngực nói: “May mà anh phúc lớn mạng lớn. Lát nữa nhất định phải đi miếu thắp một nén nhang, cảm tạ Bồ Tát phù hộ.”

“Đi thôi, em đưa anh đi phòng y tế bằng bó một chút.” Hai người dọn dẹp sách vở rời đi.

Tạ Đắc từ sau hòn non bộ chậm rãi đi tới, ngồi ở chỗ Tân Ý Điền vừa ngồi. Cậu không những không áy náy, trong đầu nghĩ chính là: nước suối hồi nãy nếu như đổi thành nước muối, nói không chừng có thể lấy mạng của anh ta. Nước muối có thể làm chất điện giải, có tính dẫn điện rất mạnh.

Cậu suýt chút nữa trở thành tội phạm giết người, nhưng khi đó cậu không có tí ti cảm giác sợ hãi.

Trong đầu cậu đã áp ử rất nhiều cách giết người không thấy máu chuẩn bị dùng để đối phó Tôn Quý Thanh. May mà Tân Ý Điền đã nhanh chóng chia tay với anh ta. Tôn Quý Thanh vì thế tránh được một nạn.

Nhưng mà điều cậu không kiểm soát được không phải những việc này, mà là cậu phát hiện được bí mật của Tân Ý Điền.

Tân Ý Điền làm gia sư cho cậu không lâu sau đó chỉ vào một căn phòng trên lầu phía bên trái hỏi: “Phòng này là của ai vậy? Sao lúc nào cũng đóng kín?”

Tạ Đắc cảnh cáo cô: “Chị đừng tùy tiện vào trong -, đó là phòng của anh trai tôi.” Sau đó cậu chủ động nói cô biết, “Mấy năm trước anh tôi vì cứu người nên chết đuối. Đồ đạc bên trong đều là di vật của anh ấy. Có lẽ ba mẹ tôi sợ thấy vật nhớ người, chưa bao giờ vào trong.”

Khi cậu biết được hồi trung học cô học lớp mười một ở Thượng Lâm, nói một câu: “Vây học chung trường với anh tôi rồi.” Bởi vì Tạ Hậu qua đời đã lâu, cậu không suy nghĩ nhiều.

Mãi đến một ngày, cậu lục tìm sách tham khảo còn lưu lại trên giá sách của anh trai, phát hiện hình tốt nghiệp cấp hai được kẹp bên trong. Đầu tiên cậu thấy tên Tân Ý Điền ở mặt sau tấm hình, đối chiếu với tên mới tìm được cô đứng xếp hàng chỗ khó thấy ở phía sau. Khi đó cô để tóc ngắn, cúi đầu không nhìn máy ảnh, dáng vẻ so với hiện tại kém rất xa. Cậu bỗng nhiên bị sốc, thì ra Tân Ý Điền và anh mình là bạn cùng lớp, mà cô chưa bao giờ nhắc tới.

Cậu lấy cuốn album hình của anh trai ra, tỉ mỉ lật xem một lần, mỗi tấm hình chụp chung tập thể đều có cô, du xuân, tết nguyên đán, theo từng cấp lớp đến tận cấp ba. Cho nên cô và anh trai vẫn luôn là bạn cùng lớp? Lẽ nào cô ấy không biết mình là em trai Tạ Hậu?

Cậu vốn định nói cô biết việc mình phát hiện sự trùng hợp này, nhưng trong tiềm thức có một loại lý do không thể giải thích được ngăn cản cậu mãi không nói. Cậu bắt đầu quan sát cô, phát hiện có lúc cô sẽ nhìn mình đến thất thần, đến khi phục hồi tinh thần giảng giải bài tập cho cậu, giọng nói trở nên nhẩn nại, dịu dàng vô cùng. Bất luận cậu làm cô bực mình ra sao, cô sẽ không tức giận, nhiều lắm chỉ bắt đắ dĩ nói một câu: “Nhóc con xấu tính!” Cô bao dung cậu một cách vô hạn như vậy, cậu trẻ tuổi ngộ nghịch lại không kiên nhẫn, quậy tới quậy lui rất cuộc vẫn phải ngoan ngoãn nghe lời cô.

Có một lần cậu đến Thẩm gia tìm cô, thấy được cùng một tấm hình tốt nghiệp cấp hai, kẹp trong cuốn sách Cổ tích Andersen đặt đầu giường cô, không giống chính là, đầu của anh trai bị người ta dùng bút đồ khoanh lại hình trái tim, đứng giữa một đám người vô cùng nổi bật. Cô cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, nhưng vẫn có lòng cất kỹ hình tốt nghiệp cấp hai như vậy, để nó mỗi đêm theo cô vào giấc ngủ – một ý nghĩ đáng sợ dần dần hình thành trong đầu cậu: vì cô thích anh trai, cho nên mới đối tốt với mình như vậy. Cậu thậm chí nghĩ rằng, cô có thể là người yêu của anh mình, mà cậu chẳng qua là đồ thay thế. Cậu lại nhớ đến lần đầu tiên khi cô gặp mình, cô lộ ra vẻ mặt thật kỳ lạ, lúc đó còn tưởng rằng cô bị bệnh, bây giờ đã sáng tỏ mọi thứ!

Cậu thấy rằng chính mình bị lừa, cậu không thể chịu đựng được! Khi Tân Ý Điền đến Tạ gia dạy cậu học, thái độ cậu cực kỳ kiêu căng, lạnh lùng, “Sau này chị không cần đến nữa. Học phí tháng này tôi sẽ cho người chuyển vào tài khoản của chị.” Tân Ý Điền nhất thời sững sờ, ngẩng một lúc lâu mới tiêu hóa những lời cậu nói, khẽ hỏi: “Vậy, vậy hôm nay thì sao, còn, còn học không?”

Lúc đầu cậu nói: “Không cần, chị về đi.” một lúc sau lại kéo cô đang muốn đi, “Quên đi, bữa cuối cùng, chị ở lại giúp tôi đánh dấu mấy phần trọng điểm để thi.” Cậu ném sách giáo khoa đưa cô, còn mình thì về phòng đánh một giấc. Đến khi cậu quay lại, túi xách của Tân Ý Điền bỏ trên ghế, nhưng không thấy người trong phòng. Cậu tưởng rằng cô đi toilet, đợi mười phút vẫn chưa thấy cô quay lại, cậu ra ngoài kiếm cô.

Cậu thấy cánh cửa phòng anh mình khép hờ, từ khe cửa nhìn thoáng qua, Tân Ý Điền quả nhiên ở bên trong. Cô chìa tay muốn lấy thứ gì đó trên bàn học, động tác rề rà giống như đoạn phim quay chậm, vẻ mặt do dự. Khi cô thấy Tạ Đắc đẩy cửa đi vào thì sợ hãi nắm chặt tay sau lưng, như đứa trẻ làm sai bị người khác bắt được, vẻ mặt hoảng loạn xin lỗi: “Xin lỗi – ”

Mặt Tạ Đắc dường như nghiêm lại, lạnh lùng hỏi: “Chị ở đây làm gì?”

“Không có -, tôi, tôi chỉ tùy tiện đi vào, vào xem thử -” Cô tay chân luống cuống giải thích, thấy ánh mắt cậu sắc bén, cho rằng cậu không tin cô, hiểu lầm tay chân cô không sạch sẽ, gấp đến độ vẻ mặt đỏ bừng, “Cậu đừng hiểu lầm, tôi thật sự chỉ tùy tiện xem thử- ”

Cậu đột nhiên gầm lên: “Vậy tại sao chị không vào phòng khác, lại vào phòng này?”

“Xin lỗi!” Tân Ý Điền cúi đầu xin lỗi, “Tôi không nên đi lung tung.” Nói xong cô sượt qua người cậu ra ngoài, nhanh chóng chạy khỏi phòng, đến thư phòng dưới lầu cầm túi xách, lễ phép chào tạm biệt cậu, sau đó chạy đi.

Tạ Đắc thất vọng về phòng anh trai. Cậu đứng nơi cô lúc nãy vừa đứng, ngẩng đầu, đối diện cậu chính là một khung hình thủy tinh. Bên trong là ảnh chụp anh cậu lúc học cấp ba, mặc đồng phục xanh trắng xen kẽ nhau, trông anh cười có hơi thẹn thùng.

Hành động của Tân Ý Điền đã chứng thực suy đoán trong đầu cậu. Cuộc đời cậu lần đầu tiên nhận thức được cái gì là đau khổ. Loại đau khổ này so với sự đau khổ khi anh trai đột nhiên qua đời hoàn toàn không giống nhau.

Mẹ Tạ từ viện điều dưỡng ở Thanh Đảo trở về. Cậu hỏi mẹ mình, “Mẹ, con và anh hai trông có giống nhau không?” Mẹ Tạ nghe thấy cậu nhắc đến đứa con lớn đã qua đời, nước mắt lập tức trào ra, “Bây giờ mẹ chỉ cần vừa nghĩ đến anh con, ngực mẹ khó chịu như dao cắt. Anh con sao mà số khổ thế này -” bác gái giúp việc trong nhà vội vàng chạy đến đuổi cậu đi, “Không biết sức khỏe mẹ con không tốt sao? Con còn kích động bà ấy như vậy!”

Tạ Đắc lảng lạng bỏ đi. Bác gái đỡ mẹ Tạ vào phòng nghỉ ngơi, ra ngoài nói với cậu: “Còn muốn hỏi sao? Con và anh con căn bản là từ một khuôn mẫu in ra. Sau này ít đề cập những chuyện này, biết không? Con không thấy mẹ con khóc sắp mù mắt rồi à!”

Tạ Đắc quyết định cắt đứt qua lại với Tân Ý Điền. Sau này cậu không bao giờ muốn gặp lại cô nữa. Thế nhưng khi cậu biết được Tân Ý Điền sắp đi du học, cậu đã thay đổi ý định. Cậu muốn có được cô.

Bây giờ cậu có được cô rồi. Tạ Đắc nhìn người ngủ say trong lòng mình, chẳng qua chỉ cách trở thời gian sáu năm đằng đẳng .

Tân Ý Điền mới tản sáng đã về Thẩm gia thu dọn hành lý. Mẹ Tân hỏi cô có cần gọi điện thoại gọi taxi không, cô lại nhận được điện của Đồng Toàn, “Cô Tân, cậu Tạ bảo tôi đưa cô ra sân bay. Bây giờ tôi ở trước nhà cô.” Cô vội vàng chạy ra đón Đồng Toàn vào nhà, “Anh Đồng, thật là làm phiền anh quá rồi. Anh ăn sáng chưa?”

“Không sao, đưa cô ra sân bay trước đã.”

Mẹ Tân vội chạy vào bếp gói một ít bánh bao, bánh quẩy, để anh mang theo ăn trên đường. Tân Ý Điền kéo vali ra, cười nói: “Anh Đồng, vậy tôi không khách khí nha. Hôm nay dậy trễ, suýt chút ngủ quên.”

Đồng Toàn vừa lái xe vừa xoa dịu cô: “Không cần gấp, thời gian còn sớm, tới kịp mà. Cậu Tạ trước giờ đợi đến khi máy bay cất cánh trước một tiếng mới xuất phát.”

“Cậu ấy mà đi là đi lối dành cho khách VIP đúng không?” Tân Ý Điền lẩm bẩm, “Bây giờ là giờ cao điểm đi làm, tôi sợ kẹt xe. Ôi, đến sân bay còn phải đổi vé đăng ký, ký gửi hành lý.”

Đồng Toàn nói đùa: “VẬY thì để máy bay đợi cô vài phút. Cô đến sân bay rồi, bọn họ dù sao vẫn không thể vứt cô không lo.”

Trên thực tế Tân Ý Điền chẳng những không lỡ chuyến bay, trái lại nhân họa đắc phúc. Cô đăng ký thủ tục quá trễ, khoang phổ thông đủ người, nhân viên công tác sân bay buộc lòng phải nâng cấp khoang máy bay miễn phí cho cô. Bởi vậy cô tốn tiền khoang phổ thông mà được ngồi khoang hạng nhất. Cô hạ ghế xuống để ngang, lúc nằm xuống ngủ nghĩ thầm: thì ra cuối cùng công việc đăng ký thủ tục còn có lợi ích thế này, xem ra sau này phải bắt chước làm theo.

Cô về Bắc Kinh làm việc chưa được hai ngày, thì nhận được điện thoại của Đồng Toàn, “Cô Tân, cô tan tâm chưa? Cậu Tạ bảo tôi đón cô đi ăn.”

Phản ứng đầu tiên của Tân Ý Điền là – “Người ta đâu? Vì sao không tự mình đến?” Cô đang đấu tranh có muốn đến chỗ hẹn hay không.

“Chuyện này –, cậu Tạ còn đang ở công trường xây dựng kiểm tra– ”

Tân Ý Điền ý thức được sự khó xử của Đồng Toàn, vội nói: “Anh Đồng, vừa nãy tôi chỉ nói đùa. Anh đã tới rồi sao? Chờ chút, tôi dọn dẹp đồ đạc một chút, xuống liền.”

Trên đường đi Đồng Toàn vẫn còn giải thích: “Cậu Tạ vốn định đích thân tới, hôm nay tự cậu ấy lái xe. Sau lại lo lắng tạm thời đến không kịp, ừ tắc giao thông ở Bắc Kinh lại dữ dội, mới bảo tôi tới đón cô trước – ”

Tân Ý Điền do hồi nãy lỡ lời nên hối hận mãi, vội vàng đáp: “Anh Đồng, anh đừng hiểu lầm, tôi không có giận, có thể ngồi xe anh là vinh hạnh của tôi. Tạ Đắc cậu ta lái xe lúc nào cũng vượt đèn đỏ, tôi mới không cần ngồi xe cậu ta.”

Đồng Toàn cười ha ha, “Cô Tân, cô có thể ở cùng với cậu Tạ, tôi thật vui mừng.”

Tân Ý Điền rất muốn phản bác anh, nói mình chưa từng ở chung với Tạ Đắc. Suy nghĩ cẩn thận, bỏ đi thì hơn. Cô ngồi trên xe, anh làm tài xế, đến nơi đã định cùng anh vào ăn bữa tối, cái này giống như kẻ trộm mà nói mình không có trộm đồ thật không đủ sức thuyết phục.

Qua một hồi, Đồng Toàn nhìn vẻ mặt cô, dè dặt nói: “Mới nãy trên đường đi gặp phải cô Vương, cô ấy xách túi lớn túi nhỏ mấy thứ hàng shopping, một mình xách không hết, tôi nhân tiện đi đến giúp cô ấy một tay . . .” Anh tạm ngừng, thấy Tân Ý Điền hình như không để ý ra sao, thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới nói tiếp, “Nghe nói cô Vương có thai, cũng không biết là thật hay giả. Chuyện này nghe như chuyện giỡn chơi.”

Đồng nghiệp trong công ty biết được tin cô chia tay, mặc kệ quen biết hay không quen biết, đều sôi nổi tỏ ý thông cảm và an ủi, tất nhiên, cũng khó tránh khỏi châm chọc khiêu khích rồi cười hả hê sau lưng. Tân Ý Điền đã sớm thành thói quen chuyện này. Bởi vậy bất kể là Ngụy Tiên hay là Vương Nghi Thất bây giờ đã không thể kích thích sóng dữ dâng trào mãnh liệt trong lòng cô. Điều cô vô cùng kinh ngạc chính là thái độ hoà nghi của Đồng Toàn, nói anh biết: “Là thật đó, báo cáo kiểm tra của bệnh viện viết rất rành mạch rõ ràng.” Lại nói thêm: “Tôi xem qua rồi.”

Đồng Toàn nhìn cô một cái, nhin không được nhắc nhở cô: “Loại chuyện này cũng có thể làm giả. Chỉ cần bệnh viện có người quen, khai giấy chứng minh bệnh tật hoặc là báo cáo kiểm tra gì gì đó, rất dễ dàng. Hơn nữa, cô Vương trước đây không phải không dính dáng chuyện loại này.”

Tân Ý Điền bị câu nói anh gợi lòng hiếu kỳ, “Cô ta trước đây thế nào?”

“Ôi, dù sao thì việc này cũng đã qua rồi, nói ra cũng không có gì quan trọng. Khi đó cậu Tạ và cô Vương đang yêu nhau–, Cô Tân, cô đừng hiểu lầm, đây đã là chuyện mấy năm trước rồi, bây giờ họ đã chia tay lâu rồi. Cô Vương lúc nào cũng trách cậu Tạ không có thời gian bên cô ấy, cậu Tạ lại không chịu chiều theo cô ấy, vì vậy đề nghị chia tay. Cô Vương có lẽ không cam lòng, đồng thời lại cảm thấy mất mặt, khi đó cô ấy còn chưa đến hai mươi tuổi, làm việc rất kích động, một mạch đến hiệp hội bảo vệ phụ nữ và trẻ em tố cáo

cậu Tạ đánh cô ấy, còn đưa ra báo cáo xét nghiệm thương tích. Thật ra cậu Tạ hoàn toàn không chạm vào cô ấy, là tự cô ấy không cẩn thận từ trên cầu thang lăn xuống dưới, báo cáo xét nghiệm thương tích cũng là do bạn cô ấy làm bác sĩ giúp cô ấy khai.”

“À, thì ra là như vậy!” Tân Ý Điền tỏ vẻ khiếp sợ.

”Vốn lúc đầu chúng tôi muốn truy cứu trách nhiệm pháp luật của cô Vương, tố cáo cô ấy vu khống. Cậu Tạ nói ngày đó sở dĩ cô ấy té từ trên lầu xuống, có lẽ do cậu ấy đề nghị chia tay làm cho tâm trạng cô ấy hoang mang, khi lên lầu bị trượt chân, mới phát sinh ngoài ý muốn như vậy, hơn nữa cậu ấy cũng không phải là hoàn toàn không có trách nhiệm. Cho nên chúng tôi đành phải bỏ qua, cho dù danh dự cậu Tạ đã bị xúc phạm rất lớn.

Tân Ý Điền thở dài: “Lúc đó cô ta hẳn là khóc rất kịch liệt, mới xảy ra hạ sách này đây. Thà rằng cùng đến chỗ chết, cũng tuyệt đối không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Ôi, tính nết cũng có hơi hiếu thắng quá rồi đấy.”

“Bởi vì có vết xe đổ như vậy, cho nên tôi mới bán tín bán nghi chuyện Vương Nghi Thất có thai. Thật ra con người cô Vương không hư hỏng, rất rộng lượng với người khác, cũng rất có nghĩa khí, chỉ là một số cách thức giải quyết sự việc của cô ấy, mọi người không thể hiểu nổi.”

Tân Ý Điền không nói gì. Cô đối với chuyện Vương Nghi Thất có thai hay không đã không còn quan tâm nữa. Thời gian ngắn ngủn mấy ngày, cô đã hiểu được câu mọi người thường nói “Vận mệnh biến ảo vô thường” là như thế nào. Cô trước đây cũng luôn luôn hỏi những điều như vậy “Cuộc sống vì cái gì mà phải đùa cợt tôi như thế”. Bây giờ cô lại nghĩ, có lẽ là bởi vì nó đang dạy bạn làm thế nào để học “Thần nhiên chấp nhận”, nội dung trong đó bao quát gồm có đau khổ, bi thương, tuyệt vọng, hạnh phúc, vui vẻ, hy vọng vân vân, đến khi nào bạn học được mới thôi. Trong quá trình học, có người đạt yêu cầu, có người không đạt yêu cầu.

Cô muốn đạt yêu cầu. Vương Nghi Thất so với cô trẻ hơn rất nhiều, còn chưa hiểu được đối nhân xử thế cần phải có lòng kính nể. Có rất nhiều cô gái cùng tuổi với cô, đều không tin chuyện nhân quả tuần hoàn, báo ứng không sai. Các cô tin vào chọn lọc tự nhiên, thuyết tiến hóa của loài thích hợp nhất, cũng cho rằng đây chuyện đương nhiên, mà đã quên nhân loại đang trong quá trình xây dựng phát triển dài đằng đẵng các luân lý xã hội và hệ thống đạo đức. Các thứ đấy nhìn nhưng không dùng được, trên thực tế thì vững chãi, đồng thời sau cùng đem hành vi và việc làm của bạn tác dụng ngược lên bản thân bạn. Dùng một thành ngữ tóm lược lại, gieo nhân nào gặt quả nấy. Có khi là quả tốt, có khi là quả xấu.

Đối với cá nhân mà nói, trên cơ bản là như thế này. Nhưng mà đem kỳ vọng đặt vào người khác, mong muốn tất cả mọi người ác hữu ác báo, có hơi lý tưởng hóa quá mức, loại kỳ vọng này lại tiến thêm một bước cá nhân hóa, vậy chính là “Mê tín” rồi. Rất nhiều thí dụ chứng minh, “Thiện ác đến cùng đều có báo ứng” cũng không phải chân lý.

Cá nhân và thực tế là mâu thuẫn như vậy.

“Trên đầu ba thước có thần linh”, Tân Ý Điền dùng nguyên tắc hành động như vậy ràng buộc chính mình, nhưng cũng không có ác độc mà nguyên rửa Vương Nghi Thất gặp phải xui xẻo, chỉ hy vọng có thể thoát được cô ta.

Cô đang cân nhắc việc dọn nhà.

17. Chương 14

Chương 14: Hoa diên vĩ biết ca hát

Hợp đồng thuê nhà của Tân Ý Điền chưa đến kỳ, Tiểu Quách cùng trọ với cô đối với việc cô dọn nhà trước hạn lúc đầu có chút không hài lòng. Cô nói: “Chị đi, em có thể cho người khác thuê lại, kiếm khách thuê nhà mới vào ở. Về phía chủ nhà chị đã sắp xếp ổn thỏa rồi, ông ấy nói không thành vấn đề.” Tiểu Quách nghĩ đến việc mỗi tháng có thể nộp tiền thuê nhà ít một chút, vui vẻ đồng ý.

Tân Ý Điền bắt đầu lên mạng tìm nhà. Đây quả thực là chuyện thử thách con người: ngàn phòng cho thuê, vạn người hàng xóm. Đồng nghiệp bên cạnh cô nói: “Ồ chung với người khác nhiều vấn đề lắm. Sao em không ở một mình? Em cũng không phải không đóng nổi tiền thuê nhà.” Cô nhìn chằm chằm mẫu tin thông báo cho thuê nhà ở ghép trên mạng nói: “Hai người trọ đương nhiên có lợi hơn so với một người trọ, đây là thứ nhất; thứ hai, một người trọ, buổi tối nếu như xảy ra bệnh cấp tính, chẳng có người gọi xe cứu thương giúp chị.” Đồng nghiệp cười nói: “Em không phải quen bạn trai mới rồi sao? Không ở chung với cậu ấy?”

Tân Ý Điền làm mặt hề, nhìn cô cười, “Con mắt nào của chị thấy em quen bạn trai?” Đồng nghiệp cười cô bịt tay trộm chuông, “Chị không cần nhìn, nghe cũng nghe ra được. Cậu ấy không phải ngày nào cũng gọi điện cho em sao?” Đang nói chuyện, Tạ Đắc lại gọi tới. Cô thở dài, “Thật sự em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.” Cô cầm di động đến hành lang ẩn phím nghe. Đồng nghiệp ở phía sau cười nói: “Vậy thì khỏi rửa, dứt khoát cùng một giuộc đi.”

Câu đầu tiên của Tạ Đắc trước giờ luôn là hỏi cô đang ở đâu.

“Thời gian làm việc, không ở công ty còn có thể ở đâu? Còn cậu, đang làm gì, không bận sao?” Tân Ý Điền đối với cậu hỏi của cậu có chút không kiên nhẫn, nhưng giọng nói trước sau như một vẫn dịu dàng.

“Đang họp.”

“Vậy cậu còn gọi điện cho tôi?”

“Họp cũng phải đi toilet chứ.”

“Ồ, cậu lại lén lút chuồn ra ngoài! Trước đây cậu luôn trốn học, bây giờ có thể gọi là trốn họp được không?” Cô cười nói mát cậu.

“Em muốn gọi thế nào thì gọi thế ấy, tùy em vui là được.” Người nào đó tâm tình khá tốt, dịu dàng hỏi: “Cuối tuần có thể đến Thượng Lâm không?”

Cô làm bộ mặt đau khổ nói: “Đi làm hết năm ngày, mệt chết đi được, cuối tuần tôi chỉ muốn nằm dí ở nhà đánh một giấc.”

Cậu không vừa lòng nói: “Mỗi ngày tôi đều đi làm, cũng không có mệt như em.”

“Trời ơi, cậu còn trẻ mà -, á, lát nữa nói tiếp, có học sinh tìm tôi.” Cô cúp điện thoại, tập trung tinh thần làm việc.

Ngụy Tiên gửi cho cô một tin nhắn, nói anh chuyển lại phí trang trí căn hộ vào thẻ ngân hàng của cô, cũng nhắc nhở cô là bên ngân hàng công thương, cuối cùng kèm thêm một câu “Xin lỗi”. Tân Ý Điền xem hết tin nhắn liền xóa. Khi cô đến ngân hàng giải quyết công việc, tiện thể kiểm tra số dư một chút, giật mình. Khi trang trí căn hộ, dự tính chi phí là hai mươi vạn, hai người chia đôi, cô ra mười vạn, nhưng Ngụy Tiên lại đem hết hai mươi vạn chuyển vào tài khoản của cô.

Cô vừa tức vừa giận, hỏi nhân viên quầy giao dịch có thể chuyển lại số tiền không. Đối phương trả lời có thể, nhưng phải thu thêm phí kiểm đếm. Cô càng thêm buồn bực, một mạch rút hết mười vạn tiền mặt, bắt xe đến công ty Ngụy Tiên, gọi điện thoại cho anh, lạnh lùng nói: “Tôi đang ở dưới công ty anh, bây giờ anh xuống đi, ngay lập tức!”

Ngụy Tiên trong lòng hiểu rõ, khi Tân Ý Điền đem túi tiền mặt trả lại anh, chắc hẳn anh có ý gì, anh không nhận, khẽ nói: “Anh không có ý gì đâu, anh chỉ là, anh chỉ là rất xin lỗi...”

“Cho nên anh muốn dùng tiền bù đắp hổ thẹn trong lòng anh?” Tân Ý Điền cười lạnh lùng một tiếng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Có phải chỉ cần tôi nhận mười vạn này, lương tâm của anh có thể được giải thoát?”

Về mặt Ngụy Tiên vô cùng bối rối.

“Nhưng mà vì sao tôi cần phải làm lương tâm anh được giải thoát? Đó không thuộc trách nhiệm của tôi!” Cô đem túi tiền nhét vào tay anh, hung dữ nói: “Anh làm cho rõ ràng, tôi với anh không còn bất kì quan hệ nào. Anh cầm những đồng tiền này mua sữa bột cho con anh đi!”

Ngụy Tiên chỉ có thể ngơ ngác nhìn cô bỏ đi, cái gì cũng bù đắp không được, loại cảm giác này khiến anh vô lực. Anh uể oải tan sở, đến Tùng Lộ Hoa Viên đón Vương Nghi Thất đi ăn. Vương Nghi Thất từ sau khi biết được mình mang thai, vẫn buồn bực không vui, thái độ đối với Ngụy Tiên cũng trở nên không kiên nhẫn, động một tí liền phát cáu với anh. Ngụy Tiên thông cảm cô là phụ nữ có thai, mang thai mười tháng rất là khổ cực, tất cả đều nhẫn nhịn.

Vương Nghi Thất sa sầm mặt ngồi ghế phụ, lớn tiếng trách móc: “Không thể hút thuốc, không thể trang điểm, không thể mang giày cao gót, đi dạo phố cũng không cho, anh nói em sống còn ý nghĩa gì cơ chứ—” tay trái cô đụng phải túi giấy bên cạnh, không nhịn được hỏi: “Đây là cái gì?” Cô cầm lên xem, trợn trắng mắt, “Anh mang nhiều tiền trên người nhiều như vậy, không sợ bị người ta cướp hả?” Lại hỏi anh rút nhiều tiền như vậy để làm gì, có phải xảy ra chuyện gì hay không.

Ngụy Tiên không giấu giếm cô, đem chuyện xảy ra trong chiều nay nói tóm gọn đơn giản một lần. Cô đột nhiên nổi giận, cười khẩy nói: “Anh tưởng anh là ai? Người ta coi trọng mười vạn này của anh sao? Còn chưa đủ tiền dây treo điện thoại mà Tạ Đắc tặng cô ta! Tự làm bẽ mặt mình ư? Bây giờ cô ta và Tạ Đắc ở chung với nhau, có phải anh hối hận rồi không?”

“Em có thể bình tĩnh một chút được không?” Ngụy Tiên nhúc nhích đầu mà nói, “Em đừng hiểu lầm —, bất kể nói như thế nào, là anh có lỗi với cô ấy trước — ”

“Anh có lỗi gì với cô ta? Anh tưởng rằng cô ta bằng thanh ngọc khiết, thần thánh bất khả xâm phạm sao? Lúc cô ta và Tạ Đắc mơ hồ mờ ám, anh còn nằm mơ đấy!”

“Đủ rồi!” Ngụy Tiên lớn tiếng mắng cô, “Giẫm nát cô ấy dưới chân, tha hồ mà hãm hại, nói xấu, như vậy em mới vừa lòng sao?”

Vương Nghi Thất ngậy người, lập tức tức giận đến xanh mặt, “Dừng xe! Em muốn xuống xe!” Cô xoay người phá cửa xe, đập mạnh vào cửa sổ xe.

Ngụy Tiên sợ động tác cô quá mạnh, làm bị thương đứa con trong bụng, phải dừng xe ven đường, dẫn hai tay cô đang vung vẩy lung tung, “Em tức cái gì vậy? Vì em, anh ngay cả nhà cũng không thể về.” Anh thở dài, “Đừng tức giận, ăn quan trọng hơn. Em không đói bụng, cục cưng sẽ đói.”

“Tôi mới mặc kệ nó có đói bụng hay không! Tôi không hề muốn có nó!” Cô lớn tiếng nói không hề có chút trách nhiệm nào, “Anh ngược lại rất khỏe, tạm thời thoải mái rồi, nhưng tại sao tôi phải chịu tội thế này?”

Ngụy Tiên không biết nên dỗ cô như thế nào để làm hài lòng cô gái trong độ tuổi này, đã ngang ngược lại vô lý, khi tức giận căn bản là không có cách nào khai thông. Cơm nước xong thì dạo cửa hàng, hai người đến khu trang sức, Vương Nghi Thất đặc biệt quan tâm mấy thứ trang sức kim cương, ghé vào quầy hàng xem kỹ từng món, hoàn toàn không đếm xỉa tới Ngụy Tiên đang theo sau.

Ngụy Tiên vì muốn cô vui, mua ngay tại chỗ một chiếc nhẫn kim cương mà cô ngắm nghía rất lâu, giá niêm yết là chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín. Anh đưa tiền mặt. Số tiền đó tương đương hơn nửa năm tiền lương của anh.

Khi anh đeo nhẫn vào tay Vương Nghi Thất, cô hưng phấn đến mặt đỏ bừng, kéo tay Ngụy Tiên lắc vừa nhảy vừa múa, lập tức đem chuyện không vui hồi này quên đến chín tầng mây.

Ngụy Tiên nhìn cô cười yêu chiều, lắc đầu nói: “Vừa khóc vừa cười, con chó nhỏ đi tiểu, cũng không xấu hổ!” Niềm vui của cô là trực tiếp như vậy, không hề che giấu, giống như cơn tức của cô đến không hề có quy luật.

Tân Ý Điền đến lúc dọn nhà xong mới nói chuyện này với Tạ Đắc. Cậu hơi tức giận, “Tại sao em không thương lượng với tôi trước? Chuyện gì cũng tự mình định đoạt?” Tân Ý Điền không ngờ rằng cậu phản ứng mạnh thế này, giải thích: “Dọn nhà mà thôi, cũng không phải đại sự gì. Đồ đạc tôi không nhiều lắm, tìm công ty dọn nhà, cũng không cần tự mình đụng tay. Hơn nữa, bây giờ không phải tôi đặc biệt gọi điện báo cáo cậu sao.”

Đầu dây bên kia không lên tiếng, đối phương rõ ràng vô cùng không hài lòng.

“Alo, cậu làm sao vậy? Tín hiệu không tốt hả?”

“Hiện giờ em trọ ở đâu?” Đối mặt với sự thực đã ngã ngũ, cậu chỉ có chấp nhận.

“Ở gần công ty, đi bộ chỉ tốn hai mươi phút, mỗi ngày có thể không chen chúc giao thông công cộng, đường xe điện ngầm đi làm, thực sự là quá tuyệt vời! Cuộc sống nặng nề lại trở nên tốt đẹp.” Cô vô cùng vui vẻ, còn nói: “Cô bạn trọ chung với tôi cũng đi làm ở gần đây, nhỏ hơn tôi hai tuổi, đã kết hôn rồi. Chồng cô ấy điều đến Tế Nam công tác, vì thế có một phòng trống cho thuê.”

“Tại sao em không trọ một mình? Thế này chẳng phải tôi lại bất tiện đến chỗ em?” Tạ Đắc vô cùng bất mãn đối với việc cô không cân nhắc tới suy nghĩ của mình.

“Không phải em đang ở Thượng Lâm sao?”

Cậu ngập ngừng, buồn bực hỏi: “Cuối tuần em có đến không?”

Tân Ý Điền lập tức cảm thấy nhức đầu, “Cuối tuần tôi phải tăng ca, chủ nhiệm Tề vừa mới nói...” Không đợi cô nói xong, đối phương cúp ngay điện thoại. Cô nhìn điện thoại lẩm bẩm: “Công việc của cậu thì cao nhất, không cho phép tôi chăm chỉ có trách nhiệm với công việc sao? Hôm nay là thứ năm rồi, vé máy bay gần như không giảm, ai mà chịu cho nổi?”

Ngày hôm sau, cô mới vừa đi làm thì nhận được vé máy bay điện tử do công ty chuyển phát nhanh đưa đến, chỉ dùng tên cô để đăng ký. Thời gian ghi trên vé là tám giờ tối hôm nay. Cô xem giá cả phía dưới tấm vé, suýt chút thốt ra, khoang hạng nhất, giá gốc. Việc đã đến nước này, cô không thể không xin chủ nhiệm Tề nghỉ phép.

Nào biết chủ nhiệm Tề đùng phải cô trên hành lang, gọi cô lại: “Tiểu Tân này, vừa nãy bạn trai cô gọi điện nói cuối tuần này cô phải về nhà, vậy mai cô không cần đi làm.” Tân Ý Điền vội đồng ý, đối với cách làm im lìm không hé răng, ngang ngược chuyên chế của Tạ Đắc vừa yêu vừa ghét.

Tan làm cô về chỗ trọ thu dọn qua loa một lúc rồi đi thẳng đến sân bay.

Đến Thượng Lâm rồi, Tạ Đắc tự mình lái xe tới đón cô. Một mình cậu, không dắt theo trợ lý theo sau cũng không có mang theo vệ sĩ. “Buổi tối tôi ở đâu?” Tân Ý Điền trước khi lên xe hỏi cậu.

Cậu ít khi nói giỡn, “Ngủ ngoài đường!”

Cô làm một dấu tay “OK”, “Được nha, hoàn toàn không thành vấn đề! Có một năm tôi đi du lịch u Châu, cả một mùa hè đều ngủ ngoài đường. Cùng với một đoàn du học sinh, mỗi người mang theo một cái túi ngủ, công viên, quảng trường, ngoại ô, nằm ngang nằm dọc, mới tảng sáng bò dậy, đâu đâu cũng thấy người nằm neho nhúc nhích, y chang nhà xác. . .”

Tạ Đắc chợt quay đầu lại nhìn cô, một hồi lâu mới hỏi: “Ở nước ngoài sống tốt không?”

Tân Ý Điền nghiêm túc ngẫm nghĩ, gật đầu đáp: “Tốt nhiều hơn so với xấu.” Trải qua khoảng thời gian sống ở nước ngoài, làm cho cô hình thành nên thái độ hăng hái, lạc quan đối với cuộc sống, cũng khiến cô đối với những chuyện tươi đẹp như tình yêu, hạnh phúc, gia đình vân vân rất tin tưởng không hề nghi ngờ.

“Lúc trước khi tôi chưa tiếp nhận công ty, tôi cũng đã từng nghĩ cuộc sống là như thế. Bây giờ—” Cậu lắc đầu, mắt nhìn phía trước, nói với giọng điệu bình thản không dao động: “Có lúc tôi không hiểu bản thân tại sao cần phải mệt mỏi chạy đôn chạy đáo như vậy. Tôi không hề có thời gian hưởng thụ cuộc sống, thậm chí lúc tôi nhớ em nhưng không thể đi tìm em —, có điều, đây cũng chẳng là gì, dù sao đã là thói quen rồi. Mỗi người đều có trách nhiệm của mỗi người.”

Tân Ý Điền nhìn vẻ mặt cậu uể oải, không biết nói gì cho phải. Cô biết cậu chẳng cần sự đồng cảm và an ủi của người khác. Cậu chỉ mệt thôi.

Cô ngẫm nghĩ, thay đổi đề tài, “Vừa nãy trên máy bay, đọc được một bài thơ của Thư Đình.” Tạ Đắc liếc cô một cái, tiếp tục lái xe, đối với đề tài này hoàn toàn không có hứng thú.

Cô tự mình nói: “Bài thơ tên là ”Hoa diên vĩ biết ca hát“, vô cùng có ý nghĩa đó.” Cô bắt đầu khẽ ngâm nga:

”Trước khuôn ngực anh

Em đã trở thành hoa diên vĩ biết hát

Hơi thở nhẹ nhàng của anh lay động em

Dưới mảnh trăng sáng đỉnh đong

Dùng bàn tay to rộng của anh

Tạm thời

Che phủ em đi–”

Cô dừng lại, hỏi cậu: “Thế nào? Nghe ra được gì không?”

Tạ Đắc đáp thờ ơ cho có lệ, “Hay –, à, tới rồi, xuống xe.”

Tân Ý Điền không nói gì thêm. Cô nhìn khách sạn năm sao đứng sừng sững trước mắt, nói: “Không cần lãng phí như thế, tôi có thể về Thẩm gia.” Câu trả lời của Tạ Đắc khiến cô giật mình không nhỏ, “Tôi ở đây.”

Cô đứng trên ban công rộng rãi ở một căn phòng xa hoa như trong một căn hộ quan sát cảnh đêm ở Thượng Lâm, quay đầu lại hỏi: “Cậu có nhiều nhà như vậy, vì sao phải ở khách sạn?”

Tạ Đắc cầm một chai rượu vang và hai ly rượu đi đến, “Có gì khác nhau sao?”

“Ở khách sạn tuy rằng tiện lợi, nhưng mà cậu không cảm thấy không có sức sống sao?” Cô cầm lấy cái ly cậu đưa qua, uống một ngụm, “Tôi không thích ở khách sạn, không có cảm giác thuộc về mình, bởi vì biết rằng không sớm thì muộn cũng phải đi.”

“Dù sao cũng chỉ là về ngủ mà thôi, ở chỗ nào chẳng được.” Cậu ra vẻ không quan trọng, “Năm mới lễ tết, thời gian rảnh rỗi, tôi cũng về nhà. Có điều –” Cậu dừng lại ngẫm nghĩ, “Em đã không thích ở khách sạn, vậy tôi đi hỏi thử bọn họ xem có nhà nào cần bán không. Em thích dạng nhà ra sao? Lớn một chút hay nhỏ một chút? Căn hộ hay biệt thự . . .”

Tân Ý Điền vội cắt ngang cậu, “Cậu vẫn nên ở khách sạn tiếp đi, nếu không lấy ai dọn dẹp nhà cửa cho cậu? Tôi đây ở Bắc Kinh, núi cao sông dài, có lòng mà không có sức– ”

Tạ Đắc uống hết rượu trong tay, sau đó đặt ly qua một bên, lại gần ôm cô, thì thầm nhỏ nhẹ bên tai cô: “Hôm nay có thể chứ?”

“Cậu để tôi tắm trước đã – ”

Cậu không cho cô chạy thoát, quả quyết bám chặt cô, hôn cô dịu dàng. Tân Ý Điền bị cậu đẩy ngã tại chỗ, nhin không được hỏi: “Tại sao cậu thích trên đất như vậy? Giường tôi cậu ngại nhỏ, giường cậu không phải vừa lớn vừa êm sao?” Ánh mắt cô nhìn vào phía trong phòng.

“Trên đất không có tiếng động!” Nói xong cậu cởi y phục từ trên vai cô ra. Tân Ý Điền nằm ngửa trên thảm mặc cậu loay hoay, lấy tay chỉ vào bầu trời ngạc nhiên nói: “Mau nhìn, ánh trăng! Hôm nay mừng mấy, âm lịch?” Cô bò dậy muốn đi lấy điện thoại tra lịch.

Tạ Đắc chịu không nổi cô, “Em có thể tập trung một chút được không?” Nhìn cô với bộ mặt buồn bực, phát cáu: “Em nếu như không được, tôi sẽ dùng cái này.” Cậu từ trong túi quần lấy ra một lọ kem bôi trơn.

“Không cần –” Tân Ý Điền đột nhiên bị cậu đẩy ngã, ghé vào trên người cậu, nụ cười dịu dàng cởi nút áo sơ mi cậu. Tạ Đắc bán tín bán nghi, vì trước đây đã bị đùa giỡn rất nhiều. Tân Ý Điền nằm nửa người trong lòng cậu, như mặt trăng bị người ta cần treo lơ lửng, ánh trăng sáng tỏ như một dải lụa trắng trải trên người cô. Cô chột vồ mặt cậu hỏi: “Cậu còn nhớ bài thơ tôi đọc lúc này không?”

Tạ Đắc từ gáy cô ngẩng đầu lên, ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái gì hoa diên vĩ?”

”Đúng rồi, cậu nghe nhé –,

Trước khuôn ngực anh

Em đã trở thành hoa diên vĩ biết hát

Hơi thở nhẹ nhàng của anh lay động em

Dưới mảnh trăng sáng đĩnh đạc

Dùng bàn tay to rộng của anh

Tạm thời

Che phủ em đi–”

Cô cầm tay cậu đặt trên ngực trái của cô, vẻ mặt cười như không cười, “Bây giờ anh đã biết có ý gì không?”

Tạ Đắc xoay người đặt cô bên dưới, máu huyết khắp người phấn chấn sôi trào, “Thì ra em vừa xuống máy bay thì đã dụ dỗ anh– ”

Tân Ý Điền cười rộ lên, khoe miệng nhếch thành một đường cong rất đẹp, “Là tự anh chậm chạp –” Lúc trên máy bay cô đã vô ý lật bài thơ đó, trong đầu bỗng nhiên nảy sinh một loại cảm giác rất đặc biệt, tựa như nước trên tảng đá chảy không tiếng động. Sau đó đã hiểu bản thân muốn gì.

Đêm ấy, cô vô cùng nhiệt tình, các dạng tư thế động tác đều sẵn lòng thử nghiệm, giống như một đóa hoa diên vĩ biết hát. Tạ Đắc như đang nằm trong giấc mơ tuyệt đẹp, mềm mại triền miên, hết sức kỳ tình. Cậu vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ, bỏ mặc suy nghĩ, bay mãi, bay mãi, bay đến bầu trời cao vô cùng cao vô cùng, lại bay đến đáy biển sâu vô tận sâu vô tận, sau đó ở đáy mê mẩn, bùng lên.

Mãi đến khi thức tỉnh, cậu vẫn còn nghi ngờ niềm vui cực hạn đó có phải thật không. Tân Ý Điền vừa xấu hổ mặc quần áo vừa khẽ nói: “Em cũng rất nghi hoặc, lần đầu tiên có..... loại khát vọng mạnh mẽ như vậy, như nước mưa rơi vào biển lớn, tình thế không đỡ được.”

Tạ Đắc từ trong chăn nhảy ra ấn cô ngã vào giường, nhắm mắt lại ngửi mùi hương trên cơ thể, trên tóc cô, “Dậy sớm như vậy làm gì?”

“Sớm hả? Sắp mười giờ rồi.”

Cậu cũng thức dậy, tùy tiện khoác đồ ngủ vào người, “Hôm nay anh nghỉ, rờn rã cả đêm, không muốn hợp, không muốn xã giao, không muốn đi máy bay, không muốn. . .” Tân Ý Điền thấy cậu hoa chân múa tay vui sướng như một đứa trẻ được thỏa mãn mong muốn, cười khì một tiếng, nhướn mày hỏi: “Vậy anh muốn làm gì?”

“Ở chung với em.” Cậu lại cần khê đặt một nụ hôn trên cổ cô.

Tân Ý Điền cười rụt về sau, “Ngứa –” vỗ vỗ đôi má cậu nói dịu dàng: “Đánh răng rửa mặt nhanh đi, chúng ta còn phải xuống lầu ăn nữa.”

Cậu nhớ lại, hỏi: “Món bánh bao canh gạch cua lần trước mua ở đâu?”

Tân Ý Điền đắc ý nở nụ cười, “Ăn ngon chứ? Đi, em dẫn anh đến đó.”

Hai người ở “Tô Ký” xếp hàng chờ chỗ. Tân Ý Điền hỏi cậu: “Đến đây lần nào chưa? Gần ngay công ty anh.” Tạ Đắc lắc đầu, nhìn quanh quát đáp: “Lâu rồi không có đến quán nhỏ cỡ này ăn uống. Mỗi lần ở chung với em, anh dường như trở về thời bé.”

“Sở dĩ em có ma lực xuyên không?” Cô vỗ tay cười rộ lên.

Tạ Đắc dùng vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, “Cũng có thể nói như vậy.”

“Haizz –” cô thở dài, “Anh đúng là chẳng có khiếu hài hước tí nào! Có điều –” cô cầm chiếc di động trên bàn lắc qua lắc lại.

“Dây treo điện thoại anh tặng mọi người đều nói xinh xắn, màu sắc hạt châu trên ấy rất đặc biệt, buổi tối còn có thể phát sáng. Một đồng nghiệp hỏi em mua ở đâu, em nói mua hàng vỉa hè. Kết quả ngày hôm sau

cô ấy nói với em, cô ấy kiểm đoạn đường bán hàng rong, cũng không thấy cái giống vậy. Sau đó biết em nói giỡn cô ấy, kiên quyết bắt em mời cô ấy ăn Haagen-Dazs một lần mới từ bỏ ý đồ. Anh xem, anh tặng em dây treo điện thoại thế này, làm hại em tốn tiền mời người ta ăn Haagen-Dazs, thật không đáng.” Cô giả vờ tức giận trách móc anh.

Tạ Đắc đối với dây treo điện thoại không nói gì, đó là cực phẩm pha lê tự nhiên, nhìn cô cười nói: “Vây lần sau nhớ ghi sổ anh được rồi. Ăn xong đi đâu? Có muốn xem phim rạp không?”

Cô nói không cần nghĩ ngợi: “Dạo này không có phim nào hay, về khách sạn nghỉ đi.” Về khách sạn cô liền lôi giấy bút còn có từ điển điện tử ngồi trước bàn, Tạ Đắc bây giờ mới hiểu ra cô muốn làm việc, tức giận nói: “Em làm sao lại bận hơn anh?” Cô quay đầu lại nhìn cậu đang ngồi ở sofa đối diện, cười nói: “Kiếm thêm thu nhập.”

Cậu dời ghế ngồi bên cạnh cô, hỏi: “Em thiếu tiền lắm sao?”

“Đâu có thiếu. Thế nhưng –” cô chỉ tay vào trang giấy nói: “Tiền phiên dịch loại thực đơn này, không làm thì uống lắm. Một trang thực đơn hai ngàn tệ, còn có thể ném thử miễn phí, em nghĩ không ra lý do từ chối.”

“Em kiếm tiền nhiều vậy làm gì?”

Tân Ý Điền quay đầu kinh ngạc nhìn cậu, “Câu này em hỏi anh mới đúng. Anh kiếm tiền nhiều vậy làm gì?”

“Anh chỉ là làm việc, kiếm tiền chẳng qua chỉ hứng thú. Nhưng mà em, không phải nói một tuần đi làm hết năm ngày, một muốn chết sao?”

“Than phiền ai ai cũng khó tránh khỏi mà. Tiền nhiều một chút cũng chẳng có gì xấu đâu, chỉ ít có thể trong một số chuyện nào đó, anh không cần khom lưng vì năm đấu gạo. Quan trọng nhất chính là, việc phiên dịch thực đơn này, buồn cười vô cùng nha. Tên một số món ăn tiếng Trung phiên dịch thành tiếng Pháp, cười đến mức đau bụng.”

“Hử, phải không?” Cậu cầm tên món ăn đã phiên dịch xong lên xem, đều là những cái tên kỳ quái hoàn toàn không giống tên món ăn, tiếng Pháp lại xem không hiểu. Cậu nhìn người bên cạnh, đột nhiên nói một câu: “Je t’aime.” Tân Ý Điền tỏ ra kinh ngạc, qua một hồi cười nói: “A, anh biết nói câu này?” cô đăng hắng cổ họng, nghiêm trang nói: “Có điều ngữ điệu hơi bị sai. Phải nói thế này –” cô nhìn vào mắt cậu lặp lại một lần, “Je t’aime.” Sau đó nhin không được mỉm cười.

Tạ Đắc kéo cô từ trên ghế xuống, bởi vì dùng sức quá mạnh nên hai người ngã song song trên thảm trải sàn, thế nhưng chẳng ai để ý. Cậu hai tay chống trên sàn, nâng nửa thân trên nhìn cô, trong ánh mắt lóe lên tia sáng lạ lùng, khóe miệng cười mỉm nói: “Anh không hiểu nó có nghĩa gì. Em có thể lặp lại bằng tiếng Trung không?”

Tân Ý Điền cười mà không đáp bờ dầy, vỗ vỗ người phía trên buông tay, nói: “Em cũng chẳng hiểu nó có nghĩa gì.”

18. Chương 15

Chương 15: Yêu, xin cố gắng

Chạng vạng hai người ra ngoài tản bộ, khi quay về thì bữa tối dưới ánh nến đã bày sẵn trên bàn. Tay Tân Ý Điền định mở công tắc đèn buông xuống, hỏi: “Anh sắp xếp lúc nào thế? Sao em không biết?”

“Không thích?”

Cô cố ý ngừng lại một lúc, sau đó mỉm cười, “Hoàn toàn trái ngược! Có món gì? Có điều hôm nay em muốn ăn cơm—” Cô chạy lại bàn nhìn một cái, mừng rỡ nói: “Wow, tôm bóc vỏ ướp trà Long Tĩnh, cá kho, em còn tưởng là rượu vang với bít tết ấy!” cô lập tức rửa tay ngồi vào bàn, ngẩng đầu nhìn người đối diện, cười hỏi: “Anh không phải con sâu trong bụng em chứ?”

“Món ăn Trung Quốc của khách sạn này khá ngon.”

Cơm nước xong, Tân Ý Điền đứng ở sân thượng ngắm trăng. Nhớ lại cảm xúc mãnh liệt tối qua, tay Tạ Đắc từ trên cổ áo cô luồn vào trong. Cô đề bàn tay lại, lắc đầu thở dài nói: “Hôm nay không được đâu—, chúng ta nói chuyện đi. Anh xem, gió mát, trăng sáng, anh, còn có em, thích hợp tán gẫu biết bao, đúng không nè?”

Tạ Đắc có chút thất vọng, thế nhưng cậu nói: “Được thôi, em muốn nói gì?”

“Tùy thích. Ước mơ lớn nhất lúc bé của anh là gì?”

“Làm nông dân.”

Tân Ý Điền nhin không được trêu chọc: “Ha, đúng là ước mơ làm người ta giật mình!”

“Bởi vì như thế mới có thể xuống ruộng bắt ếch mà không bị ba mẹ la mắng.” Cậu bỗng nhớ đến anh trai có lần nói muốn làm người ngoài hành tinh, có lẽ anh ấy đã đi thật rồi, ở một thế giới khác họ không biết. Cậu hỏi lại cô: “Còn em? Muốn làm gì?”

“Nói ra thật ngượng lắm. Muốn làm các loại gia, họa gia, tác gia, dương cầm gia, nghệ thuật gia... Kết quả hiện tại, suốt ngày tại gia.”

“Nghe ra cũng là một loại gia nha!”

“Lần đầu em phát hiện, thì ra anh cũng biết lấy lòng người khác!”

“Vậy phải xem đó là người nào.”

Cô bật cười, nói giỡn: “Cho nên, em là người tốt?”

Cậu có vẻ dăm chiêu suy nghĩ đáp: “Nếu em chỉ là người tốt vậy là tốt rồi.”

Tân Ý Điền có phần suy nghĩ không thông lời cậu nói, không biết cậu rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì. Không phải là muốn mà không được ư? Nhưng cậu cũng không tiến thêm một bước yêu cầu đâu. Kỳ thực dùng kem bôi trơn cô cũng không phải không chấp nhận, dù sao tình huống giống tối qua như vậy quả thực mấy năm khó gặp.

Khi ngủ Tạ Đắc đột nhiên hỏi cô: “ ‘Tình cờ ta gặp được nàng, thật là thích hợp mơ màng bấy lâu’ câu thơ này từ đâu ra?” Tân Ý Điền giật mình, trả lời dẫn đo: “Hình như trong ”Kinh thi“. Sao thế?”

“Không có gì, tùy tiện hỏi thôi. Trước đây ba anh có nói qua, tên bọn anh lấy từ ”Kinh thi“, có điều, anh thấy chẳng êm tai.”

Tân Ý Điền đương nhiên biết anh nói ‘bọn anh’ là ai, đây là chủ đề mà hai người không muốn nhắc đến, vội nói: “Không phải đâu, họ Tạ nghe êm tai đẹp dễ biết bao. Anh xem, Tạ An, Tạ Huyền, Tạ Diệu, Tạ Linh Vận, Tạ Đạo Uẩn, đều là người nổi tiếng. Đúng rồi, còn có Tạ Gia Cẩn – ”

Tạ Đắc cắt ngang cô: “Được rồi, ngủ!” Cậu ôm cô vào lòng mình, đề phòng cô trên giường nhích tới nhích lui, được một lúc nghi hoặc hỏi: “Ai là Tạ Gia Cẩn?”

“Bạn đại học của em –” Tân Ý Điền ló đầu ra hít một hơi không khí trong lành.

Hai người ôm nhau mà ngủ, một đêm không nói chuyện. Ngày hôm sau Tạ Đắc nói cô biết mình phải đi châu u một chuyến, khoảng nửa tháng. Tân Ý Điền thấy cậu vội vàng thu dọn hành lý, hỏi: “Bây giờ?” Cậu gật đầu.

“Sao anh không nói sớm? Vậy còn em?”

“Anh đổi máy bay ở Bắc Kinh.”

“Cho nên, bây giờ em và anh cùng nhau quay về Bắc Kinh?”

“Có vấn đề gì sao?”

“Tuy rằng không có, nhưng – ”

“Không có là tốt rồi.”

Tân Ý Điền la lên: “Nhưng anh có thể nói sớm để em biết trước mà, em cũng phải chuẩn bị tâm lý cho tốt –”

Cậu nhìn cô một cái, điềm nhiên như không đáp: “Đi Bắc Kinh mà thôi, cũng đâu phải chuyện lớn gì.”

Tân Ý Điền hai tay khoanh ngực nhìn cậu, cuối cùng quyết định nói ra hoài nghi trong lòng: “Anh đây là đang trả thù sao?” cậu trả lời cho cô là –

“Em suy nghĩ nhiều quá.”

Thời gian Tạ Đắc ở u Châu kéo dài vượt quá mong đợi. Khi cậu dành chút thời gian gọi điện cho cô, cô không phải cùng bạn bè ăn uống thì cũng đi nhà hát xem kịch, nhận được điện thoại của cậu thường nói không được vài câu liền cúp máy, cuộc sống của một người vừa náo nhiệt lại phong phú. Có một lần cậu nhin không được hỏi cô: “Em có nhớ anh không vậy?”

“Tất nhiên là có rồi. Hôm nay là tuyết đầu mùa ở Bắc Kinh, vừa nãy em còn đang suy nghĩ, nếu như anh về thì tốt quá, chúng ta có thể cùng đi ăn lẩu. Em biết một quán lẩu Vân Nam, ngon vô cùng. Đúng rồi, anh ở nước ngoài anh ăn có quen không? Thời tiết lạnh không?”

“Có lúc ăn mì ăn liền. Bắc u khá lạnh.” Cậu trả lời của cậu lời ít ý nhiều, ngừng một lát, khẽ nói: “Anh rất nhớ em, nhớ đến đau đầu, nhớ đến không biết làm thế nào mới phải.”

“Bệnh đau nửa đầu lại tái phát ư? Rất đau sao?”

“Có thể chịu được. Em nhớ anh thật sao?”

“Đương nhiên, mỗi ngày. Đã hài lòng chưa?”

Đối phương trong một lúc không nói chuyện, dường như đang ngờ vực tính chân thực trong lời cô nói.

Cô khẽ thở dài một hơi, dịu dàng nói: “Nếu đau đầu, tiếp tục chịu đựng như vậy cũng không phải là cách. Đừng nằm trên giường xem bản kế hoạch nữa, đầu sẽ càng lúc càng đau, ra ngoài kiếm gì làm để phân tán chú ý đi.”

“Đêm khuya rồi, cái gì cũng không muốn làm.”

“Xem phim bộ tình cảm ướt át đi, có thể giảm bớt áp lực, đau đầu nói không chừng đỡ hơn đây.” Tân Ý Điền đề nghị, thấy anh không trả lời, hỏi: “Không thích xem phim?”

“Không có gì hay để xem.”

Cô trong một lúc không nói gì, “Cái này cũng không thích, cái kia cũng không thích, anh không cảm thấy cuộc sống mình rất buồn chán sao?”

Cậu phủ nhận rất nhanh: “Làm việc, không nhàm chán.” Cậu không thích bị người khác nói nhàm chán, nhất là cô. Lại hỏi: “Lúc không đi làm, em thường làm gì?”

“Cuối tuần ra ngoài với bạn bè ăn uống chơi bởi, ngày thường tan làm, một mình đọc sách, nghe nhạc, ngủ sớm, thỉnh thoảng cũng tham gia du lịch đây đó do mạng tổ chức, leo núi này, đi biển này, hay là đi bộ chẳng hạn, đại thể là mấy việc này.”

“Nghe có vẻ hay đây.” Không có cậu, mỗi ngày của cô đều thi vị như nhau. Mình hi vọng cô ấy như vậy hay không hy vọng cô ấy như vậy? Trong một lúc cậu không lý giải được tâm trạng không hiểu được đang nảy sinh trong lòng.

“Em rất biết giết thời gian nha”. Một người sống một mình rất quan trọng, nhưng mà học hành thì với đám bạn ở chung cũng rất quan trọng, đúng không?” Tân Ý Điền nói ẩn ý.

“Vậy hai người thì sao? Có bí quyết sống chung nào?”

“Cái này –” cô có chút nghẹn lời, lúc đầu thì nói: “Vậy phải phân chia tình huống, nếu là bạn bè –” liền cười, họ đều biết đối phương muốn nói về gì, khẽ ho một tiếng, giọng nói chứa thẹn thùng: “Nếu hai người cùng nhau, yêu nhau thì được rồi.”

Vào một ngày tháng mười hai, mẹ Tân gọi điện cho cô, hỏi cô Nguyễn Đan có rảnh không. Cô đáp: “Ngày nghỉ theo luật, đương nhiên không có việc gì.”

Mẹ Tân bảo cô về Thẩm gia tham dự hôn lễ của Thẩm Quân Hòa. Cô giật mình, “Cậu ta ngay cả đối tượng cũng không có phải không? Sao lại sắp kết hôn?”

“Aiz, cái thai cũng được hai tháng rồi, không kết hôn thì làm sao. Máy ngày nay mẹ với ông Thẩm đến thời gian thử cũng không có. Vốn muốn nói năm sau tổ chức hôn lễ đi, thời gian một tháng đồ đạc mua không đủ. Bên nhà gái không đồng ý, nói bụng to ra mặc áo cưới thì nhục nhả.”

Cô nhin không được cảm thán: “Chị em họ đều lên xe trước, sau đó mua vé bổ sung nha. Cô dâu là ai?”

“Người Thường Đức tỉnh Hồ Nam. Lúc tụi nó du lịch thì quen nhau, trông cũng trắng trẻo, con bé rất đẹp, ai biết tính tình lại chưa ngoa. Còn chưa kết hôn, hai đứa cách dăm ba ngày lại cãi nhau.”

“Vậy chẳng phải rất phiền nhiễu sao?”

“Chính xác! Bên nhà gái ở rất xa, thân thích lại nhiều, còn phải sắp xếp chỗ ăn, mặc, ở, đi lại cho họ. Danh sách khách mời còn chưa quyết định, mẹ bận đến nỗi xoay vòng vòng.”

“Còn Thẩm Quân Hòa bọn họ thì sao, mặc kệ mấy việc này?”

“Mấy đứa con nít tụi nó biết gì, không tạo thêm phiền phức là tốt rồi. Đúng rồi, con thế nào? Sang năm con hai tám rồi, trưởng thành rồi. Lần trước lão Thẩm nói muốn giới thiệu đối tượng cho con, mẹ thấy người đó rồi, nhả nhận lịch sự, gia cảnh cũng tốt, con có muốn –”

Tân Ý Điền nhanh chóng cắt ngang bà, đầu đầu nói: “Mẹ, con không phải đang quen bạn sao, mẹ gấp cái gì thế!” Mẹ Tân vội nói: “Phải không? Sao mẹ chưa nghe con nói qua? Quen lúc nào? Nếu không, Nguyễn Đan con dắt người ta đến ọi người xem thử?”

Cô đành chịu, “Mẹ không sợ dọa người ta chạy mất sao? Con lại không muốn lấy chồng gấp!”

Cô và Tạ Đắc gặp gỡ thì gặp gỡ, nhưng chưa bao giờ gặp người lớn hay có ý nghĩ muốn tiến thêm một bước. Vả lại không bàn đến địa vị gia thế hiển hách của Tạ gia ở Thượng Lâm, riêng việc cô lớn hơn Tạ Đắc năm tuổi điều này đủ để khiến cha mẹ hai bên khó mà chấp nhận. Đương nhiên, mấy điều này không phải vấn đề chính, then chốt là thái độ của bản thân họ. Tạ Đắc vừa trưởng thành, chừng chạc, sự thật tẩy không ra là cậu chỉ mới hai mươi hai tuổi. Thanh niên hai mươi hai tuổi nói không chừng sau này sẽ có lựa chọn tốt hơn. Mà cô, đã trải qua sự phản bội của Ngụy Tiên, đối với chuyện kết hôn này chẳng còn ham thích nữa.

Vì hôn lễ của Thẩm Quân Hòa mà Thẩm gia âm ỉ rồi ren, trước hôn lễ một ngày vẫn còn trang trí phòng tân hôn. Cô dâu Liêu Thi Linh mới hai mốt tuổi, mặt tròn mắt to, da trắng xinh đẹp, thấy Tân Ý Điền thì khách khí chào hỏi, xoay lưng lại thì cãi nhau túi bụi với Thẩm Quân Hòa. Vì chuyện cái giường cưới nên đặt hướng đông tây hay hướng nam bắc mà tranh chấp nhau, càng cãi càng âm ỉ, Thẩm Quân Hòa tức giận đến nỗi ném bể một bộ tách trà bằng gốm của người khác tặng. Thấy hai người sắp đánh nhau, tất cả mọi người chạy ra khuyên can, anh một lời tôi một câu, càng khuyên càng muốn nổ tung. Tân Ý Điền cảm giác như có một vụn con vịt đồng thanh kêu to “cạp cạp cạp...” bên tai, chỉ thấy ngọt ngào, sống không nổi nữa.

Cô nói với mẹ Tân họ hàng bạn bè đến Thẩm gia nhiều vậy, e rằng không đủ chỗ ở, cô nên chen chúc ở chỗ Hà Chân thì hơn. Mẹ Tân không miễn cưỡng, dặn dò cô sáng mai đến nơi tổ chức hôn lễ sớm một tí, cô còn phải giúp họ nhận tiền mừng. Hà Chân kết hôn xong thì mang thai, không còn giống trước đây, cô không thể đến chỗ Hà Chân qua đêm, ngày lễ giá khách sạn mắc không nói, chưa chắc là còn phòng, cuối cùng cô gọi điện thoại cho Tạ Đắc ở nhờ căn hộ của cậu gần Thượng Đại.

Tạ Đắc nói: “Chỗ đó còn phải dọn dẹp. Em có thể ở khách sạn nơi anh ở.”

“Ra ra vào vào, bị người ta thấy, đồn đại không tốt lắm.”

Cậu bắt mắt bảo: “Anh là người tình bí mật của em hả? Không được ra ánh sáng như vậy?”

“Haizz, lần trước cùng anh về Bắc Kinh, mấy người bên cạnh anh như giám đốc này thư ký này phiên dịch này không ngừng nhìn em chăm chăm, giống như em là kỳ trân dị thú gì đấy. Em không muốn xuất hiện cùng anh, trừ phi anh bảo họ đừng nhìn em.”

“Nhìn thì cứ để họ nhìn, em cũng đâu mất cọng tóc nào, sợ cái gì?”

“Người ta sẽ xấu hổ mà. Anh gọi anh Đồng mang chìa khóa tới đây, có được không? Em ở Thượng Đại, ở chung với Hà Chân. Nhanh lên nha!”

Tạ Đắc nghe cô làm nũng với cậu, tim như được hòa tan, mềm như thanh chocolate, không nỡ từ chối, dẫn dò Đồng Toàn: “Căn hộ kia có khoảng thời gian tôi không ở, anh tìm người dọn dẹp một chút, thiếu vật gì thì mua cho đủ. Còn nữa, Tân Ý sợ lạnh, chắc nhất định phải ấm áp, trước khi mở điều hòa, không được để cô ấy vào phòng lạnh như băng.”

Hà Chân mang thai tám tháng, xin phép nghỉ sinh ở trong ký túc, cái bụng vừa lớn vừa tròn, nhưng cơ thể trông không mập, càng lộ ra đôi chân dài vừa nhỏ bé vừa gầy yếu. Ngoài việc đi đứng có chút không tiện thì cuộc sống không khác hồi trước mấy, cô vẫn đi chợ, nấu cơm, đem quần áo đến tiệm giặt tẩy. Lục Thiệu Phong bận rộn kiếm tiền nuôi gia đình, một mình cô buồn chán, rất mong muốn có người cùng cô trò chuyện tâm sự, do đó những gì bà tám mà cô biết được đều nói ra hết.

“Cái cậu đồng nghiệp Tiểu Mạnh thay thế cậu đấy, keo kiệt thì thôi đi, đáng ghét nhất là nhân phẩm có vấn đề. Có vài giáo viên chạy lại tố than phiền, nói cậu ta khi cần người thì ba hoa chích chòe, còn lúc hết cần thì phớt lờ, sự việc xong xuôi thì lập tức qua cầu rút ván, lại còn nói xấu sau lưng người khác, phần hoa hồng thỏa thuận nếu không hỏi cậu ta thì cậu ta không đưa, chẳng có lần nào mà vui vẻ đưa tiền. Đây là lần đầu tiên tố gặp phải người vô sỉ như vậy, lại còn đi du học về nữa chứ, người Trung Quốc đều bị cậu ta làm mất mặt hết.”

Tân Ý Điền đành chịu nói: “Haizz, cánh rừng lớn, chim nào cũng có. Hồi trước mẹ tố hay nói, cái xã hội này, rỗng thì có cửa rỗng, rắn thì có hang rắn, loại người nào thì làm việc loại đó, kệ nó đi, quả thực hết cách, mình không để ý tới cậu ta là được rồi.”

“Đúng vậy, sau này tố không hợp tác với cậu ta nữa. Người nào cũng không! Còn có một chuyện, tháng trước tố đến bệnh viện thành phố khám thai, đụng phải Vương Nghi Thất.”

“Cô ta cũng đi khám thai?”

“Lúc đầu tố cũng tưởng vậy, sau đó mới biết cô ta đến hẹn lịch phá thai.”

Tân Ý Điền kinh ngạc trợn mắt, “Cô ta phá thai?”

“Tố có hỏi bà bác sĩ kia, chắc đúng. Tạo nghiệt nha!” Hà Chân sắp làm mẹ, có lẽ vì tâm trạng khác biệt, đối với chuyện phá thai này đặc biệt không tán thành, vừa nói vừa lắc đầu.

Tân Ý Điền do dự một hồi, nói: “Tố lấy làm lạ chính là, cô ta muốn phá thai, sao không ở Bắc Kinh làm, lại phải đến Thượng Lâm? Còn nữa, Ngụy Tiên đâu?” Anh ta không phải khẳng khẳng muốn giữ đứa con này sao?

“Không thấy. Bữa đó là thứ Hai, anh ta hẳn đang đi làm. Điều kiện kinh tế Ngụy Tiên kinh cũng được mà, cũng không phải nuôi không nổi, phá thai làm gì?”

Tân Ý Điền hừ mạnh một tiếng, “Ai quan tâm bọn họ cần hay không cần, lại chẳng liên quan chuyện chúng ta.” Cô không muốn nói chuyện bọn họ nữa, hỏi cái khác: “Còn cậu, dự tính sinh lúc nào?”

“Cuối tháng này. Sắp năm mới rồi, giường bệnh hình như rất căng. Sinh một đứa cũng sắp sinh không nổi nữa.”

“Vậy tranh thủ đặt trước đi. Thiết bị điều trị bệnh viện thành phố tiên tiến, tập hợp danh y, ngược lại, bệnh nhân và sản phụ cũng nhiều khủng khiếp. Lần trước nghe mẹ tố bảo lúc Thẩm Quân An sinh con, giường bệnh không đủ, có sản phụ đành phải ngủ trên hành lang.”

“Lục Thiếu Phong có đi hỏi rồi, mỗi lần đều nói không có giường. Tụi tớ nghĩ nên tặng quà cho bác sĩ phụ trách, kết quả bị người gia trả về. Thẩm Quân An làm thế nào mà có được giường vậy?”

“Có lẽ do Thẩm Gia Sơn tìm người nhờ vả. Có muốn tớ hỏi thử giùm cậu không?”

“Được á!” Hà Chân vội vã gật đầu, con mắt xoay tròn còn nói: “Có điều –, cậu tìm Thẩm Gia Sơn giúp đỡ không bằng trực tiếp tìm Tạ Đắc đi. Ba cậu ta quanh năm suốt tháng ở phòng bệnh hạng nhất, có một giường ngủ vẫn vẫn chẳng phải chuyện cón con sao.”

Tân Ý Điền ngẩn người. Không biết vì sao, cô gặp chuyện rất ít nghĩ đến Tạ Đắc, có lẽ trong tiềm thức vẫn coi cậu là đứa trẻ cần bảo vệ. Cô nói ngập ngừng: “Đúng rồi, có cơ hội tớ sẽ nhắc việc này với cậu ta.”

“Tạ Đắc thế nào?” Hà Chân cười hỏi.

“Cái gì thế nào?”

“Cậu còn giả ngu với tớ. Cậu ta tuổi này, tinh lực tràn đầy, như sói như hổ, cậu đối phó nổi sao –” lời còn chưa dứt, Tân Ý Điền sáp lại véo tai cô nàng, cười mắng: “Người kết hôn rồi thực sự không kiêng kỵ gì hết, cái gì cũng nói ra hết! Hừ– ”

Hà Chân cười xin tha mạng, “Được rồi, được rồi, tớ không nói nữa. Có điều, hai người không phải đắp chăn nói chuyện thuần khiết chứ, dù sao nên làm chút gì chứ – ”

Tân Ý Điền vừa then vừa vội, mắng: “Cái cậu này kì cục quá–” hai người cười đùa một hồi, vì cô nghĩ muốn dọn dẹp căn hộ, không có ở lại ăn cơm chiều. Về nơi ở nhìn một cái, gian phòng sạch sẽ, ấm áp, sáng sủa, cảm giác được người che chở, thương yêu bỗng chốc lan tràn trong lòng.

Tâm trạng cô rất tốt, gọi điện thoại cho Tạ Đắc, “Buổi tối em tự nấu cơm, anh muốn đến ăn không?”

Tạ Đắc ở đầu dây bên kia trầm ngâm không nói. Qua một hồi, cô nghe được cậu hỏi thư ký tiệc tối có thể mời giám đốc Tổng đi không. Thư ký trả lời con trai giám đốc Tổng phát sốt nằm viện, ông ấy về lâu rồi. Cô vội nói: “Quên đi, anh làm việc của anh, lần sau đi.”

Cậu nói với vẻ vô cùng tiếc rẻ: “Lần đầu tiên em chủ động hẹn anh, mà bị nhỡ thế này. Anh vẫn chưa ăn món em nấu– ”

“Muốn ăn thiệt sao?”

“Còn thật hơn vàng thật.”

Tân Ý Điền bị cậu trêu mà mắc cười, “Vậy được, dù sao chẳng có việc gì, em làm cho anh cơm phần tình yêu. Có điều, anh phải ăn hết nha. Tiệc tùng đều là uống rượu, chẳng ăn được gì hết.” Cô xếp thức ăn đã làm xong vào trong cặp lồng một cách gọn gàng đẹp đẽ, trong một lúc không bắt được xe, khi đến được đã hơi muộn. Tạ Đắc đã ở dưới lầu chờ, phía sau là hai chiếc xe màu đen, nhóm sáu người chờ xuất phát. Cô đưa cặp lồng cho cậu, tiu nghỉu mà nói: “Làm sao bây giờ? Phải đi rồi, làm sao ăn.”

“Không sao, anh có thể ăn trên xe.”

Cô cười với cậu, nhìn thoáng qua những người khác trong xe, đột nhiên xấu hổ, khẽ nói: “Em đi. Anh lên xe mau đi, tất cả mọi người đang chờ anh kìa.” Tạ Đắc nhìn cô băng qua đường, lúc này mới lên xe.

Đồng Toàn cười tủm tỉm nói: “Cô Tân thật biết chăm sóc người khác.” Tạ Đắc “Ừm” một tiếng, giọng nói và nét mặt cố gắng duy trì vẻ nghiêm túc, nhưng mà sự vui vẻ trong lòng hẳn còn theo mây mắt để lộ ra ngoài.

Vương Nghi Thất gọi điện nói Ngụy Tiên biết là cô không cẩn thận đã sảy thai. Ngụy Tiên vội tranh thủ thời gian đến Thượng Lâm thăm cô, an ủi cô đừng đau lòng, tĩnh dưỡng cho tốt, về phần đứa bé, bọn họ sau này sẽ có.

Nhưng cây kim bọc lâu ngày cũng lộ ra ngoài. Bạn bè Vương Nghi Thất đến thăm cô, khó tránh khỏi lỡ miệng nói ra. Dần dần, Ngụy Tiên biết được, không kìm được cơn giận, chất vấn Vương Nghi Thất - bị sảy thai nằm trên giường: “Đứa bé rốt cuộc là do em không cẩn thận làm sảy hay do phá thai?”

“Anh biết rồi, còn hỏi em làm gì!” Cô lạnh lùng đáp.

Ngụy Tiên tức giận đến mặt mày tái xanh, nện một đấm vào tử đầu giường, rầm một tiếng rất lớn, đáng vẻ làm người khác sợ. Vương Nghi Thất rụt cổ, ngạc nhiên nhìn anh, cơn tức cũng tăng theo, lớn tiếng: “Anh muốn làm gì? Đánh người sao?”

Ngụy Tiên cố dần cơn tức, nhắm chặt mắt, khi mở lại thì mặt đầy vẻ đau xót, “Tại sao em muốn phá thai?” Vương Nghi Thất im lặng không đáp. Giọng anh không tự chủ được quát to, “Nói! Tại sao em muốn phá thai? Chúng ta không phải đã nói rõ rồi sao? Suy cho cùng anh chịu trách nhiệm, em còn lo lắng gì? Sao em có thể tàn nhẫn như thế? Hổ dữ còn không ăn thịt con, rốt cuộc em có nhân tính hay không – ”

Wương Nghi Thất cầm trái táo trên bàn ném vào người anh, run run đôi môi quát: “Cút!”

Ngụy Tiên không kịp đề phòng vừa vặn bị cô ném trúng, tiến lại giữ chặt tay cô, cả giận nói: “Em còn lo thân em không!” Cánh tay đang giữ cuối cùng hạ xuống. Vương Nghi ngẩng cằm, vẻ mặt ngang ngược liếc xéo anh, “Tôi ích kỷ, vô tình, không chịu trách nhiệm, bây giờ anh mới biết sao? Anh muốn cải tà quy chính làm lại người tốt của anh, đừng dùng tôi làm lá chắn. Vương Nghi Thất này cũng không miễn cưỡng bất cứ kẻ nào ở bên tôi!”

Đàn ông cãi nhau không phải đối thủ của phụ nữ, Ngụy Tiên nhất thời nói năng lộn xộn, “Em đừng cứ hồ chửi là ném này quăng kia, nói bóng nói gió đánh người loạn xạ. Con mắt rồi, em không buồn sao, không đau lòng sao, không – ”

“Đủ rồi –” Vương Nghi Thất cắt ngang anh, hai tay che mặt nghẹn ngào nói: “Anh nghĩ rằng em lòng gan dạ sắt sao? Không có tình cảm không có tình mẹ? Anh nói anh chịu trách nhiệm đến cùng, anh có thể chịu trách nhiệm cái gì? Quan hệ với gia đình căng thẳng như vậy, bản thân thì đang ở nhà tập thể cho nhân viên, tiền lương tuy rằng không tệ, nuôi con thì e là không đủ. Quan trọng hơn là, bây giờ em không muốn có con, em không chịu trách nhiệm nổi. Sinh con thì dễ, nuôi mới là khó! Sinh ra thì phải có trách nhiệm, có nghĩa vụ cho nó ăn ngon, mặc đẹp, sống tốt, tiếp thu dạy dỗ tốt nhất, nếu bây giờ làm không được, vậy thì, em thà rằng chọn cách bỏ đi.”

“Theo em nói như vậy, con cái người ta không cần sinh ra hết rồi!” Ngụy Tiên dần tiêu tan cơn tức, bây giờ trong đầu anh chỉ còn cảm giác vô lực không cách nào thay đổi tình trạng hiện tại.

Còn hơn một số bậc cha mẹ không có trách nhiệm, như ba mẹ cô, Vương Nghi Thất cho rằng cô trong con mắt người khác không có trách nhiệm chính là có trách nhiệm nhất.

19. Chương 16

Chương 16: Chết và sống

Ngày nghỉ cuối cùng dịp năm mới, Tân Ý Điền đến bệnh viện thăm ba Tạ Đắc nhưng không nói cho cậu biết. Ông Tạ nằm phòng bệnh cao cấp, thăm bệnh phải hẹn trước. Vị bác sĩ nam trung niên đeo mắt kính quan sát tỉ mỉ cô một hồi, đại để nhìn cô trông không giống phần tử khủng bố, sau khi cô ghi tên vào sổ, vị bác sĩ để cô vào phòng.

Phòng bệnh của ông Tạ rộng rãi, sạch sẽ, rèm cửa sổ che một nửa, trong không khí tràn ngập mùi vị đặc trưng của bệnh viện, mặc dù trên bàn chất đầy trái cây và hoa tươi, nhưng khó che lấp nổi mùi thuốc sát trùng khó ngửi. Ông Tạ nhắm mắt không động đậy nằm trên giường, à gầy, khớp xương như muốn đâm xuyên qua lớp da, màu da như cây khô thiếu nước, vàng vọt, tóc thưa thớt, xám trắng, để lộ cánh tay đầy rẫy vết kim tiêm. Nước thuốc đi qua ống tiêm từng giọt từng giọt vào trong mạch máu, tạo ra âm thanh tí tách nhịp nhàng, có thể nghe được rõ ràng.

Tân Ý Điền không có cách gì liên hệ người trước mắt mình với người trong trí nhớ - Tạ Thiên Hoa với bước đi mạnh mẽ, uy nghi - cùng một chỗ. Giờ đây chỉ là một cụ già bị bệnh tật hành hạ đến hấp hối.

Ông nghe thấy tiếng động, chậm chạp mở mắt, thấy Tân Ý Điền, trong ánh mắt ngỡ ngàng có chút hoang mang. “A, bác tỉnh rồi, bác. . . còn nhớ ra con không?” Tân Ý Điền đứng cách một khoảng, khẽ hỏi với giọng điệu khách sáo. Ông lắc đầu, động tác khê khàng, hầu như không nhận ra được. Có lẽ ông muốn giơ tay, nhưng không đủ sức, đầu ngón tay trên bụng giật giật .

Tân Ý Điền vội nói: “Cháu nghe bác sĩ nói, bác mới trải qua phẫu thuật, thân thể rất suy yếu.” Ông khê gật đầu, mắt hướng cạnh giường, ý muốn cô ngồi gần một chút để nói chuyện. Tân Ý Điền dời ghế xếp đến cạnh giường, tự giới thiệu: “Cháu là... bạn học của con bác.” Trong cổ họng ông phát ra từ na ná từ “Ừ” để đáp lại, thực ra thì giống như động tác nuốt nước bọt.

Tân Ý Điền chú ý tới cái tay quay phía sau giường, nói: “Bác nằm thẳng có không thoải mái không? Hơi ngồi một chút được chứ?” Thấy ông không tỏ ý phản đối, cô quay cái tay quay, để giường nâng lên một độ nghiêng thích hợp, sau đó cười cười với ông, cố gắng để nụ cười có vẻ thân thiết, ấm áp.

Cô tán gẫu với ông, “Hồi đó lúc hợp phụ huynh trong trường cháu có gặp bác, chắc bác không nhớ ra cháu đâu. Khi đó cháu còn rất nhỏ.”

Cô nhớ lại cảnh Tạ Hậu và ba anh sống vai đứng trong phòng học. “Sau lại gặp một lần ở nhà bác, đó là khi cháu lên đại học Thượng Đại. Bác còn hỏi cháu đi học có mệt không. Cháu mạo muội đến thăm bác thế này, không có làm phiền bác nghỉ ngơi chứ?”

Tạ Thiên Hoa chớp chớp mắt, khê miệng giật giật, muốn nói không sao nhưng không thành công. Tân Ý Điền thở phào nhẹ nhõm, nở nụ cười cảm kích, “Bác không ngại là tốt rồi.” Cô ngồi không có chút lúng túng, ngẫm nghĩ nói: “Môi bác hơi khô, bác muốn uống nước không?” Thấy ông gật đầu, cô rót nước tinh khiết trong ấm để trên bàn ra ly, đút ông uống từng muỗng. Ông nuốt rất khó khăn, uống khoảng mười muỗng, lắc đầu ngụ ý được rồi.

Cô chẳng có việc gì làm, hai tay xoắn tới xoắn lui, không biết nên nói gì mới được. Ông gắng gượng nói một chữ: “Tên. . .” Tân Ý Điền vỗ vỗ đầu, ảo não đáp: “y da, đáng chết! Nãy quên nói, cháu là Tân Ý Điền. Tân trong khổ cực, Ý trong ý tứ, Điền là bốn chữ khẩu ghép lại, tên cũng không tệ lắm?” Cô có chút tự đắc cười rộ lên.

Tạ Thiên Hoa ánh mắt vốn rã rời vô thần đột nhiên nhìn chăm chăm cô, làm như chịu không nổi lực tập trung chú ý như vậy, mí mắt nhanh chóng rũ xuống. Yết hầu ông giật giật, Tân Ý Điền không nghe rõ, để sát tai gần miệng ông, mơ hồ nghe được hai chữ “A Đắc”.

Mặt cô dần đỏ. Thì ra ông đã đoán được. Dù bị đau ốm giày vò như người tàn tật nhưng ông cụ vẫn minh mẫn, tâm tư nhạy cảm, từ đó có thể thấy được lúc ông còn hưng thịnh thì lợi hại đến dường nào.

Ông lại gắng gượng nói hai từ “chăm sóc”. Tân Ý Điền nhìn ông dè dặt nói: “Ý bác muốn cháu chăm sóc Tạ Đắc phải không?” Cô không nhận lời lập tức, mà là quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Mùa đông trời màu xám, ánh trời tịch liêu thu vào trong mắt cô, những hình ảnh chợt hiện lên không ngừng trong đầu. Người thiếu niên như nước cùng với em trai, những ấn tượng sâu sắc lưu lại trong sinh mệnh cô không có cách nào phai nhạt.

Cô quay đầu lại cười ấm áp, “Bác yên tâm. Cho đến giờ, cháu yêu anh ấy như yêu bản thân cháu.” Sau đó đứng lên, khẽ nói: “Hết giờ thăm hỏi rồi, cháu phải đi, có cơ hội sẽ đến thăm bác.”

Tân Ý Điền không có cơ hội thăm ông nữa.

Vào một buổi tối cô nhận được điện thoại Tạ Đắc, vốn hăng hái hơn hờ nẫu cháo đậu đỏ với bo bo để ăn, biết được tin ba cậu qua đời, tâm trạng nẫu cháo hóa thành hư ảo.

“Việc trong dự liệu. Quan tài, mộ phần đã sớm chuẩn bị rồi, tang sự theo nguyện vọng của cha anh, giản lược mọi thứ.” Tạ Đắc không nhanh không chậm mà nói, giọng điệu nghe có vẻ bình tĩnh. “Nói thật, hai năm này cứ cách một thời gian là ông ấy lại phẫu thuật, khổ thân như thế, chẳng thà đi một cách thoải mái. Cho nên, em không cần đến thăm anh.”

Tân Ý Điền yên lặng nghe.

“Sinh lão bệnh tử, không ai trốn được, mà đau xót là ở đây. Mỗi lần giải phẫu xong thấy ông ấy, anh lại nghĩ, nếu như anh chết bất đắc như vậy, thì phải làm sao? Dù sao việc đi bất ngờ, ai cũng không biết mình lúc nào thì sẽ gặp phải. Sau đó sẽ suy nghĩ viết di chúc, cuối cùng, chẳng qua là vấn đề phân chia tài sản. Còn như anh chết đi, người khác vui vẻ hay đau khổ không còn là trong phạm vi khả năng của anh nữa rồi.” Cậu không có nói cho Tân Ý Điền, tên cô luôn xuất hiện trong điều khoản đặc biệt trong di chúc của cậu.

“Thế nhưng, không có gì ngoài ý muốn, anh vẫn sống đầy thôi. Cuộc sống nói cho anh biết, chết không phải là chuyện dễ dàng. Cho nên, nếu đã sống, sẽ làm những chuyện nên làm trước mắt. Gọi điện thoại thông báo bạn bè, thiết lập linh đường, may gấp áo liệm, tiếp đãi khách, liên hệ nhà tang lễ, buổi tối còn phải túc trực bên linh cữu, nhiều đến nỗi anh không kịp nghĩ ra cái gì. Mới vừa nãy, điện thoại không liên lạc được. . .” Cậu là một người lúc nào cũng trầm mặc ít lời, tính cách ngắn gọn lưu loát nhưng tối đó cậu nói rất nhiều, từ chuyện tang lễ sắp xếp thế nào rồi đến chuyện mẹ cậu, sau đó là anh trai, “Anh hai đi, ba cũng đi, mẹ anh chịu không nổi đã kích hết lần này đến lần khác, nằm viện rồi.”

Tân Ý Điền rất lo cho cậu, “Anh vẫn ổn chứ?”

“Không có gì không ổn. Dù sao chỉ cần chịu đựng một chút, tất cả sẽ qua thôi. Cũng không phải lần đầu tiên.”

Nghe cậu nói một cách dửng dưng như vậy, mũi Tân Ý Điền chột chua xót, “Chuyện sống chết, không phải do chúng ta tự mình làm chủ. Anh phải nghĩ thoáng chút.”

Cô dự tính rất nhanh, tết âm lịch được nghỉ một tuần, công ty làm việc năm ngày bắt đầu tăng thêm một ngày làm việc, do đó được nghỉ thêm một tuần, lại thêm năm ngày nghỉ phép năm, toàn bộ cộng lại, được nghỉ hai một ngày, ngày mai chắc đi không được, nghĩ nghĩ rồi nói: “Ngày mốt em về Thượng Lâm. Tang lễ ba anh em không thể tham dự, nhưng là chúng ta chỉ ít ở chung một thành phố, chỉ cần anh muốn gặp thì có thể gặp được. Nếu như lúc này anh không muốn gặp em, hay nếu bận không thể phân thân, cũng không sao, em chỉ muốn anh biết em vẫn ở đây, anh không phải một mình.” cô dùng cách để tỏ ý xoa dịu tinh thần cho Tạ Đắc .

Việc trong việc ngoài tang lễ của ông Tạ do một mình Tạ Đắc lo liệu. May mà có chuẩn bị từ trước, không đến mức luống cuống tay chân. Quần, hỏa táng, chôn, tiễn khách, xong việc này, đã là cuối năm. Đang cầm di ảnh của ba về nhà, nhìn ngôi nhà vắng vẻ, lạnh tanh, cậu đột nhiên biết rằng ngôi nhà to lớn này từ nay về sau chỉ còn cậu và mẹ hai người sống nương tựa lẫn nhau, bèn quyết định thật nhanh đón mẹ từ bệnh viện trở về, mua vé máy bay đi phía Nam Trung Quốc. Phong cảnh tươi đẹp, khí hậu dễ chịu, mỹ thực vùng nhiệt đới có lợi cho sự bình phục sức khỏe của mẹ, mà cậu, mong muốn nhờ chuyến du lịch lần này có thể giải tỏa được tâm trạng áp lực duy trì trong nhiều ngày nay.

Trong khoảng thời gian này, khi Tạ Đắc đi du lịch thì Tân Ý Điền trải qua những ngày trong bệnh viện. Hà Chân sắp sinh, nhờ Tạ Đắc sắp xếp, nên được ở trong phòng bệnh hai giường. Mẹ Hà có đến thăm một lần, bởi vì trong nhà có việc không thoát ra được, liền về trong ngày. Lục Thiếu Phong ba mẹ ly dị, anh theo ba, quan hệ mẹ con rất mờ nhạt. Sau đó người cha lại có gia đình mới, sinh được một cặp song sinh trai gái. Khi Lục Thiếu Phong kết hôn ông muốn trả kỳ đầu tiên để mua nhà cho anh, bà vợ vì chuyện này mà cãi lộn, ông đành phải quên đi. Do đó con dâu Lục gia sinh con, việc lớn như vậy mà Lục gia chẳng ai quan tâm. Lục Thiếu Phong vừa phải đi làm vừa phải chăm sóc cô vợ sắp sanh, bận bịu đến suốt đầu mề trán. Hà Chân cô độc một mình nằm trong viện, Tân Ý Điền thấy vậy không nỡ, cô và Lục Thiếu Phong hai người luân phiên trông nom. Cô ban ngày, Lục Thiếu Phong buổi tối.

Hà Chân khó sinh, cuối cùng chọn cách sinh mổ, mẹ con bình an. Lục Thiếu Phong gọi điện ẹ anh báo cô sinh con gái. Mẹ Lục nói về rất lạnh nhạt: “Con gái cũng tốt, lần sau sinh con trai, hợp lại thành chữ ”Tốt”[20]. Bà đến bệnh viện thăm con dâu cho có lệ, từ nay về sau không còn lộ diện.

[20] Con gái là , con trai là , hợp lại thành chữ , có nghĩa là tốt

Mẹ Tân nghe nói Hà Chân sinh con, đặc biệt hầm canh gà để Tân Ý Điền mang vào bệnh viện. Hà Chân ngồi trên giường uống canh gà, nước mắt một giọt rơi xuống.

Tân Ý Điền dè dặt ôm đứa bé mới sinh, an ủi cô: “Khóc cái gì, cậu xem bé gái dễ thương không nè, không la không khóc, ngoan ngoãn ngủ.”

Hà Chân chỉ vào cái giường trống sát tường nói: “Cậu xem người ta sinh con đối xử ra làm sao! Chồng, ba, mẹ, ba chồng, mẹ chồng, thân thích, bạn bè, bà mối, bảo mẫu, nguyên một nhà, như châu báu che chở trong tay. Cái cảnh xuất viện mới này cậu cũng thấy rồi, nhiều người chen chúc trên hành lang đứng không đủ. Như chiến binh, anh hùng được hoan nghênh chiến thắng trở về. Cậu ngắm lại mẹ con tớ xem, một người tới thăm cũng không có.”

“Đừng đau lòng, cái cô ở giường đó ngày hôm qua còn than phiền, nói bên trái một đồng người, bên phải một đồng người, âm ỉ bên tai làm cô ta không thanh tịnh nổi. Cô ta còn hâm mộ cậu đó. Tớ ôm con bé qua chỗ y tá đây. Cậu cũng mệt mỏi rồi, ngủ một giấc cho khỏe, đừng có nghĩ đông nghĩ tây nữa, đừng gây khó dễ ỉnh. Ở cứ không được khóc, sẽ lưu lại di chứng đó.” Từ phòng sinh đi ra, cô ngồi ghế trên hành lang, lặng lẽ nhìn đứa bé đang ngủ say trong lòng.

Đây là một sinh mệnh hoàn toàn mới, tất cả mọi người đều từ một điểm bé nhỏ như vậy bắt đầu hành trình đủ kiểu đủ loại của đời người. Nghĩ tới đây, cô nhất thời sợ hãi than không ngớt. Cô nhớ tới cảnh lần trước đi thăm bác Tạ và việc ông ấy qua đời, đột nhiên phát hiện với đa số người mà nói, bệnh viện là nơi bắt đầu, cũng là nơi kết thúc. Có người chết đi, có người sinh ra, cứ thế vòng đi vòng lại. Sinh mệnh tựa như một trận thi đấu tiếp sức vô cùng vô tận, có người ra đi, lập tức có người bổ sung tiến đến, để giống loài nhân loại mãi mãi sinh sôi nảy nở.

Đối lập với cái chết của bác Tạ là sự sống của bé gái, Tân Ý Điền nảy ra một loại cảm giác rất kỳ diệu. Loại cảm giác này khiến cô tạm thời thoát khỏi con người và vật trước mắt, đối với chuyện sống chết của bản thân bỗng chốc lấp đầy sự tôn kính. Cô gấp đầu ngón tay quệt mũi bé gái, mỉm cười nói: “Hoan nghênh con đến thế giới này.”

Y tá đi tới, động tác thành thạo ôm bé gái mang đi.

Khi Tạ Đắc du lịch về, tháng giêng đã qua một nửa. Tân Ý Điền lúc đầu gặp lại cậu, suýt chút nữa không nhận ra, nhếch miệng cười nói: “Hey, chào chàng, hắc mã hoàng tử, xin hỏi tiểu nữ có thể ngồi xuống đối diện chàng không?”

Đối với câu trêu chọc của cô, Tạ Đắc đứng lên, ánh mắt cũng không nâng lên, tự mình giúp cô kéo ghế, hỏi cô muốn ăn gì. Tân Ý Điền sắp lại gần, trước nơi đông người kéo cổ áo cậu xuống. Cậu đột nhiên đỏ mặt, giữ chặt tay cô, hỏi cô muốn làm gì. Tân Ý Điền thấy cậu hiểu lầm, vui ới là vui, “Em chỉ muốn xem thử cả người anh phơi nắng bị đen hay là chỉ có mặt đen thôi.”

Cậu thấp giọng hừ nói: “Gấp cái gì, buổi tối cho em xem thoải mái.”

“Xi, lưu manh.” Tân Ý Điền cười mắng, lại hỏi cậu: “Du lịch thế nào? Qua những nơi nào, có cái gì ăn ngon chơi vui không, có gặp phải cô nào tươi xinh không, nói em nghe đi.”

Cậu lười biếng nói: “Chả có gì vui, nhưng mẹ anh lại rất thích, thân thể phục hồi không ít, có thể về nhà.”

“Du lịch dù sao cũng là một việc làm cho người ta thích thú, sao lại không có gì vui?”

“Có cái gì chơi vui đâu, suốt ngày ở cùng mẹ anh, không phải mua đồ thì là thấp hương bái Phật. Anh sắp thành Đường Tăng rồi, thấy miếu liền vào, gặp Phật liền bái.”

Tân Ý Điền tỉ mỉ quan sát vẻ mặt cậu, có chút lo lắng, nhưng dùng giọng điệu nói giỡn: “Sao anh không có chút tinh thần nào vậy? Sao giống thiếu niên trẻ đẹp u sầu quá. Là anh thiếu tiền người ta hay người ta thiếu tiền anh?”

Tạ Đắc có vẻ rất uể oải, cậu day day ấn đường, chống tay trên trán, khẽ nói: “Gần đây anh thường thường nằm mơ, ngủ không được.”

“A? Mơ gì?”

“Mơ khi còn bé, giống như thước phim điện ảnh. Một đoạn phim này rồi nhảy đến đoạn phim khác, rời rạc, ba, mẹ, anh hai, còn có anh. . .”

Tân Ý Điền nghe cậu nhắc đến Tạ Hậu, ngực động một cái, dịu dàng nói: “Anh quá nhớ họ rồi. Người chết không thể sống lại, anh đừng quá-”

Tạ Đắc cắt ngang cô, “Anh không nghĩ rằng họ mất, họ chỉ đi một nơi khác, ở Thiên quốc cao hơn thế giới mà chúng ta tồn tại.”

Tân Ý Điền sững người, qua hồi lâu lại nói: “Anh nghĩ như vậy cũng không hẳn là không thể.” Cô suy tư một lát, lại nói: “Giả như sự thực đúng như anh suy nghĩ, thế giới mà chúng ta tồn tại chỉ là nơi quá độ từ thể xác đến linh hồn, cuối cùng cũng phải đi, như vậy sống là một chuyện làm con người ử rĩ cỡ nào! Nó chẳng qua chỉ là giấc mơ, cơ bản không phải sự thật, mà chúng ta còn đang sống trong sự vui vẻ.”

“Cho nên, nhân sinh như khói lửa, rực rỡ chỉ là một cái chớp mắt, tiêu tan mới là vĩnh hằng.”

Tân Ý Điền bắt đầu dĩ kêu lớn: “Anh là người ủng hộ quan điểm bi quan sao, em không nên thảo luận với anh mấy chủ đề này. Dù sao em chỉ biết là, chỉ cần em còn sống, thì phải qua cái chết, còn nếu đã sống, không bằng sống cho tốt, hưởng thụ cuộc sống trước mắt so với mấy cái khác quan trọng hơn. Cho nên em phải hưởng thụ món ngon, anh rốt cuộc ăn hay không ăn?”

Tạ Đắc bị cô trách móc như vậy, có chút xấu hổ, sờ sờ mũi cầm đôi đũa. Tân Ý Điền gấp một ít rau đặt trong bát cậu, dùng giọng điệu gia trưởng: “Ăn cho hết, không được bỏ mứa.” Cậu ngẩng đầu nhìn cô, nói với vẻ nghiêm túc: “Anh không thích em nói kiểu này với anh. Anh là bạn trai em, không phải con nít.”

Tân Ý Điền thấy cậu nghiêm túc đưa ra kháng nghị thế này, buồn cười, vươn tay nhéo nhéo mặt cậu, cười nói: “Nhìn anh kìa, không phải con nít thì là gì?” Cậu đột nhiên đứng lên, hai tay băng qua bàn ăn nâng đầu cô, đầu lưỡi luồn vào miệng hôn cô. Tân Ý Điền hoảng sợ không ngớt, sợ lật đổ đồ ăn, hai tay nửa giờ, nửa người trên bất giác nghiêng về trước phối hợp với màn đột kích bất thành linh của cậu, cả người cứng đờ một chỗ không nhúc nhích được. Khi cô nhận ra được hai tay có thể tự do hoạt động liền đẩy cậu ra, nhìn xung quanh, không biết nhân viên phục vụ có tránh được hay không, dù sao cũng không có ai, nửa đổi nửa giận nói: “Anh làm gì vậy, người ta chảy máu rồi nè.” Nói đoạn sờ sờ khoe môi bị cậu cắn sứt da, trong miệng có vị nhàn nhạt.

Sau đó cô không thèm để ý gì tới cậu, ăn xong tỏ ý muốn về Thẩm gia. Tạ Đắc không đòi giữ lại, lái xe đưa cô về. Cô hơi buồn bực, trước khi xuống xe thì giận dỗi: “Ngày mốt em phải về Bắc Kinh.”

Tạ Đắc “ừ” một tiếng, không tỏ ý gì khác. Cô thăm mắng “đồ ngốc”, cũng không chào tạm biệt cậu, mở cửa xe ra ngoài.

Ngày hôm sau cô đi thăm Hà Chân đang ở cũ, ngắm bé gái nằm trong lòng cô nói: “Wow, đứa bé lớn nhanh quá đi, mới vài ngày, đã thay đổi hình dáng, trắng trắng mũm mĩm, tóc vừa đậm màu vừa dày, trưởng thành khẳng định là một đại mỹ nữ. Tự cậu có thể mặc quần áo, tắm cho bé được không?”

Hà Chân lắc đầu, “Hiện giờ không dám, đều do mẹ tớ thay đồ cho bé.”

Mẹ Hà qua tết xong thì đã đến, già trẻ lớn bé Hà gia ba đời sống trong một phòng ký túc cho giảng viên không quá hai mươi mét vuông. Mẹ Hà thấy con gái tử thân như vậy, không thể không đứng ra thương lượng với nhà thông gia về việc mua nhà cho bọn trẻ, nói tội nhỏ có con rồi, không thể như trước đây có thể sống tạm bợ, người lớn hai nhà mỗi bên ra phân nửa, thay bọn họ thanh toán tiền nhà kỳ đầu tiên. Ba Lục Thiếu Phong không nói với bà vợ, len lén cầm một trăm ngàn tệ ra, nói là tiền lì xì cho cháu gái. Từ nay về sau Lục Thiếu Phong ngày lễ ngày tết mỗi lần về nhà ông già, đều không thể thiếu mẹ kế khổ bên tai, kiếm tiền gian nan ra sao, giá cả thì đắt đỏ quá đáng, khoản chi tiêu cho hai đứa song sinh thật kinh người vân vân, làm anh sau này không dám đến.

Hà Chân thở dài nói: “Thật ra ba mẹ tớ đâu có tiền, trông coi vài mẫu đất trồng cây ăn quả, cả năm bận bịu hết mức, cũng không kiếm ra mấy chục ngàn tệ, gặp phải mùa màng thất thu, thì lỗ vốn. Tiền tớ mỗi tháng gửi về nhà, ba mẹ đều giữ lại gửi tiết kiệm, gốc lẫn lãi đều đưa lại cho tớ.”

Tân Ý Điền thở dài, “Tắm lòng bạc cha mẹ thật đáng kính. Cậu vội mua nhà như vậy, còn không phải là vì bé gái? Ngay cả bộ quần áo đẹp một chút còn tiếc rẻ không mua.”

Hà Chân kéo cái chăn nhỏ đắp đứa bé, “Sinh con rồi mới hiểu được, nuôi con mới biết lòng cha mẹ. Lần đầu nhìn thấy con bé, cái loại tình cảm này chưa từng có, là từ chỗ sâu sâu nhất trong đáy lòng mình toát ra. Lúc đó liền nghĩ, vì con bé, mình sẽ làm hết tất cả, cái gì cũng có thể từ bỏ, kể cả mấy thứ gọi là mạng sống, tự do, tôn nghiêm.”

Tân Ý Điền nhớ đến câu nói không biết của ai: phụ nữ rất yếu đuối, mà người mẹ lại rất vĩ đại.

“Tạ Đắc về rồi à? Chuyện phòng sinh còn chưa cảm ơn cậu ấy. Tụi mình cùng đường, người ta chỉ cần một cú điện thoại là giải quyết xong, còn bảo anh Đồng gọi. Có đôi khi thực sự nghĩ tiền không phải là vấn đề, mà là kém nhau về giai cấp.”

Lời Hà Chân kéo suy tư của Tân Ý Điền từ trong không trung quay về, “À, không sao, không cần cảm ơn, dù sao anh ấy cũng chẳng để bụng. Cậu muốn cảm ơn anh ấy không bằng cảm ơn tó. Đạo này tâm trạng anh ấy không tốt lắm, ít để ý anh ấy thì hơn.”

“Ba cậu ấy đi cũng gần một tháng rồi hả? Quá đau thương không phải tốt lắm, phải có tiết chế, nếu không sẽ rất tổn thương đến cơ thể và tâm lý.”

Tân Ý Điền trầm ngâm nói: “Tính cách anh ấy không dễ bộc lộ ra ngoài. Không giống người bình thường, gặp phải những chuyện sinh lão bệnh tử, vui buồn lẫn lộn, theo thời gian trôi đi có thể dần dần biến mất, loại bỏ, quên lãng. Anh ấy không giống vậy, bên ngoài thoát nhìn không có việc gì, trên thực tế căn bản không có loại bỏ sạch sẽ, bộ phận tàn dư lưu lại nơi nào đó, thời gian càng dài tích tụ càng nhiều, đến khi không chịu nổi -, tó cũng không biết sẽ xảy ra gì.”

“Vậy chẳng phải rất nguy hiểm sao? Giống như bây giờ.” Hà Chân thè lưỡi, qua một hồi lại nói: “Có cách gì để cậu ta không chú ý đến chuyện đó không, đừng suốt ngày nghĩ tới những chuyện không vui, nếu không sống mệt lắm.”

Tân Ý Điền lắc đầu đáp: “Aizz, đừng nói nữa. Ngày mai không phải lễ tình nhân sao, hôm qua tó cố ý nói ngày mốt phải về Bắc Kinh, nhấn mạnh là ngày mốt, ngày mười bốn tháng hai. Anh ấy lại còn nói được, làm tó tức xém chút thì đập cửa luôn.”

Hà Chân cười nói: “Ôi, sao không giống người đi du học Pháp về thế, phong cách lãng mạn như thế, lễ tình nhân xem ra lại lập như tết âm lịch rồi.”

Tân Ý Điền làm mặt xấu, “Một tháng trước tó đã nghĩ, lễ tình nhân phải tặng gì cho anh ấy, vì thế vắt hết óc, kết quả anh ấy hoàn toàn coi việc không đáng lo. Cho nên tó quyết định sẽ tạo kích thích nho nhỏ, làm cho anh ấy không có việc gì làm thành cả ngày miên man suy nghĩ, ”to be or not to be, that is the question-“, có điều cần cậu phối hợp nha.” Cô nói với vẻ thần bí, khiến Hà Chân nhin không được hỏi cô phải phối hợp thế nào.

20. Chương 17

Chương 17: Lễ tình nhân bất ngờ

Trước khi Tạ Đắc tan sở thì nhận được cú điện thoại lạ, là số điện thoại cố định trong cùng thành phố, người gọi đến là một phụ nữ nói với giọng lạnh lùng: “Anh hãy nghe cho kỹ, bạn gái anh đang trong tay chúng tôi, tiền chuộc một triệu tệ. Nếu anh dám báo cảnh sát, chúng tôi lập tức giết con tin.” nói xong liền cúp máy. Cậu ngây người một lúc, không biết chuyện gì xảy ra, hít sâu một hơi, sau khi ổn định tinh thần liền gọi cho Tân Ý Điền, không ngoài dự đoán của cậu điện thoại tắt máy, lại gọi lại số máy lúc này.

Điện thoại bàn không ngừng reo. Hà Chân nhìn màn hình hiển thị số di động rồi hỏi Tân Ý Điền, “Có cần nghe máy không?” Tân Ý Điền mắng: “Cậu khủng hoảng, không ăn qua thịt heo cũng không thấy heo chạy à? Đương nhiên không thể nghe.” Cô rút dây điện thoại ra, ký túc xá trong tích tắc yên tĩnh trở lại.

Hà Chân hỏi: “Cái trò vui của cậu có hơi quá không? Lỡ cậu ta báo cảnh sát thì phải làm sao? Tó nhất định phải chết, không thiếu cảnh bị cảnh sát cho ăn mắng á.”

Tân Ý Điền phát tay, “Yên tâm đi, anh ấy đã được huấn luyện, sẽ biết cách ứng phó loại chuyện bắt cóc tống tiền, biết nên làm thế nào mà, sẽ không báo cảnh sát đâu. Việc tó lo là, anh ấy sẽ không mang theo

một triệu tệ tiền mặt thiệt chứ? Lỡ như trên đường bị mất? Tổ đền không nổi đâu. Biết vậy nói năm trăm ngàn được rồi.”

Đồng mưu tức giận nói, “Cậu nên nghĩ làm thế nào để dẹp yên ông cộp họ Tạ sắp nổi trận lôi đình thì hay hơn, tổ nhìn thế nào cũng không thấy cậu ta giống người bị người khác trêu đùa mà con có thể tốt bụng nhìn nhận đâu.”

Tân Ý Điền đem dây thừng và băng dán đã chuẩn bị trước vào trong túi, nhắc Hà Chân lần nữa: “Nói rồi mà, đến nhà A Mỹ rồi thì tớ gọi điện cho cậu, cậu lại dùng di động nhắn địa chỉ vào di động anh ấy, đừng nghe điện thoại của anh ấy, sẽ lộ đó. Tớ đi đây. Cậu đừng có quên đấy.”

Tạ Đắc đến ngân hàng rút một triệu tệ tiền mặt, bỏ trong túi du lịch màu xanh, chuẩn bị xong hết, cậu ngồi trong xe nhắm mắt dưỡng thần, đợi bọn bắt cóc tổng tiền ra chỉ thị tiếp theo. Trong đầu lại hiện ra số điện thoại bàn của bọn cướp, cảm thấy quen mắt, hình như đã thấy số này ở đâu rồi, nhưng thế nào cũng nghĩ không ra. Cậu phân tích tỉ mỉ, đối phương nếu là muốn tiền, như vậy cho thấy không phải nhằm vào cá nhân cậu mà trả thù, chỉ cần làm theo bọn họ yêu cầu, chắc sẽ không ảnh hưởng đến Tân Ý. Cậu thấy kỳ lạ chính là, bọn họ vì sao chỉ cần một triệu, chẳng lẽ trước khi gây án không điều tra thân thế cậu hay là bọn cướp lần này cơ bản chẳng ra trò trống gì?

Di động có tin nhắn mới. Cậu mở xem, là một địa chỉ, khu vực ngoại thành, có hơi hẻo lánh, sau cùng kèm thêm: Một mình anh đi, nếu như báo cảnh sát, anh sẽ hối hận. Cậu thấy thế nào cũng thấy kỳ quái, đối phương thế mà báo cho cậu địa chỉ cụ thể rõ ràng, thậm chí giọng điệu nói chuyện lại khách sáo lịch sự.

Cậu gọi điện thoại, sau đó khởi động xe, chạy thẳng đến mục tiêu. Qua đường cao tốc là một con đường có vẻ chật hẹp, hàng cây thông cao to đầy hai bên đường, lá đã rụng hết, tro rơi đứng giữa đồng trống trong mùa đông. Bên tay trái là sông Thượng Lâm mênh mông, ngày đêm chảy cuộn cuộn không ngừng nghỉ, vì thế không khí so với nội thành lạnh hơn nhiều. Trời đã tối, trên đường xe rất ít, cũng không có đèn đường. Cậu lái rất chậm, nhờ ánh đèn nên thấy được phía trước chệch bên phải là một tòa nhà hai tầng xây dựng theo phong cách kiến trúc nước ngoài, cậu dừng xe cách một đoạn xa, xách theo túi du lịch chậm rãi đi tới.

Cổng không bị khóa, khẽ mở, dường như đợi cậu tự chui đầu vào lưới. Cậu đẩy cửa sắt đi vào, đây là ngôi nhà điển hình của người dân phương Nam, có lẽ từ lâu không có ai ở, có chút hoang vắng, cỏ dại trong vườn cao đến thắt lưng, cây sồi xanh cũng không thấy dấu hiệu của sự chăm sóc. Cậu đứng trước cánh cửa đóng chặt tập trung tư tưởng nín thở lắng nghe động tĩnh một lúc, chẳng nghe được gì ngoại trừ tiếng gió thổi qua tán lá. Đưa tay đẩy cửa, tiếng cọt kẹt vang lên, hình ảnh Tân Ý Điền bị trói hai tay hai chân, miệng dán băng dính ngồi trên sofa, lập tức đập vào mắt cậu. Cậu ngây ngẩn cả người, đầu tiên là nhìn chung quanh, không phát hiện người khác, sau đó đi tới, xé băng dán trên miệng cô ra.

Động tác cậu có chút thô lỗ, Tân Ý Điền nhìn không được rút hai tay giấu đằng sau lưng ra, đẩy cậu ra nói: “Đau! Anh nhẹ chút, để em tự làm.”

Tạ Đắc hỏi với giọng điệu không thấy hứng thú: “Bọn cướp đâu?”

Tân Ý Điền sợ cậu tức giận, vội vã ôm cổ cậu đem hết kỹ xảo hôn cậu, đến khi cậu bắt đầu thở dốc, nhân cơ hội hô to: “Lễ tình nhân vui vẻ!”

Tạ Đắc có vẻ vô cùng bình tĩnh, dán mắt vào cô bạn gái tinh quái dựa sát vào mình một lúc lâu, cuối cùng thở dài bó tay, “Quên đi, không sao là tốt rồi.”

Bộ dạng bình tĩnh của cậu trong mắt Tân Ý Điền chẳng khác dấu hiệu báo trước bão tố sắp đến, nhanh nhẩu nịnh nọt: “Chẳng phải gần đây tâm tình anh không tốt sao, đồ anh lại không vui, đành phải tự biên tự diễn tạo cho anh cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân thôi. Em đùa giỡn anh vậy, anh không giận chứ?”

“Em nói thử xem?” Cậu lạnh lùng liếc cô một cái. Tân Ý Điền sợ không dám hé một câu nào, như một chú mèo nhỏ đáng thương nhìn cậu, hai tay để trên đầu như thỏ trắng, hát giọng thiếu nhi: “Xin bạn đừng ăn tôi đừng ăn tôi, tôi sẽ hát cho bạn một bài hát thật hay – ”

Cậu phì cười, vội xoay người sang chỗ khác. Chú ý tới một quyển sách trên sofa, hỏi: “Chờ lâu không?” Người nào đó có tật giật mình vội vã lắc đầu, “Em không biết anh có đến hay không, cho nên đem theo sách để giết thời gian.”

Cậu vỗ vỗ đệm sofa, “Em nói anh có thể không đến sao? Nhọc lòng hai người nghĩ ra cái trò bắt cóc, có câu không có mũi khoan kim cương thì đừng hòng làm nghề gổm sứ, thật mất mặt xấu hổ!”

Tân Ý Điền bỗng nhiên tỉnh ngộ réo lên: “Anh đã sớm biết rồi hả?”

“Có người bắt cóc mà lại xài điện thoại cố định và di động sao? Cũng không cần vệ tinh theo dõi, tùy tiện điều tra một tí là ra cả thôi.” Trách không được cậu nghĩ số điện thoại bàn nhìn quen mắt, năm con số đầu tiên của số điện thoại trường Thượng Đại đều giống nhau. Khi vệ sĩ nói cậu biết chủ số điện thoại này là “Hà Chân”, mặt cậu xanh lại, mới hiểu ra hai người họ liên thủ lừa mình. Cậu quyết định biết thời biết thế đi đến cùng, muốn xem các cô rốt cuộc muốn quây cái quỷ gì. Xe ngang qua quảng trường trung tâm, trên đường đều là người bán hoa hồng, lúc này mới tỉnh ngộ.

Tân Ý Điền nắm mạnh cậu một cái, “Anh xấu quá đi, hồi nãy cố ý chơi em!” Kích động làm cô quên hai chân bị trói mà đứng lên, kết quả suýt chút nữa ngã nhào.

“Anh chưa nói gì hết, là tự em nhảy vào ôm mà.” Cậu lộ ra một nụ cười xấu xa, ngồi xổm xuống tháo dây thừng quanh chân cô, tháo một hồi vẫn chưa xong, có chút không kiên nhẫn, “Không có việc gì em thắt gút nhiều vậy làm gì?”

Tân Ý Điền hừ một tiếng, “Để diễn cho thật mà, người ta rất chuyên nghiệp đó. Dây thừng quá dài, đành phải thắt gút nhiều thôi. Anh càng tháo chân em càng đau, ở phòng bên bên kia có dao đấy.”

Cậu tức giận nói: “Đáng đời!” Đứng dậy đến phòng bếp tìm một con dao cắt trái cây để cắt đứt dây.

Tân Ý Điền mở túi du lịch của cậu ra xem, ngạc nhiên: “Wow, đây là lần đầu tiên em thấy tiền mặt nhiều thế này, rất không an toàn, nhanh nhanh kiếm chỗ giấu nó đi.”

Tạ Đắc quan sát căn nhà, bên trong trống rỗng không có đồ đạc. Tường trắng, sàn nhà, đèn treo, trên tường treo một bức tranh sơn dầu, đồ dùng chỉ có sofa, bàn ăn, vài cái ghế, giống như chuẩn bị cho thuê, không nhận được hỏi: “Nhà của ai?”

“Nhà của một học sinh, cả nhà di dân sang Canada, thỉnh thoảng mới về. Em phiên dịch luận văn cho con bé, con bé cho em mượn nhà vài ngày. Em nói cần mượn nhà để quay phim ngắn, hì hì.”

Cậu trêu chọc nói: “Quay phim em bị trói hả?”

“Anh được lắm, đừng có mà được lợi mà còn ra vẻ thông minh! Em tốn rất nhiều tâm tư, cũng muốn tặng anh một món quà đặc biệt nhân lễ tình nhân. Rốt cuộc anh có ngạc nhiên vui mừng không vậy?” Tân Ý Điền vừa nói vừa nhặt dây thừng, băng dán rơi trên đất và cuốn sách ở sofa nhét vào túi sách, kéo khóa kéo nói: “Được rồi, mặc kệ anh vui ít hay là vui nhiều, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi thôi. Anh đậu xe ở đâu?”

“Sao phải đi? Không phải em mượn nhà mấy ngày sao? Không ở lại một đêm quả thực có lỗi với sự hao tổn tâm tư của em.” cậu thủng thẳng đến sofa ngồi xuống.

“Anh tưởng đây là khách sạn sao? Thứ nhất không có thức ăn, thứ hai không có chăn, làm sao mà ở lại được?”

“Ăn thì có thể mua ở gần đây, còn chăn, ráng tìm chắc chắn có thôi, nếu không họ về đây đắp bằng cái gì?” Cậu đi thẳng vào phòng ngủ, mở tủ âm tường, bên trong đầy đủ thảm lông, chăn, gối đầu, chiếu và những thứ linh tinh khác.

Tân Ý Điền vẫn lắc đầu, “Em không muốn ở đây, không có điều hòa, buổi tối sẽ lạnh. Em có đặt chỗ ở nhà hàng Tây, tám giờ tối, nếu không đi thì không kịp đâu.”

Tạ Đắc liếc cô một cái, nhàn nhả nói: “Yên tâm, có anh ở đây, sẽ không để em đông lạnh đâu.”

Cuối cùng họ đến cửa hàng tiện lợi gần đó mua một ít vật dụng hàng ngày, cộng thêm mì ăn liền, lap xưởng và trứng kho, ăn qua loa một bữa. Tân Ý Điền vừa thu dọn chén đĩa vừa lắc đầu: “Bữa tiệc lớn ngày lễ tình nhân của em cứ như vậy biến thành mì ăn liền.”

Tạ Đắc từ phía sau ôm lấy eo cô, thì thầm vào tai cô: “Bữa tiệc lớn ngày lễ tình nhân của anh, bây giờ chính thức bắt đầu – ”

Tân Ý Điền quay đầu lại, như cười như không nhìn cậu một cái, nhướn mày nói: “Anh nghĩ hay quá đi, em mới không cần – ”

Cậu cúi đầu hôn cổ cô, “Không phải em bị trói sao? Làm gì có quyền nói ”Không“?”

Tân Ý Điền hừ một tiếng, không phục phản bác: “Anh cũng không phải bọn cướp!”

“Anh không ngại làm đạo tặc hái hoa một phen.”

“Đáng tiếc em không phải là con tin bị bắt cóc.” Cô nói xong cười chạy đi.

Có thể là do chuyện “Bắt cóc” kích thích, buổi tối Tạ Đắc cực kỳ phấn khởi, suy nghĩ nhiều cách giày vò cô. Khởi đầu Tân Ý Điền có trắc trở, nhưng là vì lấy lòng cậu, nỗ lực phối hợp cậu muốn làm gì thì làm, dần dần quen được. Cậu càng hăng hái, không chỉ muốn cô thực hiện các động tác khó nói, bản thân càng không gì kiêng kỵ, nói sở trường hạ lưu gì đó. Tân Ý Điền vừa thẹn vừa giận, xoay người xuống giường muốn tìm bông gòn bịt lỗ tai. Cuối cùng hai người một cực độ, ôm nhau đánh một giấc ngon lành.

Thân thể đã trút hết niềm say mê thỏa thích, tâm lý cũng tự nhiên mà khoan khoái hơn, Tạ Đắc sau một giấc tỉnh dậy, cảm giác sáng khoái vô cùng, tinh thần sung mãn, đã lâu chưa cảm thấy hăng hái dâng trào như thế này.

Tân Ý Điền uể oải tỉnh dậy, cậu đã quần áo chỉnh tề, rửa mặt xong xuôi, đứng trước gương thắt cà vạt. Bởi vì không có rèm cửa sổ, ánh nắng thẳng tắp chiếu vào phòng. Cô che mắt, ngáp một cái nói: “Anh phải đi làm hả?”

“Mẹ anh đã khỏe hơn nhiều rồi, em muốn thăm bà không?” Cậu không quay đầu, hỏi một cách thờ ơ.

Có thể do mới tỉnh lại, Tân Ý Điền cảm giác trong đầu trống rỗng, hồi lâu mới trở lại bình thường, “Sau này đi, được không?”

Cậu đi qua, đứng bên giường từ trên nhìn xuống cô, cười nói: “Sớm muộn cũng phải đi, em sợ cái gì.”

Cô không muốn nói “Em không muốn đến nhà anh” một cách trực tiếp nên thay đổi cách khác dịu dàng hơn, “Anh không cảm thấy hơi nóng vội sao? Chúng ta mới quen nhau mấy tháng mà thôi – ”

“Nhưng mà chúng ta biết nhau bảy năm rồi.”

“Em – ” Tân Ý Điền nhìn cậu muốn nói lại thôi. Những hình ảnh lộn xộn hiện lên trong đầu cô, cô không biết nên làm thế nào cho phải. Cô không ngờ quan hệ hai người sẽ tiến triển nhanh như vậy, nhanh đến khiến cô trở tay không kịp.

Tạ Đắc ngồi xuống đầu giường, thấp giọng nói: “Yên tâm, mẹ anh chỉ nhớ những người và sự việc trước lúc anh hai mất, trí nhớ sau này trong tình trạng hỗn loạn, mẹ anh chắc là không nhớ ra em đâu.”

Tân Ý Điền không nói gì, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ.

“Ba anh mất rồi, anh mới nhận ra trên đời này chỉ còn mẹ anh là người thân duy nhất. Tình trạng sức khỏe và tinh thần bà ấy lúc tốt lúc không, anh rất lo lắng, nên từ khách sạn dọn về nhà, muốn lúc bà ấy còn sống chăm sóc bà nhiều hơn. Chúng ta kết hôn sớm một chút, trong nhà có trẻ con, bà ấy sẽ không có quạnh thế này, đây là thứ nhất; thứ hai, trước đây anh chưa từng nghĩ đến chuyện kết hôn, nếu như nhất định phải cưới, đối tượng chỉ có thể là em.” Cậu theo thói quen đem những tâm tình, suy nghĩ, thái độ ẩn giấu ở nơi mà người khác không thấy được, cân nhắc rất lâu cuối cùng mới quyết định thổ lộ ý kiến chân thật nhất từ đáy lòng, nó khiến cậu có cảm giác giống như trần như nhộng đứng trên đường, giống như mất đi năng lực tự vệ, bởi vậy khi nói ra có chút mất tự nhiên.

Cách nói trưng cầu ý kiến nhưng thực ra lại cương quyết làm Tân Ý Điền không nói nên lời. Cô đứng lên mặc quần áo, trước khi cậu mở cửa ra ngoài nói một câu: “Kết hôn là đại sự, không phải hai người chúng ta nói là có thể được.”

Tạ Đắc dừng bước, đôi mày chau lại một chỗ, như đăm chiêu nhìn cô một cái.

Hai người thu dọn xong xuôi rồi rời khỏi, Tạ Đắc đưa cô về Thẩm gia. Trên xe Tân Ý Điền nhận được điện thoại của mẹ, “Thị Linh với Quân Hòa lại đang cãi nhau, làm phiền tới Quân An, nó ôm Kỳ Kỳ đòi đi, bị

mẹ ngăn cản. Lão Thẩm tức giận đến nỗi bệnh tim suýt chút phát tác. Còn con, ở bên ngoài qua đêm cũng không nói một tiếng, không biết gọi điện về sao?” Cô vợ trả lời: “Con về nhà liền mà. Mới qua năm mới, hai vợ chồng nó cãi nhau gì nữa?”

Nguyên nhân sự việc là như thế này: Thẩm Quân Hòa và đám bạn chơi mạt chược, một ngày một đêm không về nhà, thua không ít tiền. Bà vợ Liêu Thi Linh tìm ra cậu, gọi cậu về nhà cậu không chịu, thế là lật bàn mạt chược trước mặt mọi người. Hai người cãi nhau đến tận nhà, anh một lời tôi một câu, ai cũng không chịu nói ít vài câu. Liêu Thi Linh không cẩn thận làm bể chai nước hoa Chanel của Thẩm Quân An, Thẩm Quân An vin cơ hội này nói cô vài câu. Liêu Thi Linh bất mãn bà chị thiên vị em trai, nói móc cô ở nhà mẹ đẻ ăn không ngồi rồi, lời chuyện cô ly hôn ra nói. Thẩm Quân An tức giận khóc lớn, thu dọn hành lý đòi dẫn con gái đi. Thẩm Gia Sơn quát giận, mọi người sợ không dám lên tiếng. Thẩm Quân Hòa thấy bất thường, chuẩn bị, Liêu Thi Linh liền theo đuôi. Do đó khi Tân Ý Điền trở về Thẩm gia, chiến trường Thẩm gia tràn ngập khói thuốc súng tuyên bố tạm dừng, Thẩm Gia Sơn bế cháu ngoại Kỳ Kỳ đi ra ngoài uống trà, Thẩm Quân An trốn ở trong phòng xem TV.

Mẹ Tân đứng ở cửa nhìn xung quanh, thấy một chiếc xe một đèn ở phía xa mở cửa. Tân Ý Điền xuống xe, hơi bất ngờ là Tạ Đắc cũng theo xuống xe. Cậu đi về phía mẹ Tân, gọi một tiếng “Dì”, nói vài câu mừng năm tốt đẹp cát tường. Mẹ Tân tỉ mỉ quan sát cậu, ánh mắt có vẻ lưỡng lự, cuối cùng không hỏi gì, chỉ vẫy tay: “Bên ngoài lạnh lắm, đừng đứng đây nữa, vào trong đi.”

Tạ Đắc có chút thận trọng ngồi ở phòng khách Thẩm gia, mẹ của Tân Ý dường như hơi ấn tượng đối với cậu, cậu không biết đây là chuyện tốt hay chuyện xấu. Cậu uống trà, ngồi khoảng mười phút thì đi.

Tân Ý Điền dọn dẹp đồ đạc trong phòng. Mẹ Tân gõ cửa, nói: “Trong nhà có lạp xưởng và cá khô, con muốn mang một ít đến Bắc Kinh không?” Cô nói cũng được, tìm một cái túi sạch đưa mẹ. Mẹ Tân vừa vào phòng vừa từ tốn nói: “Cậu thanh niên vừa đưa con về nhà đó, con và nó đang yêu nhau sao?”

Cô nhẹ nhàng gạt đầu.

Mẹ Tân lại hỏi: “Cậu ta tên gì?” Tân Ý Điền qua một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Họ Tạ.”

“Đúng là nó!” Mẹ Tân lộ vẻ giận dữ, “Mấy đứa là thật hay đang đùa giỡn?”

Cô cúi đầu không nói lời nào.

Mẹ Tân biến sắc, quát giọng lạnh lùng: “Sau này con ít lui tới với nó, nghe chưa?”

Tân Ý Điền vô cùng bất đắc dĩ, “Mẹ, anh ấy không phải tên lừa đảo cũng không phải kẻ xấu, mẹ đừng có thành kiến với anh ấy.”

Mẹ Tân tăng giọng nói lớn tiếng: “Vết thương con lành rồi nên quên mất đau rồi ư, bị nó làm hại còn chưa đủ thảm sao? Thiếu chút nữa thân bại danh liệt! Còn những người trong Tạ gia, là chúng ta rước lấy nhục sao?”

“Mẹ, đã là quá khứ rồi, con đâu có sao! Khi đó anh ấy còn nhỏ, làm việc không biết chừng mực, lại thích đùa dai – ”

Mẹ Tân tức giận cắt ngang lời cô, “Đó là trò đùa dai của đứa con nít sao? Cho con uống thuốc ngủ, định vô lễ với con –, con trai mười sáu tuổi, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, việc có thể làm việc không thể làm còn cần người khác dạy sao? Từ nhỏ tâm thuật bất chính, lớn lên là người tốt sao? Con đó – ” bà chỉ vào đầu con gái mắng to: “Càng sống càng dở! Con năm nay bao nhiêu, nó năm nay bao nhiêu?”

Tân Ý Điền bị mắng chỉ cúi đầu, không dám lên tiếng.

“Tạ gia có tiền là tốt, nhưng chúng ta không thấy lạ! Những người Tạ gia, tất cả đều là nhân vật lợi hại, có tiếng ngang ngược không phân phải trái. Con ngớ ngẩn không biết, chứ mẹ rất rõ ràng! Con đó, đứng là trẻ người non dạ! Mẹ nó biết chuyện hai đứa không?”

Tân Ý Điền ấp úng nói: “Tụi con quen nhau chưa bao lâu – ”

“Vậy là tốt rồi, nhanh chóng chia tay đi!”

“Mẹ, con không phải vì tiền của anh ấy, anh ấy đối với con rất tốt – ”

Mẹ Tân liếc cô, “Mẹ biết con chia tay Ngụy Tiên, tình cảm chịu đả kích rất lớn, nhưng cũng không thể làm ầu như thế! Từ nhỏ mẹ dạy con thế nào? Con gái phải đứng đắn tự trọng, bất kể xảy ra chuyện gì, tuyệt không thể cam chịu. Mẹ tin con, con lại cả đêm không về? Đêm qua có phải con ở chung với nó không?”

Tân Ý Điền chống đỡ không nổi, nhịn không được nói: “Mẹ, con hai tám tuổi rồi, không phải trẻ con—” mẹ Tân không đợi cô nói xong, lập tức nói: “Vậy con vẫn muốn yêu đương với thằng nhóc đó? Đây là biểu hiện nghiêm túc chịu trách nhiệm với tình cảm sao?”

Cô bị dồn vào tường á khẩu không trả lời được, đành nói: “Được rồi, được rồi, con biết nên làm như thế nào.” Cô xách theo túi xách và cá khô nhanh nhẩu chạy vào phòng. Cô thả đại cái túi lên bàn, chỉ vào cái đầu con cá nói: “Xem mày kia, gây cho tao biết bao rắc rối!”

Buổi chiều cùng ngày Tân Ý Điền về Bắc Kinh, Tạ Đắc muốn đến đón cô. Cô vội đáp: “Anh đừng có mà tới, mẹ em không muốn thấy anh.” Tạ Đắc không ngờ mình lại không được hoan nghênh, hỏi vì sao. Cô thở dài, “Cũng do chuyện tốt anh làm! Em hỏi anh, lần đó có phải anh cho em uống thuốc ngủ không? Em đến bây giờ còn mơ mơ màng màng, không nhớ rõ cụ thể xảy ra chuyện gì. Lúc đó mẹ em đến nhà anh đón em, cảnh sát hình như cũng tới, có đúng không?”

Tạ Đắc hồi lâu không lên tiếng. “Vậy anh bảo Đồng Toàn đến đón em.” Cậu ngắt điện thoại, ngồi phịch xuống sofa. Tạ gia từ lúc Tạ Hậu mất, bố trí trong nhà không có thay đổi gì. Cậu nhìn quanh bốn phía, trên tường vẫn treo bức thư họa ngay vị trí đó, bình hoa vẫn đặt trên bệ cửa sổ, trong bình cắm một bó hoa cát cánh, trên kệ vẫn để những món đồ lúc nhỏ cậu thường chơi, cậu nhắm mắt lại đều có thể tìm được.

Cảnh cũ người xưa. Cậu nhớ rất rõ, mùa hè năm ấy cậu mười sáu tuổi, Tân Ý trước khi du học đến tạm biệt cậu, là ngồi ở nơi cậu đang ngồi.

21. Chương 18

Chương 18: Yêu thế nào cũng không đủ

Vào mùa hè khi Tân Ý Điền vào năm tư cũng là lúc cô chuẩn bị xin visa du học, trước khi khai giảng một tuần cô mới nhận được hộ chiếu từ đại sứ quán Pháp, trên đó đóng con dấu màu xanh “pass”. Cô nhất thời bận bịu cuống cuống, đặt vé máy bay, mua đồ, làm thẻ ngân hàng, đãi tiệc tạm biệt, gặp mặt mọi người. Khi nhận được cuộc gọi của Tạ Đắc, cô rất bất ngờ. Hôm cô đến nhà cậu dạy một buổi cuối cùng, thái độ lãnh đạm mà xa cách của cậu khiến cô tưởng rằng bọn họ sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào.

“Chị phải xuất ngoại?” Giọng cậu nghe không ra tâm tình nào, cảm giác không tán thành cũng không phản đối, chỉ là bộ dạng “chị có thể nào thì chẳng có gì quan trọng”.

“Đúng vậy, đi học nghiên cứu sinh.” Tân Ý Điền gật đầu, hỏi han: “Đã lâu không gặp, còn cậu, thi cuối kỳ thế nào rồi? Bao nhiêu điểm? Đúng thứ mấy?”

Cậu không đếm xỉa câu hỏi của cô, hỏi thẳng: “Chùng nào đi?”

“Chuyến bay mười hai giờ rưỡi trưa mốt, đổi chuyến bay ở Bắc Kinh, cho nên tối mai phải đi rồi.”

Cậu thì thào nói nhỏ: “Sao gấp vậy!” Nói nhanh: “Tôi muốn gặp chị, hôm nay được không?”

Tân Ý Điền hơi khó xử, “Hôm nay sao, hôm nay tôi phải gặp một người bạn, đã hẹn trước rồi.”

“Tôn Quý Thanh?” Cậu hỏi.

“Không phải, là bạn học nữ, cậu không biết đâu.”

Cậu trầm ngâm một lúc, nói với thái độ kiên quyết: “Hôm nay tôi nhất định phải gặp chị. Chị đến nhà tôi đi.”

“Chuyện này – ”

“Tôi muốn gặp chị!”

Cậu kiên trì như thế, Tân Ý Điền không có cách nào từ chối, “Vậy được rồi, buổi trưa ăn xong tôi sẽ đi. Chúng tôi vốn định buổi chiều đi xem phim. Ba mẹ cậu có nhà không?”

“Không có.” Ông Tạ quanh năm suốt tháng không ở nhà, bà Tạ từ sáng sớm đã đi leo núi cùng mấy người bạn nghỉ mát, tiện thể hít thở không khí trong lành, buổi tối không về nhà. Bác giúp việc cũng đi theo.

“Nếu không thì cậu ra luôn đi, xem phim với chúng tôi, được không?” Cô đề nghị.

“Tôi ở nhà chờ chị.” Cậu dập điện thoại “cạch” một tiếng.

Tân Ý Điền và bạn vội vàng ăn bữa cơm, ngồi xe buýt đến gần nhà họ Tạ, mặt trời chói chang ngay giữa trưa chiếu trên đỉnh đầu, còn chưa đến Tạ gia, nắng áo trước ngực, phía sau lưng, dưới nách đều bị mồ hôi thấm ướt. Tạ Đắc mở cửa, câu đầu tiên khi thấy cô – “Sao mà chị chậm chạp quá vậy? Tôi sắp chết đói rồi!”

Cô vốn dĩ không muốn đến, hơn nữa thời tiết oi bức, lại gặp thái độ này của cậu, liền bực mình, lạnh lùng nói: “Ồ, vậy tôi về là được rồi.”

Cậu nhanh nhẹn kéo cô lại, bĩu môi nói: “Đến cũng đến rồi.”

Tân Ý Điền không muốn tỏ ra hẹp hòi, đành theo cậu vào trong, đứng trước máy điều hòa đang phả gió tới, hỏi: “Sao cậu còn chưa ăn?”

Cậu làm mặt hờn giận, “Chờ chị đó! Chị cũng không nói chừng nào đến, tôi cũng không dám đi ra ngoài ăn.”

“Cậu có thể gọi thức ăn mà!”

“Tôi không muốn ăn đồ mua ở ngoài.”

“Vậy ăn cái gì? Dù sao cũng không thể để bụng đói được.” Tân Ý Điền hết cách với cậu, đến tủ lạnh trong phòng bếp nhìn thử, nói: “Làm cho cậu bát mì nha, thêm hai quả trứng gà, ăn không?”

“Ừ.” Cậu lười biếng đáp lại, đưa lưng về phía cô ngồi trên sofa không biết đang làm cái gì.

Tân Ý Điền bưng một bát mì lớn nóng hôi hổi đi tới, mồ hôi dính đầy người. “Cậu mau ăn đi, tôi đi xối nước đây, hôm nay trời nóng quá, không cho người ta sống rồi.”

Cậu cầm đầu ăn mì xong, đi đến gõ cửa phòng tắm, “Quần áo của mẹ tôi, chị muốn thay không?”

“Có sao không?” Cô ở bên trong hỏi.

“Chị tắm đi, để tôi đi lấy, để ở bên ngoài.”

Tân Ý Điền xối nước xong, cầm lấy quần áo trên kệ bên ngoài, phát hiện không phải là quần áo của bà Tạ, mà là chiếc áo sơ mi màu xám, xem kiểu dáng chắc là của cậu ta, hình như chưa mặc qua. Cô mặc vào, bỏ quần áo đã thay vào máy giặt.

Tạ Đắc dựa vào cửa quan sát cô, lần đầu phát hiện vóc dáng cô lại nhỏ nhắn xinh xắn như vậy, phần trên trống không của cô vừa vặn với chiếc áo sơ mi, dường như lúc nào cũng có thể theo gió bay đi. Cậu giải thích: “Đồ của mẹ tôi, chị mặc hình như không vừa lắm, cho nên tôi tự quyết định – ”

“Không sao, bên ngoài trời nắng như vậy, quần áo giặt rất mau khô, tạm thời mặc vậy đi.” Cô vẫy vẫy tóc, kéo chặt cổ áo, dè dặt ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo dưới bàn trà, tránh bị lộ.

Tạ Đắc thấy đùi cô bị lộ ra ngoài, da nõn nà, trắng ngần mịn màng, bỗng thấy miệng lưỡi khô khốc, trong thân thể dường như có ngọn lửa đang bốc cháy. Yết hầu cậu giật giật, hắng giọng: “Tôi muốn uống nước. Chị muốn uống gì?”

“Nước trái cây, có không?”

“Có. Chị cứ ngồi, tôi đi lấy.”

Tân Ý Điền vừa uống nước trái cây vừa nói chuyện cùng cậu, cảm giác càng lúc càng buồn ngủ, dụi mắt thật mạnh, ngáp liên tục.

Cậu thấy thế, hỏi tỉnh bơ: “Hôm qua không ngủ được hả?”

“Chắc vậy, mùa hè nóng nực khó ngủ. Tôi có thói quen ngủ trưa.”

“Muốn ngủ không?”

Tân Ý Điền cảm giác hai mí mắt như nặng ngàn cân, bất luận cô cố gắng thế nào cũng không mở ra được, đành phải mặc kệ, mê man gập đầu, “Được. Một giờ sau gọi tôi dậy.”

Tạ Đắc đỡ cô đứng lên, giọng nói dịu dàng ít thấy, “Vào phòng tôi.”

Tân Ý Điền vừa kê đầu lên gối, lập tức ngủ ngay. Tạ Đắc nhìn cô ngủ bất tỉnh nhân sự, xốc tấm chăn mỏng đang đắp trên người cô, cởi từ từ cái áo sơ mi của mình mà cô đang mặc. Cô không mặc áo lót, so với những phần khác trên cơ thể, chỗ ấy vô cùng trắng trẻo mềm mại, hai điểm nhỏ trong mắt cậu giống như thạch trái cây, muốn ăn mà không dám. Màu sắc nhợt nhạt, vì đột ngột tiếp xúc không khí lạnh, từ từ săn lại, đứng lên.

Mắt cậu dờn xuống, rơi vào phía dưới bụng cô. Do dự một chút, hai tay run rẩy cởi quần lót cô ra. Cô gái cậu ngưỡng mộ trong lòng đã nằm trước mắt cậu, thật kỳ lạ, cậu không có cảm giác dục vọng bùng nổ. Thứ gọi là dã thú dục vọng cư trú trong cậu lúc này đang ngoan ngoãn nằm trên bờ cát dưới ánh trăng nghỉ ngơi, nước biển từng đợt tràn vào, lại lui ra, mà nó vẫn nhắm mắt hưởng thụ nước biển đang gội rửa nó, vẫn không nhúc nhích.

Cậu đặt Tân Ý Điền ở tư thế nằm nghiêng, như vậy càng thuận tiện để thưởng thức, đường cong nữ tính vì thế lộ ra. Bàn tay cậu vuốt bên mặt cô, sau đó là bên gáy, môi, đôi mắt... Những nơi cậu cảm thấy hứng thú càng lúc càng nhiều, làm cho Tân Ý Điền trong lúc ngủ nói mơ khó chịu.

Cậu có chút lo lắng khựng lại. Đợi một hồi lâu không thấy cô nhúc nhích, ngẫm nghĩ rồi cởi sạch quần áo leo lên giường, ôm cô vào lòng. Nhiệt độ cơ thể Tân Ý Điền thấp hơn cậu, chạm tay vào thấy lạnh lạnh, da dễ trắng mịn, sờ rất dễ chịu. Cậu cố sức ngửi mùi hương cơ thể cô, mỗi lần ngửi là tưởng tượng ra một loại hoa quả nào đó, tự nhiên trong lành, luôn luôn tươi mát. Cậu vươn đầu lưỡi liếm đôi môi cô, mềm mềm ẩm ẩm, nếm được một vị nào đó. Cậu lại liếm liếm, cặn kẽ nhớ ra, lần này giống bánh pudding, hơi ngọt, có lẽ do cô mới uống nước chanh.

Cậu dùng tay, dùng mắt, dùng môi tò mò tìm kiếm cơ thể trẻ trung tràn ngập mê hoặc của Tân Ý Điền, như phát hiện một trò chơi đầy thú vị. Khi cậu đang làm không biết chán, bà Tạ xông vào mở cửa vào nhà, trên đầu đội một cái nón chống nắng màu trắng rất to, “A Đắc, mẹ về rồi đây, suýt chút nữa bị cảm nắng. Con đang ngủ sao?” Tạ Đắc che không kịp, bà thấy mái tóc dài của con gái lộ ra bên ngoài cái chăn, sắc mặt lập tức thay đổi, lại gần xốc chăn lên, thấy toàn thân hai người trơn tru, cùng với mặt Tân Ý Điền –

Tạ Đắc vừa sợ vừa lo, thêm việc làm sai nên chột dạ, mất năng lực ứng biến, hồ đồ bị bà Tạ kéo mạnh ra ngoài.

Khi bà Tân nhận được điện thoại của bà Tạ thì vô cùng lo lắng chạy tới, Tân Ý Điền quần áo chỉnh tề cúi đầu ngồi ở sofa phòng khách, trong đầu còn mơ mơ hồ hồ, không biết xảy ra chuyện gì. Bà Tạ đang nổi nóng, nói rất khó nghe, chỉ vào mũi bà Tân nói: “Đây là con gái ngoan bà dạy sao? Dạy con tôi cũng đâu cần phải lên giường mà dạy? Mẹ nào con nấy!”

Bà Tân căng mặt đỏ bừng, nén giận lôi kéo con gái ra ngoài, thấy ánh mắt cô hoảng hốt bất thường giống như bị thuốc, vừa sợ vừa giận, nghĩ thâm tuyệt đối không thể để con gái bị oan thế này. Tuổi cô còn nhỏ, truyền ra ngoài sau này phải làm sao? Bà để Tân Ý Điền về trước thu dọn hành lý, còn mình ở lại đòi công đạo.

“Bà Tạ, nói thì phải có chứng cứ! Rõ ràng là con trai bà có ý xấu với con tôi, chẳng những không chịu nhận lỗi, ngược lại đổ trắng thay đen, quật ngược lại, thậm chí đổ hết trách nhiệm lên đầu con tôi, làm người phải có đạo lý chứ – ”

“Ý của bà là tôi nói bậy? Con tôi còn chưa thành niên, sao biết những chuyện này? Rõ ràng là con gái bà không biết xấu hổ dù dỗ con tôi- ”

Người lớn hai nhà khắc khẩu không ngớt, cuối cùng không biết ai báo cảnh sát, cảnh sát đến hòa giải tranh cãi. Tân Ý Điền cũng không bị xâm phạm, việc này nhiều nhất chẳng qua là vụ tranh cãi dân sự nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, hòa giải đến cuối cùng cảnh sát khuyên bà Tân về đi, bảo bà đừng gây sự nữa, rõ ràng thiên vị nhà họ Tạ. Bà Tân có oan mà không tố cáo được. Bà Tạ từ đầu tới cuối chưa nói được một câu khách khí nào, cũng không có thái độ hòa nhã.

Bà Tân đối với kết quả này vẫn tức giận bất bình, mắng Tạ gia hoành hành ngang ngược, ý thế hiếp người.

Tạ Đắc nhớ tới lúc nhỏ hồ đồ cho Tân Ý Điền uống nước trái cây có bỏ thuốc ngủ, vẫn rất áy náy, cậu không ngờ sẽ tạo ra kết cục tồi tệ đến vậy. Ông trời không quên trừng phạt cậu, bây giờ cuối cùng đã đến rồi.

Nửa đêm Tân Ý Điền tỉnh dậy đi WC, thấy điện thoại di động trên bàn máy tính nhấp nháy báo có tin nhắn mới, mở ra xem, là tin nhắn của Tạ Đắc, chỉ có hai chữ: xin lỗi. Đã rạng sáng đồng hồ điểm ba giờ bốn mươi bảy phút. Cô ngồi ghế yên lặng một hồi, sau đó nhắn lại, “Đi ngủ sớm một chút.”

Điện thoại của đối phương liền gọi đến, “Còn chưa ngủ?”

“Ngủ được một lúc, mới tỉnh. Còn anh, vẫn không ngủ?”

“Ngủ không được.”

Tân Ý Điền suy nghĩ một lúc, nhẹ giọng nói: “Sự việc ấy em đã quên rồi, anh đừng để trong lòng.”

“Ừ.” Không ai có thể giải thích được sự kiện xảy ra vào hè năm mười sáu tuổi ấy đã ảnh hưởng sâu sắc cực độ đến cậu ra sao. Tâm sinh lý từ một cậu bé trở thành một người đàn ông, mà sự ra đi của Tân Ý Điền lại khiến tâm lý cậu trưởng thành sớm hơn. Loại ảnh hưởng này chẳng những không dần phai nhạt theo thời gian mà lại liên tục duy trì đối mới, lớn lên theo sự trưởng thành và sự biến đổi tâm lý của cậu, mỗi một lần nhớ lại, cảm nhận và thể nghiệm càng tăng thêm một bậc.

Cậu lại nhớ lại Tân Ý Điền nằm nghiêng trên giường, hình ảnh ánh nắng bao phủ làn da toàn thân cô, cô nhắm mắt ngủ say, đáng vẻ ngọt ngào thánh thiện. Tim cậu đột nhiên bị sít chặt, chặt đến khó chịu, không tự chủ được gọi tên cô, “Tân Ý, Tân Ý – ”

“Ừm?”

“Anh rất sợ.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ mình càng ngày càng có lòng tham không đáy.” Trước đây cậu chỉ cần thấy cô là đã mãn nguyện rồi, dần dần trở thành kẻ độc chiếm cô, sau đó có được cô, hiện tại -, cậu không những muốn cô thuộc về cậu, còn muốn cô yêu cậu. Cậu đối với cô dường như mãi mãi không có cách nào thỏa mãn.

Tân Ý Điền cũng không hiểu cậu thật sự muốn nói gì, nói giỡn, “Cẩn thận nhân tâm tham lam, rắn mà đòi nuốt voi nha!”

“Đúng vậy, anh nên biết vừa đủ.” Cậu tự giễu.

“Về việc đến nhà anh, em có nghĩ tới.” Tân Ý Điền đột nhiên nhắc vấn đề mà thời gian qua cô luôn né tránh, “Sức khỏe mẹ anh không tốt, em nên thăm bác. Chỉ đơn giản đến thăm hỏi, có thể chứ?”

Cậu có chút thất vọng, ý định ban đầu của cậu là để người lớn hai nhà gặp nhau ăn bữa cơm, cùng nhau bàn chuyện hôn sự của họ. “Vậy em muốn đến lúc nào?”

“Nhanh nhất cũng phải cuối tháng này, em muốn chuẩn bị.”

“Chuẩn bị cái gì? Cũng không phải đi thi.”

“Không riêng gì chuẩn bị tâm lý, còn chuẩn bị lễ vật mà. Em muốn mua vài bộ quần áo trẻ trung, cũng muốn làm tóc, làm nhỉnh xinh đẹp tươi tắn. Còn có quà tặng, mẹ anh thích cái gì?”

“Đừng lãng phí. Nếu như em muốn mua, tặng hoa được rồi.”

“Hoa gì?”

Cậu khựng lại rồi nói: “Cát cánh.”

“Chỉ mua mộ bó hoa? Được không vậy? Sẽ không thất lễ chứ?”

“Em đến là món quà tốt nhất.”

Cô nhướn miệng cười, cố ý thở dài nói: “Aizz, vì những lời này của anh, em cũng không thể làm rùa đen rụt đầu.”

Tân Ý Điền gạt mẹ trở về Thượng Lâm, sáng thứ sáu đã đến Tạ gia - nơi lâu nay chưa đặt chân tới, khi ngang qua sân nhà, cô nhìn thấy trước mắt là hoa lá, cây cỏ quen thuộc, cảm thán nói: “Nhà anh hầu như không có thay đổi nào, vẫn như xưa, ngoại trừ hoa cỏ cây cối lớn lên tươi tốt.”

Tạ Đắc và cô sóng vai đi, tâm tình rất tốt, hỏi: “Thăm lại chốn xưa, cảm giác làm sao?”

“Không tệ.” Cô mỉm cười.

Bác giúp việc Tạ gia ra đón họ, nhận hoa và trái cây tươi do Tân Ý Điền mang đến, “Bà chủ đau đầu, đang nghỉ ngơi trong phòng.” Tạ Đắc “Dạ” một tiếng, tỏ ý đã biết, “Đừng làm ồn bà ấy, chùng nào ăn thì gọi.” lại nói với Tân Ý Điền: “Nhà anh có chút quanh quệ, em cứ ngồi đi.”

Tân Ý Điền liếc mắt thấy bình hoa pha lê đặt trên bệ cửa sổ, bên trong cắm một bó hoa cát cánh trắng, trên lá đã lấm tấm đốm vàng, cánh hoa rụng gần một nửa, bảo: “Hoa này hơi héo rồi, đúng lúc thay hoa em mới mua vào đi.” Tạ Đắc chần chờ một lúc, đem bình hoa lại, bỏ hoa cũ ra, thay nước. Hai người ngồi trên sofa, một người tĩa nhánh, một người cắm hoa. Tân Ý Điền đem mấy nhánh bông bi cắm vào tô điểm thêm cho đẹp, vỗ tay cười nói: “Trắng xanh đan xen, thanh nhã hợp lòng người, đẹp chứ?” Cô đứng lên định đặt bình hoa lại cửa sổ, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến một âm thanh quát lớn: “Ai cho cô đụng đến bình hoa của tôi?” Cô sợ giật nảy mình, suýt chút bình hoa ôm trong người rơi xuống đất, tay chân luống cuống đặt bình hoa lên bệ cửa.

Mẹ Tạ mặc một bộ quần áo ở nhà đơn giản màu xám, đầu tóc bù xù đứng ở cầu thang tầng hai, tay vịn cầu thang nhìn xuống Tân Ý Điền, tỏ vẻ không hài lòng. Tạ Đắc ngẩng đầu nhìn bà, cười nói: “Mẹ, mẹ dậy rồi. Bình hoa là con lấy, hôm nay mẹ quên thay nước phải không?” Mẹ Tạ dùng dùng xuống lầu, lườm Tân Ý Điền một cái, dùng giọng điệu giáo huấn: “Con nít phải nghe lời, đừng lộn xộn đụng vào đồ người khác, biết không?” Tân Ý Điền gạt đầu liên tục, “Dạ biết.” Bà lại hỏi: “Mấy giờ rồi?” Tân Ý Điền vội nhìn đồng hồ đeo tay, nhanh nhẩu trả lời: “Mười một giờ hai mươi tám phút.” Bà quay đầu nói với Tạ Đắc: “Mười một rồi, anh con sao còn chưa về? Hôm nay là thứ sáu, nó đâu cần đi học. Con đi ra ngoài tìm xem, cả nhà chờ nó ăn cơm đó.”

Tạ Đắc theo lời bà đáp: “Dạ, con đi tìm ngay.” Nói xong ra ngoài, dùng mắt ra hiệu với Tân Ý Điền, cô vội theo đi ra ngoài. Hai người đứng ở vườn hoa bên ngoài nói chuyện.

“Tình trạng mẹ anh em cũng thấy rồi đó, bà ở đây –” Tạ Đắc chỉ chỉ đầu, “Lúc thì tỉnh táo lúc thì mơ hồ. Trước đây còn khỏe, hai năm gần đây càng lúc càng nặng. Mẹ vẫn cho rằng anh hai còn sống, chỉ là ra ngoài chơi không về nhà. Ngày anh ấy mất, trước khi ra ngoài nói với mẹ là đi bơi, trí nhớ của bà vẫn dừng lại ở khoảnh khắc đó. Mẹ anh nói gì, em nghe thì nghe, đừng để trong lòng.”

Tân Ý Điền gạt đầu. Cô tưởng tượng hình ảnh Tạ Hậu mười sáu tuổi để đầu đình, mặc áo sơ mi ngắn tay màu trắng, quần dài xanh đen, bên trong mặc quần bơi, vô cùng cao hứng đi chơi. Đó là hình ảnh cuối cùng anh lưu lại trong mọi người ở thế giới này. Cho dù thời gian đã trôi qua rất lâu, mỗi lần chỉ cần nghĩ đến, vẫn rất buồn bã.

Lần cuối cô gặp anh là ở đâu? Trong phòng học? Trong phòng thi? Hay trên sân vận động? Hình như không phải. A, đúng rồi, cô nhớ ra rồi!

Môn cuối cùng của kỳ thi là số học, cô chưa làm xong, bị thầy giám thị thu bài. Cô đợi mọi người về hết rồi mới mặt trắng môi tái lững thững bước ra phòng thi, trên hành lang dưới lầu gặp phải anh đang dựa vào lan can ngắm đầu nhìn trời. Anh thấy cô, đi tới hỏi cô làm sao vậy. Cô lắc đầu, khi xuống bậc cầu thang

hơi đảo. Anh vươn tay kịp thời đỡ cô, sau đó nói một câu. Khi đó tâm tình cô rất kém cỏi, không có chú ý, chẳng buồn nói câu nào đeo ba lô đi. Lúc đó anh đã nói gì? Bây giờ cô có cố gắng nghĩ thế nào cũng không nhớ ra nổi.

Câu nói cuối cùng của anh rốt cuộc là gì? Tân Ý Điền đau khổ suy tư.

Khi Tạ Đắc nói chuyện với cô thì cô để hồn vía lên mây, không ngừng lặp lại: “A –, anh nói gì?” luôn bắt cậu một câu lặp hai lần. Tạ Đắc nheo mắt nhìn chăm chăm cô, vẻ mặt khó dò, tựa như có lời muốn nói nhưng cuối cùng lại nhin xuống, thở dài: “Chúng ta vào trong ăn cơm đi.”

Mẹ Tạ ăn cơm vẫn còn hỏi: “Anh con còn chưa về sao?” Tạ Đắc bình tĩnh đáp lại: “Anh hai nói con là ăn ở bên ngoài, kêu chúng ta ăn trước đi. Mẹ, đây là Tân Ý, cô ấy đến thăm mẹ.” Tân Ý Điền vội gọi một tiếng “Dì”. Mẹ Tạ liếc cô một cái, chẳng cảm thấy hứng thú, ngược lại làm vẻ mặt nghiêm túc nói với con trai: “Con còn nhỏ, đừng học người khác yêu sớm, nghe chưa? Phải học theo anh con, chăm chỉ đọc sách, năm nào cũng đứng nhất.”

Tạ Đắc dở khóc dở cười, “Được được được. Mẹ ăn đi, ăn nhiều một chút, mới khỏe được.”

Sau khi ăn xong, Tân Ý Điền cùng mẹ Tạ ngồi sofa uống trà, cô kiểm đề tài để nói: “Dì à, hình như dì rất thích hoa cát cánh. Con cũng rất thích, đặc biệt là hoa cát cánh trắng.” Mẹ Tạ chìm đắm trong suy nghĩ của bà không để ý lời cô. Tân Ý Điền có chút xấu hổ, hai người ngồi cùng nhau mà không nói gì, cảm giác thật kỳ lạ, đành phải tiếp tục kiên nhẫn nói: “Dì à, trước đây Tạ Hậu thích ăn món gì?”

Nhắc tới tên Tạ Hậu, mẹ Tạ lập tức quay đầu nhìn cô, ban đầu ánh mắt bà nhìn cô mờ mịt không có tiêu cự, dần dần trở nên sắc bén, mặt biến sắc, ngữ khí thẳng thắn hỏi: “Con là bạn gái Tạ Đắc? Hình như dì gặp con ở đâu rồi.” Tân Ý Điền không dám gật đầu cũng không dám lắc đầu. Bà bắt đầu đề ra nghi vấn: “Con tên gì? Trong nhà có những ai? Ba mẹ làm gì?”

Tân Ý Điền bồn chồn nhìn bà, bắt đầu cảm thấy như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, ngẩng đầu nhìn chung quanh kiểm Tạ Đắc đang ở đâu.

Mẹ Tạ quan sát cô từ trên xuống dưới, nhớ lại con mình hồi nãy nói tên cô là Tân Ý, đột nhiên bật dậy, lật bàn. Tân Ý Điền tránh không kịp, toàn bộ nước trà nóng hổi văng vào người cô, bỏng rát làm cô kêu thét một tiếng, vội nhảy ra tránh. Mẹ Tạ chỉ vào mũi cô mắng: “Đứa con gái đề tiện này, dù dồ con tôi chưa đủ sao, còn dám đặt chân vào cửa nhà tôi? Hôm nay ở đây tôi nói cho rõ, cô đập tắt cái tư tưởng đó đi! Muốn vào Tạ gia? Không có cửa đâu! Tôi nói cô biết, cái nhà này có cô thì không có tôi, có tôi thì không có cô – ”

Tạ Đắc nghe được động tĩnh liền chạy nhanh vào nhà, động tác thành thạo vội ôm lấy bà mẹ đang kích động, “Mẹ làm sao vậy? Mẹ bình tĩnh một chút, đừng làm bị thương mình – ”

Tân Ý Điền vén vạt áo lên nhìn, da phần bụng sưng đỏ một mảng, đau như thiêu như đốt, lại vô duyên vô cớ bị mắng như tát nước vào mặt, nước mắt nhất thời không chế không được theo gò má từng giọt rơi xuống.

22. Chương 19 (phần 1)

Chương 19: Yêu đến tận cùng, yêu đến tuyệt tình

Tạ Đắc nửa kéo nửa ôm mẹ mình lên lầu, “Mẹ về phòng ngủ một giấc trước đi.” Bác giúp việc thấy thế, vội vã rót một ly nước, bỏ thêm viên thuốc an thần. Mẹ Tạ vừa đi vừa quát vào mặt Tân Ý Điền: “Cô cút cho tôi! Chỉ cần tôi còn sống, cô đừng hòng bước vào cửa Tạ gia một bước –” Tạ Đắc nhận ly nước bác giúp việc đưa cho, đưa lại gần miệng mẹ mình, “Mẹ, uống nước.” Mẹ Tạ há miệng còn muốn nói cái gì, nước theo đó vào trong cổ họng bà, bà nghẹn ngào vài tiếng tỏ ý kháng nghị.

Tạ Đắc thu xếp trấn an mẹ xong, để bác giúp việc canh trong phòng ngủ, nắm tay Tân Ý Điền vào phòng mình, để cô ngồi trên giường, tự mình cởi nút áo cô ra, “Cởi hết đồ ra, để anh xem có cần đi bệnh viện

không” Hai tay cô túm chặt cổ áo không chịu cởi, “Không cần đâu, có thuốc trị phỏng không? Em tự bôi.” Bỗngưng cậu phát câu, “Em có thể nghe lời một chút không? Không làm anh đỡ lo tí nào!”

Tân Ý Điền thấy tâm tình cậu không tốt, đành phải để cậu cởi áo ngoài ra, cúi đầu xuống nhìn, từ phần ngực đến phần bụng đều bị phỏng, không phải sưng đỏ thì là nổi bọng nước, trên đùi cũng có. Cậu thấy bị thương không nặng, hỏi bác giúp việc lấy thuốc thoa, băng gạc và kéo, trước tiên thổi vào vết thương, rồi thoa thuốc trên đó, sau đó đắp băng gạc sạch lên, mỗi một vòng quần là hỏi một câu có đau không. Tân Ý Điền thấy cậu như vậy, tâm tình bình tĩnh lại, hít mũi nói giọng khàn khàn: “Em phải về.”

“Về đâu?”

Cô bực bội: “Ngoài Thẩm gia ra, em còn đi đâu được.”

Tạ Đắc lái xe đưa cô, trên đường hỏi: “Em với mẹ anh nói cái gì? Sao đột nhiên bà ấy lại lên cơn?” Về mặt Tân Ý Điền oan ức, “Em chẳng nói gì hết, tổng cộng chỉ nói có hai câu.”

“Hai câu nào?”

“Lúc đầu em hỏi thăm dì ấy, hỏi dì có phải rất thích hoa cát cánh không. Từ nhỏ em đã thích cát cánh, cho nên thuận miệng hỏi một chút. Dì không nói chuyện. Sau đó em lại hỏi, lại hỏi – ”

“Hỏi cái gì?” Tạ Đắc nghiêng đầu nhìn cô.

“Bởi vì mẹ anh luôn nhắc đến Tạ Hậu sao còn chưa về nhà ăn cơm, em muốn thuận theo ý nghĩ của dì, chắc là hay hơn, liền hỏi dì Tạ Hậu thích ăn món nào– ”

Sắc mặt cậu không tốt, “Tại sao em muốn biết cái này?”

Tân Ý Điền vội giải thích: “Em không muốn biết, em chỉ tùy tiện hỏi thôi.”

Tạ Đắc tỉ mỉ quan sát biểu tình của cô, muốn biết lời cô nói là thật lòng hay chỉ qua loa cho có lệ, thời gian còn lại cậu không mở miệng, mắt vẫn nhìn phía trước. Khi ở giao lộ cách Thẩm gia một đoạn đường, Tân Ý Điền bảo cậu dừng xe. Cậu đột nhiên thắng xe, tới gần ven đường thì dừng lại, đắm mạnh vào vô lăng một cái.

Tân Ý Điền chợt dạ nói: “Mẹ em cũng không biết em về Thượng Lâm, lỡ như bà ấy lại thấy anh– ”

Cậu vẫn giữ vẻ bình tĩnh ngồi trong xe, cả người tỏa ra vẻ lạnh lùng, tức giận, đột nhiên hỏi: “Em thích cát cánh? Thích từ lúc nào?”

Tân Ý Điền không biết cậu hỏi cái này để làm gì, nên trả lời thật tình: “À, chắc là từ cấp hai. Khi đó trong cuốn lưu bút ghi thông tin của mỗi người có dòng ”loài hoa thích nhất“, tất cả mọi người đều thích ghi hoa hồng nè hoa tu-líp nè lavender nè, ngay từ đầu em đã thích cát cánh chỉ có điều rất ít người ghi vào, dần dần, phát hiện nó rất đặc biệt, không giống mấy hoa khác, cho nên càng thích hơn.” Cô dừng một chút, nói tiếp: “Có điều sau này phát hiện, người thích cát cánh cũng nhiều vô kể, như mẹ anh cũng rất thích đó.” Cô muốn nhanh chóng về Thẩm gia thay quần áo, mở cửa xe nói: “Em đi đây, anh lái xe cẩn thận.”

Tạ Đắc về đến nhà, bước chân nặng nề đẩy cửa phòng anh mình. Cậu lấy cuốn album mà anh mình cất kỹ trong ngăn kéo ra lật xem, bên trong là hình chụp các giống hoa cát cánh đủ màu sắc, đủ chủng loại, từng tấm hình được sắp xếp chỉnh tề, phía dưới hình có thêm giấy ghi chú, ghi chú rõ tên gọi, đặc tính, nơi sản sinh, miêu tả vân vân, xuất hiện nhiều nhất là hình chụp hoa cát cánh trắng, tổng cộng hơn năm tấm. Nhìn những tấm hình này, tâm tình của cậu cực kỳ phức tạp.

Mấy năm sau sau khi đứa con trai mất, một ngày nào đó mẹ Tạ bỗng nhớ lại con mình thích cát cánh, để hoài niệm anh, bình hoa trong nhà luôn luôn có một bó cát cánh.

Tạ Đắc nhìn ảnh chụp anh hai trên bàn đối diện, trên mặt biểu hiện sự đau khổ, cậu không cách nào an ủi chính mình những sự trùng hợp một cách thuần túy này, lặng thầm hỏi trong lòng: Có phải anh cũng thích cô ấy không?

Đến bây giờ Tân Ý vẫn còn yêu Tạ Hậu, cậu đã biết từ lâu, nhưng nếu anh hai cũng yêu Tân Ý, điều này làm cho cậu không thể chịu đựng được. Hai người đều yêu lẫn nhau, bản thân lại không biết, mà cậu, quả thực thành một người dư thừa.

“Nếu như anh cũng thích Tân Ý, em nên làm cái gì bây giờ? Cô ấy vẫn cho rằng anh không thích cô ấy, mà chuyển sang tìm kiếm hình bóng của anh trên người em. Anh sẽ không trách em đã đoạt cô ấy trong tay anh chứ?”

Tạ Hậu không có trả lời.

Cậu nhắm mắt nhẹ giọng nói: “Anh hai, từ nhỏ đến lớn, em vẫn ngưỡng mộ anh như thế.. còn có... đồ kị anh...” Cậu đóng cửa phòng đi ra, lên mạng tìm được ngôn ngữ loài hoa cát cánh: tình yêu của sự vĩnh hằng và vô vọng. Cậu thà tin rằng Tân Ý là vì anh hai, yêu ai yêu cả đường đi mà thích cát cánh.

Cậu cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung.

Mẹ Tân biết được con gái lén lút đến Tạ gia, lại mang theo toàn thân thương tích về nhà, vừa tức vừa xót, chỉ trán cô nghiêng răng mắng: “Mẹ đối với con là ‘thương người gặp bất hạnh, giận người không ý chí’, sao lại sinh ra đứa con gái không nghe lời thế này! Mẹ gần đến tuổi gần đất xa trời rồi, ăn muối còn nhiều hơn con ăn cơm, lẽ nào lại không có mắt nhìn người bằng con? Thằng nhóc Tạ Đắc đó, mẹ tin nó không phải là người xấu, nhưng không hợp với con đâu. Con chẳng nghe khuyên răn, cứ đâm đầu vào đó, bây giờ thì tốt rồi, làm cho cả người bị thương về nhà, còn chẳng biết hối hận-, đáng đời!”

Tân Ý Điền nhỏ giọng nói: “Mẹ, con nói rồi, là con không cần thận làm đổ ấm trà- ”

“Con tưởng mẹ không có mắt à!” Mẹ Tân tức giận vớ lấy chổi lông gà muốn đánh cô. Tân Ý Điền hơi sợ, nhảy cách ra hai mét. Từ lúc cô học cấp hai, ba mẹ đã không còn đánh nữa, xem ra lần này mẹ cô giận thiệt rồi. Thẩm Gia Sơn vội vàng tới hòa giải, “Được rồi, được rồi, cả người Điền Điền bị thương, bà còn muốn đánh nó sao!” Mẹ Tân trừng cô một cái, “Đánh chết thì bỏ, đỡ phải bận tâm!”

Tân Ý Điền dè dặt: “Mẹ, mẹ đừng giận - ”

“Con nói mẹ có thể không tức giận được sao? Bảo con chia tay với nó, con làm ngược lại, vội vàng chạy đến nhà người ta. Con nói mẹ nó thần kinh không bình thường, đã bị người ta đánh một bạt tai mà không biết, chưa thấy đứa nào khờ như con, dăng mặt đến tận cửa cho người ta đánh! Đám người nhà họ Tạ ai nấy đều như lang như hổ, đâu phải loại con ứng phó được? Nếu con muốn mẹ hết giận, vậy đừng qua lại với nó nữa!”

Tân Ý Điền bối rối không nói lời nào, sợ mẹ giận lên lại muốn đánh cô, nên co đầu rút cổ trốn sau lưng Thẩm Gia Sơn. Thẩm Gia Sơn vội nói: “Bà xem bà kia, làm con nó sợ rồi, có gì thì từ từ nói không được sao? Điền Điền đã nghe ra rồi, bà không thấy hai đứa kia sao - ”

Mẹ Tân thấy bộ dạng con gái đáng thương, thở dài, nói lời thấm thía: “Mẹ chẳng phải vì muốn tốt cho con sao! Lẽ nào mẹ lại hại con? Con cũng không giấu lại, Tạ gia là người thế nào, nhà mình là người thế nào? Cho dù bọn họ không ngại, người khác sẽ không chú ý sao, họ hàng bạn bè thân thích Tạ gia sẽ không chú ý sao? Còn có Tạ Đắc, đứa con trai duy nhất của nhà có tiền, so với phượng hoàng còn quý hơn, lại còn trẻ, các con có thể có kết quả tốt sao? Con bé ngu ngốc này, ngốc đến tưởng tình cảm thật sự, mặc người khác khi dễ. Con nhìn con kia, cả người bị phồng thành cái dạng gì rồi! Cho dù nó thích con, cũng chỉ một lúc thôi, ham mê mới mẻ nên quen con, sau này thì khó nói lắm. Người ta chơi được, con chơi được sao? Con tưởng con năm nay mới mười sáu, xinh đẹp như hoa sao?” Lời nói của mẹ Tân vừa cay độc vừa khắc nghiệt, nhưng câu nào câu nấy đều có lý.

Tân Ý Điền như không chút cảm động, nhưng thực tế mỗi lời mẹ nói đều quanh quẩn suốt trong đầu cô. Năm nay cô hai mươi tám tuổi, kết hôn quan trọng hơn yêu đương. Cô không tưởng tượng nổi cảnh tượng mình và Tạ Đắc kết hôn sẽ như thế nào, cảm giác như câu chuyện ‘một ngàn lẻ một đêm’ xa xôi, có lẽ từ trong tiềm thức cô cũng không tán thành mối quan hệ giữa cô và Tạ Đắc?

Lúc ăn tối, mẹ Tân nói với cô rằng bạn bà có đứa con trai, mới từ Mỹ về nước không lâu, họ Tân, năm nay ba mươi tuổi, công tác trong văn phòng chính phủ, được xem là thanh niên triển vọng, tiền đồ vô lượng, vừa nói vừa chỉ chiếc đĩa vào con gái: “Ngày mai con với người ta ăn một bữa cơm.” Tân Ý Điền hơi sững sờ, hỏi: “Đây là xem mắt sao?” Lập tức lắc đầu như trống bỏi, “Con không đi, để người khác biết, chắc bị cười đến rụng răng- ”

“Xem mắt cái gì, chỉ ăn bữa cơm kết giao bạn bè thôi. Con lắc gì mà lắc?” Mẹ Tân làm mặt nghiêm, cô lập tức không dám lên tiếng. “Ngày mai buổi tối bảy giờ, Khách sạn Grand Hyatt, mẹ đã nói với người ta rồi.”

“Tối mai con có chuyến bay về Bắc Kinh!” Tân Ý Điền như thể túm được một cọng rơm cứu mạng, lớn tiếng đáp lại.

Mẹ Tân hơi quạu, “Xin công ty nghỉ một ngày, ngày mốt quay về, lùi lại vé máy bay.”

“Thủ tục lùi vé rất rắc rối.”

“Con tới Thượng Lâm, đi Tạ gia sao không ngại tiền vé máy bay mắc?”

Tân Ý Điền im re, vé máy bay khứ hồi đều do Tạ Đắc đặt. Dưới sự tấn công mãnh liệt của mẹ, cô không thể không thỏa hiệp, nhận lời đi ăn “bữa tiệc xem mắt”.

Hôm sau còn chưa đến sáu giờ thì mẹ Tân đã hối cô ra ngoài. Cô nói: “Bắt xe nửa tiếng là đến đó rồi, đi sớm thế làm gì.” Mẹ Tân nói giờ cao điểm tan tầm, sợ kẹt xe, gần như đuổi cô ra khỏi cửa Thẩm gia. Bất hạnh thay bị mẹ Tân nói trúng, trên đường quả nhiên kẹt xe. Xe Tân Ý Điền kẹt cứng một chỗ không nhúc nhích được centimet nào, lần đầu tiên cảm thấy kẹt xe cũng không phải là chuyện xấu gì. Cô muốn gọi điện thông báo cho đối phương, thế mà di động quên sạc pin tự động tắt nguồn rồi.

Khi tới nơi thì trễ năm phút. Cô chưa kịp mở miệng xin lỗi, đối phương đã giáo huấn cô một trận, “Tân tiểu thư, có thể phụ nữ trong nước cho rằng đàn ông đợi phụ nữ là chuyện thường tình, nhưng mà, đây là một thói quen không tốt! Tiếng Anh có câu ngạn ngữ thế này: đúng giờ là phẩm chất tốt của đế vương. Thời gian của mỗi người đều rất quý giá, lãng phí thời gian đợi người khác, quả thực là đang tự giết chính mình. . .”

Nghe đến đó, Tân Ý Điền tự động coi như không nghe thấy bài phát biểu thao thao bất tuyệt của hân. Cô lười quan tâm hân là bộ dáng gì, quần áo như thế nào, có sở thích thói quen nào, cứ cầm đầu ăn tiệc. Ăn xong hân muốn đưa cô về, cô vội lắc đầu nói không cần. Hân còn không biết điều nói tiếp: “Buổi tối một người phụ nữ bắt xe không an toàn, với sự giáo dục và tu dưỡng tôi đã học không cho phép tôi làm như vậy. Tôi đi lấy xe.” Tân Ý Điền nghĩ đến việc phải ngồi xe hân, tiếp tục gây đau khổ cho cái lỗ tai và tâm linh của mình, cảm giác như là bị sét đánh. Cô đứng ở cửa nhà hàng, trầm tư suy nghĩ lấy cớ nào để từ chối đây.

Tôn Quý Thanh dự tiệc tối xã giao, ra cửa tiễn khách, trông thấy cô đằng xa, đi tới chào hỏi một tiếng. Cô vội vàng túm lấy anh, nói nhỏ vào tai anh: “Diễn với em một vở kịch.” Cô thấy xe Tân tiên sinh từ tầng hầm đỗ xe chạy đến, nhanh nhẹn vòng tay anh, khom lưng nói cười với người trong xe: “Tân tiên sinh, đây là bạn trai tôi, anh ấy đến đón tôi, không làm phiền anh nữa.” rồi kéo Tôn Quý Thanh xoay người vội đi, để lại họ Tân với vẻ mặt ngạc nhiên.

Tôn Quý Thanh cười nói: “Chuyện gì vậy? Người theo đuổi cực kỳ nhiệt tình à?”

Cô nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói dăm ba câu đơn giản để biết sự việc, lắc đầu nói: “Đi Mỹ về bộ giới lắm sao? Léo nha léo nhéo, thật vô vị. Anh ta rốt cuộc đến xem mắt hay đến giảng bài nữa? Chả trách tuổi lớn như vậy rồi, vẫn không có bạn gái. Mạnh Tử nói, mắc bệnh thích lên mặt dạy đời. Cuộc sống vốn rất nhàm chán, lại gặp phải người thích lải nhải, tự cho là đúng thế này, không bằng dứt khoát xuất gia làm ni cô thì hay hơn.”

Tôn Quý Thanh hỏi dò cô: “Sao em cũng đi xem mắt? Không có bạn trai sao?”

Cô thở dài, “Aizz, việc này mà nói thì dài lắm, không nói cũng được. Nói chung, cảm ơn anh đã phối hợp.”

“Không cần, chuyện nhỏ như con thỏ. Em phải về nhà sao? Để anh đưa em về.”

“Em không muốn về sớm, mới này rất ngọt ngào, em muốn đi đâu đó một tí.”

“Vậy anh đi cùng em. Vừa mới uống chút rượu, đang muốn tản bộ.”

“Được đó, đã lâu không đến nơi này, đi dạo cũng tốt.”

Tân Ý Điền vì buổi “xem mắt” tối nay, đặc biệt ăn diện một lần, váy dài xéo vai màu đen, một bên eo như ẩn như hiện, áo khoác kèm đai lưng màu lam, giày cao gót màu nâu, đi trên đường rất khó chịu. Cô ưng ý một đôi giày đế bằng trong cửa hàng gần đó, nhưng không biết chọn màu nào cho hợp. Tôn Quý Thanh

cho cô ý kiến rất nghiêm túc, “Màu đen cũng được, nhưng quá bình thường. Đôi màu tím này nè, màu sắc rất hợp, đẹp như hoa lavender.”

Tân Ý Điền thử đôi màu tím, cười nói: “Quả nhiên thật tinh mắt. Trước giờ em chưa bao giờ mua đôi giày màu tím nào hết đó, thế thì đôi này đi.” Cô để đôi giày cao gót vào trong túi đứng dậy, đến quầy tính tiền quẹt thẻ thì biết Tôn Quý Thanh đã trả tiền rồi, rất ngại ngùng, có chút mất tự nhiên mà nói: “VẬY em cũng tặng anh một cái gì đi.”

“Lần sau đi. Hôm nay trễ rồi, anh đưa em về nhà trước.”

Không có người đàn ông nào vô duyên vô cớ mua đồ cho phụ nữ. Tân Ý Điền cảm thấy anh ta có ý theo đuổi mình, nhất thời thấy lo lắng. Trên đường cô im lặng, nghĩ nên khéo léo ám chỉ anh như thế nào, thấy sắp đến Thẩm gia, không thể không dứt khoát nói: “Học trưởng, đêm nay vô cùng cảm ơn anh. Thật ra em đi xem mắt, chủ yếu do mẹ em không thích bạn trai hiện giờ của em.”

23. Chương 19 (phần 2)

Tôn Quý Thanh nhanh chóng hiểu ra ẩn ý của cô, mắt hướng về khoảng đường phía trước được đèn xe chiếu sáng, qua một hồi lâu, hỏi: “Vì sao?”

Cô làm vẻ mặt khó hiểu, nói giỡn: “Chắc là mẹ em ngại người ta có nhiều tiền.”

“Tạ Đắc ư?”

Tân Ý Điền hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn anh, “A, thì ra anh biết Tạ Đắc.”

Tôn Quý Thanh cười buồn, “Chuyện của em anh đều biết. Sau này anh nhớ ra, Tạ Đắc cậu ta -, cậu ta có phải là đứa trẻ hồi trước em dạy thêm?” Dừng một lúc rồi nói: “Lúc đó tùy tiện chia tay với em, anh rất hối hận.”

Tân Ý Điền bị lời nói của anh làm cho khiếp sợ, gọi một tiếng: “Học trưởng!” Cô không biết thì ra Tôn Quý Thanh thích cô, cô cho rằng anh quên cô từ lâu rồi, cũng giống như cô đã quên anh.

“Bây giờ rốt cuộc anh đã hiểu, có một số việc, một khi đã lỡ thì sẽ không trở lại.” Tôn Quý Thanh thản nhiên nói, vẻ mặt có chút đau thương, anh lại cười rất nhanh, “Nhưng như vậy cũng tốt, thứ không có được lúc nào cũng tốt nhất, một khi đạt được, ngược lại mất đi tình cảm đẹp lúc ban đầu.”

Tân Ý Điền kinh ngạc nhìn anh, không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng mở cửa xe chạy trốn. Cô đứng ở đó nhìn xe Tôn Quý Thanh dần chìm vào màn đêm, không rõ đêm nay đã xảy ra chuyện gì. Mới nãy là anh nói rõ với cô sao?

Lúc đẩy cửa vào cô hết hồn giật bắn người, Tạ Đắc thể mà lại đang ngồi trong phòng khách Thẩm gia, Thẩm Gia Sơn đích thân tiếp chuyện cậu, Thẩm Quân Hòa ở một bên bưng trà nước hoa quả, ân cần đầy đủ. Tân Ý Điền lần đầu tiên thấy chuyện lạ Thẩm gia lại trịnh trọng tiếp đãi một người thế này, hơi hồ nghi hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Tạ Đắc nhận được tin nhắn đại lý vé máy bay nói cô đã trả vé, gọi điện thì cô tắt máy, không biết cô có xảy ra chuyện gì hay không, không an tâm, mạo hiểm đến Thẩm gia - nơi nguy hiểm không được hoan nghênh kiếm cô. Cậu ngẩng đầu nhìn cách ăn mặc của cô, đôi mày chau lại, nói rất tỉnh rụi: “Sao trẻ thế này mới về?”

Thẩm Quân Hòa cướp lời: “Tạ tiên sinh đợi chị hơn hai tiếng đồng hồ. Hồi nãy ai đưa chị về vậy?”

Trong đầu Tân Ý Điền ầm một tiếng, xem ra đêm nay cô phải chịu đựng rồi.

Thẩm Gia Sơn đằng hắng một tiếng: “Điền Điền, tối nay cậu Tạ có ý đến thăm con, con dẫn cậu ấy dạo trong vườn đi.” Tạ Đắc đứng lên, đi về phía cửa, Tân Ý Điền yên lặng theo phía sau. Hai người một mạch ra khỏi nhà, dọc theo con đường đầy bóng cây đi không mục đích.

Chợt cậu hỏi: “Ai vừa đưa em về thế?”

Cô không biết nên nói thật hay giấu nhẹm thì hay hơn. Tạ Đắc thấy cô không nói lời nào, tăng giọng hỏi thêm lần nữa: “Ai vừa đưa em về thế?”

Cô cắn cắn môi, thấp giọng nói: “Tôn Quý Thanh.”

Câu trả lời này khiến Tạ Đắc rất ngạc nhiên, “Không phải em đi xem mắt sao?”

“Khi ăn tình cờ gặp anh ta, anh ta đưa em về.”

Tức giận tích tụ cả một đêm cuối cùng bộc phát ra ngoài, cậu quát lớn: “Vừa đi xem mắt vừa gặp Tôn Quý Thanh! Rốt cuộc em muốn như thế nào?”

Cô hơi khó hiểu, nhú mày nhìn cậu, “Cái gì thế nào?”

“Rốt cuộc em muốn bên ai? Anh, Tôn Quý Thanh, hay cái người họ Tần? Em một chân đạp hai thuyền, không phải, em là một chân đạp nhiều thuyền, cảm giác thế này rất đã phải không?”

Sắc mặt Tân Ý Điền liền căng ra, “Anh có ý gì? Nói cho rõ ràng, đừng ngậm máu phun người!”

“Nếu em yêu anh thật sự, sao lại còn dây dưa nhập nhằng với người khác?” Cậu đứng dưới bóng râm của cây ngô đồng cao to ven đường, vẻ mặt đau thương chất vấn cô.

Tân Ý Điền chịu đả kích mạnh, không ngờ cậu lại nghĩ như vậy! Nhắm mắt lại hít sâu một hơi, giọng run run nói: “Nếu em không yêu anh, tại sao phải ở bên anh?”

Em không phải không yêu anh, chỉ là anh cho rằng em không yêu anh. Đây là nguồn gốc bị kích. Như vậy, giờ này khắc này, trong mắt anh, bất kể em giải thích thế nào đều uống công.

“Chẳng lẽ em không phải vì anh của anh mới ở bên anh sao? Có phải em cũng đang tìm kiếm hình bóng của anh ấy trên người khác?” Cái gai chôn dấu bao năm trong lòng cuối cùng cũng được cậu nhổ ra hết.

Nghe cậu nhắc không chỉ một lần mà đến hai ba lần tên Tạ Hậu, sắc mặt Tân Ý Điền trắng bệch, “Tình yêu có nhiều loại, nếu anh muốn ép em thừa nhận –” Cô dừng lại, hít một hơi thật sâu: “Đúng vậy, em thừa nhận em trước đây có yêu anh ấy, đã từ lâu về trước –” cô không muốn thề thốt phủ nhận tình cảm thời niên thiếu, tình cảm thâm mến của thiếu nữ mười mấy tuổi có gì sai sao? Sự tồn tại của ký ức lẽ nào không được tha thứ sao?

Bản chất của cuộc sống là hiện tại và tương lai.

“Anh ấy mất từ lâu rồi, tại sao anh phải cố tình gây sự?”

Rốt cuộc thế nào mới là yêu, thế nào là không yêu? Thậm chí ngay cả lời cô nói cậu cũng không tin – thì ra tình cảm giữa họ không chịu nổi một đòn thế này.

“Chính bởi vì anh ấy mất, cho nên không có ai có thể thay thế địa vị anh ấy trong lòng em, có đúng hay không? Em yêu anh ấy, người khác đều là vật thay thế, có đúng hay không?” Cậu vẫn cho rằng mình có thể không để tâm, chuyện tới mức này mới phát hiện căn bản cậu không có cách nào chấp nhận sự thật rằng cô không yêu cậu. Cậu đã đánh giá thấp lòng đố kỵ của mình.

Tân Ý Điền sững sờ một hồi, thẫn thờ nhìn cậu, thấp giọng nói: “Nếu em không thương anh, đêm nay sẽ không từ chối Tôn Quý Thanh.”

Bất luận là nhìn từ góc độ hiện thực, thế tục hay bối cảnh hai bên gia đình, Tôn Quý Thanh là sự lựa chọn tốt hơn cả. Với điều kiện tiên quyết là an toàn vững chắc, đây là một con đường thênh thang thoải mái nhẹ nhàng. Như trong tình huống này, chẳng ai sẵn lòng đi vào đường khó khăn.

Cách suy nghĩ của cô cũng không bình ổn lại được sự thương tâm và lòng đố kỵ của Tạ Đắc. Cậu còn trẻ, không hiểu rõ sự quanh co khúc khuỷu và gian nan trong đó, cũng không suy nghĩ sâu xa cô đưa ra lựa chọn

này với ý gì. Cô từ chối tất cả những khả năng có được, chỉ đem cơ hội cho cậu. Mắt cậu đỏ ngầu gầm lên: “Không giống vậy, em yêu anh, nhưng lại càng yêu anh ấy. Em đem phần tình cảm tốt nhất sâu đậm nhất trong lòng em trao anh ấy, mà anh, thứ anh muốn đúng lúc là phần tình cảm đó, rất chân thật rất hoàn mỹ, độc nhất vô nhị.”

Tân Ý Điền nhìn vào cậu rất lâu, chậm chạp lắc đầu nói: “Tạ Đắc, anh thật sự quá tham lam rồi. Anh phải biết rằng, tim của em không thuộc về bất cứ ai, nó chỉ thuộc về chính em.”

Tạ Đắc quay đầu đi, cắn răng nhẩn tâm nói: “Nếu thứ anh có được không phải thứ tốt nhất, vậy thì, anh thà rằng không cần. Em nhìn cho kỹ, anh là Tạ Đắc, không phải Tạ Hậu, xin em sau này đừng lẫn lộn nữa!”

Môi Tân Ý Điền run run, âm thanh trong cổ họng phát ra nhẹ nhàng- “Cho nên, ý của anh là, chia tay sao?”

Cả người cậu cứng ngắc đứng một chỗ, không hề động đậy.

Yêu đến tận cùng, yêu đến tuyệt tình.

“Em hiểu rồi.” Tân Ý Điền nở nụ cười mỉa mai, nhìn bầu trời đêm đen kịt nói hờ hững: “Quả nhiên vẫn chưa tiến thêm một bước. Hôm qua mẹ anh và mẹ em cùng ép chúng ta chia tay đi, như vậy cũng tốt, khỏi phải làm khó người lớn. Nếu anh nói vậy rồi, vậy thì chúng ta, cứ như thế, coi như hết.”

Cô không nhìn cậu nữa, cúi đầu dọc theo đường cũ về nhà. Cô dùng hết khí lực toàn thân nén xuống sự đau khổ không ngừng dâng lên trong lòng, đếm bước chân một cách máy móc, một bước, hai bước, ba bước. . . một trăm năm mươi bảy bước, một trăm năm mươi tám bước. . . càng về sau, âm thanh càng nghẹn ngào, mỗi bước chân như nặng ngàn cân. Cô thấy ngực mình như bị cắt một nhát, bên trong trống rỗng, ngoại trừ đau đớn cái gì cũng không có, nhưng một giọt nước mắt lại không khóc được.

Cô không thể không thừa nhận cách nhìn của mẹ cô đã đúng, bọn họ không thích hợp.

Chênh lệch về tuổi tác, nhận thức càng chênh lệch.

Ngoại truyện - Tình yêu của Tạ Đắc

Tân Ý ngủ mê mết trong lòng cậu, nhưng cậu không cảm thấy buồn ngủ tí nào. Màn đêm lấp đầy phòng, thỉnh thoảng sẽ nghe thấy tiếng xe chạy ngoài cửa sổ. Ba giờ sáng tinh mơ, sau ân ái cực độ, cậu vẫn không xác định được- cô ấy thật sự đã là của cậu không?

Từ khi 16 tuổi, vô số lần trong những đêm khuya tịch mịch không dần lòng được, cậu vẫn ảo tưởng tất cả những gì thuộc về Tân Ý và cậu. Giờ đây thực sự có được rồi, tại sao vẫn không đủ?

Hơi thở của Tân Ý đều đặn mềm mại, ấm áp phủ vào ngực trái cậu. Cô nhất định là làm đi làm lại kiệt sức rồi. Cậu cảm thấy nghẹt thở. Trong tích tắc, cậu hy vọng hai người cứ ôm nhau thế này mà chết đi.

Nếu như đây là mơ, cậu tình nguyện sẽ ngủ mãi không dậy.

Cậu nhớ lại cảnh cậu tình cờ gặp lại cô trước cổng trường. Một bóng dáng đứng nghiêng xa xa cũng đủ làm lòng cậu thổn thức, thoáng như trong mộng. Cậu cố tự trấn tĩnh mình đi đến trước mặt cô. Mà cô, căn bản không nhận ra cậu. Câu đầu tiên cô nói chính là -

“A! Là cậu, em trai Tạ Hậu!”

Ở nơi sâu trong ý thức của cô, cậu mãi mãi chỉ là em trai của Tạ Hậu mà thôi.

Cậu một lần lại một lần cảnh cáo chính mình, cô không thèm để ý cậu.

Nếu đã như vậy, tại sao cậu vẫn muốn đem mặt nóng của mình dán vào lòng lạnh ngắt của người ta chứ? Bản thân cậu, kiêu ngạo và dục vọng, không cam chịu hai trạng thái cực đoan đau khổ giày vò nhau.

Trưa hôm sau cô về Bắc Kinh, cậu chạy như bay ra sân bay. Cô gọi điện thoại cho cậu, nói cậu không cần tới đây. Cậu có một dự cảm: nếu như lần này cậu không kịp thấy cô, sau này mãi mãi sẽ không bao giờ thấy cô. Cho dù giây tiếp theo có trời long đất lở, cậu cũng muốn thấy cô một lần!

Từ xa liền thấy cô đứng ở cửa đăng ký hết nhìn đông rồi nhìn tây. Cậu chạy nhanh về phía cô. A, cô ấy vẫn chưa đi, vẫn còn ở đây! Tự trong thâm tâm cậu cảm kích. Cô nhìn thấy cậu, khẽ mỉm cười, khoe miệng nhếch thành một độ cong rất đẹp, trong ánh mắt dập dềnh tia sáng vui sướng, dáng vẻ vẫy vẫy tay với cậu tản ra sự thích thú. Tất cả sức đề kháng vùng vẫy của cậu cứ như vậy hóa thành hư ảo.

Tân Ý, sẽ chẳng có ai yêu em hơn tôi. Gió xuân dù đẹp cũng không sánh bằng nụ cười của em.

Nhưng, em lại tàn nhẫn như thế. Em điềm nhiên như không mà nói với tôi-

“Tôi phải kết hôn rồi, hôn lễ tổ chức ngày 18 tháng 12, đến lúc đó hoan nghênh cậu đến tham dự.”

Cậu từ kinh ngạc ban đầu chuyển thành phần nộ, cuối cùng cam chịu. Tất cả mọi người đều nói cậu “Tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn”, cậu cũng không phủ nhận, chỉ là cái giá phải trả cho “Tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn” này cũng hơi quá lớn. Ai ai cũng bỏ cậu mà đi.

Em không thương tôi, từ chối dứt khoát. Như vậy cũng tốt. Chỉ là có thể dừng vô tình như thế không, chừa lại một con đường sống nhỏ nhoi cho tôi có được không? Cho dù là khoảnh khắc biết em từ lúc tôi mười sáu tuổi.

Cậu đang chìm đắm trong mối tình đã qua mà không có được, lúc này Tân Ý ngủ trong lòng cậu càng toát vẻ trân quý. Cậu không còn cách nào để ôm cô chặt hơn, dường như cô sẽ tan biến không còn thấy nữa bất cứ lúc nào. Lúc cô ngủ như một đứa bé, vô thức trào lên cậu, cuộn mình trong vòng tay cậu tìm kiếm ấm áp.

Cậu dùng cằm nhẹ nhàng cọ vào đầu cô, thì thào gọi tên cô: “Tân Ý, Tân Ý, Tân Ý - ”

Không ngôn ngữ nào có thể biểu đạt trọn vẹn ý nghĩ yêu thương trong tim cậu, trên thế gian không có vật nào có thể chứa đầy tình cảm nồng nàn của cậu.

Tân Ý Điền trong lúc ngủ mơ bị quấy rầy, không an ổn trở mình, đạp chân, “Ồn quá, Tạ Hậu - ”

Một đôn cảnh tỉnh đưa cậu về thực tại. Cậu khiếp sợ nhìn cô đang ngủ không hề biết gì. Là cậu ảo tưởng chăng?

Xác thực trong lúc ngủ mơ cô đã gọi hai từ ấy - Tạ Hậu.

Thì ra từ đầu đến cuối, cậu cùng lắm chỉ là vật thay thế.

Dạ dày cậu đau đớn. Cậu chẳng bao giờ tuyệt vọng như vậy. Cậu giống như tự mình đến bờ sông, sương mù bay khắp trời, gió thổi ào ạt, ngoại trừ chính mình, cái gì cũng không nhìn thấy. Nhưng cậu biết, bên trái là vách núi thẳng đứng cao ngàn trượng, bên phải là dòng sông mênh mông vô bờ, ngoại trừ việc không ngừng đi về phía trước, hoặc giả chết nơi đây, thì không còn lối ra nào nữa.

Trong sương mù trắng xóa dày đặc chỉ mỗi mình cậu, nước sông lạnh buốt cắt da cắt thịt thấm ướt quần áo cậu. Cô độc và lạnh giá bao vây cậu đến cùng, trừ lần đó ra, cậu không còn cảm thấy sợ hãi.

Cậu vô cùng hiểu rõ, chỉ có Tân Ý mới có thể cứu cậu.

Cậu đối với khoảng không hư ảo trong màn đêm đau khổ hỏi: “Anh hai, cô ấy yêu anh, em phải làm sao đây?”

Cậu dường như thấy anh mình lơ lửng trong không trung mỉm cười với cậu, quanh thân được vây bởi một vòng hào quang kim nhật.

Cậu chợt bừng tỉnh, anh hai đã không còn trên thế gian từ lâu rồi.

Cậu thương anh mình, cũng yêu Tân Ý, tuy rằng đây là loại tình cảm không giống nhau.

Cậu hẳn là nên thử hòa hợp chúng lại một thể.

Dạ dày cậu không đau nữa, nhưng cảm thấy khát nước. Lúc đứng dậy cậu cảm thấy quần áo mình bị cái gì đó đè lại. Cậu với tay bật đèn đầu giường, phát hiện thấy tay trái Tân Ý nắm chặt khúc dây đai lưng áo ngủ của cậu, mà bản thân cô hoàn toàn không biết gì cả. Cậu nhẹ nhàng kéo kéo, cô nắm rất chặt, không thể kéo ra được.

Cậu bỗng nhiên tha thứ cho cô. Vì cô trong lúc ngủ nắm chặt dây lưng áo cậu, cậu còn so đo gì nữa?

Dòng suy nghĩ trong đầu cậu cuộn cuộn, như nước sông chảy dồn dập không ngừng nghỉ. Một đêm không ngủ, cậu chẳng có tí cảm giác mệt mỏi. Tia nắng ban mai từ khe cửa sổ rọi vào, chiếu trên gương mặt đang ngủ say của Tân Ý, khuấy động ký ức thời niên thiếu của cậu.

Buổi trưa mùa hè năm 16 tuổi, cũng là ánh nắng và gương mặt lúc ngủ như vậy, khiến cậu một chút nữa thôi sẽ gây tội.

Cậu đứng dậy kéo rèm cửa ra, xóc chăn lên để cơ thể không gì che đậy của Tân Ý Điền được tắm trong ánh nắng rực rỡ. Cậu không kìm lòng nổi mà lặp lại một lần hình ảnh mà năm đó đã làm: cho cô nằm nghiêng bên phải tạo một tư thế chữ “ ”, một tay khoát lên trên lưng, tay kia tùy ý đặt trên mặt, tóc trải ra hình rẽ quạt.

Vì chữ “yêu” vốn đầy ma lực, tất cả đều được lượng thứ, tất cả cũng được cho phép.

24. Chương 20

Chương 20: Ngoại trừ trốn đi không còn cách khác

Tân Ý Điền trở lại Bắc Kinh đi làm, tinh thần trạng thái không như trước đây, làm việc nào cũng lực bất tòng tâm. Cô muốn nghỉ một thời gian dài, dừng lại tất cả để nghỉ ngơi. Cô nói riêng với chủ nhiệm Tề là cô muốn thôi việc. Chủ nhiệm Tề rất giật mình, “Không phải cô đang làm rất tốt sao? Sao phải thôi việc?”

Mặt mày cô hiện vẻ mệt mỏi rã rời, nhắm mắt nói một cách uể oải: “Tôi cảm thấy rất mệt. Không phải buồn ngủ, mà là mệt. Nó xuất phát từ chỗ sâu nhất trong nội tâm, không phải đánh một giấc là có thể giải quyết được. Chức năng cơ thể như muốn tan vỡ bất cứ lúc nào. Chủ nhiệm, cái cảm giác này ông có hiểu không?”

Chủ nhiệm Tề gật đầu, thở dài nói: “Đây là căn bệnh chung của giới làm việc ở thành phố lớn, stress tâm lý. Tâm trạng gần đây của cô không tốt lắm, tâm tình rất suy sụp. Có tâm sự phải không? Hay là cãi nhau với bạn trai?”

Cô gượng cười, “Đâu có? Chỉ là bỗng thấy chán ghét cuộc sống đi làm từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều, muốn trốn đến một nơi không ai quen biết mình.”

“Cho dù thay đổi chỗ, lại ra làm sao? Lẽ nào cô tính đến đó an phận tuổi già, không đi làm sao? Hay cô lại muốn ẩn cư núi rừng, ngăn cách với thế giới?”

“Làm việc sau này chắc chắn là phải làm thôi – ”

“Nếu đã còn muốn làm việc, sao phải thôi việc? Bây giờ tình hình việc làm càng ngày càng nghiêm trọng, không phải do tôi đề cử cô, dựa vào lý lịch và kinh nghiệm của cô, muốn tìm một công việc có phúc lợi, đãi ngộ không tệ đúng là không phải chuyện dễ dàng gì.”

Tân Ý Điền lưỡng lự một hồi. Hay là mình chịu đựng khoảng thời gian khiến mình ngạt thở này trôi đi là được rồi? Cuộc sống không phải là vở kịch dưới ngòi bút của Henrik Isben[21], sẽ không vì cô bỏ đi mà trái đất ngừng quay, cô cuối cùng phải quay về, sau đó tiếp tục làm việc, kết hôn, sinh con, ngày này qua ngày nọ, năm sau nổi năm trước, cho đến già đi.

[21] Henrik Johan Ibsen (20 tháng 3 1828 - 23 tháng 5 1906) là một nhà soạn kịch người Na Uy, ông được coi là cha đẻ của kịch nói hiện đại và là nhà văn vĩ đại nhất của Na Uy. Ibsen là một trong những nhà soạn kịch có tầm ảnh hưởng nhất mọi thời đại và được xem như là biểu tượng của đất nước Na Uy. Nhìn chung, các tác phẩm của Ibsen thường mang tính bị kịch, phản ánh các mặt trái của xã hội. Các tác phẩm của ông có thể chia làm hai loại là: Bi kịch sử và bi kịch xã hội

“Nếu như cô thật sự muốn thay đổi hoàn cảnh, thế này đi, cô có thể đến thành phố khác công tác. Đúng lúc bên Thượng Hải có người từ chức, cô có thể viết đơn xin.”

Cô gật đầu, “Được, vậy tôi thử xem.”

Cô muốn chạy đến một thành phố nơi mà không có bất kỳ quan hệ nào với Tạ Đắc. Như vậy cô mới có thể quên cậu.

Người chia tay, sợ nhất thấy cảnh sinh tình.

Cuối tuần chẳng có việc gì làm, cô đến quán cà phê gần khu Tam Lý Đồn đọc sách, nghe nhạc cho hết thời giờ. Món bò bít tết và rượu vang ở đây rất ngon, trước đây cô và Ngụy Tiên đã tới vài lần.

Quán cà phê nằm ở tầng hai đi bằng lối cầu thang bằng gỗ chật hẹp chỉ đủ chỗ ột người đi, nếu chỉ nhìn sơ qua sẽ làm người ta nghĩ lầm đây là thư viện. Khung kệ, bệ cửa sổ, dọc hai bên lối đi bày rất nhiều loại sách, thiên văn địa lý, khoa học xã hội lịch sử, kiệt tác trong ngoài nước không sách nào là không có, thậm chí có cả những quyển hiếm có không còn xuất bản nữa. Ở đây phần lớn là mở nhạc cổ điển, thỉnh thoảng theo khách yêu cầu cũng bật nhạc jazz, một góc quầy bar cất kỹ những đĩa nhạc nhựa màu đen của nhóm The Beatles, Queen, cho thấy chủ quán có sở thích thưởng thức rất tao nhã. Chủ quán cà phê này là một đàn ông trung niên khoảng bốn mươi mấy tuổi, đại khái là chán ghét cảnh đấu đá trong công việc, anh lựa tôi gạt, dứt khoát tự mình lên làm ông chủ.

Tân Ý Điền chọn một góc sát cửa sổ ngồi xuống, cầm một quyển có liên quan về du lịch u Châu lật xem. Ánh nắng tươi đẹp ấm áp buổi chiều chiếu vào người, cô ngủ lúc nào không hay. Cuốn sách đặt ở đầu gối từ từ trượt xuống, rớt bịch một tiếng trên sàn, làm cô giật mình tỉnh giấc.

Cô dụi dụi mắt, khom lưng với tay định nhặt sách, vậy mà có người trước cô một bước nhặt sách lên. Cô ngẩng đầu thấy Ngụy Tiên. Anh đứng trước mặt cô, nở nụ cười, phỉ phỉ bụi trên sách, sau đó trả lại cho cô. Cô nhận sách, nói “cảm ơn” .

Cô đã từng thề rằng vĩnh viễn sẽ không tha thứ anh. Thế nhưng trải qua chuyện Tạ Đắc, bây giờ lại gặp anh, vậy mà cô không để ý chút nào. Những chuyện xảy ra trước kia giữa hai người xa xôi như là chuyện của kiếp trước, luân hồi trong từng người, kiếp này, họ đã không còn liên quan gì với nhau.

“Đã lâu không gặp, em có khỏe không?” anh hỏi.

Cô suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không ổn lắm. Còn anh?”

Anh ngồi xuống ghế đơn đối diện cô, thản nhiên nói: “Anh đã chia tay Vương Nghi Thất rồi.”

“Tại sao chia tay?” Cô hỏi.

“Có lẽ cả hai đều không hợp nhau.” Anh thở dài, chậm rãi nói, “Có những việc chúng ta cứ khẳng định cho rằng mọi người nói đều sai hết, giận người khác nói rằng kết quả sẽ không là như thế, vậy mà rốt cuộc sự thật đã chứng minh người sai là chính mình. Nhưng anh cũng không hối hận, việc này nếu như không làm, làm sao có thể biết nó đúng hay sai? Có lúc con người sẽ như vậy, thà rằng làm sai cũng không muốn bỏ qua.” Ân oán gút mắt giữa anh và Vương Nghi Thất, anh không nói nhiều, chỉ là xúc động hơi nhiều thôi.

Nếu là trước đây, Tân Ý Điền chắc chắn khinh bỉ lời nói của anh, cho rằng cái gọi là “không hợp nhau” theo như lời anh nói chỉ là cái cớ có mới nới cũ của anh. Nhưng bây giờ, cô đã hiểu được cảm nhận của anh, hơn nữa còn chấp nhận – “Không hợp nhau” ba chữ đã nói ít nhiều sự hết cách giữa mối quan hệ nam nữ.

“Em vẫn rất tốt, lúc đó anh thích cô ta như thế, thích giống như đầu óc bị mê muội, thậm chí vì cô ta mà bị đuổi ra khỏi nhà, có phải vì cô ta...” Cô ngập ngừng, dùng một cách nói khác khéo léo hơn, “Có phải vì cô ta khá nhiệt tình, có thể khiến anh đạt vui sướng? Chuyện giữa chúng ta đã sớm thành quá khứ, cho nên anh không cần để tâm. Em cũng không có ý gì khác, chỉ đơn giản hiểu kỳ mà thôi.”

Ngụy Tiên tuy rằng xấu hổ nhưng cũng không lảng tránh vấn đề này, anh nghiêm túc suy nghĩ, thái độ thẳng thắn mà nói: “Chủ yếu do sức hút của cô ấy nhiều hơn. Lúc đầu cảm thấy rất kích thích, chưa bao giờ tiếp xúc qua cô gái như thế này, thờ ơ như không, bướng bỉnh ngang ngạnh, so với em, so với anh, so với những bạn bè đồng nghiệp xung quanh chẳng giống nhau. Sau khi sống chung với nhau thật sự, mới dần dần phát hiện thói quen sinh hoạt của hai người khác nhau rất xa, thái độ đối với người và vật vô cùng

khác biệt, cách suy nghĩ cũng không chung cấp độ, rất khó khăn để hiểu nhau, xung đột cũng càng ngày càng nhiều, tranh cãi ngày càng quyết liệt. Sự thu hút trước kia giống như cục gôm đã dùng qua, từng chút từng chút nhỏ lại, cuối cùng phải bỏ đi. Cô ấy đi phá thai, việc này em biết không?”

Tân Ý Điền gật đầu.

“Anh cần đứa bé, mà cô ấy không cần, việc này là ngòi nổ. Sau đó bắt đầu cãi nhau, chiến tranh lạnh, ở riêng, cuối cùng chia tay. Cứ như vậy, giống như những cặp tình nhân khác chia tay, không có gì đặc biệt.”

“Chia tay là anh nói trước hay là cô ta?”

“Cô ấy. Cô ấy thích người đàn ông hát trong quán bar. Anh có cảm giác như bị báo ứng, anh phản bội em, mà cô ấy phản bội anh. Anh đúng là đáng đời!”

“Đừng nói đến chuyện ai đáng đời. Anh phản bội người khác, người khác phản bội anh, mỗi người dù sao cũng bị phản bội vài lần, mới có thể lĩnh ngộ được cái gì là đạo lý cuộc sống.”

“Aizz, cuộc sống như vậy thật khiến người ta thất vọng.”

“Đúng vậy. Trưởng thành luôn phải trả giá mà.”

Ngụy Tiên do dự một lúc, hỏi: “Em và Tạ Đắc thì sao? Không ổn sao?”

Cô Ừ” một tiếng, hơi hột nói: “Chia tay rồi. Tình huống không khác gì với anh và cô ta.”

“Vây giờ em sao rồi? Còn buồn không? Dáng vẻ của em xem ra rất tiêu tụy.”

Cô không lên tiếng.

“Hình như em rất yêu cậu ta. Cậu ta tốt như vậy sao?” Anh có chút đổ kỵ.

Tân Ý Điền nhin không được trừng anh, “Anh nói quá nhiều rồi! Chẳng lẽ em cần phải dùng cái chết để cầu xin anh quay về?” Cô đứng lên muốn đi. Anh vội vàng kéo cô, “Nếu anh nói sai, anh xin lỗi. Anh chỉ là quan tâm em. Bên ngoài trời nắng đẹp như vậy, có muốn ra ngoài một chút không? Đi đại nơi nào đó hóng gió cũng được.”

“Khỏi đi, em phải về thu dọn hành lý.” Cô tính tiền xong, dùng dùng chạy xuống lầu.

Ngụy Tiên đi sau cô, “Em phải đi đâu?”

“Đi Thượng Hải.”

“Đi Thượng Hải làm gì?”

“Công tác.”

“Sao tự nhiên chạy đến Thượng Hải công tác?”

Tân Ý Điền ngừng bước, liếc xéo anh, hừ lạnh nói: “Anh quản được sao?” Cô đưa tay chặn taxi, nhanh chóng rời đi.

Ngụy Tiên chỉ làm mất mặt mũi cô, mà Tạ Đắc lại làm đau lòng cô.

Được nghỉ ngắn ngủi ba ngày, Tân Ý Điền chính thức được điều đến Thượng Hải công tác. Mới tới Thượng Hải, cô không thông thạo lắm, không có bạn bè, đồng sự cũng không quen, quan hệ với mọi người cũng phải bắt đầu lại từ đầu. Mỗi ngày tan làm không có chỗ để đi, ngay cả khi ăn cơm, đi dạo phố cũng không kiếm được nơi nào, cô chỉ đành phải ở nhà mà công ty thuê cho xem phim nghe nhạc. Cô đổi số di động, thông báo cho những ai mà cô cảm thấy cần thông báo, nhưng không bao gồm Tạ Đắc.

Công việc không khởi sắc, tình cảm thì rối tinh rối mù, một người bạn cũng không có. Cứ thế qua hơn hai tháng, bỗng một ngày cô chợt thấy rằng những ngày tháng thế này quả là cô đơn lạnh lẽo, chẳng có hứng thú trên đời. Những ngày sau khi về nước cô cảm thấy bản thân thật thất bại, không nhà không xe, vô gia vô thất, chỉ có thể phiêu dạt khắp nơi từ nam chí bắc, chỉ bằng ra nước ngoài cho rồi. Cô quyết định làm một chuyến, xin làm công việc gì đó dễ dàng. Cô có thể đi Canada, lấy thân phận du học sinh để đi. Ở trong nước chỉ có tiền đủ mua một căn nhà, tới đó rồi có thể mua một đồng cỏ, biệt thự có hồ bơi gần biển,

xuân về hoa nở, quanh năm xinh đẹp. Mua thêm chiếc xe second-hand, còn việc sau này có về nước hay không, có di dân hay không, đến lúc đó tính tiếp.

Cô lợi dụng công tác nên nhanh chóng nhận được thư báo trúng tuyển vào một trường đại học phía Đông của Canada, khai giảng vào đầu tháng Mười. Cô bắt đầu chuẩn bị xin visa, còn đem toàn bộ cổ phiếu, quỹ đổi thành tiền mặt mang ra nước ngoài. Mà những cổ phiếu quỹ mà cô bán không đầy một tháng sau bắt đầu sụt giảm, thị trường chứng khoán sụp đổ, quét theo cơn lốc tài chính toàn cầu.

Chi nhánh công ty bên Thượng Hải phái người đến Tổng công ty ở Bắc Kinh tham dự hội nghị, các vị lãnh đạo thương lượng bàn bạc để Tân Ý Điền đi. “Vốn dĩ cô là do Tổng công ty điều đến đây, bên kia cô quen thuộc hơn. Tuy rằng có hơi cực, có điều có thể ở khách sạn năm sao.”

Cô cười hỏi: “A, có được ở phòng Tổng thống không?”

“Sao cô không hỏi luôn có máy bay riêng đưa đi không?”

Cô thu dọn hành lý đi Bắc Kinh, không ở khách sạn Hilton mà công ty đặt mà đổi lại ở khách sạn Châu Tế trên đường Kim Dung. Tạ Đắc mỗi lần đến Bắc Kinh thì phải ở khách sạn Châu Tế, cô muốn biết khách sạn này rốt cuộc có gì chỗ đặc biệt. Hội nghị diễn ra từ sáng đến tối, cô chức vị thấp, không có quyền lên tiếng, cảm thấy buồn chán cực kỳ. Tan tầm không có việc gì làm thì cùng đồng nghiệp bạn bè trước đây đi ăn uống, dạo phố đủ thứ. Mọi người lâu không gặp nhau, bóc lột tận tình chủ chi, những ngày cô ở Bắc Kinh không có ngày nào là về khách sạn trước mười hai giờ.

Ngụy Tiên nhờ hai người bạn lúc đi du học Hứa Mỹ Ninh mới biết được cô đến Bắc Kinh, gọi điện thoại muốn mời cô đi ăn. Cô nói: “Ý tốt của anh em nhận, mấy ngày nay ăn không nổi nữa, lần sau đi ha.”

Buổi tối cô đi dự tiệc, thấy Ngụy Tiên bất thành lình cũng ở đấy. Hứa Mỹ Ninh tổ chức sinh nhật, kêu mọi người đến chúc mừng, lôi kéo tay cô cười nói: “Mình bảo Ngụy Tiên đến giúp vui, cậu không giận chứ?” Cô đành phải tỏ ý không sao. Ăn uống xong đi quán bar, mọi người nhât trí chơi đến hơn một giờ sáng mới ai về nhà nấy. Bởi vì cô không nói tiền nào liền chạy đi Thượng Hải công tác, bị mọi người trách tội, cần phải mượn rượu xin tha thứ, uống liền mấy ly. Ra ngoài bị gió đêm thổi, mùi rượu dâng lên, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, tim đập nhanh dữ dội, quả thực không chịu nổi.

Cho nên khi Ngụy Tiên đưa đề nghị muốn tiễn cô về khách sạn, cô không từ chối. Đêm hôm khuya khoắt, ngồi xe anh dù sao cũng an toàn hơn.

Trên đường Ngụy Tiên thấy một hiệu thuốc hai mươi bốn giờ, xuống xe mua cho cô thuốc giải rượu, căn dặn cô nhớ uống, “Nếu không ngày mai, em lại kêu đau đầu.” Đối với sự ân cần chăm sóc của anh, cô không phản ứng gì, nhận thuốc để vào trong túi xách.

Đến khách sạn rồi, cô đẩy cửa xe đi ra, gió đêm khuya thật lạnh, cô run cả người. Ngụy Tiên theo sau, lấy áo khoác thể thao ở ghế sau khoác lên vai cô, tay chạm vào xương bả vai cô, kìm không được nói: “Dạo này em gầy quá, khí sắc cũng không tốt, phải chú ý sức khỏe.”

Tân Ý Điền sờ sờ cái áo trên người, quay phắt lại nhìn anh, nhú mày, trầm giọng hỏi: “Anh lập lại trò cũ sao?”

Ngụy Tiên không lên tiếng.

Cô cười lạnh lùng, thở dài nói: “Định làm gì đây? Anh đừng nói cho em biết là anh hối hận rồi đó? Có lẽ là hành động tối nay của em khiến anh hiểu lầm, bây giờ em nói rõ cho anh biết – để anh đưa em về, là một sai lầm rất lớn khi em đến Bắc Kinh lần này.”

“Lẽ nào chúng ta không thể làm lại từ đầu sao?” Ngụy Tiên cup mắt nhìn xuống chân hỏi nhỏ.

Tân Ý Điền nhất thời nổi trận lôi đình, “Anh nghĩ rằng tôi bị Tạ Đắc bỏ, anh sẽ có cơ hội đúng không? Ngụy Tiên, làm người phải có phong độ, yêu là yêu, chia tay là chia tay, sạch sẽ lưu loát! Không dứt khoát sẽ ăn mòn con người dễ dàng nhất.”

Ngụy Tiên ảo não nhìn cô, thì thào hỏi: “Thật là không còn cơ hội nào sao?”

Tân Ý Điền nói như đinh đóng cột: “Đương nhiên.”

Một lần phản bội đã đủ rồi.

Anh lặng lẽ rút điều thuốc ra, bước lên bậc thang, lưng đón gió đứng phía sau cột bằng đá cẩm thạch trên hành lang châm lửa, bật lửa vài lần mà không cháy.

Tân Ý Điền vốn định vào trong, thấy anh như vậy, đi vài bước thì dừng lại, chậm rãi nói: “Khi đó em rất muốn kết hôn với anh, anh lại bỏ, chọn người khác. Bây giờ, em chỉ muốn một mình đi thật xa. Tháng mười em sẽ đi Canada, cho nên, anh hãy tìm một cô gái hiền lành dịu dàng kết hôn đi – ”

“Em muốn đi Canada? Làm gì?” Ngụy Tiên ngẩng đầu nhìn cô, có chút giật mình. Tàn thuốc trong tay chợt lóe chợt tắt, gió đêm rất nhanh thổi tắt nó.

Cô nhún vai, “Học hành, làm việc, kết hôn, kết cục đã định, không ngoài những thứ này. Dù sao ở trong nước cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

“Là vì Tạ Đắc sao?”

Cô rất muốn nói “không phải”, nhưng đêm tối càng khiến cô chân thật. Cô im lặng.

“Anh giờ mới biết được, thì ra em yêu cậu ta đến vậy.” Giọng nói của Ngụy Tiên nghe ra qua nhiều xúc động dồn kìm.

Chỉ có yêu một người, mới có thể cho anh ta quyền lợi tùy ý tổn thương mình. Hận càng sâu, yêu càng sâu.

“Có một ngày, những việc này sẽ trở thành quá khứ, em rất lạc quan. Cuộc sống mãi mãi là cuộc sống, mặc kệ anh có chịu hay không, nó sẽ đẩy anh đến phía trước.” Tân Ý Điền nói rất to, thà nói cho Ngụy Tiên nghe, không bằng nói tự mình nghe.

Cô cởi áo khoác trên người, lúc định đưa lại cho Ngụy Tiên, bị một ánh đèn chiếu mạnh vào làm mắt hầu như không mở ra được, vội gơ tay che lại.

Mấy chiếc xe màu đen dừng trước cửa khách sạn. Hai người mặc âu phục đen, thân hình khôi ngô nhảy xuống xe, luống cuống tay chân chạy tới chiếc xe phía trước đỡ một người xuống xe: “Cậu Tạ, cẩn thận!” Cô nghe giọng Tứ Xuyên quen thuộc của Đồng Toàn vọng lại cách đó không xa, lập tức hiểu ra người bị mọi người vây quanh là ai. Cô chợt dạ như kẻ trộm, vội vã khoác áo Ngụy Tiên, đội mũ, đưa lưng về phía họ trốn sau cột đá cẩm thạch cách cô gần nhất.

Tuy cô núp sau cột, nhưng lúc đó cô quyết định ở trong khách sạn này, có lẽ đang chờ mong khoảnh khắc này tới chẳng. Trong thâm tâm luôn có một tiếng nói âm thầm, ích kỷ mê hoặc cô, trước khi xuất ngoại, cô muốn nhìn thấy cậu một lần, dù cho chỉ là len lén nhìn một cái thôi.

Coi như là ly biệt.

Cô nghe thấy tiếng từng bước chân của Tạ Đắc đi đến phía cô, chậm chậm, nặng nề, loạng choạng, miệng lẩm bẩm gì đó không rõ nói không cần người đỡ, xen lẫn trong gió là mùi thuốc lá mùi rượu nồng nặc. Có lẽ là cậu đã đi tiếp khách, uống trê như vậy mới về. Bước chân cậu càng gần, toàn thân cô càng cứng ngắc, cổ nín thở không động đậy ở nơi đó. Kỳ thực cô cũng biết cậu say khướt như vậy, cô lại che chắn toàn thân trốn ở chỗ tối, cậu không phát hiện ra cô. Nhưng đến lúc này cô mới xót xa nhận ra, thì ra chỉ cần cậu lộ diện, thế giới của cô sẽ chấn động. Ngoài việc trốn đi thật xa, cô không còn cách nào khác.

Khi cô nghe thấy cậu bước lên bậc thềm thì khựng lại mấy giây, mọi người đều ngừng bước theo. Khoảnh khắc đó dường như không khí ngừng chảy, xung quanh yên tĩnh không có một âm thanh nào. Rất nhanh cậu nặng nề bước lên một bậc thềm cuối cùng, dẫn mọi người đẩy cửa vào trong.

Cô như thể tránh được một kiếp nạn dài một hơi, ra khỏi chỗ tối, nhưng phát hiện Ngụy Tiên không cần thận đứng dưới ánh đèn ngay lối đi, mắt vẫn còn nhìn vị trí mà Tạ Đắc đứng lúc nãy, không hề có ý nghĩ tránh né.

Hèn chi lúc này cậu lại dừng bước, thì ra đã thấy Ngụy Tiên. Vừa này hai người họ như kẻ thù gặp nơi ngõ hẻm, ánh mắt giao nhau, nhưng không nói lời nào, sát bên người mà qua, rồi cuộc là một cảnh tượng thế nào?

Tân Ý Điền không thể nào tưởng tượng.

Cô run rẩy kéo nón khỏi đầu, vứt áo khoác trên đất, giẫm mạnh một cái, cố ý phục thù hành động khi nãy làm cô bối rối.

Một đêm trần trọc, không ngủ được, vừa mới tảng sáng cô đã rời giường. Cô đã đặt chuyến bay chín giờ sáng nên giờ vẫn còn sớm. Cô từ từ thu dọn hành lý, tắm nước nóng, đắp mặt nạ dưỡng da. Tuy không muốn ăn nhưng cô ráng uống một cốc sữa to. Lúc cô kéo vali ra khỏi khách sạn còn chưa đến bảy giờ.

Cô đi qua bậc thềm mà Tạ Đắc đứng tối hôm qua, trong đầu hiện lên cảnh cậu say khướt, bước chân lảo đảo, sắc mặt trắng bệch, dáng vẻ mệt mỏi rã rời, cô không khỏi hoảng hốt một chút. Cô ngơ ngẩn đứng lẽ đường chờ xe taxi, gió lạnh sáng sớm thổi qua, cô xoa xoa cánh tay, ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, trời âm trắng, một khoảng trống không, cô chợt nhận ra mùa hè đã qua từ lâu, mùa thu bắt tri bắt giác lạnh lẽ đến hơn phân nửa.

Đồng Toàn xưa nay có thói quen tập thể dục buổi sáng, khi đang chạy bộ về khách sạn thì thấy cô đứng bên đường, vội lại gần chào hỏi, “Cô Tân, sao cô ở đây?”

“À, anh Đồng, là anh sao. Tôi đến Bắc Kinh công tác.” Tân Ý Điền thấy anh mặc áo may ô quần soóc, đầu đầy mồ hôi, cười nói: “Sáng sớm dậy tập thể dục sao?”

Anh gật đầu, “Phía sau khách sạn có công viên nhỏ, cảnh vật khá được, dù gì ngủ không được, thức dậy chạy hai vòng. Còn cô, muốn đi đâu?”

“Đi máy bay, về Thượng Hải.”

“Cô Tân, cô đổi việc phải không?”

“Không có, chỉ là điều đến Thượng Hải làm việc.”

“À, thì ra là như vậy. Cậu Tạ có một lần đến Bắc Kinh, đến công ty cô chờ cô tan tầm, mà không đợi được, gọi điện thoại thì sai số, sau này mới biết cô đã đi. Tôi qua cậu ấy đau đầu cả đêm, uống thuốc ngủ, trời gần sáng mới ngủ được.”

Tân Ý Điền nghe xong, hồi lâu không nói chuyện. “Các anh đều khỏe chứ?” Cô nói mỗi chữ mỗi câu rất cố sức.

Đồng Toàn nhìn cô một cái, “Tôi vẫn vậy thôi, cậu Tạ không khỏe lắm. Cậu Tạ mở một tòa cao ốc ở Bắc Kinh, bây giờ tình hình kinh tế không khả quan, ngân hàng không chịu cho vay.”

Cô cả kinh, ngẩng đầu hỏi: “Vậy phải làm sao?”

“Cậu Tạ đang đi khắp nơi tìm cách.” Anh dừng một chút, “Cuối cùng cũng sẽ có cách giải quyết thôi.”

Tân Ý Điền lộ vẻ lo lắng, trong lòng có loại cảm xúc không nói nên lời. Cuối cùng chỉ có thể đè nén tâm tình chất chứa trong lòng, nghiêm túc nói: “Sau này cơ hội gặp nhau sẽ không nhiều. Hy vọng anh và cậu ấy mọi chuyện đều thuận lợi. Tôi đi đây” Cô thấy một chiếc xe trống đang chạy đến, vội vẫy tay gọi xe.

Đồng Toàn nghe lời cô nói như là từ biệt, nghi ngờ nhìn bóng lưng cô, vội gọi cô hỏi: “Cô Tân, có phải cô muốn đi đâu không?”

Cô mở thùng xe phía sau, bỏ vali vào đó, quay đầu nhìn anh cười cười, “Tôi phải đi du học. Sách vở thì không bao giờ thiếu. Học thêm nhiều một chút, cũng đâu hại gì. Chuyến bay ngày mười tháng sau. Tôi không hy vọng mọi người đánh trống khua chiêng làm tiệc rầm rộ tiễn tôi, sau này nói không chừng sẽ không về. Tôi đi đây, anh保重.”

Đồng Toàn hơi sốt ruột, “Cậu Tạ biết không?”

Động tác mở cửa xe nhất thời khựng lại, cô không quay đầu lại, thở dài nói: “Anh Đồng, các anh phải chú ý sức khỏe.” Cô ngồi vào, xe lăn bánh, những tòa nhà cao tầng san sát nối tiếp nhau hai bên đường vụt qua.

Tình cảm giữa cô và Tạ Đắc, tựa như phong cảnh xinh đẹp bên đường, chỉ dừng lại một chút, cuối cùng vẫn phải vụt mất.

Cuối tháng Chín cô từ chức, về Thượng Lâm chuẩn bị thủ tục xuất ngoại. Thấm gia tính tổ chức lễ một trăm ngày cho con trai của Thẩm Quân Hòa.

Thẩm Quân Hòa đã có vợ con nên không giống cái kiểu ăn chơi quậy phá trước đây, đang phụ trách khối vận chuyển trong xưởng trang phục của ba, tuy rằng không tình nguyện, nhưng vì nuôi gia đình sống qua ngày, không thể không chạy đôn chạy đáo, do đó cứ mua vé số để ôm mộng trúng giải độc đắc năm triệu tệ. Mỗi ngày cậu ta phải bỏ ra hai mươi tệ để mua vé số, Liêu Thi Linh lăm bằm cậu hoang phí tiền. Cậu ta tức giận nói: “Thuốc thì không cho tôi hút, nói là không tốt cho con; rượu cũng không cho uống, nói cô không thích; bây giờ vé số cũng không ua, có để cho tôi sống không hả?”

Tân Ý Điền tránh mặt một bên nghe vừa bực mình vừa buồn cười. Cậu ta đối với cuộc đời vô cùng tích cực, tràn ngập nhiệt tình, về mặt này cậu ta so với mọi người hơn hẳn một bậc. Liêu Thi Linh hỏi chồng đã định danh sách khách mời chưa, Thẩm Quân Hòa uể oải lật thiệp mời trên bàn, đột nhiên quay đầu nhìn Tân Ý Điền, hỏi: “Tiệc mừng trăm ngày nếu Tạ Đắc có thể đến, vậy thì nở mặt nở mày rồi! Xem ai còn dám nói tôi không có bản lĩnh!”

Tân Ý Điền chỉ lo cúi đầu uống nước, làm bộ không nghe được cậu ta nói gì.

“Tân Ý Điền, chị có thể nghĩ ra cách nào không?”

Tân Ý Điền vội cắt ngang, “Tôi và cậu ta chia tay rồi.”

“Chia tay cũng không phải tuyệt giao, không làm tình nhân còn có thể làm bạn bè mà! Chị không ngại gọi điện hỏi anh ta thử xem, chỉ là- ”

Tân Ý Điền hơi phát cáu, “Thẩm Quân Hòa, cậu muốn mời cậu ta, cứ việc, đừng có lôi tôi vào.” Liêu Thi Linh thấy cô mất hứng, vội hòa hoãn, “Quân Hòa chỉ là tùy tiện hỏi thôi, chị đừng nóng giận nha.”

Thẩm Quân Hòa bĩu môi, “Cũng không phải tôi bỏ chị, chị nổi cáu như thế làm gì?”

Cô đứng phắt dậy, không lên tiếng về phòng mình. Cô hận mình chỉ mới vừa nghe tên Tạ Đắc thì lòng dạ rối ren. Cô bị làm sao vậy?

Cô muốn nhanh chóng xuất ngoại, sau đó quên hẳn cậu.

25. Chương 21

Chương 21: Thế sự thay đổi khôn lường

Hà Chân đối với việc Tân Ý Điền xuất ngoại vô cùng khó hiểu. “Hay quá ha, sao cậu lại muốn xuất ngoại? Tính sau này không thêm về luôn sao?”

Hai người ở quán cà phê nhỏ trong Thượng Đại ăn cơm. Tân Ý Điền dùng cái nĩa tơi tơi món mỳ Ý, nói: “Thì xuất ngoại xem thử, nếu có cơ hội thích hợp thì ở lại, không về.”

“Cậu không muốn về nước thiệt sao? Là do Tạ Đắc?”

“Không liên quan anh ta.”

Hà Chân nhìn cô lắc đầu, “Cậu cũng sắp đi rồi, còn nói không liên quan cậu ta. Tổ chỉ có thể nói cậu là chết rồi mà còn cãi bướng!”

Tân Ý Điền lườm cô một cái, “Được rồi, vậy liên quan anh ta, thế này được chưa!”

“Ôi, cậu đừng vừa nhắc tới cậu ta thì sồn sồn lên thế chứ! Xuất ngoại giải sầu thì tớ không ý kiến, nhưng mà cái này là cậu một đi không trở về, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Chết ở nước ngoài chẳng ai biết. Còn nữa, nước ngoài cho dù tốt, cũng không bằng ánh trăng tròn Trung Quốc đâu nha. Tục ngữ nói, ta về ta tắm ao ta, dù trong dù sạch ao nhà vẫn hơn.”

“Vậy tớ cũng phải có cái ao mới được!” Cô bực mình gào lên, “Được rồi, được rồi, không nói mấy cái này nữa. Nói cậu đi, chuyện nhà cửa sao rồi? Con bé đâu?”

“Chúng tớ ưng ý một căn hộ hai phòng ngủ một phòng khách, hơi xa trung tâm một chút, nhưng giao thông công cộng cũng được. Đã thanh toán kỳ đầu tiên, tháng sáu năm sau sẽ trả tiếp. Tớ và Lục Thiếu Phong đều phải đi làm, con bé để mẹ tớ trông, chờ nhà cửa lắp đặt xong xuôi thì đón nó về.”

Tân Ý Điền nhìn cô cười, “Ngưỡng mộ cậu quá, chồng có rồi, con gái có rồi, nhà cũng có luôn. Một nhà ba người, hòa thuận vui vẻ, thật tốt!”

Hà Chân vỗ vỗ đầu cô, nói tiếp: “Tốt cái gì, trong cái khổ tìm cái vui mà thôi. Mỗi tháng tiền nhà ép tớ thở không nổi nữa nè. Hai mươi năm, đến khi trả góp xong đầu tớ cũng bạc trắng cả rồi. Lục Thiếu Phong quen xài tiền như nước, lúc nào cũng làm tớ giận chết đi sống lại. Còn con bé, dù sao cũng phải cho nó ăn ngon nhất, mặc đẹp nhất, chăm sóc tốt nhất, học trường giỏi nhất. Tớ hận không thể làm một tệ biến thành hai.”

Tân Ý Điền nháy mắt nói: “Oán giận cái gì, dù sao cũng là cậu cam tâm tình nguyện.”

Hà Chân hớn hử cười ha ha, “Điều này cũng đúng.” Một lát sau lại hỏi, “Cậu phải đi thật sao? Khi nào bay?”

“Cuối tuần sau. Ngày đó cậu phải đi dạy, không cần đến tiễn tớ đâu. Bữa cơm hôm nay coi như tiệc chia tay của chúng ta đi. Cậu cũng biết tính tớ rồi, thích tụ tập không thích phân tán.”

“Vậy cậu còn muốn đi!” Hà Chân nhin không được oán giận, “Sau này muốn gặp cậu một lần cũng khó. Như câu nói của Đỗ Phủ: Người đời không gặp nhau, chuyển động như sao Sâm với sao Thương.”

“Cậu đừng đa cảm quá, cũng không phải sinh ly tử biệt. Chỉ là xuất ngoại thôi, làm như là chuyện gì ấy.”

“Con gái con đứa, chỉ có một mình, đến cái nơi xa như thế, lỡ gặp phải kẻ xấu thì làm sao? Càng nghĩ càng lo.” Nói rồi lại nói, hai mắt Hà Chân dần đỏ lên.

“Được rồi, Mẹ tớ còn chưa được đa sầu đa cảm như vậy.”

“Đó là bởi vì cậu gạt mẹ nói là đi tu nghiệp, học một năm sẽ trở lại.”

“Nói không chừng một năm sau tớ về thật. Thế sự thay đổi khôn lường, nói thay đổi là thay đổi, nhanh đến nỗi làm người ta không thể tin được.”

Hà Chân nhìn cô nói nghiêm túc: “Có lẽ bây giờ cậu muốn đổi môi trường hoàn cảnh để thay đổi tâm tình, nhưng đừng quên, nơi này mãi mãi là nhà cậu, hoan nghênh cậu quay về bất cứ lúc nào.”

Tim Tân Ý Điền bị một dòng nước ấm tràn vào làm lung lay một chút. Tuần sau cô phải đi rồi, sự kiên quyết ban đầu cho đến bây giờ lại có chút không xác định được. Cô nắm không được, buông cũng không xong, rốt cuộc đang lưu luyến cái gì? Cô hoang mang rồi.

Ngày ba mươi tháng Chín, cô cố ý đi mua sắm trước ngày quốc khách để mua một cái vali cỡ lớn sẵn né dòng người đổ ra đường ngày “quốc khánh một tháng mười”. Cô dạo quanh khu bán vali nửa ngày trời, muốn chọn một cái rắn chắc xài bền, so sánh giá cả các loại. Hôm đó là thứ năm, lại không phải ngày lễ ngày nghỉ, người mua sắm không nhiều lắm. Cô đứng bên ngoài quầy hàng, một tay chống cằm quan sát cái vali màu lam bên trong tủ kính, nghe thấy phía sau vang lên giọng nói trong trẻo gọi cô “học tỷ”.

Cô ngoảnh đầu lại, thấy cô gái có cái tên giống một chữ “Ý” trong tên cô, sau này mới biết được đó là “Dịch” không phải “Ý”, người ta họ Đường tên Dịch. Hai người lúc đầu chào hỏi khách sáo, ngạc nhiên thể giới này thật buồn cười.

Đường Dịch cười nói: “Giờ em làm việc ở Bắc Kinh. Nghỉ lễ quốc khách thì về trường thăm bạn học, tiện thể về nhà lấy một ít quần áo mùa đông, chăn dày..., đồ nhiều lắm xách không nổi, tính mua một cái vali to hơn, bền hơn một chút. Không ngờ lại gặp chị, thật trùng hợp quá đi.”

Tân Ý Điền cười nói: “Ha ha, cái này gọi là ‘Tư tưởng lớn gặp nhau’. Vali cửa hàng này vốn nổi tiếng nhất trong thành phố, chất lượng tốt, giá lại không mắc.”

“Học tử, chị thật dí dỏm quá.”

Lầu dưới trung tâm thương mại có quán “Haagen-Dazs”, Tân Ý Điền hỏi cô có thời gian không, hai người đi nơi nào đó nói chuyện trên trời dưới đất. Đường Dịch nói một mình cũng buồn chán lắm, vui vẻ đồng ý. Hai người xách theo vali đã mua vào quán, một người chọn một loại kem.

Tân Ý Điền cười nói: “Em với Trần Thượng, phải họ Trần không nhỉ? Chị nhớ trước đây mọi người đều gọi cậu ta là ‘A Thượng’. Hai người thế nào rồi? Chị trước đây vẫn cứ rêu ông nọ cảm bà kia, tưởng em là ...bạn gái Tạ Đắc.” Nhắc tới Tạ Đắc, cô hơi mất tự nhiên.

Đường Dịch cúi đầu, nhàn nhạt nói: “Tụi em chia tay rồi.”

Cô hơi băn khoăn, “Là vì... tốt nghiệp sao?”

“Cho là vậy đi.” Đường Dịch cười gượng gạo, nhanh chóng chuyển đề tài sang cô, “Học tử, giờ chị còn làm ở Bắc Kinh không?”

Cô ngáp ngừng rồi lắc đầu nói: “Không có, không còn làm nữa.”

“A! Nhưng mấy ngày nay học trưởng vẫn ở Bắc Kinh, chị biết không?”

Cô cúi đầu, điềm nhiên nói: “Cậu ta trước đây cũng hay đến Bắc Kinh công tác.”

Đường Dịch tỉ mỉ quan sát vẻ mặt cô, do dự một chút, ấp úng hỏi: “Học tử, chị không biết chuyện của học trưởng sao?”

“Chuyện gì?” Cô thấy hơi lạ.

Đường Dịch trách cứ nhìn cô, kích động nói: “Chị không đọc báo sao? Tình trạng học trưởng bây giờ vô cùng khó khăn, sao chị lại không biết được!” Không ai không biết Tạ Đắc yêu cô biết bao nhiêu, sao cô lại không đếm xỉa đến, chuyện gì cũng không biết?

Cô nhớ Đồng Toàn có nói “Ngân hàng không chịu cho vay”, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, “Là về mặt tài chính sao? Nghiêm trọng đến cỡ nào?”

“Bên ngoài tung tin đồn rằng tập đoàn Tạ Thị sắp phá sản. Rất nhiều công ty nghe phong phanh mà nhao nhao đến đòi nợ, ngân hàng cho vay lại không giải ngân. Học trưởng đi khắp nơi gom góp tiền bạc, đã đem nhà cửa đi cầm cố. Một số đồ cổ đáng giá, thư họa, châu bảo đều cầm bán đấu giá. Em nghe nói, tập đoàn Tạ Thị hai tháng nay chưa trả lương nhân viên, rất nhiều nhân viên đã từ chức rồi.”

Tân Ý Điền khiếp sợ không ngớt, ngậy người nhìn cô, một lát sau mới nói: “Năm trước không phải còn tốt lắm sao? Sao đột nhiên trở thành như vậy?”

Đường Dịch thở dài nói: “Thương trường như chiến trường, trong khoảng khắc biến động bất ngờ. Hình như có người ở phía sau muốn học trưởng vào đường chết. Mấy ngày trước em có đến thăm anh ấy, sợ hết hồn, hình dạng rất tiêu tụy, còn không ngừng hút thuốc, liều mạng uống cà phê. Vì đi khắp nơi xoay sở tiền bạc hết ngày này qua ngày khác nên mấy ngày không ngủ. Nghe lời anh ấy nói có vẻ rất tự trách mình, nói anh ấy năm nay tâm trạng không tốt, không phát hiện được lực lượng ngầm trong nội bộ công ty có vấn đề; còn nói bị kéo theo khủng hoảng tài chính toàn cầu, anh ấy trẻ người thiếu kinh nghiệm, là thương trường cho anh ấy một thử thách lớn.”

Tân Ý Điền chẳng bao giờ ngờ rằng tình hình của Tạ Đắc lại tệ đến như vậy, nhất thời rối như tơ vò. Trong đầu hiện ra cảnh tượng cậu cố chịu đựng cơn đau nửa đầu đi ngân hàng hỏi vay tiền, nhưng hết lần này đến lần khác đều bị từ chối, trái tim cô co rút mãnh liệt. Đang trong nước sôi lửa bỏng này, mà chẳng có ai cùng chống đỡ với cậu - một người chưa đến hai mươi ba tuổi, không ai quan tâm đến gánh nặng áp lực trách nhiệm đè trên vai cậu mà cậu khó vượt qua. Một mình cậu cô độc gánh vác hết tất cả. Cô không thể bỏ cậu mà đi vào lúc này. Nếu không, cậu thật sự sẽ kiệt sức.

Cô phải giúp cậu! Nhưng mà làm thế nào mới có thể giúp cậu vừa thực tế lại có hiệu quả?

Cô hỏi cách liên hệ với Đường Dịch, lặng lẽ trở lại Thẩm gia, một mình ngồi ở bậc thềm bên ngoài chờ ra. Mẹ Tân gọi cô ăn cơm tối nhưng cô nói không đói không muốn ăn. Mẹ Tân đi tới sờ trán cô, “Con bé này, sao lại ngồi dưới đất? Muốn cảm hay sao?”

Cô lắc đầu, đột nhiên nói: “Mẹ, nếu con nói bây giờ con không muốn xuất ngoại nữa, mẹ có la con không?”

Mẹ Tân thấy cô vô cùng nghiêm túc, không giống đang nói giỡn, hỏi: “Con nghĩ kỹ chưa?”

“Dạ, nghĩ kỹ rồi.” Cô gật đầu không cần suy nghĩ.

Mẹ Tân thấy cô đã quyết, xoa đầu cô nói dịu dàng: “La con làm gì, không muốn đi thì đừng đi. Vốn dĩ mẹ cũng đâu đồng ý, là con cứ khăng khăng đòi ra nước ngoài học tiếp. Tuổi tác con không còn nhỏ nữa, học làm gì nữa, tìm người nào tốt lấy cho rồi.” Quyết định của đứa con này tuy rằng đột ngột, nhưng lại nghĩ sau này nó có thể ở bên mình bầu bạn nên trong lòng mẹ Tân vui vẻ hơn cả tức giận.

Hai tay Tân Ý Điền che mặt, thở dài nói: “Con mỗi lúc một ý như vậy, vé máy bay mua hết rồi, tự nhiên không muốn đi, thiệt là xấu hổ. Không biết bọn Thẩm Quân Hòa phải cười con ra sao nữa.”

“Con biết là được rồi, làm chuyện vớ vẩn! Vậy vé máy bay tính sao?”

“Lúc này về con trả vé rồi.”

Mẹ Tân bực mình nói: “Con tiền trăm hậu tấu, còn hỏi mẹ làm gì!”

Trong tích tắc cùng Đường Dịch chia tay ra khỏi trung tâm thương mại, cô đã quyết định. Trên đường đi lo lắng sợ mẹ không đồng ý, là cô tất cả chuẩn bị xong hết rồi, giờ lại đổi ý, cuối cùng ép cô lên máy bay. Trước đây khi đi du học Pháp, cô cũng đổi nói không muốn đi, kết quả rước lấy cơn nổi trận lôi đình của mẹ, là cô suýt chút không ngóc đầu lên nổi, hết dám nói không muốn đi.

Buổi tối cô đến tiệm bán trang sức, lấy một chiếc vòng lục bích cho họ định giá. Nhân viên cửa hàng nhìn chiếc vòng ngọc, vội mời quản lý ra. Quản lý soi dưới ngọn đèn tỉ mỉ kiểm tra vòng ngọc có vết trầy nào không. Cô nói: “Đây là của hồi môn của bà tôi, người đi để lại cho tôi. Tay tôi nhỏ, mang thấy hơi rộng, nếu không sẽ không bán. Màu sắc xanh trong thế này, lên nước như vậy mấy cái vòng bây giờ khó tìm lắm, tôi thấy mấy món hàng tiệm các ông trưng bày đều thua cái này.”

Quản lý vội cười nói: “Thì ra tiểu thư cũng là người thông thạo. Nào nào nào, chúng ta vào trong nói chuyện.”

Trải qua một phen cò kè mặc cả, đối phương bằng lòng trả mười tám vạn tệ để mua cái vòng này. Cái giá này so với suy nghĩ của cô còn quá rẻ, cô cho rằng ít nhất cũng bán được ba mươi vạn. Cô ngồi suy nghĩ thật lâu, cuối cùng lắc đầu, cầm lấy vòng tay nói: “Thôi đi, dù sao cũng là di vật, tôi giữ lại.”

Ngày hôm sau cô đến ngân hàng giao dịch, nhận được điện thoại của tiệm trang sức Đạt Lai. Quản lý đó nói ba mươi vạn không được, bọn họ chỉ có thể trả cao nhất là hai mươi bốn vạn, hỏi cô muốn bán không, còn nói không có ai ra giá hơn tiệm của họ đâu. Cô thở dài đành vậy, yêu cầu trả tiền mặt.

Cô gọi điện thoại cho Đường Dịch, nói có việc muốn gặp cô trực tiếp. Đường Dịch nói mình về quê rồi, ngày năm mới bay về Bắc Kinh, đến lúc đó đổi máy bay ở Thượng Lâm. Cô xách theo hành lý nên không tiện do đó hai người hẹn gặp ở sân bay.

Trong sảnh đợi sân bay ồn ào, Tân Ý Điền lấy một tấm chi phiếu đưa cho Đường Dịch, vẻ mặt bình tĩnh mà nói: “Đây là chi phiếu một triệu năm trăm ngàn tệ, em đem đưa cho Tạ Đắc, tạm giải quyết khẩn cấp, ít nhất có thể trả tiền lương cho nhân viên. Mật mã là sáu số cuối chứng minh thư của cậu ta. Nhưng tốt nhất là em đừng nói chị đưa.”

Hai hàng lông mày của Đường Dịch chau lại một chỗ. “Đưa cho anh ấy đương nhiên không thành vấn đề, vấn đề là anh ấy nhất định phải biết số tiền này ở đâu mà có. Em không có khả năng lấy ra số tiền lớn như vậy—”

“Thì em nói là tiền các em góp lại.”

Đường Dịch muốn nói lại thôi, vẻ mặt lo lắng nhìn cô, “Học tỷ, một triệu năm trăm ngàn không phải là khoản tiền nhỏ, không phải chị đi mượn người ta chứ?”

Cô nhún vai, cười nói: “Em yên tâm, chị chưa đến nỗi đi mượn tiền, có điều phải tranh thủ kiếm việc để nuôi mình vẫn hay hơn.”

Do mấy ngày nay Tạ Đắc chạy đôn chạy đáo, lo nghĩ, hậm hực, nên dẫn đến kén ăn, mất ngủ, đau đầu, tình trạng sức khỏe ngày càng sa sút, phải nhập viện, khiến người ta lo lắng. Khi Đường Dịch đến thăm thì cậu đang được truyền dịch, mặc đồ bệnh nhân nửa ngồi ở đầu giường, tay cầm bút và giấy không biết đang viết gì. Cậu thấy Đường Dịch thì gật đầu, buông giấy bút, ý bảo cô ngồi xuống.

Đường Dịch nhìn thoáng qua thấy trên tờ giấy trắng là một dãy số dài đến kinh ngạc, sững một lúc, sau đó nói vài câu tán gẫu, hỏi cậu thế nào rồi, bớt đau đầu chưa. Sau đó thực sự nghĩ không ra câu hỏi thăm nào nữa, đành phải miễn cưỡng lấy tấm chi phiếu trong túi xách ra, thấp giọng nói: “Hmm... Trần Thượng anh ấy... Anh ấy nhờ em đưa cho anh...”

Tạ Đắc nhìn tấm chi phiếu bị cô nắm chặt trong tay, ánh mắt chợt lóe lên, nhưng trên mặt vẫn không có biểu cảm nào.

“Không nhiều lắm, chỉ có một triệu năm trăm ngàn. Học trưởng, anh đừng để bụng, mọi người chỉ là muốn giúp anh...”

“Giờ cậu ta cũng rất khó khăn.” Cậu chậm chậm nói “Có thể kiếm được một triệu năm trăm ngàn đã khiến anh rất bất ngờ rồi. Em thay anh cảm ơn cậu ta.”

Đường Dịch không ngờ gạt cậu dễ dàng như vậy, thở hắt một hơi.

“Có mật mã không?”

“À, có, là sáu số cuối chứng minh thư của anh.”

“Trần Thượng làm sao biết sáu số cuối chứng minh thư của anh là gì?” Cậu hoài nghi hỏi.

Đường Dịch nhất thời chột dạ, không dám nhìn cậu, nhỏ giọng nói: “Em cũng không rõ lắm. Chắc anh ấy thấy qua chứng minh thư của anh...”

Tạ Đắc thấy ánh mắt cô dao động, rõ ràng đang nói dối, lại nhìn tấm chi phiếu, sắc mặt kém đi, nói lạnh lùng: “Nói dối! Trần Thượng là người lơ đãng, gặp qua cũng không thể nhớ được. Còn nữa, cậu ta óc còn không mang nổi mình óc, làm gì có tiền cho anh mượn! Rốt cuộc tiền này ai đưa em?”

Đường Dịch không nói lời nào.

“Đường Dịch!” Cậu hét lớn một tiếng, mặt sầm xuống, cả giận, “Em để tay lên ngực tự hỏi, nhiều năm như vậy, anh đối với em thế nào? Vậy mà bây giờ ngay cả em cũng gạt anh! Nói đi, số tiền này rốt cuộc từ đâu mà có?”

Lúc Đường Dịch còn đang học trung học thì được sự chăm sóc của Tạ Đắc, luôn luôn coi cậu như anh cả, vô cùng kính trọng cậu, do đó rất có vài phần sợ cậu, lúc này thấy sắc mặt cậu nghiêm trọng thế này, sợ áp a áp ứng: “Dù sao... cái này đâu phải trộm cũng không phải cướp.”

“Vậy ở đâu ra?” Tạ Đắc thấy cô có ép thế nào cũng không chịu nói thật, trong lòng đoán được vài phần, quay đầu sang một bên, nét mặt chợt nghiêm trọng đau khổ, thấp giọng hỏi: “Có phải cô ấy đưa em không?”

Đường Dịch thấy cậu như vậy, không nhịn được gọi một tiếng “Học trưởng”, cô đành phải nhận tội, nói: “Học tỷ sợ anh không cần, không cho em nói anh biết – ”

“Anh đương nhiên không cần!” Sắc mặt cậu tái nhợt, gơ tay ném chi phiếu xuống đất.

Đường Dịch nhặt lên lại, muốn khuyên mà không dám, “Học trưởng, sao anh lại phải?”

Anh nói với giọng điệu không được xía vào: “Em đi đi!” cậu lạnh lùng phất tay xin cô đi, đôi mắt rét lạnh như hồ sâu.

Cậu lúc bình thường vẫn lạnh lùng nhưng nổi giận lớn như vậy là lần đầu tiên Đường Dịch chứng kiến. Cô không dám nói thêm cái gì, ỉu xiu đóng cửa đi ra ngoài.

Cô gọi điện cho Tân Ý Điền, “Học tử, hay là chị đích thân đến đi. Sức khỏe học trưởng không tốt, lại cẩu gắt, em thật hết cách rồi.”

Tân Ý Điền do dự hồi lâu, nghĩ thầm hay là mình đến Bắc Kinh một chuyến, coi như đi thăm bệnh. Dù sao giờ cô cũng đang thất nghiệp, thời gian có rất nhiều. Vì tài chính cô giờ hơi kẹt, nên phải mua vé xe lửa, ngồi ghế cứng, rờn rã mười bảy tiếng mới đến .

Đã lâu cô không còn ngồi ghế cứng. Đang kỳ nghỉ quốc khánh, lượng khách đường sắt tăng đột biến, hơn nữa đường như toàn bộ đều tăng trong khoang ghế cứng. Lối đi và khe hở giữa hai chỗ ngồi đều chật ních nam nữ già trẻ - những người đi du lịch hay kiếm sống, tiếng khóc trẻ con ầm ĩ hết đợt này đến đợt khác, trong không khí tản ra mùi mồ hôi khó ngửi, mùi hôi chân cùng với mùi mốc meo tích tụ quanh năm suốt tháng. Cô suýt chút nghĩ rằng mình không chịu nổi để đến Bắc Kinh nữa.

Có điều đi xe lửa lần này, làm cô chợt thấy những ngày tháng trước đây của mình thật sự quá nhàn hạ, hoàn toàn quên mất thế giới bên ngoài ra làm sao, những người khác trải qua cuộc sống thế nào.

Đường Dịch đến sân ga đón cô về nơi ở của mình. “Học tử, nếu chị không chê, buổi tối đến phòng em ngủ, em ngủ phòng khách, đỡ phải tốn tiền ở khách sạn. Bạn cùng trọ phòng với em, anh ta đi công tác rồi.”

“A, không không không, chị ngủ phòng khách được rồi, làm phiền em chị rất áy náy rồi.” Cô khẳng khái đòi ngủ sofa, đường Dịch đành phải thôi đi, lấy chi phiếu trả lại cô, tỏ ý xin lỗi vì mình không thể giúp được.

Tân Ý Điền theo địa chỉ Đường Dịch đưa đến bệnh viện tìm Tạ Đắc, nhưng y tá nói cậu đã xuất viện. Cô gọi điện thoại cho Đồng Toàn, Đồng Toàn nói tòa nhà mới khai trương có người gây sự đánh nhau, cậu Tạ vội đến đó giải quyết tranh chấp.

“Đang yên đang lành, sao lại có chuyện gây sự?”

“Còn không phải vì tiền?”

“Rắc rối lớn không?”

“Cục diện đã được khống chế, cậu ấy đáp ứng một tuần sau sẽ thanh toán tiền nợ còn lại.”

“Ở đâu ra tiền?”

Đồng Toàn hồi lâu không nói chuyện, than thở: “Cậu Tạ mấy ngày này quả thực khó khăn cực kỳ, nhờ vả khắp nơi.”

Cô nhẹ giọng nói: “Tôi muốn gặp cậu ta.”

Phòng ở khách sạn Châu Tế Tạ Đắc đã trả trước nửa năm tiền phòng, vì thế cậu vẫn ở đó. Đồng Toàn nói qua điện thoại rằng họ sắp về, nhưng mà Tân Ý Điền đợi đến khi trời tối vẫn không thấy bóng dáng họ. Cô ngồi xe lửa hầu như chưa ăn gì, lúc trưa không có hứng ăn nên chỉ ăn một ít trái cây, nên giờ đói bụng sớm, nhưng sợ lúc cô đi ăn thì Tạ Đắc về, nên đành phải chịu đựng.

Tạ Đắc mang theo tức giận đẩy người đi tới, vừa bước nhanh vừa nói: “Đồng Toàn, anh đi điều tra xem ai cầm đầu gây chuyện, tôi muốn coi ai đứng đằng sau giật giây hần! Còn nữa, việc hẹn Châu Hàng Trường ăn cơm đã làm xong chưa –” cậu mới nói được nửa câu thì khựng lại. Cậu thấy Tân Ý Điền hướng cậu đi tới.

Cậu gầy rất nhiều, hai mắt trũng sâu, tóe ngọn lửa tức giận, hình dạng rất nghiêm khắc, chòm râu lởm chồm trên cằm không biết là đã quên cạo hay vội vội vàng vàng không cạo sạch, có phần xanh hơn thường ngày, ngón trỏ và ngón giữa tay phải kẹp một miếng thuốc đang cháy nhưng không hút. Tân Ý Điền bỗng thấy cậu, cảm giác trong thân thể có đợt sóng thủy triều dâng lên mãnh liệt chặn cổ họng cô, khiến cho dây thanh bị chìm ngập trong dòng nước xiết, không phát ra được tiếng nào.

“Em tới làm gì?” Giọng cậu giống như dòng nước chảy từ trên núi tuyết xuống hòa vào máu, mang theo một loại băng giá xuyên thấu tâm can.

Cô móc túi chi phiếu trong túi áo đưa cho cậu, thở dài nói: “Coi như tôi cho anh mượn.”

Cậu không nhận, ngẩng cằm, kiêu ngạo nói: “Tôi không cần.”

“Anh rõ hơn tôi, bây giờ không phải lúc phô trương, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng – ”

“Tôi nói tôi không cần!” Tâm trạng cậu đột nhiên kích động, “Tôi phá sản, tôi thất bại, tôi vô tích sự, đó là chuyện của tôi, liên quan gì đến em? Em cho rằng em là ai? Chẳng phải em đổi công việc, đổi số điện thoại, chạy trốn đến Thượng Hải sao? Không phải em với Ngụy Tiên tình cũ không rủ cũng tới, anh anh em em sao? Không phải là em muốn xuất ngoại, mãi mãi không quay về sao? Vậy em đi đi! Còn tôi đây tìm tôi làm gì? Cố ý chạy tới xem tôi làm trò cười cho thiên hạ phải không?”

“Này, anh có thể nói đạo lý một chút được không? Chia tay là tự mình anh nói ra, cái người bị bỏ rơi là ai, anh có cái gì mà không cam lòng? Còn nữa, anh làm trò cười cho thiên hạ có gì hay mà xem, tôi mắc gì phải ngần ngại xa xôi chạy đến đây xem anh xấu mặt, tưởng tôi ăn no rửng mỡ sao – ” cô điều chỉnh tâm trạng đang tức giận, hạ giọng thấp xuống: “Tạ Đắc, đừng hành động theo cảm tính, anh nên biết là em có ý tốt, em chỉ mong anh có thể nhanh chóng vượt qua giai đoạn khó khăn này.”

Cậu quay đầu đi, nói lạnh lùng: “Tôi không cần em vờ vĩnh có ý tốt!”

Tân Ý Điền tức giận kéo cậu lại, “Anh nói rõ ràng cho em, em làm sao lại vờ vĩnh?”

“Em không thương tôi, tất cả đều là giả mù sa mưa.” Cậu cố chấp nói

“Đến bây giờ em chưa từng nói là em không yêu anh, ngược lại là anh, mỗi lần nói yêu em là mỗi lần làm tổn thương em. Nếu như em không yêu anh, thì hôm nay sẽ không xuất hiện ở đây.” Cô nhìn cậu, khẽ lắc đầu, ánh mắt thâm trầm đau xót, “Em nhiều lần châm chọc rằng anh chưa chín chắn, thế nhưng những lời mà anh nói hôm nay – em thật sự quá thất vọng rồi!” giọng cô vừa nhỏ vừa yếu, bởi vì đau lòng, cả người yếu ớt như bị bệnh nặng.

Cậu không hề động lòng, “Làm em thất vọng tôi cũng không còn cách nào. Nếu em đã quyết định phải đi, vậy đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Tân Ý Điền nổi nóng “Anh cho rằng em không muốn sao?”

“Tôi chưa bao giờ cần em.”

Tầm chỉ phiếu trong tay cô run lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vốn dĩ vé máy bay em cũng mua rồi. Vì anh, không những trả lại vé, thậm chí tiền đi du học cũng lấy lại. Được, nếu anh đã không cần, thì mai em đi, trường học ngày mười mới khai giảng, mua vé máy bay còn kịp, đỡ phải bắt chó đi cày lo chuyện bao đồng!”

Nói xong cô nổi giận dửng dưng đi ra ngoài. Đồng Toàn thấy thế vội theo sau, cười lạnh nói: “Cô Tân, tâm tình cậu Tạ hai ngày nay vô cùng tệ, cô đừng chấp cậu ta. Cô đi đâu vậy? Tôi tiễn cô.”

“Không cần đâu, tôi phải về rồi.”

“Cô Tân, một mình cô đến Bắc Kinh sao? Buổi tối cô ở đâu? Có an toàn không? Hay là để tôi đưa cô về.” Đồng Toàn quan tâm hỏi.

Cô từ chối khéo, “Anh Đồng, thật không cần đâu. Buổi tối tôi ở chỗ Đường Dịch, đi tàu tốc hành, rất an toàn mà. Sáng sớm mai tôi về Thượng Lâm. Anh mau về đi, không phải cậu ta mới vừa có việc gì giao anh làm sao?”

Đồng Toàn thấy cô ý đã quyết, Tạ Đắc lại càng bướng, cái miệng này làm hòa giải cho hai người họ cũng vô dụng, đành phải nhắc nhở cô đi đường cẩn thận, có chút lo lắng nhìn bóng lưng cô từ từ chìm trong ánh sáng lập lờ trong đêm tối.

26. Chương 22 (phần 1)

Chương 22: Xin lỗi

Nửa đêm, Đồng Toàn đang ngủ trên sofa phía ngoài thì bị tiếng động trong phòng ngủ truyền ra ngoài làm giật mình tỉnh giấc. Anh móc điện thoại ra xem giờ, hai giờ năm mươi lăm. Bên trong vọng ra âm thanh sột soạt dứt quãng liên tục không ngừng lại. Anh có chút lo lắng, cuối cùng khoác áo đứng lên, gõ gõ cửa, thấp giọng hỏi: “Cậu Tạ, cậu chưa ngủ sao? Còn đau đầu không? Có cần đi bệnh viện không?”

Tạ Đắc mở cửa, day day huyết thái dương nói: “Tôi ngủ không được.” cậu vẫn mặc bộ quần áo ban ngày, chiếc áo khoác nhần nhúm dán vào người, gỡ hai cúc áo ngay cổ áo sơ mi, cà vạt vẫn còn trên cổ, tay áo xắn đến khuỷu tay, rõ ràng cậu vẫn chưa ngủ.

Đồng Toàn khuyên nhủ: “Cậu Tạ, cậu cả ngày cả đêm không ngủ là không được đâu.”

Cậu ở trong phòng không ngừng đi tới đi lui, đứng ngồi không yên, bộ dáng rất lo âu, không giống như đang phiền não công việc làm ăn, sự lo lắng dường như mang theo một loại hoảng sợ. Cậu thử nói chuyện với Đồng Toàn để giảm bớt tâm trạng căng thẳng bất an trong lòng, “Đồng Toàn, có lúc tôi rất muốn hóa thành một cơn gió, chết là hết, dù sao sống cũng không thể yêu.”

Đồng Toàn đã bị cú sốc rất lớn, ngơ ngác nhìn cậu.

Cậu đã nhận ra, vội nói: “Anh yên tâm, tôi chỉ tùy tiện nói thôi. Con người phải kiên cường lạc quan, trong đời cũng không thể tránh khỏi ý niệm muốn chết vài lần. Tôi có chết cũng sẽ không chết vào lúc này, nếu không người khác tưởng Tạ Đắc này đến bước đường cùng, phải tự sát.”

Đồng Toàn không biết nên an ủi cậu như thế nào, tâm niệm thay đổi thật nhanh, cuối cùng cười cười nói nhỏ: “Cậu Tạ, ngày mai cô Tân về Thượng Lâm rồi.”

Cả người cậu cứng đờ, mà lại điềm nhiên như không: “Phải không?”

“Lúc cô Tân đi, tôi thấy cô ấy không khỏe, sắc mặt tái xanh, hay là bị bệnh?”

“Ừ.” Trên mặt Tạ Đắc không có bất kỳ một biểu cảm nào.

Đồng Toàn thấy cậu trả lời lạnh nhạt như vậy, tỏ vẻ không muốn nói nhiều, đành phải thức thoir cảm miệng, “Cậu Tạ, tôi ra ngoài đây, cậu đi ngủ sớm một chút.” rồi khép cửa rời khỏi.

Tân Ý Điền bị đói nên tỉnh dậy. Buổi tối từ lúc ở chỗ Tạ Đắc về, thì tạm thời qua cơn đói cũng không có hứng ăn, lại thêm đi đường dài mệt mỏi, tắm cũng chẳng tắm liền nằm sấp trên sofa ngủ lúc nào không hay. Đã thỏa mãn cơn ma ngủ, thì cơn ma đói lại tìm tới. Cô vốn định nhịn đến khi trời sáng mới tính tiếp, vậy mà càng thế này càng ngủ không được, trong bụng dường như có một con chim, luôn luôn kêu rột rột.

Cô khe khẽ bò dậy, vén màn cửa sổ nhìn thử bên ngoài. Bên ngoài cái gì cũng không thấy, trời đất tối đen như mực. Bốn giờ rưỡi sáng, im ắng hoàn toàn, chỉ có con thằn lằn trên tường kêu tách tách, nghe vô cùng rõ ràng.

Cô nhớ bên ngoài khu phố có cửa hàng tiện lợi 24 giờ. Cô không muốn đánh thức Đường Dịch, cầm ví tiền và chìa khóa, rón ra rón rén ra cửa. Đêm lạnh như nước, trên đường không có một ai, đèn đường cao vót kéo bóng cô vừa mảnh vừa dài, vừa yên tĩnh vừa cô độc.

Ra khỏi khu phố, cô băng qua đường, hướng cửa hàng tiện lợi chạy tới. Lúc ra khỏi cửa hàng thì tay trái cầm một ổ bánh mì to, tay phải cầm một chai nước, vừa đi vừa ăn.

Đèn của chiếc xe đậu ven đường chợt sáng lên, như một thanh gương, đem đêm tối chém thành hai nửa. Cô vội lấy tay che mắt, mọi thứ trước mắt bị bao phủ trong ánh sáng cường độ lớn của ngọn đèn, không nhìn thấy được gì.

Cửa xe đẩy ra, một người hướng cô đi tới.

Người đó tiến lại gần, cô mới nhìn rõ là Tạ Đắc, lấy làm kinh hãi.

“Buổi tối em chưa ăn sao?” Giọng cậu nghe rất bình tĩnh ầm ập, hoàn toàn không giống sự kích động cảm phần của mấy giờ trước đây.

“Ừ, quên ăn. Anh tới làm gì?” Sắc mặt Tân Ý Điền có chút không hài lòng.

Cậu không nói, hai mắt thẳng tắp đắm đắm nhìn cô, giống như cô sẽ biến mất trước mắt mình bất cứ lúc nào. Cậu cố gắng hít ngửi mùi hương cô trong gió thoảng qua đây, à, đó là mùi hương như một loại thuốc an thần làm cho người ta yên tâm. Cậu muốn cô ở bên cậu, mọi nơi mọi lúc chỉ cần đụng tay là chạm được cô. Giờ này khắc này, cậu là như vậy cần cô.

Cậu quyết định không giấu giếm bất cứ gì nữa, cũng không quanh co lòng vòng, cũng không miễn cưỡng đổ kị, vứt bỏ lòng tự tôn chân thành nói: “Anh đến tìm em. Anh ngủ không được, anh rất hối hận buổi tối đã nói những lời đó.”

Tân Ý Điền dừng uống nước, đôi mắt nhìn cậu, nét mặt thay đổi trong tích tắc, cuối cùng thở dài, hỏi: “Tiếp đi?” Cách nói của cô nghe ra rất thờ ơ.

“Anh không muốn em đi, anh không muốn em rời xa anh, anh không có cách nào để không yêu em.”

Cô quay đầu đi, lạnh lùng nói: “Nhưng anh cho rằng tôi không yêu anh.”

“Đó là bởi vì đồ kị che mờ tâm trí. Anh biết là em yêu anh!”

Tân Ý Điền không nói lời nào.

Cậu khẽ thở dài, nhìn cô cau mày nói “Một triệu năm trăm ngàn, số tiền nhiều như vậy không giống như em có thể có được.”

“Anh đừng có xem thường tôi.” Cô hừ một tiếng, “Tính ra thì phải cảm ơn anh. Nếu không phải vì anh tôi cũng sẽ không muốn xuất ngoại, không xuất ngoại thì sẽ không đem cổ phiếu quỹ đi bán, nếu như không bán đợi đến giờ này, đừng nói một triệu năm trăm ngàn, năm trăm ngàn cũng không có.”

“Vậy em muốn cảm ơn anh thế nào? Lấy thân báo đáp có được hay không?” Tạ Đắc muốn tiến lên ôm lấy cô, nhưng bị cô nghiêng mình tránh được.

“Tôi không cần –” Cô kiêu ngạo hất mặt, chẳng thèm nhìn.

Tạ Đắc ảo não không ngớt, vươn tay vừa vặn ôm lấy cô, ôm đến nỗi cô hầu như không thở nổi. Tân Ý Điền ngay từ đầu không muốn, thế nhưng Tạ Đắc tăng thêm lực, cô dần thôi không giãy giụa nữa, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Từ lúc họ chia tay đến giờ, cô cảm thấy mọi khí lực sức sống đều như cạn kiệt, hốt hoảng cho rằng đã đến giới hạn cuối cùng.

Vậy thì hãy để cho họ ôm chặt lấy nhau đi! Bốn rưỡi sáng, trên đường không một bóng người, nhân lúc trước khi chưa đến giới hạn cuối cùng, buông bỏ hết những thứ gọi là rụt rè, tự tôn. Loại trừ tất cả mọi cản trở, hãy yêu tận tình đi!

Cô yêu anh, anh cũng yêu cô, còn có gì quan trọng hơn điều này?

Thời gian giữa hai người như ngừng trôi, trong trời đất chỉ còn lại có hai người u mê không giác ngộ. Tạ Đắc thì thâm vào tai cô: “Tân Ý Điền, xin lỗi – ”

Tân Ý Điền tức giận nói: “Xin lỗi cái gì? Anh nói rõ ràng.”

“Tất cả.”

“Hey, anh bớt rắc rối đi. Em còn chưa tính sổ với anh đó!” Tuy miệng cô nói lời uy hiếp, nhưng ý cười không kìm được lan trên gương mặt.

“Vậy dùng thời gian cả đời để tính dần, được không?”

Cô chợt liêu lĩnh nói một câu, “Tại sao em phải đồng ý chứ?”

Tạ Đắc hơi kinh ngạc, nhớ lại những tổn thương mình đã gây ra cho cô, chậm rãi buông cô ra, trên mặt hiện ra nét đau thương. Tân Ý Điền vốn định trêu chọc anh thêm, nhưng không đành lòng thấy anh thất vọng như vậy, hai tay vòng quanh thắt lưng anh, cúi đầu vào ngực anh, khẽ nói: “Bởi vì em yêu anh.”

“Thật không?” Nét mặt anh rất xúc động, không ngờ cô vào lúc này đây lại nói ra lời yêu anh, cảm giác như bị ảo thính, vẫn không thể tin được hỏi: “Yêu anh hơn anh ấy?”

Tân Ý Điền bất đắc dĩ cực kỳ, thở dài nói: “Em nói rồi, em chỉ thăm mền anh ấy. Anh có ghen thì cũng phải nói đạo lý chứ.”

Anh dè dặt hỏi: “Nhưng, nếu như anh ấy cũng thích em?”

“Anh đừng có phiền được không? Được rồi, chúng ta dùng cách thức logic toán học để suy luận một chút, xem thử kết quả ra sao. Đầu tiên, giả thiết của anh về vấn đề này được thành lập, như vậy bất luận là em chủ động ở bên anh ấy hay là anh thì em cũng nhớ anh ấy, bởi vì anh ấy không tồn tại, do đó kết quả tất nhiên là sai. Cho nên vấn đề căn bản không được thành lập. Anh hiểu em nói cái gì không hả?”

“Nghe ra hình như anh hơi lo bò trắng răng.” Anh rất cực thoải mái. Vấn đề này, ngay từ lúc bắt đầu không cần thiết phải so sánh. Người đang sống và người đã chết sao có thể đánh đồng?

“Anh vốn là vậy. Suốt ngày nghĩ ngợi lung tung gì đâu không!”

Tạ Đắc nâng gương mặt cô khẽ vuốt ve, thở dài nói: “Anh vốn cho rằng chia tay em, anh chỉ trở về những ngày tháng không có em, không có gì là không thể, nhưng sau đó phát hiện không phải vậy. Có được rồi mất đi, mãi mãi không thể quay về lúc trước. Nếu như chúng ta chưa từng bên nhau, anh sẽ không biết đó là chuyện tuyệt vời nhất trên thế gian này. Sự ra đi của em, anh cũng sẽ không chịu được đau khổ.”

Tân Ý Điền nghe được lời anh nói hai mắt hơi ươn ướt, hít hít mũi: “Sở dĩ em muốn xuất ngoại, là bởi vì muốn nhanh chóng quên anh đi. Mỗi một chuyện có liên quan đến anh đều khiến em cảm thấy đau khổ. Nhưng đến khi phải thực sự ra đi mới phát hiện, kỳ thực lòng em không muốn đi một chút nào, em một mực lừa mình dối người. Dù cho chúng ta chia tay rồi, chỉ cần em ở trong nước, em còn có cơ hội thấy được anh, luôn nghe được tin tức của anh, cho dù chúng ta một câu cũng chẳng nói, điều đó so với việc hoàn toàn mất đi tin tức của anh vẫn tốt hơn. Em đã từng ảo tưởng các trường hợp tình cờ gặp anh sau đó sát vai nhau mà qua. Cho dù như vậy, em cũng nguyện ý ở lại. Tất nhiên, sau đó vì không có tiền nên đi không được cũng là một lý do lớn.” Cô cúi đầu tự giấu mình.

Mãi đến lúc này đầu óc Tạ Đắc mới biến chuyển, thì ra Tân Ý Điền yêu anh sâu đậm như vậy!

Hai người trán tựa trán hồi lâu không nói lời nào. Qua một lúc, anh cố ý hết nhìn đông tới nhìn tây, lớn tiếng nói: “Còn chi phiếu? Ở đâu? Anh phải nhanh chóng đi giấu nó. Buổi tối nói nhiều lời không hay như vậy, anh rất sợ em tức giận một mạch đi luôn.”

Hai tay cô che mặt, xấu hổ không ngớt, cười nói: “Mấy lời em nói mua vé máy bay vẫn còn kịp đều là tức lên mới nói. Mọi người đều biết em phải xuất ngoại, đột nhiên lại không đi, em đã đủ xấu hổ rồi. Chuyện này nếu như mà bị biết – haiz, em thực sự không còn mặt mũi nào!”

Hai người nhìn nhau cười.

Tạ Đắc nắm chặt tay cô để bên môi, nhắm mắt lại nói mơ màng: “Anh có cảm giác như sống sót sau tai nạn. Trong khoảnh khắc quyết định chia tay, em không biết anh đau khổ biết bao, linh hồn như thoát khỏi thân xác, không hề có một cảm giác nào. Những ngày chia tay càng làm anh đau khổ hơn, không ngủ được một giấc an ổn. Anh không lúc nào không nhớ đến em. Anh vô cùng hối hận, hối hận đến lục phủ ngũ tạng đều đau, nhưng những việc xảy ra sau này làm anh không có cách đi tìm em.”

“Vậy anh mau mau về khách sạn ngủ đi.” Tân Ý Điền nhìn anh đau lòng nói, “Anh biết tình trạng sức khỏe bây giờ của anh làm người ta lo biết bao nhiêu không?”

“Anh mệt quá, lái xe không nổi, chắc trong xe ngủ một lát. Em ở bên anh, đừng đi, được không?” Tạ Đắc vươn tay phải, nắm chặt tay trái cô.

Cô gật đầu, “Được, anh ngủ đi. Trời sắp sáng rồi, em ăn no rồi, cũng muốn chợp mắt một lúc.”

Hai người ngồi vào trong xe hạ lưng ghế thấp xuống, hai tay giao nhau, vô cùng mệt mỏi nhưng an tâm mà ngủ.

Tân Ý Điền mắc chứng sợ ánh sáng khi ngủ, bởi vậy khi ánh nắng xuyên qua cửa kính rơi vào trong xe, cô tỉnh rất nhanh. Tạ Đắc còn đang ngủ say, vẫn không nhúc nhích, hô hấp đều đều – dường như anh rất lâu

rồi không có giấc ngủ an ổn như vậy. Trong lúc ngủ anh vẫn đang nắm tay cô, Tân Ý Điền muốn rút ra nhưng không được. Cô dùng tay phải khẽ nâng tay trái anh— đột nhiên cổ tay bị nắm lại.

Tạ Đắc mở mắt, đem hai tay cô để trước ngực mình, ngất mũi cô, giọng nói khi mới tỉnh đặc biệt khàn, cười nói: “Làm gì?”

“Em muốn coi giờ.”

Anh giơ tay trái, xem đồng hồ, “Tám giờ hai mươi.”

Tân Ý Điền vội nhồm dậy, “Đã trễ thế này? Em phải ra ga xe lửa.”

Anh có chút thất vọng, “Em còn muốn đi sao?”

“Đương nhiên, vé xe lửa đã sớm mua rồi. Em phải nhanh chóng kiếm việc làm để nuôi mình chứ. Anh cũng phải đi làm mà.” Tạ Đắc thở dài, “Aiz, thực sự là người đang giang hồ, thân bất do kỷ. Anh tiễn em ra ga xe lửa.”

27. Chương 22 (phần 2)

Khi quay về nơi ở rửa mặt, Đường Dịch đã đi làm rồi. Lúc cô dậy thì không thấy Tân Ý Điền, đoán rằng tâm trạng cô không tốt, chắc là ra ngoài hít thở không khí trong lành rồi. Vốn định gọi điện thoại cho cô, lại thấy di động cô trên bàn trà, bởi vậy để lại tờ giấy, nói cô phải đi làm, Tân Ý điền cứ tự nhiên đi. Tân Ý Điền vội gửi cô một tin nhắn, nói sáng nay cô đi xe lửa về Thượng Lâm, cảm ơn Đường Dịch cho ở lại và tiếp đãi, chìa khóa nhà đặt trên bàn trà.

Trên đường cô hỏi Tạ Đắc: “Tối hôm qua anh đến đây lúc nào? Có phải em mà không ra ngoài, anh vẫn đợi đến trời sáng sao?”

“Anh vốn định thế. Lúc đó lòng anh rất loạn, không biết khi gặp em thì phải nói gì, thà rằng ngồi trong xe chờ một đêm, cũng không muốn nói qua điện thoại. Ai biết em đối ngủ không được, chạy ra ngoài mua đồ ăn. Em nói xem chúng ta có phải có tâm linh tương thông không?”

Tân Ý Điền trầm ngâm rồi nói: “Em cũng thấy thật lạ, em trước giờ chưa từng ngủ đến nửa đêm rồi chạy ra ngoài mua đồ ăn, lại còn vào lúc bốn rưỡi sáng nữa chứ, nói không chừng trong tiềm thức của em cảm giác được anh đến, chỉ là bản thân em không biết. Loại cảm giác này kỳ diệu thật nha!”

Tạ Đắc chìa ngón trỏ phải vào giữa trán cô, cười nói: “Cái này gọi là ‘Trái tim cùng chung nhịp đập’.”

“Còn thần bí hơn ‘Trái tim cùng chung nhịp đập’, sao anh không đi thăng lên lầu tìm em luôn đi?”

Anh xấu hổ cười, “Anh chỉ biết Đường Dịch ở khu phố này, không biết cô ấy ở tầng mấy, đành phải ngồi gốc cây há miệng chờ sung thôi.”

“Ha, thì ra là thế!” Tân Ý Điền khẽ đấm một phát vào người anh.

Tân Ý Điền quay về Thượng Lâm tìm việc, phỏng vấn vài lần cũng không được. Mấy công ty tư nhỏ không chính quy, mặc dù không bị những cơn giận vô cớ của sếp, cũng phải nhìn sắc mặt người họ hàng của sếp mà sống; công ty nước ngoài sai phụ nữ như đàn ông, sai đàn ông như thú vật, cơ thể ăn không tiêu; doanh nghiệp nhà nước ít nhiều phải dựa vào quan hệ, hơn nữa cũng không có chỗ cho cô dụng võ. Cứ như vậy cao không được thấp cũng không xong cứ thế kéo dài, tiền thoái lương nan, cô rất sốt ruột. Cô thậm chí hay là về công ty mô giới trước đây, chỉ là nhất thời không dám vác mặt đi thôi.

Ngay lúc cô đang rầu rĩ, Thẩm Quân An đến tìm cô, hỏi cô có muốn hợp tác mở nhà hàng không. “Tôi có một người quen, mở một nhà hàng, buôn bán cũng không tệ lắm. Giờ cả nhà họ mua nhà ở Thượng Hải, muốn sang lại quán. Tôi muốn làm cái gì đó, đỡ phải bị người ta nói ỷ lại nhà mẹ đẻ ăn không ngồi rồi, do

là tiền trong tay không đủ, cô muốn hợp tác không? Làm công cho người khác không bằng tự mình làm, cô nói đúng không?”

Tân Ý Điền trầm ngâm không nói lời nào.

“Xung quanh nhà hàng này đều là cơ quan chính phủ, văn phòng cao cấp, đoạn đường tốt, không cần thuê nhân viên phục vụ và đầu bếp, đều là những người cũ luân. Bởi vì là người một nhà, giá cả rất hợp lý, thậm chí có thể nói rất hời.”

“Nếu như làm, một năm bao nhiêu tiền?”

“Chỉ cần ba trăm tám chục ngàn. Mới khai trương tu sửa lại một chút, một người nhiều lắm chỉ hai trăm mấy chục ngàn. Hai người hợp tác, kiếm được tiền nhiều hơn, hơn hẳn làm công cho người ta.”

Tân Ý Điền bắt đầu xiêu lòng nhưng cuối cùng lắc đầu, “Thôi đi, cô kiếm người khác đi. Tôi vốn lười nhác, lại thiếu khôn khéo, không làm nổi đâu, tự mình làm chủ chắc chắn lỗ vốn.”

Thẩm Quân An nóng nảy, “Cũng không phải bắt cô bưng đĩa xào rau, có cái gì mà không biết làm? Hơn nữa, không cần học mà. Không thì vậy đi, cô chỉ cần phụ trách phần tài chính, quản lý là được, mấy việc khác tôi lo, vậy được chưa? Trừ phi cô sợ mất mặt, nghĩ cái quán này không hợp thân phận cô, hoặc là khinh thường tôi, không muốn hợp tác.”

Tân Ý Điền bị câu nói cuối cùng của cô ta kích động suýt chút nhảy dựng lên, để làm sáng tỏ mình không phải khinh thường cô ta, đành phải nói sự thật, “Có tiền mà không làm, bộ tôi ngốc sao? Không phải tôi không muốn làm, mà là tôi không lấy đâu ra được số tiền nhiều như vậy.”

Thẩm Quân An căn bản không tin, “Hai trăm mấy chục ngàn mà thôi, sao cô không có được? Chẳng phải tháng trước cô còn nháo nhào đòi đi nước ngoài học hành mua xe mua nhà sao? Cô đừng lừa tôi, không có một triệu tám trăm ngàn sao dám nói như vậy.”

Cô vội gơ tay thề, “Quân An, tôi thực sự không kiếm ra được hai trăm mấy chục ngàn. Tôi mà lừa cô tôi lập tức bị sét đánh, không chết tử tế được.”

Thẩm Quân An hồ nghi nhìn cô.

Tân Ý Điền thở dài, “Nếu tôi có tiền, cũng sẽ không vội vàng vàng đi kiếm việc.”

“Tiền cô đâu? làm cái gì rồi?”

Cô lóe lên ý nghĩ, nghĩ ra một cái cớ, “Thị trường chứng khoán rớt thê thảm như vậy, đều vét sạch hết rồi, lái BMW đi vào, mặc quần cộc đi ra, tôi nào đâu còn tiền?”

Thẩm Quân An rất kinh ngạc, “Cô cũng chơi cổ phiếu sao?” ngay cả cô là người không biết gì về cổ phiếu, cũng biết thị trường chứng khoán hiện nay ảm đạm bao nhiêu, bởi vậy mà không ít người táng gia bại sản, nhảy lầu tự sát.

“Haiz, một lần sẩy chân để hận ngàn đời a – ”

Thẩm Quân An không có cách nào khác, đành phải đi tìm thằng em không nên thân thương lượng chuyện hợp tác mở quán. Cô sợ dĩ không tìm Thẩm Quân Hòa trước, là bởi vì cô biết người ra mặt cuối cùng là Liêu Thi Linh. Không ngoài dự đoán, con dâu Thẩm gia và bà chị chồng ngôn ngữ bất hòa, làm ra một trận cãi vã ồn ào. Thẩm Quân An tức muốn chết, đánh động tới mẹ Tân, hy vọng bà có thể tài trợ Tân Ý Điền một ít, hai người sẽ mở nhà hàng hoạt động tốt.

Mẹ Tân cố ý chọn đêm khuya yên ắng tới phòng con gái, hỏi tiền cô đâu rồi. Tuy rằng bà không biết cũng không hỏi con gái rốt cuộc có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng, nhưng rõ ràng là cô không đến mức ngay cả hai trăm mấy chục ngàn cũng không có. Lúc đó Tân Ý Điền muốn xuất ngoại, mẹ Tân từng lo lắng tình trạng kinh tế của cô, cô còn tùy tiện nói không ngờ cổ phiếu quỹ cô mua bán ra lại lời như vậy, đừng nói xuất ngoại học tiếp, mua nhà mua xe đều dư dả.

Tân Ý Điền bị mẹ hỏi đến cùng, không có cách nào khác giấu giếm, đành nói Tạ Đắc dụng chuyện gặp khó khăn, đem tiền mình tạm thời giúp đỡ cậu.

Mẹ Tân vừa sợ vừa giận, trầm giọng hỏi: “Con ượn bao nhiêu?”

Lúc đầu cô không nói, sau đó nhỏ giọng nói: “Có thể ượn bao nhiêu thì ượn thôi, anh ấy thật sự rất khó khăn- ”

Mẹ Tân tức giận chẳng biết nói cái gì cho phải, lại nhớ ra một việc, “Lần trước mẹ hỏi cái vòng ngọc bà cho con sao không thấy nữa, con nói gửi trong tủ bảo hiểm ngân hàng, ngày mai con phải đưa ẹ thấy!”

Tân Ý Điền đành miễn cưỡng nói cô bán rồi.

Mẹ Tân tức đến nỗi đứng không nổi, bịch một tiếng té xuống ghế, trừng mắt tức giận nhìn cô.

“Mẹ, con đeo không vừa, bán cũng bán rồi, giá không tệ lắm - ”

“Mẹ đánh chết mày cái đứa vô lương tâm, vậy mà bà mày lại ày di vật!”

Tân Ý Điền thấy mẹ vịn ghế đứng lên ra dáng sắp đánh cô, vội chạy tới cửa, chuẩn bị chạy đi bất cứ lúc nào. Cô quay người lại cười ngỏm nghoẽm với mẹ: “Mẹ, mẹ đừng nóng giận, tiền tài là vật ngoài thân, sống không mang theo chết không mang đi, không còn thì đã không còn rồi, vàng bạc mất hết còn kiếm lại được. Con có tay có chân, còn lo nuôi không nổi bản thân sao? Cứu một mạng người như xây tháp bảy tầng, coi như tích đức làm việc thiện đi, mẹ nói đúng không nè?”

Mẹ Tân tức giận đến chỉ vào mũi cô quát: “Người ta không cần mày; mày làm ngược lại, lấy toàn bộ của cải theo nó! Có câu con gái hưởng ngoại, ra đời lấy chồng, cũng chưa thấy ai hưởng ngoại giống mày hết!”

“Mẹ yên tâm đi, cũng đâu có bao nhiêu tiền, làm người kiềng kị nhất là bủn xỉn hẹp hòi, ‘thần giữ cửa’ khiến cho người ta khinh thường đó! Hơn nữa, con chỉ cho ảnh mượn thôi, chờ ảnh vượt qua cửa ải khó khăn, tự nhiên sẽ trả lại mà.”

“Vậy nếu nó phá sản, không trả thì sao?” Chuyện tập đoàn Tạ thị đóng cửa âm ỉ sôi sùng sục, mẹ Tân ít nhiều gì cũng nghe được phong phanh, khi đó còn nói vài tiếng đồng cảm nức nở.

“Cái này – vậy con coi như xui xẻo đi, nhưng ít ra không thẹn với lương tâm.”

“Con ngốc này, mẹ thấy con ngốc hết thuốc chữa rồi!” Mẹ Tân chĩa mạnh vào trán cô một cái, đập cửa ra ngoài.

Tân Ý Điền ngã phịch xuống giường dang hai tay hai chân, nhìn trần nhà buồn bã ỉu xiu nói: “Thế là hay rồi, bây giờ mình nghèo rất mỏng tôi, so với lúc mới tốt nghiệp đại học còn không bằng. Không tìm được việc, chắc mình ăn không khí quá. Hy vọng mẹ đừng giận quá mà đuổi ra khỏi nhà, không thì mình đành phải ngủ ngoài đường thôi!”

Tuy Tạ Đắc nghĩ hết cách mới kiếm được một khoản vay, nhưng vì kinh tế toàn cầu đang trì trệ, tình trạng toàn thể tập đoàn Tạ thị vẫn như cũ không thấy chuyển biến tốt đẹp, nhất là bất động sản, rất nhiều người cầm cự không nổi, đóng cửa có đóng cửa, phá sản có phá sản, nhảy lầu có nhảy lầu, làm cho lòng người hoảng sợ. Tình hình phía bên Bắc Kinh tạm thời dần ổn định, nhưng văn phòng kinh doanh vắng như chùa bà đanh. Anh cũng không có biện pháp nào hay hơn, chỉ có thể ngồi đợi thị trường địa ốc khôi phục, tạm thời trở lại Thượng Lâm.

Anh chỉ hy vọng mình chống đỡ được đến ngày thị trường bất động sản khôi phục.

Tân Ý Điền tìm việc vẫn cứ khó khăn, tâm tình cũng không tốt, bầu không khí hai người gặp mặt có phần nhuốm màu ảm đạm, cũng không có hứng nói. Tân Ý Điền tự lên tinh thần, nói cho anh nghe truyện cười giữa cô với bé Kỳ Kỳ- con của Thẩm Quân An, “Kỳ Kỳ hai tuổi rưỡi, học lớp mẫu giáo bé ở nhà trẻ, sáng sớm không chịu thức dậy, nhắm mắt để người ta mặc đồ cho nó, đang mặc đột nhiên thở dài một hơi, nói giọng non nớt trẻ con ‘Mấy ngày này, thực là hết cách sống mà’, mọi người cười đến nỗi thiếu chút nữa chảy nước mắt.” Cô vừa cười vừa lắc đầu, “Haizz, anh nói trẻ con bây giờ- ”

“Chắc là nghe ai nói đó thôi, con nít học nhanh lắm.”

Tân Ý Điền mệt mỏi ghé vào trên bàn, ngón tay nhúng vào trong tách trà vẽ vòng vòng, “Kỳ Kỳ nói quả không sai, mấy ngày này, thực là hết cách sống mà.”

Tạ Đắc vươn tay nắm vai cô, Tân Ý Điền thuận thế tựa trong lòng anh. Hai người nghe tiếng tim đập của nhau, một hồi lâu không nói chuyện.

“Tân Ý Điền, lỡ như anh thật sự bị phá sản, anh chỉ nói là lỡ như thôi, em nói anh nên làm sao?” Cẩm Tạ Đắc vuốt ve tóc cô, nói rầu rầu không vui.

“Còn có thể làm sao, tất nhiên phải tiếp tục sống, dù sao cũng không thể chết được.” cô ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Không phải chứ? Tình hình thật sự xấu đến bước này rồi sao?”

“Anh cũng không biết, dù sao cầm cự ngày nào hay ngày đấy. Mỗi ngày từ sáng đến tối, anh luôn nghĩ, ngày hôm nay cuối cùng cũng trôi qua bình an, có ma mới biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.”

Cô từ trong lòng anh đứng lên, cười hì hì nói: “Nếu anh bị phá sản thiệt, cũng không phải không có cách. Em nuôi anh cho, hình như anh ăn không nhiều lắm, cũng không kiêng ăn, rất dễ nuôi.”

Tạ Đắc nở nụ cười đã từ lâu không thấy, “Tốt quá rồi, cầu còn không được. Có điều anh không dễ phá sản như vậy, anh đối với nền kinh tế Trung Quốc rất có lòng tin, bây giờ nhà cửa vẫn đang là nhu cầu bức thiết. Còn nữa, cho là phá sản đi, anh còn trẻ, làm lại lần nữa là được thôi.”

Tân Ý Điền vỗ vỗ mặt anh, nói dịu dàng: “Nghe anh nói như vậy, em rất vui, cũng rất tự hào.” Lập tức xuất khẩu ngâm thơ, “Bảo kiếm nhờ mài nên mới sắc, hoa mai chịu rét toả hương thơm.”

Tạ Đắc chợt thấy nhức đầu, “Anh thường có ảo giác, rốt cuộc em là học hóa học hay học văn học vậy?”

Cô làm mặt xấu, cười nói: “Vấn đề này không quan trọng một tí nào. Quan trọng là em tin tưởng anh.”

Tạ Đắc hôn trán cô, trong lòng vừa cảm kích vừa tràn trề tình cảm dịu dàng, “Đây là lời cổ vũ đẹp nhất mà mấy ngày nay anh nghe được.”

28. Chương 23 (phần 1)

Chương 23: Điều gì cũng nguyện ý

Tân Ý Điền cùng đồng nghiệp trước đây online tán gẫu, than tìm việc khó khăn quá. Chủ nhiệm Tề biết được, hỏi cô muốn đi làm lại không, công ty đang mở rộng nghiệp vụ ở Thượng Lâm, đang tìm người, cô có thể thường trú Thượng Lâm. Chẳng ngờ cô kiểm tới kiểm lui, cuối cùng lại quay về công việc cũ. Tạ Đắc từng đề cập qua việc muốn cô đến công ty anh, coi như giúp đỡ anh, bị cô một tiếng từ chối. Cô vẫn nên tìm việc làm phù hợp với sở trường của cô hơn.

Lính mới Tiểu Mạnh do cô dặt tới giờ đã là người phụ trách văn phòng ở Thượng Lâm, mà cô thì ngược lại, từ một nhóm trưởng trở thành nhân viên mới, tiền lương không bằng trước đây, quả nhiên là đời người lúc thăng lúc trầm.

Phong cách lãnh đạo của Tiểu mạnh có thể dùng tám chữ để khái quát: rộng lượng với mình, nghiêm khắc với người, đối với nhân viên lão làng như Tân Ý Điền cũng chẳng có ngoại lệ. Văn phòng Thượng Lâm chỉ vốn vẹn bốn người, nhưng mỗi ngày đều có tiếng oán hờn khắp nơi. Tiền lương không cao, tiền thưởng rất ít, trích phần trăm không có, một tháng hạn không thể bắt mọi người ngày này cũng tăng ca. Bởi vậy nhân viên lưu động rất lớn, tần suất thôi việc rất cao, thông báo tuyển dụng làm việc tại văn phòng luôn có mặt trên các trang tuyển dụng quanh năm suốt tháng. Tiểu Mạnh thích tuyển mấy lính mới không có kinh nghiệm, bởi vì nghe lời, tiền lương thấp, chịu khổ nhọc, tuyệt đối nghe theo lời hấn.

Tiểu Mạnh ở Thượng Lâm là núi cao hoàng đế xa, xưng vương xưng bá.

Tân Ý Điền làm một tháng sắp muốn điên rồi. Theo lý thuyết, Tiểu Mạnh cho dù vì lợi kéo cô, cũng nên để cô cực lực tranh thủ quyền lợi kinh tế với công ty mới đúng, cũng không phải muốn tự hấn bỏ tiền, hơn

nữa hần tiết kiệm tiền công ty thì cũng rơi vào trong túi hần. Có điều trải qua một khoảng thời gian theo dõi, cuối cùng cô cũng hiểu ra.

Tiểu Mạnh mới hai mươi lăm tuổi, năng lực không lớn, tính tình không nhỏ, nhưng uy tín không đủ, cho nên thích kiểm người mới để luôn ngoan ngoãn nghe theo sai bảo của hần, mượn cớ tạo địa vị lãnh đạo trước mặt cấp dưới, chỉ ít ở Thượng Lâm hần có thể “duy ngã độc tôn”. Mùi vị độc đoán chuyên quyền rất dễ khiến kẻ khác ghen. Bởi vậy kiểu nhân viên cũ rích có kinh nghiệm, có quan hệ, biết tổng tông tong hần, khó không chế như Tân Ý Điền, tất nhiên là không được hoành hành. Hần thậm chí hoài nghi Tân Ý Điền là do tổng công ty phái tới theo dõi hần. Mặc dù hần không gây sức ép cho Tân Ý Điền một cách rõ ràng, nhưng lợi dụng công việc nóng bỏng nói gió cô là không thể thiếu. Mỗi sáng Tân Ý Điền thức dậy đều vật lộn với việc có nên thôi việc hay không, nhưng vừa nghĩ đến kinh tế tri tri, khó kiếm việc, vẫn gắng nhẫn xuống.

Việc cô ẩn tượng sâu sắc nhất là khi đến Thượng Lâm làm việc không bao lâu, giống như trước gọi hần một tiếng “Tiểu Mạnh”, kết quả đổi lấy một trận trách mắng nghiêm khắc của hần, “Tân Ý Điền, cô đừng ý trước đây tôi và cô có chút giao tình mà giẫm vào mặt mũi tôi, giờ tôi là cấp trên của cô, cô nên chú ý xưng hô đi!” Cô dần mặt ra, phục hồi tinh thần lại nhanh chóng gọi một tiếng “Tổ trưởng Mạnh” .

Sau đó cô càng nghĩ càng giận, thầm oán: Mạnh Chí Cường, cậu là cái thá gì? Tiểu nhân còn chưa đắc chí đến vậy, bản mặt đã xấu xí như vậy rồi, cũng không tự cân nhắc mình có mấy cân mấy lượng .

Có một số người là như thế này, một khi quyền trong tay, liền tác oai tác quái, tiếc rẻ không làm mưa làm gió thì không được.

Do đó có thể suy ra cô làm cấp dưới của Mạnh Chí Cường phải nhẫn đến cỡ nào.

Thật vất vả chịu đựng đến cuối tuần được nghỉ, cô sợ Mạnh Chí Cường kiểm có bắt cô tăng ca, dứt khoát tắt máy điện thoại. Đang ngủ nướng trên giường, mẹ Tân gõ cửa phòng cô, “Điền Điền, con có điện thoại.” Cô giật mình, không phải chứ? Ôn thần Mạnh Chí Cường này thế mà gọi điện đến Thẩm gia? Cô lững thững lếch thếch đến phòng khách, hơn nửa ngày mới nghe máy, nghe tiếng Tạ Đắc mới thở phào nhẹ nhõm.

“Sao lâu như vậy mới nghe máy?” ở đầu dây bên kia anh hỏi.

Cô căng thẳng nhìn một hồi, thấy mẹ không ở phòng khách mới nhỏ giọng nói: “Sao anh lại gọi điện tới nhà? Đây là mẹ nhận điện!”

“Di động em tắt rồi. Anh nói là đồng nghiệp em, có việc gấp tìm em.”

“Lần sau đừng gọi điện thoại bàn nữa, mẹ em giận đó.”

Anh bắt đầu dĩ “ừ” một tiếng, năn nỉ: “Hôm nay không đi làm, ra ngoài đi, được không? Anh nhớ em quá. Anh đợi em ở đầu đường nhà em.”

Tân Ý Điền gần một tuần không gặp anh, cũng rất nhớ anh, hai người liền hẹn một tiếng sau gặp nhau ở đầu ngõ.

Mẹ Tân thấy cô loay hoay bên cái gương mặc đồ trang điểm, hỏi cô đi đâu. Cô trả lời như không có gì chỉ nói đi dạo phố với đồng nghiệp. Mẹ Tân nhìn đăm đăm cô, không nói gì, xách theo túi bảo vệ môi trường ra chợ gần nhà mua thức ăn.

Tạ Đắc đến sớm, dựa vào cửa xe đứng ở ven đường hút thuốc. Vừa ngẩng đầu, mẹ Tân từ con đường nhỏ đối diện đi đến, anh muốn tránh cũng không kịp, lúng ta lúng túng dập thuốc, về mặt khẩn trương thừa một tiếng “Chào đi”.

Mẹ Tân không lên tiếng trả lời, nhìn anh một cái, lại nhìn chiếc xe đậu bên lề đường, dùng giọng dạy dỗ bảo: “Chỗ này là đường đi, đây là chỗ đậu xe à?” Anh gật đầu lia lịa, “Dạ dạ dạ, con lái xe đi ngay.” Anh nhanh như chớp chui vào trong xe, không dám chạy về hướng Thẩm gia, buộc lòng phải về đường cũ. Trên đường gọi điện thoại cho Tân Ý Điền, bảo cô tự đón xe đến công viên Thượng Lâm.

Ở hồ phun nước công viên Thượng Lâm, Tân Ý Điền kinh ngạc nói: “Cái gì? Anh gặp mẹ em rồi? Bà ấy có cười âm lên hay là có nói gì khó nghe không?”

“Không có, dì chỉ kêu anh đừng đậu xe lề đường. Nhưng xem ra dì hình như không thích anh.” Tạ Đắc có chút nhụt chí phân trần.

“Thôi đi anh, mẹ em đang bực bội, mấy ngày nay bị mẹ mắng thiếu chút lấy cái chết để tạ tội luôn đó, mẹ em không độc mồm độc miệng với anh là may mắn lắm rồi.”

Tạ Đắc thở dài một hơi, đầu vùi vào hõm vai cô nói: “Haiz, em nói chúng ta lén lén lúc lúc như vậy, lúc nào mới có thể quang minh chính đại đây? Anh nhớ em, muốn mỗi ngày đều nhìn thấy em.”

Nhắc tới chuyện này, hai người đều chán nản tràn trề. Tân Ý Điền dĩ anh cũng là cổ vũ mình: “Yên tâm, sẽ có ngày sau cơn mưa trời lại sáng mà. Cùng lắm thì hai ta trường kỳ kháng chiến với hai bà mẹ. Chiến tranh chống Nhật cũng dài tám năm, mẹ anh và mẹ em dù sao cũng không khó đối phó bằng bọn quỷ Nhật Bản đâu?”

“Nếu không chúng ta bỏ trốn đi?” Tạ Đắc chợt đưa ra ý kiến, vẻ mặt nghiêm túc.

“Bỏ nhà theo trai?” Tân Ý Điền kinh ngạc nhìn anh, “Anh đừng có tào lao nữa! Em cũng không phải gái đẹp như hoa siêu cấp vô địch hay tuổi teen. Em sắp qua hàng ba rồi, hoa tàn ít bướm, làm không nổi chuyện tình yêu như vậy đâu, không muốn để người ta cười đến rụng răng. Muốn bỏ nhà theo trai anh tự mình bỏ nhà đi, dù sao anh còn trẻ lại đẹp trai, mỹ thiếu niên nhanh nhẹn tung tăng trong thời buổi hỗn loạn, bằng vào khuôn mặt này của anh làm ra cái chuyện gì khác người cũng có thể được tha thứ.”

Tạ Đắc áp vào mũi cô cười nói: “Ồ? Anh là mỹ thiếu niên nhanh nhẹn tung tăng trong thời buổi hỗn loạn? Đây là lần đầu tiên có người khen anh như vậy. Vậy bằng vào khuôn mặt này của anh có đúng là làm gì thì làm với em đều được hết phải không? Rồi được em tha thứ?”

Tân Ý Điền đỏ mặt, liền đẩy anh ra, “xì” một tiếng nói: “Chảnh quá ha! Em rút lại mấy lời hồi nãy.”

“Không được! Cổ nhân nói, bèo nhờ nuốt lời, tự nuốt lời sẽ bị mập ra đó nghe. Để không cho phát phì, anh hẳn là nên nhận lời ca ngợi của em thì hay hơn.” Tạ Đắc nắm hai tay cô, bộ dáng vừa gian xảo vừa hả hê.

“Không hổ là thương nhân! Tạ tiên sinh gian trá xảo quyệt này, em thừa nhận em nói không lại anh.”

“Anh không muốn bỏ trốn một mình, anh chỉ muốn em thuộc về anh, vĩnh viễn thuộc về anh.” Anh vươn tay khẽ vuốt má mặt Tân Ý Điền, giọng nói tràn ngập yêu thương và vui sướng.

“Nếu như anh chấp nhận, em chính là của anh. Nếu có một ngày anh không chấp nhận nữa, em vẫn có thể thuộc về chính em. Như vậy được không?” Đây là cô suy nghĩ rất lâu mới thông suốt câu trả lời về chữ “thuộc về”.

“Anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ không chấp nhận!”

“Vĩnh viễn có xa lắm không, không ai biết được.”

Tạ Đắc thấy lòng cô tựa hồ có nghi ngờ, nghiêm túc giơ tay bảo đảm: “Nếu em không tin, anh thề ngay bây giờ.”

Tân Ý Điền vội dè lại tay anh cười nói: “Thề gì mà thề, vụ này giờ hết thịnh hành rồi. Ngốc quá đi!”

Anh ngẫm nghĩ rồi nói: “Được thôi, không thề, anh dùng hành động chứng minh cho em xem.”

“Được, em đợi coi, dù cho vĩnh viễn xa đến thế, hì hì.”

Hai người như trở về thời học sinh cứ thế ngồi trên bãi cỏ ăn cơm dã ngoại. Sau bữa trưa đơn giản, Tạ Đắc liền quay về công ty.

Sở dĩ tình hình tập đoàn Tạ thị không biến chuyển tệ hơn, là do một mình anh gắng gượng chống đỡ, có thể nói như đi trên tảng băng mỏng, từng bước khó khăn, nhưng lòng anh lại bình tĩnh, vui sướng, không chỗ nào sợ hãi. Anh cảm thấy mình thật sự đã mạnh mẽ.

Làm cấp dưới Mạnh Chí Cường mà kiếm ăn không phải là chuyện dễ dàng. Tân Ý Điền một bên hận hận nghiêng răng nghiêng lợi, một bên không thể không đi sớm về trễ, dốc sức đối phó với một đồng công việc mà hẳn giao cho, một người làm hầu như là công việc của hai người. Cô thấy mình dạo này tinh thần không

tốt, khí sắc không khá, than thở “Giời ơi, già mất thôi”. Cô hạ quyết tâm mỗi ngày sáng sớm phải chạy bộ rèn luyện thân thể, nên hôm nay tan sở cô liền kéo Hà Chân đi shopping mua đồ thể thao và giày chạy bộ.

Hai cô vào trung tâm thương mại dạo quanh cửa hàng. Tân Ý Điền ưng một bộ thể thao màu lam, khi định lấy thử, thấy giá trên mặc hơn bốn con số, lập tức treo lại. Cô đi đến Hà Chân than vãn, “Chỉ là bộ đồ thể thao thôi, đầy đường thiếu gì, sao mắc quá vậy!” Lập tức thở dài một hơi, còn nói, “Quả đúng là từ tiết kiệm sang phung phí thì dễ, từ phung phí trở về tiết kiệm vô cùng khó.” Trước đây cô vào những cửa hàng loại cao cấp như thế này đều chẳng thèm xem giá cả, cứ quẹt thẻ mà đi. Ngẫm lại hiện tại – “haiz, nhân cùng chí đoán, xưa đâu bằng nay.”

Hà Chân lườm cô một cái, “Tớ cũng đâu vô mấy cửa hàng loại này mua quần áo, mà ăn mặc vẫn sáng sủa đẹp đẽ như thường.”

“Vậy mua ở đâu?”

“Cậu không biết những nơi như chợ đầu mối, mấy cửa hàng nhỏ trên phố hay sao? Hơn nữa còn có Taobao nha!”

“Giới thiệu chỗ nào tốt đi?”

Hai người đến khu vực dành riêng cho người đi bộ mới mở Thượng Lâm, cửa hàng hai bên san sát nhau, chủ yếu là phổ bán trang phục, phần lớn người đi mua sắm ở đây là giai cấp lao động phổ thông và học sinh sinh viên, giá cả đa số dao động từ hai trăm đến ba trăm tệ. Tân Ý Điền vừa đi vừa nhìn, lắc đầu nói: “Kiểu dáng quá bình thường, màu sắc cũng không đẹp, không thì chất liệu vải không thoải mái. Nhưng so sánh với giá thể này, tớ không có ý kiến.”

Hà Chân đối với việc soi mói của cô không cho là đúng, “Tóm lại, tiền nào của nấy. À, ở đây mới mở một cửa hàng, chuyên bán đồ thể thao, còn có giày, nón, quy mô hình như rất lớn, trên dưới hai tầng đó. Đi, vào xem.” Chủ quán nghe được tiếng bước chân, vội từ sau quầy thu ngân đứng lên, “Xin chào quý khách.”

Tân Ý Điền và Hà Chân thấy người lại gần mình, nhất thời đứng sững lại, hai người ngơ ngác nhìn nhau, không biết nên làm gì, chỉ có Vương Nghi Thất thấy biến không sợ hãi, dùng giọng điệu chuyên nghiệp hóa chào mời: “Mời vào xem, toàn bộ giảm 20%.” Cô mặc một bộ thể thao sọc đứng trắng đỏ, mang đôi giày vải, mái tóc xoắn dài cột thành đuôi ngựa, trang điểm nhẹ, không còn vẻ tô son trét phấn xưa nay, thoát nhìn giống như một cô sinh viên xinh đẹp thuần khiết, thanh xuân bức người.

29. Chương 23 (phần 2)

“Cô đây là – thể nghiệm cuộc sống sao?” Tân Ý Điền nhìn quần áo treo trên tường trong cửa hàng, nhìn không được hỏi. Cô không thể ngờ rằng Vương Nghi Thất thế nào lại xuất hiện nơi này, lúc này suýt nữa tưởng mình nhận lầm người.

Vương Nghi Thất cười nhạt, “Hey, thể nghiệm cuộc sống gì, cuộc sống thể nghiệm tôi thì có. Chị muốn mua cái gì, hay chỉ tùy tiện dạo thôi?”

Hà Chân không có thiện cảm với cô nên nói với giọng xía xối, “Chúng tôi muốn mua một bộ thể thao, còn có giày. Chỗ của cô hình như không đông khách, ngoại trừ chúng tôi, chẳng có người khách nào.”

Vương Nghi Thất chẳng buồn để ý đến thái độ không lịch sự của cô, hỏi: “Là chị muốn mua hay chị ấy muốn mua?”

“Tôi.” Tân Ý Điền nhìn cô nói, lại hỏi, “Đây là cửa cửa hàng của cô? Sao chỉ có mình cô vậy?”

“Ừ, vốn là hùng với người bạn, nhưng buôn bán không đắt, lỗ không ít, bạn tôi rút vốn rồi. Tôi đành phải vừa làm chủ vừa làm nhân viên.” Cô vừa nói chuyện, vừa nhanh chóng tìm kiếm đồ treo trên giá, lấy ra một bộ cho Tân Ý Điền xem, “Bộ này chị thấy sao? Màu trắng đơn giản, chất liệu tốt, rất hợp với chị.”

Tân Ý Điền ướm thử một lúc, “Cũng được. Bao nhiêu?”

“Giá sau khi giảm là 260 tệ, nếu chị lấy, 220 cũng được.”

“Được. Cô chọn giúp tôi một đôi giày, size 36.”

Lúc tính tiền, Tân Ý Điền nói: “Cửa hàng cô bán đồ không mắc, cô đối với quần áo giày nón cũng rất thông thạo, sao lại bán không đắt?”

“Thì tình hình kinh tế suy yếu, hơn nữa khu phố dành cho người đi bộ còn chưa phát triển, chưa phổ biến phát đạt, nói không chừng khoảng một năm nữa sẽ tốt hơn.”

“Cô không phải ở Bắc Kinh sao? Sao lại về Thượng Lâm khai mở cửa hàng trang phục?”

Cô hạ tầm mắt, giấu đi tất cả cay đắng và bất đắc dĩ trong lòng, “Còn không phải là vì cuộc sống.”

“Cô... sao đến nỗi này?”

Cô không nói gì, gượng cười, tiễn hai người ra cửa, “Hoan nghênh lần sau trở lại.”

Sau khi chia tay Ngụy Tiên, Vương Nghi Thất liền sống chung với Phùng Trí- ca sĩ quán bar. Mặt mày Phùng Trí không xuất chúng, mặt dài, mắt nhỏ một mí, mũi ưng, nhưng khi kết hợp lại với nhau, sẽ có một sức hấp dẫn đặc biệt, nhất là khi hắn ôm đàn ghi ta biểu diễn trên sân khấu thì rất mê hoặc lòng người. Tính tình cũng cuồng dã như tướng mạo của hắn, vì thế làm Vương Nghi Thất rất mê luyến. Mà hắn đối Vương Nghi Thất chẳng hề lấy lòng như những đàn ông khác, bao giờ cũng như gần như xa, thờ ơ hờ hững, cái này càng khiến Vương Nghi Thất chết mê chết mệt hắn.

Có một ngày hắn uống say, một mình ngồi xổm góc tường ôm đầu khóc lóc, nói mình buồn khổ, muốn ra đĩa nhạc mà không thể. Tâm tình bộc lộ nhất thời của hắn làm xúc động Vương Nghi Thất, cô quyết định bỏ vốn ra đĩa nhạc. Đầu tiên là bỏ ra hai trăm ngàn tệ, đĩa nhạc chỉ làm được phân nửa, lại không thể bỏ dở nửa chừng, cô lại bỏ thêm hai trăm ngàn tệ, cộng thêm chi phí bao bì, tuyên truyền, trang phục, tiền đi lại...chừng như là một cái hang không đáy, sau đó thậm chí ăn cơm Phùng Trí cũng bắt cô tính tiền. Đợi đến khi sắp ra đĩa hát, Phùng Trí lái xe cô, cầm tiền cô lặn không thấy bóng dáng.

Lúc này cô mới nhận ra việc ra đĩa nhạc hay mấy thứ gì đó từ đầu đến cuối đều là âm mưu, bị người ta lừa tình gạt tiền.

Bị một vố lớn như vậy, cô đã từng cam chịu một khoảng thời gian, nghĩ không mặt mũi nào gặp người, mỗi ngày mượn rượu giải sầu. Nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, cô phải phần chân trở lại, tâm tình cũng đã thay đổi triệt để, thái độ nhìn nhận con người sự việc cũng tùy theo tình huống xấu phát sinh. Biết đâu tất cả những điều này là sự trừng phạt dành cho cô, nghiêm phạt những sai trái mà trước đây cô đã tạo.

Thiên lý rõ ràng, báo ứng xác đáng, số phận tất cả đã định sẵn.

Nói cách khác, tính cách quyết định số phận, lựa chọn quyết định cuộc sống.

Cô đã tỉnh ngộ, bắt đầu tính kế sinh nhai.

Cô quyết định mở cửa hàng trang phục cùng bạn, do đó bán căn hộ Tùng Lộ Hoa Viên ở Bắc Kinh, mang theo quyết tâm đánh thắng tới cùng trở lại Thượng Lâm. Trải qua mấy tháng chuẩn bị, cửa hàng cuối cùng cũng được khai trương, nhưng việc buôn bán cực kỳ ảm đạm, ngày đầu tiên chỉ bán được bốn trăm tệ, ngay cả tiền thuê nhà cũng không đủ. Sau hai tháng, bạn cô rút vốn. Cô bỏ hết tất cả tiền bạc và thời gian, chỉ được tiến không thể lui, đành phải một mình khổ sở chống đỡ. Để tiết kiệm chi phí, cô ăn uống đều trong cửa hàng, còn sa thải mấy nhân viên bán hàng, chỉ giữ lại một thủ kho phụ trách nhập hàng, xuất hàng, mọi việc khác đều do tự cô làm.

Cuộc sống bận rộn, vất vả, dày vò như vậy nếu là người bình thường có thể không kiên trì nổi. Nhưng từ nhỏ cô vô cùng cực khổ nên ngược lại kích thích ý chí chiến đấu kiên cường trong cơ thể cô, càng khó khăn

càng dửng dưng. Cô thay quần áo thể thao trong cửa hàng mời chào, hấp dẫn khách hàng, khi không có ai sẽ thần thờ, thỉnh thoảng nhớ đến những việc xảy ra trước đây, dường như có cảm giác thay đổi lớn lao.

Giờ đây mỗi ngày cô đều nghiêm túc sống, đồng thời rất kiên định.

Đối với cuộc sống, mỗi người đều phải bền bỉ.

Trong chớp mắt gió bắc thổi về, khí trời trở nên vừa u ám vừa lạnh lẽo. Tối hôm nay là ngày tiểu tuyết (ngày 22,23 tháng 11), Tạ Đắc đón Tân Ý Điền tan sở, hai người đến một quán lẩu bình dân ven đường ăn uống. Vì trời rét lạnh nên khách trong quán rất nhiều, bên trong khói bốc ngùn ngụt, tiếng người ồn ào. Tạ Đắc nhìn đám người rộn rã xung quanh nói: “Trước đây anh không thích ở mấy chỗ ồn ào ăn cơm, nhiều người ẩm ỉ quá.”

“Còn bây giờ?”

“m thanh nhao nhao ồn ào, rất có sức sống, cảm giác cũng không tệ.”

“Đó là vì tâm tình chính anh đã biến đổi chăng?”

“Chắc là vậy. Chỉ cần ở bên em, cái gì anh cũng nguyện ý.”

Cô híp mắt cười lộ lên, “Miệng lưỡi càng lúc càng dẻo nha. Đây, thưởng cho anh miếng thịt.” Cô nói cho anh biết chuyện mấy hôm trước thấy Vương Nghi Thất, cảm thán thể sự mù mịt khó đoán trước.

“Hả, phải không? Cô ta tự làm chủ? Nghe có vẻ không tệ ha.” Tạ Đắc đối với chuyện Vương Nghi Thất không cảm thấy hứng thú, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói, “Còn em, có muốn thôi việc không, học theo cô ta làm chủ? Đỡ phải chịu uất ức với tên họ Mạnh kia.”

“Haiz, đi làm làm gì có chuyện không bị ức hiếp? Hơn nữa, em biết mình kiếm không được nhiều tiền, thứ nhất không có dã tâm, thứ hai không có thủ đoạn, không dự đoán được chiến lược, cứ thành thật làm công cho người ta đi.”

“Nếu không, em đừng đi làm nữa? Mỗi ngày tan làm trễ như thế, quá cực đi. Em yên tâm, anh nuôi được em mà.”

“Như vậy sao được? Con người không thể không làm việc nha. Không phải là vấn đề tiền bạc, mà là làm việc có thể khiến cho con người có cảm giác thành tựu, chứng minh giá trị tồn tại của mình trên thế giới này, nếu không rất dễ mất phương hướng. Đạo lý này, anh là người cuồng làm việc, hẳn rõ ràng so với em chứ?”

Tạ Đắc không phản đối, chỉ nói: “Vậy sau này tan sở sớm một chút, tên họ Mạnh nếu dám khó dễ em, em phải phá hắn. Môi trường làm việc khó chịu như thế, khỏi làm cũng được.”

“Ừ, thế nào cũng phải làm đến cuối năm, không phải vì đã thôi việc một lần, em cũng thấy mình gây khó cho người khác.”

“Ăn xong chúng ta đi thôi, thời gian không còn sớm nữa. Anh sợ em về trễ lại bị mẹ em phê bình một trận nữa.”

Khoảng thời gian Tạ Đắc lái xe đưa cô về Thẩm gia, sợ mẹ Tân thấy nên thường đưa đến đầu đường là dừng lại. Tối nay do tuyết rơi, anh liền đưa cô tới thẳng cửa nhà Thẩm gia.

Tân Ý Điền xuống xe, một trận gió lạnh thổi tới, cô rút cổ lại, hà hơi kêu to: “Lạnh quá, lạnh quá!” Tạ Đắc có chút lưu luyến không rời, không quay đầu xe đi, mà xuống xe nắm chặt hai tay cô trong lòng bàn tay mình, thuận tiện kéo kín cổ áo cô. Tân Ý Điền thấy vậy ôm anh. Anh tựa nhẹ cằm trên đỉnh đầu cô, khẽ thở dài, “Chúng ta lại phải xa nhau rồi.”

Lúc hai người đang lú lú tâm tình thì đột nhiên “két” một tiếng, cánh cửa hai bên mở ra, hai người giật mình như chim nhỏ sợ hãi vội vàng tách ra.

Tân Ý Điền nhìn thấy mẹ cô dưới ánh đèn cười gượng: “Mẹ còn chưa ngủ sao?”

Mẹ Tân liếc cô một cái, “Hơn nữa đêm cũng không về nhà, đi đâu cũng không nói một tiếng.”

Tạ Đắc vô cùng xấu hổ, xoay người định chuồn. Mẹ Tân không nhẹ không nặng ném một câu, “Bên ngoài lạnh như thế, cũng không sợ đông thành đàn đá à. Vào hết đi.” Nói xong xoay người đi vào.

Hai người nhìn nhau, hiểu ý cười, vội theo sau. Tạ Đắc thì thầm bên tai cô: “Giống yêu đương vụng trộm bị bắt.”

“Anh vừa phải thôi, mẹ em không dễ gì cho anh vào nhà đâu.”

Anh cười, biểu tình vô cùng đắc ý.

Lại thêm một năm sắp trôi qua, Thẩm gia náo nhiệt lạ thường.

Thẩm Quân An kiên trì muốn mở nhà hàng, Liêu Thi Linh tỏ vẻ phản đối, Thẩm Quân Hòa tất nhiên là phụ xướng phụ tùy, cả nhà ầm ĩ tranh cãi, ồn ào không ngày nào yên ổn, cuối cùng vẫn là Thẩm Gia Sơn đứng ra vay tiền cho con gái mở quán. Liêu Thi Linh giận cha chồng bất công, chỉ thương con gái không thương con trai, nói với người ngoài cha chồng mượn tiền cho Thẩm Quân An, trên thực tế là cho không, lại tức mẹ Tân không công bằng, chỉ lo Kỳ Kỳ không màng đến Bối Bối của cô, suốt ngày náo loạn đòi về nhà mẹ đẻ ăn tết. Thẩm Quân Hòa không lay chuyển được cô, đành phải dẫn vợ con về nhà mẹ vợ. Thẩm Quân An có việc làm, thoáng cái trở nên có tinh thần gấp trăm lần, suốt ngày ở quán ăn bận rộn, có lúc dẫn Kỳ Kỳ ở đó, cũng không ngại khổ cực. Thẩm gia thoáng cái trở nên yên tĩnh lại, Tân Ý Điền có một chút không quen. Nhất là lúc ăn, thiếu tiếng khóc trẻ con cùng với mấy lời mĩ mai chị chồng nâng dâu chị một tiếng tôi một lời, cảm thấy bàn ăn thật mất đi rất nhiều hứng thú.

Thẩm Gia Sơn và mẹ Tân cũng có đồng cảm. Vào một buổi tối lúc ăn cơm, Thẩm Gia Sơn ở trước mặt mẹ Tân hỏi cô và Tạ Đắc chừng nào kết hôn, như vậy có thể có con sớm một chút, trong nhà càng náo nhiệt hơn. Tân Ý Điền len lén nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm nào của mẹ mình, trơ mặt ra cười nói: “Mẹ, Tạ Đắc bảo con ngày 30 tết đến nhà anh ấy ăn trưa, rồi tối về đây ăn, mẹ không phản đối chứ?”

Mẹ Tân hừ mạnh một tiếng, “Tôi phản đối có tác dụng sao? Cô vì cậu ta mà vét hết tiền, chẳng phải đem vòng tay của nội đi bán rồi sao? Chẳng phải ngay cả xuất ngoại đi học cũng không thém đi sao? Không phải bây giờ trên người không còn xu nào sao, ngay cả bộ quần áo tử tế đón năm mới còn không mua nổi?”

Tân Ý Điền trợn mắt thề lưỡi, cảm đầu ăn chẳng nói câu nào.

Thẩm Gia Sơn vội nói: “Được rồi, được rồi, bà đừng cảm rằm nữa. Hai đứa nó rất tốt mà, hoạn nạn thấy chân tình. Thằng bé Tạ Đắc đó, trước đây chỉ biết là nó có tiền, ngạo mạn, không hòa đồng, trải qua những việc này, lại thấy nó rất cứng cỏi và không tầm thường, là đứa biết gánh vác có trách nhiệm, lại toàn tâm toàn ý với Điền Điền. Bà á, lén vui sướng còn không kịp ấy!”

Mẹ Tân từ sau khi biết con gái mình táng gia bại sản giúp đỡ Tạ Đắc, liền hiểu ra bà có phản đối thế nào cũng vô dụng, dứt khoát chẳng thém quan tâm. Bà vẫn lo lắng thái độ của bà Tạ, sợ con gái lại như trước đây chịu thiệt thòi mà không biết, nhin không được hỏi: “Còn mẹ cậu ta thì sao? Không phải không cho con đến nhà sao?”

“Ôi, mẹ anh ấy bây giờ mơ mơ hồ hồ, đâu còn nhớ con lài ai! Mẹ, Tạ Đắc nói mừng hai muốn đến nhà mình chúc tết.”

Mẹ Tân từ chối ngay, “Mẹ không cần nó đến.”

“Mẹ – ”

Thẩm Gia Sơn nói: “Hay là năm tới đi. Điền Điền, mẹ con cũng có ý tốt. Năm nay cậu ấy không may mắn, đến chúc tết, còn phải ứng phó với những họ hàng trong nhà. Họ nói chuyện không cần thận, khó tránh việc kích động cậu ta. Đợi khủng hoảng tài chính qua đi, các con kết hôn thì đến chúc tết.”

Tân Ý Điền thấy rất có lý, gật đầu nói: “Vay được, lát nữa con nói với anh ấy.”

30. Chương 24 (phần 1)

Chương 24: Nét đẹp không gì sánh bằng

Có một công ty mô giới chuyên tư vấn xuất ngoại du học ở Thượng Lâm cho người đến mời Tân Ý Điền về làm, tiền lương so với hiện tại cao hơn 30%, ngoại trừ tiền hoa hồng còn có thêm thưởng cuối năm, cộng thêm tiền thưởng cố định hàng quý. Ban đầu cô còn do dự, trì hoãn chưa trả lời, cho đến khi Mạnh Chí Cường suy nghĩ khác người cho ra cái gọi là “cải cách cuối năm”, trả hình cắt giảm tiền lương và tiền thưởng năm sau của cô, cô mới quyết tâm nhảy nơi khác.

Trước đó cô vẫn chưa để lộ ra ý muốn thôi việc, cho đến khi sự việc sắp xếp xong xuôi, ném một lá thư thôi việc nghênh ngang rời khỏi. Mạnh Chí Cường phụ trách mấy người học sinh xin thặng Ba xuất ngoại du học, thời gian càng lúc càng gấp, vậy mà ngay cả thư báo trúng tuyển hân vẫn chưa lấy được, việc huấn luyện phỏng vấn xin visa cũng không nắm được nội dung chính. Hắn đang muốn dùng kế kim thiền thoát xác đổ hết cho Tân Ý Điền, không ngờ bị cô đánh đòn phủ đầu trở tay không kịp, tức hỏn ha hỏn hểnh, sự việc càng hỏng bét. Do hắn chỉ lo ra oai, hà khắc nhân viên mới, dẫn đến công trạng không tốt, lãnh đạo tổng công ty rất không hài lòng, gọi hắn về Bắc Kinh, cử người khác phụ trách văn phòng Thượng Lâm. Đó là chuyện sau này.

Vào đêm 30 tết, mưa rơi lạnh lẽo, gió thổi vù vù, lá cây quế hai bên đường đã rụng hết. Trước cửa nhà nhà đều dán câu đối Tết, treo lồng đèn đỏ thật to, rất có không khí xuân mới vui vẻ. Tân Ý Điền đứng hên đến Tạ gia, cười nói: “Ha ha, chàng Lưu độ trước nay lại đến.”[22]

[22] Trích Lại đến chơi quán Huyền Đô - Lưu Vũ Tích

Rất nhiều việc phiền lòng trong công ty cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình đang tốt lúc này của Tạ Đắc, anh khom người làm tư thế mời, mỉm cười, “Đường hoa vắng khách không chùi đó, cửa có vì người mới mở đây. ”[23]

[23] trích Khách chí -Đỗ Phủ, bản dịch của Nguyễn Phước Hậu

Cô giả vờ giật mình, “Ồ, anh biết cái này sao? Khá lắm!”

Phòng khách rất ấm áp, trên bệ cửa sổ ngoài một bình hoa cát cánh trắng, còn có thêm một chậu hoa đào đỏ thắm, nở rộ như một ngọn lửa, đỏ đỏ trắng trắng nổi bật nhau, cảnh đẹp ý vui vô cùng.

Tân Ý Điền và Tạ Đắc đang ngồi ở sofa nói chuyện thì mẹ Tạ mặc áo ngủ, đôi mắt lim dim đi xuống lầu, lập đi lập lại: “A Hậu, A Đắc, hôm nay giao thừa, ba con sắp về rồi, còn không mau dậy đi –” Tân Ý Điền vội đứng lên, khúm na khúm núm hô một tiếng “Con chào dì” .

Mẹ Tạ khựng lại nhìn cô một cái, hình như hơi mơ hồ, lập tức vỗ đầu nói: “Ồi cái trí nhớ của mình, con là con gái nhà lão Vương phải không? Năm nay mấy tuổi rồi? Muốn ăn cái gì cứ nói, bảo mấy anh dẫn ra ngoài chơi, buổi tối ở lại xem pháo hoa. A Đắc, không được bắt nạt em nó. A Hậu đâu?”

Tạ Đắc đáp lại như không có việc gì: “Đi mua pháo hoa rồi, chưa về.”

Me Tạ lại hỏi cơm tất niên có món nào, đồ tết mua hết chưa, tiền lì xì cho trẻ con họ hàng chuẩn bị hết chưa. Tạ Đắc liền nói đã chuẩn bị đâu vào đó rồi, bảo bà đừng bận tâm, lại bảo bác giúp việc đưa bà lên lầu rửa mặt, khi nào ăn mới mời bà xuống.

Tân Ý Điền lo lắng hỏi: “Tình trạng mẹ anh càng ngày càng nghiêm trọng. Không đi khám bệnh sao?”

“Khám rồi, không tác dụng gì. Có một lần khi mẹ anh tỉnh táo không biết nghe tin tức tập đoàn Tạ thị phá sản từ đâu, sau đó lại trở thành như vậy, không khỏe lại nữa, vẫn nghĩ rằng anh chỉ mười tuổi. Thật tình mẹ anh như vậy cũng không tệ, nếu bà ấy biết được căn nhà đã bị thế chấp, không biết lại thương tâm đau khổ thế nào nữa.”

Tân Ý Điền cầm tay anh, cho anh sức mạnh và sự chống đỡ, “Yên tâm, sẽ tốt lên thôi.”

“Ừ, anh cũng nghĩ vậy. Tình hình đã có chuyển biến tốt đẹp, không tệ như trước nữa.”

“Thật đáng mừng, phải không? Đợi lát nữa ăn em muốn uống rượu chúc mừng.”

“Anh có một chai rượu vang rất quý, bảo đảm em chuyển đi này đáng giá.”

“Chỉ có một chai sao? Có muốn giữ lại đến dịp long trọng hơn rồi uống?”

“Còn có dịp nào long trọng hơn hôm nay?”

“Chẳng hạn như, chẳng hạn như... lúc anh kết hôn?” Tân Ý Điền nhìn anh cười khanh khách.

“Với anh mà nói, không có dịp nào long trọng hơn hôm nay.” Anh cúi đầu, thò tay vào trong túi quần, sau đó mở ra bàn tay, trên lòng bàn tay có một chiếc nhẫn lạng lẽ ở đó, tỏa ánh sáng dịu dàng dưới ánh đèn.

Đó là một chiếc nhẫn bạch kim rất bình thường, kiểu dáng đơn giản, mộc mạc, không nạm kim cương cũng không cần đá quý. Mặt anh trở nên đỏ bừng, nói không mạch lạc: “Chiếc nhẫn này lúc anh học cấp ba đã mua rồi, vẫn để trong ngăn tủ. Giờ anh không mua nổi kim cương, nhưng lại không muốn đợi sau này...” Anh không biết làm thế nào để bày tỏ tâm tình khẩn thiết lúc này với người con gái anh yêu đang đứng trước mắt, dùng ánh mắt chờ mong không gì sánh được nhìn cô, ngữ khí có hơi không chắc chắn, “Hy vọng em sẽ thích chiếc nhẫn này.”

Tân Ý Điền ngạc nhiên nhận lấy, xem trái xem phải không rời ra được, “Mua lúc học cấp ba sao? Dự định đưa tặng cho em phải không? Khi đó vì sao không tặng?”

Anh dường như rất ngại ngùng, “Anh sợ em giận, không dám lỡ mồm.”

“Ha ha, cũng có lúc anh không dám?” Tân Ý Điền cười trêu chọc, đeo nhẫn vào ngón áp út tay trái, chiếc nhẫn hơi lớn nên đeo vào ngón giữa, đưa tay cho anh nhìn, cười rất hứng khởi, “Không sao cả, giờ tặng cũng vậy thôi.”

“Lát nữa mua cho em chiếc khác.”

Cô vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, khẽ lắc đầu, “Không, chiếc này đẹp nhất mà.”

Năm sau Tân Ý Điền đến công ty mới đi làm, thường xuyên phải dẫn học sinh đến Bắc Kinh làm hồ sơ, phỏng vấn, làm thủ tục xin visa, trong quá trình phát sinh rất nhiều chuyện rắc rối nho nhỏ. Số lần đến Bắc Kinh nhiều hơn, khó tránh khỏi gặp lại một vài người quen.

Vào một ngày cuối tuần của tháng Ba, cô dẫn theo hai học sinh đến Bảo Quốc Tự-quán ăn bình dân có trăm năm tuổi để thưởng thức món ăn vặt Bắc Kinh. Đoàn người đang xếp hàng, không khéo gặp ngay cả nhà Ngụy Tiên cũng đến ăn, trên bàn bọn họ bày biện nào là sữa đậu nành, gan xào, phá lấu, lấu dê, toàn là những món ăn vặt đặc sắc.

Không hẹn mà gặp, biểu hiện cả hai đều rất bình tĩnh, hoặc có thể giả bộ bình tĩnh. Cô tiến lại chào “Con chào hai bác”. Ngụy Chí Thanh gật đầu, bảo Ngụy Tiên đem ghế đến. Cô vội nói không cần, chỉ vào hàng người đứng ở quầy thu ngân ngoài cửa: “Con đi cùng hai đứa học sinh, mấy em ấy đang xếp hàng, con đi kiếm chỗ ngồi.” Phạm Hiếu Vân hàn huyên vài câu với cô, hỏi cô gần đây thế nào, mẹ có khỏe không, công việc vừa ý không. Cô trả lời từng câu một.

Ngụy Tiên ăn bận đơn giản, ngồi cùng với cô gái có vẻ dịu dàng. Hai người động tác thân mật, đáng vẻ bình tĩnh. Anh đứng lên chào hỏi, lúc đầu nét mặt hơi mất tự nhiên, lát sau đã khôi phục bình thường, cười nói: “Không có chỗ sao? Chúng tôi ăn xong rồi, bọn em ngồi chỗ này đi.”

“Mỗi lần đến đây đều phải ngồi đợi chỗ, xếp hàng dài, buôn bán thật là đắt.” Tân Ý Điền nói xong, quay đầu cười thân thiện với cô gái. Cô gái đó rất điềm đạm nho nhã, cười ngại ngùng với cô liền cúi đầu.

“Mọi người từ từ ăn, em đi xếp hàng chọn món.” Cô gật đầu chào, gia nhập vào trong đám người xếp hàng dài ngay cửa. Đến khi cô bụng đồ ăn trở lại, cả nhà Ngụy Tiên đã đi, cô thở dài một hơi. Tuy rằng hai người đã sớm từ bỏ hôn ước, nhưng đối mặt với ba mẹ Ngụy Tiên lại thêm bạn gái bây giờ của anh, cô thấy mình không tự nhiên.

Ăn xong đi ra, cô muốn về, hai học sinh nói muốn dạo quanh khu Bảo Quốc Tự, ba người mỗi người đi một ngã, cô đứng phải Ngụy Tiên đang quay lại. Anh đưa cô thiệp mời, “Nãy quên đưa em cái này.” Cô mở ra nhìn, là thiệp mời kết hôn.

Cô vội cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng.”

“Cảm ơn.”

“Em là thật lòng chúc mừng anh.”

“Anh cũng thật tình cảm ơn em.”

Hai người cảm thấy mình ăn nói quá quan cách, không hện mà cùng nhau cười. Tân Ý Điền nghiêng đầu nhìn tên cô dâu trong tấm thiệp, “Trần Thủ Anh, Trần Thủ Anh, nghe tên thật xứng với anh.”

“Cô ấy là con gái của bạn ba anh, năm nay mới tốt nghiệp nghiên cứu sinh, tính cách ôn hòa, hiếu thuận, là một cô gái tốt.” Nói đến đây, anh ngừng lại một chút, nhàn nhạt nói, “Khi con người ta lớn tuổi, sẽ muốn kết hôn, khát khao có một gia đình ấm áp, có một người vợ hiền lương hiểu ý, con cái thông minh đáng yêu. Lúc trẻ đã mơ mộng nhiều, giờ tỉnh lại, hoài niệm nhưng cũng không hối hận.”

“Vậy là tốt rồi. Chúc hai người cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.” Tân Ý Điền tự đáy lòng chúc phúc bọn họ.

“Em và Tạ Đắc thì sao?”

Cô cúi đầu cười, nụ cười trên mặt có vài phần ngượng ngùng, “Tụi em cũng sắp kết hôn, nhưng không định tổ chức lớn.”

“Vậy cũng chúc hai người cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn.” Anh chào tạm biệt cô liền sải bước đi nhanh, hướng về cuộc sống thuộc về chính anh - tầm thường nhưng an bình.

Tân Ý Điền về Thượng Lâm, vẫn phiền não việc có nên đi dự hôn lễ của Ngụy Tiên hay không. Thiệp cưới là anh đích thân mang đến đưa cô, nếu không đi thì không nể tình; nhưng nói đi phải nói lại, rơi vào trong mắt những người không biết rõ đầu đuôi, sẽ tưởng cô đi phá đám. Cô hỏi ý kiến Tạ Đắc, tuy miệng nói “em thấy sao làm vậy” nhưng ngữ khí anh lại hơi ghen. Để tránh nghi ngờ, cô quyết định không đi, chỉ nhờ người đưa tiền mừng giùm cô.

Vào cuối tháng Tư, khủng hoảng tài chính của tập đoàn Tạ Thị được giải quyết, Tạ Đắc thoát cái trở thành đầu đề của các tờ báo tạp chí. Mọi người ca ngợi anh là “Người mới phát lên bậc nhất của Thượng Lâm”. Cửa nhà Tạ gia vắng tanh như chùa bà Đanh bỗng chốc tưng bừng náo nhiệt.

Tạ Đắc vẫn đóng cửa từ chối tiếp khách, không gặp ai hết. Có người tưởng cậu đóng cửa làm việc bèn chuyển sự chú ý lên Tân Ý Điền. Lúc đầu Tân Ý Điền không biết mọi người tại sao lại nhiệt tình như vậy, vừa mời ăn vừa tặng quà cáp, sau này hiểu ra, cũng rên rỉ ra cách đối phó – ăn uống khiến sức khỏe không tốt, bác sĩ không cho ra ngoài; tặng quà thì trả lại, lấy Tạ Đắc làm bình phong, nói anh không cho cô xen vào chuyện công ty. Dần dà, mọi người thấy đường này không được, tự nhiên sẽ không phiền cô nữa, cô mừng cho cái lỗi tai được thanh tịnh.

Tạ Đắc không thích xã giao, nhưng có một vài tiệc tùng anh không thể dùn đẩy được, ví dụ như lãnh đạo ngàn dặm xa xôi đến thị sát, anh không thể không tiếp, bởi vậy luôn cầu nhàu bực dọc. Cái danh “Người mới phát lên bậc nhất của Thượng Lâm” bị truyền thông cổ xúy ngày càng ghê rợn, ngay cả cái người không quan tâm đến tin tức tài chính kinh tế như Tân Ý Điền cũng biết. Mỗi lần cùng anh ăn, lại thấy anh bày bộ dạng hậm hực bực mình, cô trêu ghẹo: “Này ‘Bậc nhất’ tiên sinh, ai lại chọc giận làm ngài không vui vậy?”

Anh đảo tròn mắt, bực dọc nói: “Cha già dân tộc Tôn Trung Sơn mới là ‘bậc nhất’, chả liên quan gì đến anh? Nếu lần này không giải quyết được khủng hoảng, anh lập tức thành ‘Tiếng xấu rành rành bậc nhất’ ! Hừ, ngay cả em cũng hòa theo bọn họ đùa bỡn, lấy anh làm trò cười.”

“Ái chà, anh không thích mọi người gọi anh như thế, thì coi như không nghe thế là được rồi. Ngồi lê đôi mách là bản tính người ta, mọi người thích nói sao thì nói thế đó, mặc kệ họ là được rồi. Đi giận mấy cái chuyện này, đúng là con nít.”

“Hể anh nghe ai gọi như thế, thì cả người bốc hỏa. Đúng là đàn độn! Nhất là em – ”

Tân Ý Điền bào chữa ngay: “Được rồi, được rồi, tiểu nữ biết sai rồi.” Nói đoạn phóng ánh mắt quyến rũ, “Buổi tối giúp anh hạ hỏa.”

Người nào đó lập tức nói không nên lời.

Nhưng mà cơm nước xong Tân Ý Điền lại nói phải về Thẩm gia. Anh giận đến nỗi ngồi ỳ ở ghế lái không chịu khởi động xe, tỏ ý kháng nghị. Tân Ý Điền vừa bực mình vừa buồn cười, ghé trên vai anh nín cười nói: “Mẹ không cho em qua đêm ở ngoài.”

“Hừ!” Anh ngồi thẳng như tượng, mí mắt không thêm chớp một lần.

“Thiệt mà, em không gạt anh đâu. Hai ông bà bảo chúng ta mau kết hôn đi, nếu như chần chừ ngay cả mặt cũng không thấy được đó.”

Cơn giận của anh dần nguôi ngoai. “Không cần tổ chức hôn lễ thật sao?”

“Chẳng phải đã nói rõ là không cần rồi sao? Mời một vài thân thích bạn bè ăn một bữa đơn giản được rồi, tiết kiệm tinh thần vật chất, mình cũng đỡ phải giày vò.”

31. Chương 24 (phần 2)

“Nhưng anh muốn cho em một hôn lễ long trọng khó quên.”

“Hôn lễ của công nương Diana và thái tử Charles có long trọng không, có khó quên không? Cuối cùng cũng ly hôn? Hạnh phúc là của chính mình, không cần làm cho người khác xem.”

Anh không cố chấp nữa, hôn nhẹ tay cô, “Chỉ cần em vui vẻ là tốt rồi.”

“Nhưng chúng ta cần phải bàn bạc lại, mặc dù chỉ là ăn bữa cơm đơn giản, anh muốn mời những ai?”

“Sao cũng được.”

“Em không quen lắm họ hàng bên anh.”

“Họ hàng bên anh tuy nhiều, nhưng qua lại không có mấy người, em không cần để ý họ. Em muốn mời ai thì mời, không cần hỏi anh.”

Cô hơi chột dạ nói: “Hôm qua em đến Thượng Đại kiểm Hà Chân chơi, tình cờ gặp Tôn Quý Thanh. Hà Chân nhiều chuyện nói anh ta em sắp kết hôn, em đành phải mời. Anh ta nói nhất định đến dự – ”

Tạ Đắc liếc cô một cái, bực bội khởi động xe.

Ngày hôn lễ của họ chỉ đãi mười bàn tiệc, đa số là bạn thân, họ hàng hai bên, do câu lạc bộ cao cấp Bích Thủy Vân Thiên ở Thượng Lâm tổ chức, ngoài yêu cầu cao, cũng được dặn trước là chặn khách đến chơi với lý do “tiệc chiêu đãi do chính phủ tổ chức”. Tân Ý Điền không để ý về tiệc cưới, nhưng lại rất say mê chụp ảnh cưới.

Cô không đến studio chuyên chụp ảnh cưới, mà là liên hệ mấy thợ chụp ảnh và chuyên viên trang điểm ở diễn đàn trên mạng, tự mình đi mượn trang phục và trang sức dựa trên phim tivi, chụp hơn mười bộ ảnh cưới với các triều đại khác nhau. Cổ đại thì có trang phục thời Hán, Đường, Hồ, Tống, Mãn Thanh; cận đại thì có kiểu của Tôn Trung Sơn, kiểu bát lộ quân, kiểu học sinh thời dân quốc, sườn xám, áo dài nam, thậm chí có cả kiểu nông dân. Áo cưới hiện đại không có đa dạng, nên cô làm đủ kiểu mặt, những tấm hình toàn là nhe răng trợn mắt, cảnh tượng rất vui nhộn hài hước làm mọi người cười lăn lộn.

Mấy kiểu chụp hình cưới trước sau ngốn mất một tháng. Tạ Đắc bị lấn qua lộn lại thê thảm, phàn nàn: “Em rốt cuộc là đang chụp hình cưới hay đang diễn kịch?”

Tân Ý Điền mất hứng, “Em lấy anh, cái gì cũng không màng, chỉ muốn chụp hình cưới cho nó sướng, anh cũng thấy đấy! Em sắp qua hàng ba rồi, thừa lúc còn trẻ chụp nhiều tấm thì làm sao? Nếu anh không chịu phối hợp, em đi tìm người thay, dù sao chú rể chỉ cần đưa cái lưng ra thì được rồi.”

Anh lập tức kêu ca, “Em đây là đang cướp đoạt quyền lợi làm chú rể của anh!”

Nhưng khi một xấp ảnh dày cộm được đưa đến, anh còn hưng phấn hơn Tân Ý Điền, “Ồ, quá đẹp, quá đẹp, đây là hình cưới có ý nghĩa nhất mà anh từng thấy, anh phải lựa tấm nào đẹp thật đẹp treo đầu giường. Chậc chậc chậc, em xem hình này này, có phải là chú rể đẹp trai nhất trong lịch sử không? Cần đáng có đáng, cần diện mạo có diện mạo, cần lạnh lùng có lạnh lùng – ”

“Đi!” Tân Ý Điền không quen nhìn cái dạng tự kỷ của anh, ném cái gối ôm vào anh.

Anh từ phía sau ôm lấy Tân Ý Điền, nhất thời hứng khởi nói: “Vợ yêu, sau này đến ngày kỷ niệm kết hôn hàng năm, chúng ta đi chụp một cuốn album làm kỷ niệm ha?”

Tân Ý Điền chớp chớp mắt, “Nhưng ngày kỷ niệm kết hôn của chúng ta rốt cuộc là ngày nào? Là ngày đãi khách hay là ngày đăng ký kết hôn?”

“Ừm... cái này... em tính đi...”

Sau khi kết hôn, Tân Ý Điền dọn vào Tạ gia ở ngày đầu tiên, buổi tối tiễn khách xong, hai người lên lầu nghỉ ngơi. Phòng cưới của họ ở lầu hai bên tay phải. Tân Ý Điền thấy cánh cửa phòng bên trái mãi mãi đóng chặt, bước chân bất giác chậm lại, nhất thời đứng vào Tạ Đắc ở phía sau.

Tạ Đắc từ trong chiếc gương bên cạnh thấy cô liên tục lắc đầu, bỗng nhiên dừng lại, nhưng không nói tiếng nào. “Làm sao vậy? Sao bồn thần vậy?”

“Giờ là mùa mưa dầm, suốt ngày mưa dầm tằm tã. Phòng anh hai lúc nào cũng đóng chặt không tốt lắm đâu? Có cần phải mở cửa sổ cho thông gió, thoáng khí không?”

“Được đó.” Anh gạt đầu, đi trước về phía phòng Tạ Hậu, Tân Ý Điền không lập tức theo sau. Anh quay đầu lại nhìn cô, “Làm sao vậy, không muốn giúp à?”

Cô vội lắc đầu, bước nhỏ đuổi kịp anh, nhưng do dự đứng ở cửa không dám đi vào.

Tạ Đắc mở cửa phòng, mở công tắc đèn trên tường.

Căn phòng trong trí nhớ của Tân Ý Điền một lần nữa chân thật hiện ra trước mắt cô, từng li từng tí. Đồ đạc đã rất lâu không ai đụng tới, trên giá sách và cái chụp đèn phủ một lớp bụi, một bàn một ghế, một cuốn sách một cây bút vẫn ở nguyên nơi cũ. Không khí có chút vẫn đục, mang theo mùi ẩm mốc.

Cô đến trước cửa sổ, then cài cửa vì đã lâu không mở nên rỉ sét. Cô phải dùng sức mới mở nó ra được, một cơn gió tươi mát trong lành thổi vào, tiếng mưa rơi vỗ về tán lá chuối. Quyển sách vật lý trung học đặt trên bàn bị gió thổi lật từng trang ‘sốt soát’, sau đó lại yên lặng.

Tạ Đắc nhìn quanh căn phòng nói: “Ngày mai nhờ người dọn dẹp một chút, trong phòng nhiều bụi quá.” Anh quay đầu lại, nhìn ảnh chụp của người anh mãi mãi mười sáu tuổi trên bàn, bỗng nói, “Em nói xem, nếu anh hai ở trên trời biết mình kết hôn rồi, liệu có chúc phúc mình không?”

Tân Ý Điền đi tới tựa vào ngực anh, ánh mắt xuyên qua tấm ảnh như đang nhớ lại thời trung học, gạt đầu nói: “Tất nhiên. Em nhớ giáo viên ngữ văn từng khen ngợi anh là ‘Quân tử khiêm tốn, hào hoa phong nhã’. Quân tử giúp người hoàn thành ước vọng, tất nhiên anh ấy sẽ chúc phúc chúng ta ‘người có tình sẽ thành gia quyến.’”

“Ừm, anh hai thương anh như vậy, đương nhiên sẽ vui mừng cho chúng ta.”

Cô vỗ vỗ mặt anh cười nói: “Không cần đợi đến mai kêu người dọn, chúng ta tự mình làm đi. Chỉ là một ít bụi bặm, lấy khăn lau, nhúng tí nước, sẽ xong ngay thôi.”

“Ừ, được. Mở hết cửa sổ và cửa chính ra, đồ đạc trong này sắp mốc meo hết rồi .”

Sau khi dọn sơ phòng Tạ Hậu, hai người tắm rửa rồi leo lên giường.

Tạ Đắc ôm vợ mới cưới thì thầm bên tai: “Tân Ý Điền, em không biết anh yêu em biết bao. Cho dù em không yêu anh bằng anh yêu em thì anh vẫn yêu em như thế.” Rốt cuộc anh đã hiểu, Tân Ý Điền đối với tình yêu của anh, cũng như đối với tình yêu của anh hai, đó là hai thứ tình cảm không giống nhau, không có cạnh tranh, cũng không thể so sánh. Giống như trái tim con người có hai phần, tình yêu nhiều như vậy, có thể ở ở bên đây, cũng có thể ở bên kia. Trước đây là anh quá tùy hứng.

Tân Ý Điền tuy đang mơ mơ màng màng, nhưng vẫn nghe được, ngáp một cái nói: “Yên tâm, em yêu anh như yêu bản thân em.” Yêu một cách tự nhiên thân thiết như bản thân mình, tầm thường nhỏ nhoi, nhìn sẽ không thấy nhưng thật ra không chỗ nào là không yêu.

Cô chìm vào giấc ngủ nhanh chóng.

Cuộc sống sau kết hôn của Tạ Đắc và Tân Ý Điền tương đối đầm ấm, thế nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có xung đột.

Công việc của Tạ Đắc là cả năm không có ngày nghỉ, hễ gọi thì đi, mà còn không thể từ chức. Anh vì việc làm ăn và xã giao mệt đứt hơi, một tháng bị cảm hai lần.

Tân Ý Điền khuyên anh: “Một tuần đi làm bảy ngày, không bệnh mới là lạ. Ngay cả thượng đế chủ nhật cũng không đi làm. Chủ nhật anh nên ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Ban đầu Tạ Đắc không cho là đúng, “Nếu đã đi làm, thì phải chuyên nghiệp, công việc là cao nhất. Đạo này nhiệt độ ngày đêm chênh nhau quá nhiều, có thể bị cảm lạnh thôi, không sao đâu, cảm xoàng mà thôi. Anh là đàn ông mạnh khỏe nào có được chiều chuộng như vậy, chảy mũi hắt hơi một cái liền nằm bẹp trên giường không dậy nổi.”

“Anh đừng cho cảm cúm không phải là bệnh, Reinhard chính là chết vì cảm cúm.”

“Reinhard là ai?”

“Y học phát triển đến trình độ ngăn chặn được bệnh ung thư, thế mà hoàng đế lại chết vì cảm cúm thông thường, liên tục phát sốt, thiếu nước, cuối cùng không trị mà chết. Anh nên cẩn thận đi!”

Tạ Đắc nghe được sợ hãi, “Thiệt hay giả vậy?”

“Anh chưa nghe qua sao? Cảm cúm là ”bệnh bất trị” ngoan cố nhất. Hoàng đế Reinhard khô ngô không ai bì được một tay kiến lập đế quốc ngân hà mới, khi chết chỉ mới hai mươi tuổi, thật khiến người ta nắm chặt tay thở dài! Đây chính là bài học xương máu đó, anh không muốn để em còn trẻ mà phải ở góa chứ?”

Tạ Đắc tưởng rằng Reinhard là tên vị vua của quốc gia nào đó ở phương Tây, na ná như Alexander đại đế, hay Constantine đại đế. Vì không để cho người còn trẻ nào đó phải ở góa, đáp ứng cô điều chỉnh thời gian làm việc, chủ nhật không đi làm.

Thế là vào sáng ngày chủ nhật ánh nắng rực rỡ, chim ca hoa nở, Tân Ý Điền lay tỉnh người nào đó đang ngủ nướng. “Mau dậy đi” Anh trở mình, cầu nhàu “Làm gì, hôm nay không đi làm”

“Hôm nay thời tiết đẹp quá, anh một tháng bị bệnh hai lần, mau dậy chạy bộ rèn luyện sức khỏe.”

“Đêm qua em còn chưa rèn luyện sao? Vậy chúng ta rèn luyện sáng thêm lần nữa đi—” anh vừa nói gian manh vừa ấn bà xã ngã xuống giường.

Tân Ý Điền véo mạnh vào cánh tay anh một phát, lúng túng đứng lên, “Hừ, không đi thì đẹp, một mình em đi.” Nói xong cô quả thật thay quần áo mang giày, ra ngoài chạy bộ. Ngôi nhà Tạ gia nằm ven bên phải bờ sông Thượng Lâm, xung quanh rợp bóng cây xanh, phong cảnh tươi đẹp. Buổi sáng không khí ẩm ướt, thấm đẫm lòng người, những giọt sương long lanh hãy còn đọng trên hoa cỏ, trên đầu vang tiếng hót riu riu rít rít của những chú chim, cách đó không xa là gió sông mát mẻ thổi tới, tất cả đều khiến con người vui vẻ thoải mái.

Tân Ý Điền đi rồi, Tạ Đắc mình anh nằm trên giường không sao ngủ được, dứt khoát mặc áo đứng dậy. Anh ăn xong bữa sáng xem báo, còn chưa thấy cô về, lật xệch lê dép đứng ở cửa nhìn xung quanh.

Khoảng mười giờ, Tân Ý Điền mới xuất hiện trong tầm mắt anh. Người cô đầy mồ hôi chạy vào phòng khách, nhìn anh đang ngồi chán ngắt trên sofa nói “Anh dậy rồi à”, liền chạy ào phòng tắm tắm rửa.

Tạ Đắc đi tới, tựa bên ngoài cửa phòng tắm hỏi: “Em đi đâu vậy? Sao trễ thế này mới về?”

“Thì đi chạy bộ.”

“Ồ.” Anh sờ mũi, kiểm chuyện để nói, “Thế nào?”

“Cái gì thế nào?”

“Chạy thế nào?”

“Tốt lắm. Em phát hiện một hiện tượng thú vị, trong công viên toàn là ông cụ bà cụ luyện thái cực quyền, tập thể dục theo nhạc của đài phát thanh đại loại vậy, mà dọc theo bờ sông thì toàn thanh niên chạy bộ.”

“Phải không? Thế em đi đâu?”

“Đương nhiên phải đi bờ sông. Em nói anh nè, không khí thật đã nha, rất nhiều sinh viên Thượng Đại, không phải hội leo núi thì cũng là hội xe đạp. Nghe họ nói, mỗi ngày phải chạy năm km, thật lợi hại.”

Tạ Đắc nghe thế trong lòng có chút khó chịu, “Nhanh như vậy mà em quen họ rồi à?”

Cửa phòng tắm mở, Tân Ý Điền vừa lau tóc vừa ra ngoài, cười hì hì: “Có người chạy đổ mồ hôi, lột áo ra nhảy thẳng xuống sông tắm luôn. Cảnh tượng đó, wow, bụng tám múi –” nói đến đây, cô huýt sáo vang vang, sau đó quyết định, “Sau này mỗi sáng em phải ra ngoài chạy bộ.”

Tạ Đắc lập tức sa sầm mặt, “Em muốn chạy bộ, trong nhà chẳng phải có máy chạy bộ sao?”

“Ra ngoài chạy bộ mới hít thở không khí trong lành chứ. Còn nữa, anh chẳng có cơ bụng để ngắm –”

Bởi vì những lời này của cô, người nào đó hờn dỗi rất lâu.

Sáu giờ sáng hôm sau, Tân Ý Điền sợ đánh thức anh, tay chân nhẹ nhàng bò dậy, cố ý chạy xuống tầng dưới rửa mặt. Lên lầu thấy anh mặc bộ đồ trắng thoải mái ngồi đầu giường, hỏi anh dậy sớm như vậy làm gì.

“Thì cùng chạy bộ với em, không phải em muốn anh rèn luyện sức khỏe sao?”

Tân Ý Điền chống cằm quan sát anh, nhướn mày nói: “Anh mặc đồ này, em còn tưởng anh chuẩn bị đi đánh golf chứ.”

Lúc đầu, Tạ Đắc nén giận chạy bộ, chạy được một tuần, đầu cũng không đau nữa, chân cũng không nhức, thân thể cũng thoải mái hơn. Anh bắt đầu nhiệt tình yêu thích bộ môn chạy bộ này, tình trạng sức khỏe cũng cải thiện được rất nhiều.

Sau đó anh còn tham gia cuộc thi marathon do thành phố Thượng Lâm tổ chức, cũng kiên trì chạy hết hành trình, nhưng không được thứ hạng nào. Tân Ý Điền thì ngược lại, chạy bộ một tháng, phát hiện chân căng dư cơ bắp, liền không chịu chạy nữa, chuyển sang tập yoga.

32. Chương 25: Bí Mật Không Thể Nói (hết)

Hà Chân, Lục Thiếu Phong và cả bé con đã dọn vào nhà mới nên Tân Ý Điền đến thăm họ. Bé gái sắp hai tuổi rồi, có thể chạy nhảy, đồ đạc chỉ cần qua tay con bé, không có thứ gì nguyên vẹn như lúc đầu, toàn bộ đều bị phá hư hết. Điện thoại di động hề không chú ý liền bị ném vào trong ly, nổi trên mặt nước; coi tivi là búng bóng rổ, đập đôi giày vào; thích vọc nhất là bọt bong bóng nước rửa chén, ly chén đĩa tô không biết đã đập bể bao nhiêu cái. . .

Hà Chân than thở với cô, “Con bé này đâu phải con gái, so với con trai còn lì lợm hơn! Cũng không biết giống ai nữa?”

Cô ở nhà làm cơm đãi Tân Ý Điền, cười khổ: “Hên là cậu, nếu là người khác, chắc không dám mời người ta đến nhà. Cậu xem đi, ngay cả dụng cụ gia đình cho ra hồn cũng không có, muốn bao nhiêu xấu hổ có bấy nhiêu xấu hổ! Lò viba cũng không có chỗ để, đành để trên sàn.” Lúc đầu vì gom góp tiền mua nhà, ba mẹ hai bên không biết tốn bao nhiêu hơi sức. Mua được nhà lại muốn sửa sang, đã hao hết bao nhiêu tiền tích góp của hai người, mỗi tháng lại phải trả góp tiền nhà, cộng thêm tiền chi tiêu hàng ngày cho bé gái, ngày nào Lục gia vẫn rất túng thiếu, đơn giản khỏi mời khách mừng tân gia.

Căn hộ tuy là mới toanh, nhưng dụng cụ gia đình toàn đồ cũ được dọn từ ký túc đại học về, trong mắt Tân Ý Điền, thế nào cũng không vui vẻ nổi, cô chỉ có thể an ủi Hà Chân: “Đừng thở dài nữa, tớ đâu phải người ngoài. Nhà cửa có rồi, mấy thứ khác không thể có được sao?”

“Đành nghĩ như vậy thôi.”

Hai người đang bận rộn trong phòng bếp, bé gái giao cho ba nó trông coi. Bé gái chạy vào chạy ra, chẳng biết lời đồng xu ở đâu ngậm vào miệng, cười khanh khách. May mà Hà Chân tinh mắt phát hiện, dụ con bé nhỏ ra. Cô vào phòng ngủ, thấy Lục Thiếu Phong nhìn chăm chú máy vi tính chơi game, đã sớm quăng con bé ra sau đầu, vừa tức vừa giận, “Lại chơi game! Anh có thể tiến bộ được chút nào không? Anh là người đã kết hôn làm ba hả? Con gái cũng không trông, làm cơm cũng không giúp, khách đến cũng không chào hỏi, em là con ở nhà mấy người sao?”

Lục Thiếu Phong tự biết mình đuối lý, nhanh chóng ôm con bé trốn ra ngoài ban công.

Tân Ý Điền vội nói: “Tớ mà là khách gì, còn phải bắt hai người chào hỏi? Được rồi được rồi, đừng cãi nữa. Con bé không sao mà, cẩn thận món ăn cháy khét kia.”

Hà Chân cầm cái sạn hậm hực: “Trước khi kết hôn thì cái gì cũng vì em mà làm tất cả, lên núi đao xuống chảo dầu, miệng đầy lời ngon tiếng ngọt. Lấy nhau xong thì lộ nguyên hình, nhờ anh lấy giùm ly nước cũng làm biếng. Lục Thiếu Phong, em không thể trông mong gì được nữa, suốt ngày nếu không phải xem tivi thì chơi game.”

“Cậu đừng phàn nàn nữa, đàn ông mỗi người đều có tật này tật kia, Tạ Đắc cũng vậy thôi.”

Hà Chân liếc cô, “Cậu đừng thấy có lợi thế mà khoe mẽ, lấy người như Tạ Đắc, muốn tiền có tiền, muốn đáng có đáng, muốn tình có tình, cậu còn có gì không vừa lòng?”

“Tớ đâu có không hài lòng, tớ chỉ là có chút. . . tiếc nuối. Cậu không biết con người anh ấy rất ư vô vị, trước đây ngoài làm việc cũng chỉ có làm việc, bây giờ ngoài làm việc thì chạy bộ. Giờ đây chủ nhật anh ấy không đi làm, chạy bộ xong về nhà ngồi ở sofa đực mặt ra, hai mắt mờ mờ mịt mịt, không thêm động đậy, bộ dạng làm người ta hoảng sợ. Tớ kêu anh ấy kiếm gì làm đại đi, chỉ cần anh ấy đừng có hóa đá sống như chết là được rồi. Kết quả anh ấy lại lấy cái laptop ra làm việc, còn muốn tớ giúp nữa. Trời ơi, là cuối tuần đó, anh ấy không thể nói ‘Chúng ta đi xem phim đi’ hay là ‘Thời tiết tốt quá, mình đi du lịch nhé’ được hay sao! Tớ bức muốn chết, đã nói anh ấy chủ nhật không được làm việc, anh ấy lại đáp không làm việc thì chẳng biết làm gì nữa.”

Hà Chân nghe xong cười ha hả, “Ha ha, ‘trạch nam’ cuồng làm việc nhàm chán.”

“Giờ tớ nghĩ thông suốt rồi, nhân vô thập toàn, không người nào là hoàn mỹ, đành phải chấp nhận thôi. Mặc dù có lúc hai người thông nhiều vấn đề, nhưng anh ấy vẫn cứ tiếp tục vô vị!”

“Nếu hai người có con, cuộc sống sẽ không nhàm chán thế đâu. Con cái đúng thật ác ma, giày vò cậu ngay cả thời gian oán hận cũng không có.” Hà Chân tuy là nói giỡn, nhưng cũng là nói thật tình.

Lại thêm một buổi tối cuối tuần, Tân Ý Điền ôm laptop ngồi phòng khách tập trung tinh thần xem phim. Tạ Đắc nằm dài rảnh rỗi đến phát chán, lúc thì hỏi đồ ngủ của anh để ở đâu, lúc thì hỏi phim hay không, “Nếu em bỏ mặc anh, anh vào thư phòng đây.” Vào thư phòng đồng nghĩa anh đi làm việc.

Chờ Tân Ý Điền hồi thần lại vào thư phòng kiếm anh, thấy màn hình vi tính nhảy các loại bảng biểu dãy số, thở dài bó tay, “Anh có thể kiếm gì làm mà không đụng đến tiền không? Cho dù là chơi game, tốt xấu cũng có thể điều hòa cuộc sống mà.”

“Sẽ không.” Anh làm vẻ mặt vô tội.

“Tắt nó đi, em dạy anh!”

Sau khi cô xác định người nào đó quả thực không có thiên phú với hứng thú về game, cô buông tha thí nghiệm dạy học: “Vậy mình coi phim đi?”

“Không muốn xem.”

“Hay nghe nhạc?”

“Chán ngắt.”

Cô nhin không được tự giữu, “Coi mình lấy người kiếu gì thế này? Một bộ máy móc làm việc vĩ đại.”

Tạ Đắc cù cô, giận dữ nói: “Aiz, em không nên kỳ thị nhân loại!”

Cô bật cười khanh khách, ôm cổ anh ngồi trên đùi anh, thơm một cái vào má anh, “Được rồi, giờ hết giận chưa?” Cô lắc đầu thở dài, mở laptop của mình ngồi một bên, “Anh làm tiếp đi, em lên mạng.”

Cô ngồi đối diện anh, trên người tỏa ra hương vị mà anh quen thuộc, quyến rũ làm anh không ngồi yên được, vòng qua hỏi cô đang làm gì.” Có người ở diễn đàn đăng một số tranh sơn dầu khỏa thân của họa sĩ nổi tiếng, có liên quan đến tôn giáo, sẵn xem thử.” Cô đặc biệt chỉ vào một bức tranh cho anh xem, “Anh xem bức này.”

Tạ Đắc hoàn toàn không có hứng thú với nghệ thuật, thuận miệng hỏi: “Đây là gì?”

“Đây là tranh của họa sĩ Agnolo Bronzino - người Ý thời kỳ văn hóa phục hưng, tên là ”Ngụ ý tình yêu“.”

“Ừ.”

“Người phụ nữ trong bức tranh tay trái cầm quả táo vàng, chứng minh người là nữ thần sắc đẹp Venus. Trên lưng thiếu niên đang hôn môi người đeo một cây cung, tay phải nữ thần Venus giơ ột mũi tên vàng, cho thấy đây là thần Cupid.”

“Thần Cupid không phải là đứa bé cởi truồng hả? Sao lại biến thành thiếu niên?” Tạ Đắc cúi đầu nhìn kỹ bức tranh, hỏi, “Họ là tình nhân?”

“Không phải, trong thần thoại, Cupid là con Venus.”

Tạ Đắc nửa ngờ nửa tin nhìn cô, “Nhưng bức tranh này họ rõ ràng-” ý tứ tình dục trong bức tranh này ngay cả anh là người mù mờ về nghệ thuật cũng nhìn ra.

“Đại khái là họa sĩ mượn đề tài tôn giáo biểu đạt một loại phương thức tình ái.” Nói xong Tân Ý Điền ngẩng đầu nhìn anh, sóng nước mênh mông trong mắt, phản chiếu yếu ớt một loại ham muốn sâu thẳm nào đó.

Tạ Đắc không biết cô đang trêu anh hay là thật muốn vậy, nhất thời không biết làm gì. Đến khi cô luồn tay vào trong quần áo anh, không ngừng đi xuống, xuống tiếp, xuống chút nữa – anh ôm mạnh cô, hai người cùng nhau ngã nhào trên thảm trải sàn.

Anh lại mơ “Hoa diên vĩ biết ca hát”, trong giấc mơ anh lại lên thế giới cực lạc một lần nữa.

Từ sau đó, anh luôn tìm một số tác phẩm nghệ thuật có tính ám chỉ để kích thích công tác dục vọng tiềm tàng trong lòng Tân Ý Điền. Đáng tiếc chính là, không phải lần nào cũng linh nghiệm, nhưng lại nâng cao trình độ thưởng thức nghệ thuật của anh, khiến ngoài làm việc ra anh không thấy nhàm chán vô vị nữa.

Tân Ý Điền có một lần về Thăm gia thăm mẹ, thấy trên đường có cửa hàng trang phục thể thao mới mở, đi vào xem, phát hiện cách thức trang trí thiết bị có vẻ quen thuộc, sau này mới biết là chi nhánh thứ ba ở Thượng Lâm của Vương Nghi Thất, đồng thời cô còn chuẩn bị mở rộng sang Bắc Kinh, Thượng Hải. Vương Nghi Thất sáng lập nhãn hiệu trang phục chính mình, ngoài quần áo ra, còn có vali giày nón, khăn quàng cổ, thắt lưng, kiểu dáng mới lạ khác biệt, giá cả hợp lý, rất được giới trẻ hoan nghênh.

Cô nói với Tân Ý Điền: “Russell đã từng nói, đối với con người mà nói, cuộc sống không có chừng mực, quả thực chẳng đáng sống. Trước đây còn khịt mũi khinh bỉ, đã trải qua một phen hoang đường, giờ mới hoàn toàn tỉnh ngộ, may mà tỉnh ngộ còn kịp. Tiền tài vật chất tuy quan trọng, nhưng quan trọng hơn là không được cầu thả sống cho qua ngày. Nếu đã sống, thì phải sống cho ra hồn.”

Tân Ý Điền kinh ngạc với sự lột xác của cô. Hai người gặp nhau cười xóa tan hận thù.

Đau đớn và phản bội khiến con người khắc cốt ghi tâm, nhưng thư thái mới là giai đoạn trưởng thành chân chính.

Ở Thăm gia, vợ chồng Thăm Quân Hòa và đứa bé sinh hoạt chơi đùa ở nhà như cũ, cánh ba ngày cãi một trận nhỏ, cách năm ngày cãi một trận lớn, âm ỉ xong lại nhanh chóng ngọt ngào như mới kết hôn. Thăm Quân Hòa tuy không ra gì, lại bị Liêu Thi Linh quản lý chặt chẽ. Ra ngoài chơi mạt chược còn phải lên lút,

vừa nghe bà vợ đến, nhanh nhẹn đổi người khác vào bàn, giả bộ ngồi một bên xem, việc này thường bị mọi người làm trò cười.

Mẹ Tân nói điện thoại với cô bảo Thẩm Quân An muốn kết hôn, muốn dọn ra khỏi Thẩm gia. Cô hỏi đối phương là ai.

“Là bếp chính trong nhà hàng của nó, năm nay 30 tuổi, đã từng kết hôn, hơi mập, lúc cười giống phật Di Lặc, tính tình tốt, rất trung hậu thành thật, Quân An lấy được. Tuy không có nhiều tiền, nhưng một lòng một dạ đối xử tốt với mẹ con Quân An.”

“Quân An với Kỳ Kỳ mẹ góa con côi, có một chỗ dựa sẽ tốt hơn nhiều. Hai người sống chung với nhau, không cần nhà cửa lớn bao nhiêu, xe tốt bao nhiêu. Hơn nữa, công việc kinh doanh nhà hàng của Quân An rất tốt, chỉ cần hai vợ chồng đồng tâm hiệp lực điều hành nhà hàng cho tốt, lo gì không phát đạt?”

“Mẹ cũng nghĩ như vậy. Lúc đầu lão Thẩm còn ngại người ta không văn hóa nữa chứ.”

“Vậy chừng nào cô ấy kết hôn? Để con chuẩn bị tiền mừng.”

Cuộc sống là như thế này, có rất nhiều trở ngại, cũng có rất nhiều bước ngoặt, quan trọng là phải có thái độ tích cực.

Hai mẹ con nói qua nói lại. Mẹ Tân chuyển chủ đề, hỏi cô muốn có con khi nào, “Tuổi con không nhỏ nữa. Con xem Quân Hòa đi, nhỏ hơn con vài tuổi mà con trai nó biết gọi ba rồi đấy.”

Cô cười hì hì, “Cái này hử, vậy thì phải coi bà mẹ chừng nào cho ha.”

Vào một ngày tháng Chín, cô khám sức khỏe từ bệnh viện về nhà, bảo taxi dừng đầu đường, chậm rãi tản bộ. Từ xa thấy một cô bé khoảng 17,18 tuổi đeo ba lô đứng trước cửa, nhìn xung quanh trong sân. Cô đi tới cười nói: “Cô bé, em tìm ai?”

Cô bé có hai bím tóc buông xuống trước ngực, thấy cô thì như chú thỏ nhỏ, mặt đỏ lên, cúi đầu không nói lời nào, nhưng vẫn chần chừ không chịu đi. Cô cười cười, nghĩ bụng cô bé này chắc đang mắc cỡ, kiên nhẫn hỏi: “Có phải em có chuyện khó xử gì không? Đừng sợ, xem chị có thể giúp em được gì không.”

“Xin hỏi, nhà này có phải nhà họ Tạ không?” Cô bé sợ sệt hỏi, giọng rất nhỏ.

“Đúng rồi. Em tìm ai?”

Cô bé khẽ lắc đầu, “Em không tìm người. Chị. . . Chị có thể cho em vào trong xem chút được không?”

Tân Ý Điền cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn nhiệt tình nói: “Vào đi, nhưng ngoài cái hơi to một chút, cũng không có gì để xem. Chúng tôi đang chuẩn bị sửa sang lại phòng ốc, cho nên hơi lộn xộn.”

Lọt vào trong tầm mắt là một bãi cỏ rộng rãi, ở giữa trồng một cây thông, chòi nghỉ mát, suối phun. Một con đường thẳng tắp nối đến bậc thềm của ngôi nhà, hai bên là giàn hoa tường vi và hoa hồng nở đầy màu sắc tươi đẹp. Bầu trời mùa thu trong vắt như nước, cơn gió lạnh lạnh từ bờ sông cách đó không xa thổi tới xua tan khí nóng.

Cô gái đứng cạnh bụi hoa hồng vàng, không chịu vào nhà, thấp giọng nói: “Em là học sinh lớp 11 trường Thượng Lâm, năm nay sẽ tốt nghiệp. Lúc còn bé, vào một mùa hè em chơi ở bờ sông, là con sông Thượng Lâm ở phía trước, không cẩn thận rơi xuống nước. Lúc đó có người đã cứu em, nhưng anh ấy lại bị chết đuối—”

Tân Ý Điền lùi một bước, giật mình quan sát cô bé nho nhỏ trước mắt mình.

“Lúc đó em mới bốn tuổi, chuyện gì cũng không nhớ rõ. Sau này nghe ba mẹ em kể chuyện lúc nhỏ, em mới biết đã có người cứu mạng em. Tình cờ, em mới biết được người cứu em tên Tạ Hậu, cũng là học sinh lớp 11, lúc chết chỉ mới 16 tuổi. Em có tra hồ sơ ở trường học, biết mùa hè năm đó anh ấy chuẩn bị lên lớp 12, thành tích xuất sắc, là học sinh giỏi. Em nghe cô giáo đã từng dạy anh ấy nói, là anh ấy rất thông minh lại tuấn tú. Giờ em chuẩn bị tốt nghiệp trung học, sắp đi xa học đại học, trước khi đi em muốn biết ba mẹ anh ấy giờ thế nào rồi, gia đình trước đây giờ ra sao—” cô gái giương mắt nhìn xung quanh, “Em phải lấy hết tinh thần mới đến đây.”

Trong lòng Tân Ý Điền đã bị chấn động rất lớn. Cô bé mà Tạ Hậu cứu năm đó giờ đây đang rõ ràng đứng trước mặt cô – như anh ấy đang sống lại.

“Em thấy nhà anh ấy, rõ ràng rất sang trọng nhưng có cảm giác hoang vắng, mới cảm nhận được cái chết của anh ấy là một sự đả kích vô cùng nặng nề đối với người nhà anh. Em không biết nói gì cho phải. . .” Đối với tuổi tác còn nhỏ của cô bé mà nói, thứ tình cảm này quá mức nặng nề, xin lỗi nhưng bất lực.

“Nào, chúng ta vào trong rồi nói.” Tân Ý Điền kéo tay cô gái, giọng hơi nghẹn ngào.

“Không đâu, em phải đi. Vài ngày sau em phải đi miền Tây, sau này cơ hội quay về e rằng không nhiều lắm.”

“Đi miền Tây?”

“Dạ, em xem anh ấy là tấm gương, đó là nơi em thật sự muốn đến, giúp đỡ người khác, song song cũng là tự giúp chính mình. Thật ra miền Tây không đáng sợ như trong tưởng tượng của mọi người, ở đó có trời xanh, mây trắng, còn có núi tuyết, lại gần gũi với thiên nhiên và sinh mệnh bản thân.” Giọng cô bé không lớn, ánh mắt cũng rất kiên định, dường như không có gì trên thế giới này có thể lung lay quyết tâm của cô.

Tân Ý Điền nhìn cô gái gầy yếu, không ngờ cô bé lại có sự dũng cảm và kiên quyết đến như vậy, nhin không được nói: “Vậy ba mẹ em thì sao, chịu cho em đi không?”

“Lúc đầu ba mẹ cũng không đồng ý, sau đó hiểu được cách suy nghĩ của em, nên không phản đối nữa.” Cô gái mỉm cười, “Chỉ đừng thấy em mảnh mai yếu đuối, thật ra em có thể chịu khổ đó.”

Tân Ý Điền nói cô nhất định phải tự chăm sóc mình cho tốt, cho dù là vì Tạ Hậu.

Cô gái gật đầu nghiêm túc, rồi vẫy tay đi khỏi.

Tân Ý Điền ngơ ngác nhìn bóng lưng cô gái dần biến mất, đầu óc rối tung, vô số hình ảnh rời rạc như dòng nước tuôn đến trước mắt. Cho đến khi đi giúp việc hỏi cô sao lại đứng như tượng dưới trời nắng thế này, lúc này cô mới từ trong mộng tỉnh lại, hồn bay phách lạc vào nhà.

Vì nhà phải sửa sang lại, nên đồ đạc phải đóng gói, ở đây một cái vali, ở kia một cái thùng, trên đất toàn thứ linh tinh chất đống, lộn xộn không chịu nổi. Cô ngơ ngẩn đến phòng Tạ Hậu, tự tay đem bỏ đồ đạc của anh vào thùng giấy. Đồ anh lưu lại không nhiều lắm, phần lớn là sách và album, còn có một vài đồ chơi lúc anh sống thích chơi. Giữa một đống sách giáo khoa, Tân Ý Điền thấy một quyển nhật ký hơi mỏng. Cô thổi bụi trên quyển nhật ký, nhẹ nhàng mở ra, bên trong trang giấy đã ố vàng, nét chữ mờ nhạt không rõ, miễn cưỡng cũng có thể đọc được.

Quyển vở ghi chép lại từng chút một lúc anh học trung học, đều là một số việc vặt vô cùng bình thường: giáo viên tịch thu cuốn truyện của anh, chơi bóng bị thầy đầu gối, đại hội thể dục thể thao không đạt được quán quân. . . lật từng trang nhật ký, lòng cô dâng niềm xúc động vô tận, thời gian hơn mười năm trôi qua tựa như con chim nhỏ bay đi không trở lại.

Đột nhiên, một trang nhật ký dài thu hút sự chú ý của cô –

Ngày 1 tháng 9, trời trong xanh

Khai giảng rồi, lên lớp 11 rồi!

Khi học lớp 10 thì cảm thấy lớp 11 rất xa xôi, như giàn nho trong sân mới ra quả xanh, đến lúc chín vẫn còn lâu. Vậy mà thoát một cái, hồi thần lại thì đã là đàn anh. Học sinh lớp 10 như nắm mọt sau mưa đi dùng mọt ra, một chút chuẩn bị cũng không có, liền bị thời gian đẩy đi, chẳng hiểu tại sao, vội vội vàng vàng từ đàn em trở thành đàn anh. Nghĩ vậy luôn có loại cảm giác không cam lòng.

Ngày đầu tiên khai giảng, theo thường lệ không lên lớp. Giáo viên các môn học tay không đánh giặc luân phiên nhau ra trận, nước miếng tung bay truyền thụ tầm quan trọng của các môn học, lời lẽ nhằm chán, nghe muốn buồn ngủ. Buổi sáng trôi qua một cách vô vị. Đến buổi trưa sách mới được phát xuống, thêm một môn sinh học.

Buổi chiều bắt đầu học, Cô Hứa chủ nhiệm lớp động viên những học sinh vào năm học mới với lời nói vô cùng thấm thía, “Đã là lớp 11 rồi, thi đại học còn xa không?”, “Lớp 12 chủ yếu ôn tập là chính, cho nên lớp

11 là năm quan trọng nhất”, Những điều như vậy, giảng hơn một tiếng đồng hồ, thời gian nghỉ giữa giờ học cũng bị chiếm đoạt, đến khi tan học mới nhớ việc xếp chỗ ngồi.

Nghe nói mỗi khi xếp chỗ ngồi đầu học kỳ, thường có phụ huynh tặng quà chào hỏi chủ nhiệm lớp, thậm chí thông qua nhà trường gây áp lực. Cô Hứa trước khi xếp chỗ ngồi, nói thẳng với tất cả học sinh: “Nếu có trò nào có vấn đề về chiều cao và thị lực, không hài lòng chỗ ngồi của mình, lúc tan học có thể trực tiếp nói với tôi, tôi sẽ xếp lại lần nữa, đừng kêu phụ huynh ra mặt, tăng thêm phiền phức không đáng có.”

Mình rất tò mò, không biết ai muốn nhờ vả quan hệ đi cửa sau. Quét một vòng từng gương mặt trong phòng học, nhưng hoàn toàn đoán không ra.

Về chuyện chỗ ngồi, mình chẳng quan trọng. Chỗ ngồi và thành tích chả có mối quan hệ nào.

Chỗ ngồi của mình đã được xếp nhanh chóng, dãy giữa đếm ngược lên hai hàng ở ngoài bìa lối đi. Tuy nói là hàng thứ hai từ dưới đếm lên, thực ra chỉ có sáu hàng, cách bằng cũng không xa.

Cô Hứa cố ý hỏi mình một tiếng: “Có vấn đề gì không?” Mình lắc đầu, nhanh nhẹn thu dọn đồ đạc đi qua.

Lúc nghe được tên của bạn ấy được gọi, mình bất giác ngẩng đầu nhìn về phía bạn ấy. Bạn ấy vẫn cúi đầu không lên tiếng. Hai tháng nghỉ hè, mớ tóc ngắn của bạn ấy hình như không có cắt, rũ xuống che mất đôi mắt và lỗ tai.

Tính toán tỉ mỉ, nguyên cả năm trước, mình với bạn ấy chỉ nói được ba lần và cũng chưa vượt quá mười câu, nội dung cũng chẳng có gì. Có một lần trên đường đi WC, đúng lúc giờ ăn trưa. Bạn ấy đi mình quay về, chạm mặt nhau, không biết chuyện gì xảy ra, ma xui quỷ khiến đi hỏi “Ăn chưa”, thấy bạn ấy giật mình, trợn to mắt nhìn mình, lúc đó hận không thể cắn đứt lưỡi luôn cho rồi!

Aiz, nhớ lại thấy nản ghê.

Chưa bao giờ gặp cô gái nào giống như bạn ấy, trầm mặc cực kỳ ít nói, xin xỏ, u buồn, còn có thần bí, lúc nào cũng thấy một mình. Từ lớp bảy là bắt đầu chung lớp, bốn năm rồi, không thể nói là không có duyên phận, nhưng mà mình lại chẳng hề biết gì về bạn ấy.

Cô Hứa đối với việc xếp chỗ cho bạn ấy hình như hơi lúng túng, hai tay ôm ngực đứng trên bục giảng, nhìn từ trái sang phải, rồi nhìn từ phải sang trái, sau cùng rơi trên người mình. Trong tích tắc, mình cảm thấy ngực mình như bị đụng phải thứ nào đó, tim đập nhanh thành thịch. Quả nhiên, dự cảm trở thành sự thật

Cô Hứa chỉ bạn ấy, “Em ngồi cạnh Tạ Hậu.”

Bạn ấy bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Mình chỉ cảm thấy nóng kinh khủng, cổ họng không phát ra tiếng, sờ sờ lỗ tai, nóng hổi như bàn ủi, dám chắc là đồ không ra cái dạng gì rồi. Hên là đang đổi chỗ, trong phòng học bạn tới mình đi, ồn ào nhao nhao, không ai để ý bộ dạng khác thường của mình.

Mình cố gắng hít vào thở ra vài lần, nhìn lên bạn ấy. Trong hoàn cảnh huyền ảo mà bạn ấy không nói một câu, tự lấy sách và dụng cụ học tập xếp lên nhau, vén tóc đứng lên, sau đó ôm sách lách qua bục giảng, từng bước từng bước đi về hướng mình. Nhưng bạn ấy không thèm nhìn mình một cái, ngay cả cái liếc mắt cũng không có. Như thể ai ngồi cùng bàn với bạn ấy cũng không quan tâm.

Bất luận là ai, bất luận như thế nào, đối với bạn cùng bàn mới chỉ ít cũng phải cười thân thiện một cái chứ.

Nhưng mà bạn ấy không có. Mình hoàn toàn trong suốt.

Một giây sau, mình làm một việc thật sự vô cùng xấu hổ.

Cái ghế cạnh bên vốn hơi lỏng, mình lạng lẽ tháo cái ốc vít trên mặt ghế, sau đó làm vẻ như không có việc gì đứng lên, để bạn ấy đi vào.

Bạn ấy đặt sách lên bàn, lúc ngồi xuống thì bị tụt ngã. “Rắc” một tiếng, âm thanh rất lớn, làm cho cả lớp cười vang.

Bạn ấy bầu mép bàn thắt tha thắt thiếu bò dầy, đầu nghiêng nhìn mặt đất. Tóc che lại mặt bạn ấy nên mình không biết về mặt bạn ấy ra sao.

Hình như bạn ấy khóc rồi, nhưng cổ chịu đựng, môi dưới bị hàm răng cắn rỉ máu.

Thực sự là ân hận, ân hận, ân hận!

Mình không cố ý. Mình chỉ muốn làm cho bạn ấy chú ý đến mình, nhìn mình một cái thôi mà. Nhìn một cái là được rồi.

Sao lại gây ra cái chuyện ngu ngốc này? Đần độn mà!

Bạn ấy thì sao? Không biết có ấn tượng với mình không? Đã từng cố tình phô trương trước mặt bạn ấy, giới thiệu tên mình và chữ “tình cờ” trong câu thơ “Tình cờ ta gặp được nàng. Thật là thích hợp mơ màng bấy lâu” trong Kinh Thi đồng âm với nhau. A A A, nhớ lại những việc ấu trĩ khiến người ta đỏ mặt.

Được rồi được rồi, suy nghĩ nhiều vô ích.

Sau này mình là bạn cùng bàn với bạn ấy. Ngẩng đầu không thấy cúi đầu thấy, hai người còn có nhiều cơ hội nói chuyện mà.

Đối với mình, ngồi chung với bạn ấy vui như lên trời, bởi vậy phải viết nghiêm túc một trang giấy nhật ký làm kỷ niệm.

Lật trang nhật ký của Tạ Hậu, Tân Ý Điền nhớ lại chuyện xảy ra hôm ấy. Té ngã trước mặt các bạn trong lớp, đối với một người hướng nội như cô khi đó, thật là xấu hổ muốn chết. Nhưng cô không ngờ đó là trò đùa dai của anh.

Thì ra khi đó, anh cũng thích cô.

Trong lòng dường như có một cánh cửa ầm ầm mở ra, tỏa sáng ký ức. Ngày thi cuối kỳ trước khi nghỉ hè lớp 11, anh đứng ở hành lang dưới lầu nói với cô –

“Chúng ta khai giảng gặp lại.”

Đây là câu cuối cùng của một thiếu niên an tĩnh như nước nói với cô. Nói xong anh kéo kéo quai ba lô, cúi đầu đi trước. Hai người đi ngược hướng nhau cùng quay đầu lại, nhìn thoáng qua, không có bất kì biểu hiện nào. Cứ như vậy, cái nhìn cuối cùng, sau này trời người cách biệt.

Cô nhớ lại tất cả. Nước mắt nhất thời như suối nước tuôn trào, chảy mãi không ngừng.

Cảm ơn anh từng thích cô.

Buổi tối Tạ Đắc về nhà thấy cô khác thường, hỏi cô sao mắt lại sưng thế này. Giọng cô khàn khàn nói: “Vui mừng đó!”

Anh đi đến nâng cằm cô, hoài nghi hỏi: “Ồ, có chuyện gì vui sao?”

Cô quắc mắt, sáng giọng: “Anh là ông bố cầu thả!”

Một lúc sau Tạ Đắc mới phản ứng, tâm trạng rất kích động, trợn mắt nhiều lần xác nhận, “Thật hả? Thật hả?”

Cô mỉm cười sờ sờ cái bụng. Nơi đó có một sinh mệnh mới, là con của anh và cô, kỳ diệu vô cùng!

Tạ Đắc lập tức khản trương, không quan tâm đến sự phản đối của cô, cẩn thận dìu cô đến bàn ăn ngồi xuống, vỗ ngực làm một điệu bộ vui mừng không gì sánh được, cảm thán: “Tân Ý Điền, anh chưa bao giờ có cảm giác vui sướng đến như vậy, nó ở đây, chân thành tha thiết, hình như tất cả những niềm vui của anh trước đây đều tích góp lại cho ngày hôm nay. Em nói con chúng ta nên đặt tên gì?”

Họ nhìn vi tính xem sơ qua các tên gợi ý trong “Đặt tên toàn thư” trên mạng, vừa nhìn vừa cười đùa.

Cái gọi là hạnh phúc, đại khái là như thế này.

Về việc này, họ rất có tự tin.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-cung-rat-nho-anh-ay>